

TE MIT TENNÉL, HA A HALÁLOD UTÁN
KAPNÁL MÉG EGY UTOLSÓ NAPOT?

TOVATÜNŐ MÉLYSÉG

ASTRID SCHOLTE

ALEXANDRA

A S T R I D S C H O L T E

T O V A T Ů N Ů
M É L Y S É G

ALEXANDRA

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Astrid Scholte: The Vanishing Deep

Fordította:
Bótyik Bettina

Copyright © Astrid Scholte, 2020

Hungarian translation © Bótyik Bettina, 2022

Kiadja az Alexandra Könyvesház Kft. Alexandra Kiadója,
2023

Felelős kiadó: Matyi Alexandra
Felelős szerkesztő: Liska Enikő
Tördelte: Garamvölgyi Gábor
A borítót Niczuly Zsófia tervezte

Nyomta a Szekszárdi Nyomda Kft.
Felelős vezető: Vadász Katalin igazgató

*Andrew-nak, érted
átszelném az óceánt.*

Palindrom - olyan szó, szám,
szókapcsolat vagy
szimbólumok szekvenciája,
amely visszafelé olvasva is
ugyanúgy értelmes.

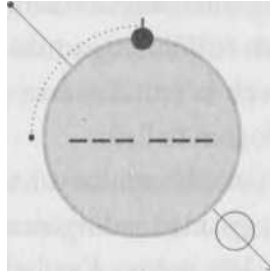
*Úgy kezdjük, ahogy végezzük; úgy végezzük, ahogy
kezdjük.*

Ilyen az élet.

*A közte lévő útba kell
kapaszkodnunk.*

ELSŐ FEJEZET

TEMPEST

Vasárnap, 8:00

NEM AZÉRT AKARTAM feltámasztani a testvéremet, mert szerettem őt.

Nem óhajtottam végső búcsút venni tőle, kimondatlanul maradt szavakat suttogni neki, vagy megtisztítani a lelkiismeretemet egy veszekedés miatt. Nem akartam hallani, ahogy még egyszer, utoljára kimondja a nevemet: *Tempe*.

A lelkemet lángba borító haragot kívántam enyhíteni. A dühöt, amely önálló életre kelt, belém vájta a karmait, és cselekvésre készítetett... még azokon a napokon is, amikor hullafáradt voltam a kora reggeli merüléstől, és akkor is, amikor elegendő lett ebből a gyászos életből.

El akartam fojtani az emlékeimet a hosszú, sötét hajáról, ami a vízben kunkorodott, ahogy mélyebbre merült előttem, mert mindig pontosan tudta, hol

folytassa a keresést. Száműzni szerettem volna az emlékeimet a táncos mozdulatairól, míg a közelben viharok tomboltak. Egyszer s mindenkorra el akartam felejteni csilingelő hangját, mely mostanra elnémult.

Bár rettenetesen feldühített, amikor eszembe jutott, attól még idegesebb lettem, ha arra gondoltam, hogy soha többé nem fogom hallani.

A neve kezdett elhalványulni a halála óta eltelt két évben, mintha egy mennydörgéssel tomboló vihar utolsó morajlása lett volna. Kezdetben a barátok -mind Elyseáé - úgy utaltak rá, a *nővéred*, mintha a neve említésétől friss könnycseppek gördültek volna végig egyébként is kipirult arcomon. Aztán ahogy a napokból hetek lettek, a nevét halkán, puhatolózva ejtették ki, mintegy jelezve, hogy ideje továbblépni. Felkelni az ágyból, és élni az életem.

Amikor a hetekből hónapok lettek, az emberek egyszerűen nem beszéltek többet róla. Mintha soha nem is létezett volna.

Aztán meghallottam valamit, ami merőben megváltoztatta a vele kapcsolatos érzéseimet, és a gyászom átalakult haraggá.

Úgyhogy *muszáj* volt még egyszer, utoljára hallanom a hangját. Szükségem volt az igazságra. Hát ezért kellett feltámasztanom.

Addig egyikünk sem nyugodhatott.

A hajó ringatózott a hullámokon, én pedig megvettem a lábam, nehogy beesek a tengerbe. A *Napkelte* egykor a szüléimét szállította a munkahelyükre. Kicsi volt, de gyors. A kagylószínű fedélzet háromszög alakú volt, két „szárnyal” a hajófar alatt, amik a víz alá buktak, hogy nagy sebességnél is megőrizték az egyensúlyt. A fedélzet alatt egy zsúfolt kabin kapott helyet, a gyomra a tengerbe merült, mint egy agyonetetett halacskaé.

A sötétkék vizet bámultam. Fentről látni lehetett egy kis turbulenciát a mélyben: halvány jelét annak, hogy homoknál, sónál és tengervíznél több is van odalent.

Egy elsüllyedt város, ahol évek óta guberálok, és ahonnan még soha nem tértem vissza üres kézzel. Napbarnított, olíwabarna bőröm mesélt az évekről, amiket a vízen és alatta töltöttem, értékesnek hitt tárgyakat keresve.

Ma fogok utoljára merülni itt. Elysea találta ezt a helyet tizenkét éves koromban, és most, öt évvel később már ismerem a vasból, üvegből és kőből épült labirintus minden titkát és szegletét. Csupán egyetlen szoba maradt még érintetlenül. És addig nem megyek sehova, amíg fel nem fedezem. Utána keresnem kell egy új, merülésre érdemes helyet, és remélni, hogy még nem

fosztották ki úgy, mint sok más elsüllyedt várost a tengernek ezen a részén.

Meghúztam a bűvaruszonyom pántjait, amiket az Óvilág eltompított pengéjű késeiből készítettek. A rozsdás, vékony fém nyikorgott, miközben megmozgattam a lábamat, hogy teszteljem a mozdulatot.

- Jaj, fogd be - mondtam. Az uszony még az anyámé volt, nem engedhettem meg magamnak, hogy újat vegyek. Nem fogom elvesztegetni a bankóimat ilyen hülyeségre, amikor fel akarom támasztani a nővéremet. Kizárólag a bűvárpalackom feltöltésére áldozok.

Ez az utolsó merülés, gondoltam, ahogy a számba vettem a légzőcsövet, és felhúztam a fejemre a hajlékony, átlátszó búrát. Amikor becsatoltam a bűvárruhám nyakába, a búra felfúvódott.

Ez a végső búcsú. Egy újabb emlék, amit elraktározhatok, egy újabb kapcsolat Elyseához, amit örökre elvágok. A gondolattól el kellett volna szomorodnom, de pusztán rideg, acélos elszántságot éreztem. Hamarosan én is elfelejthetem Elysea nevét.

Belélegeztem, hogy ellenőrizsem az oxigénszintet a kis cylinderben, amit az övemre csatoltam.

A légzőcsövem kétszer sípolt.

Alacsony oxigénszint.

Lerántottam a búrát és kiköptem a légzőcsövet. Az ételtől eltekintve a búvárgáz volt a legdrágább árucikk. Ennek segítségével tudtuk megkeresni az Óvilág relikviáit: bármilyen hasznos tárgyat, amit ebben az új világban használni tudtunk. A merüléseim alig fedezték a megélhetésemet a Napéjegyenlőség-zátonyon, és ami maradt, azt félretettem a nővérem feltámasztására. Reméltem, hogy találok valamit az eddig érintetlenül hagyott szobában, hogy legyen miből feltöltetnem a búvárpalackomat, és időt nyerjek, amíg találok egy új romot, mert nem akartam hozzányúlni a megtakarításomhoz.

Visszatettem a légzőcsövet a számba, és felhúztam a búrát a fejemre. Muszáj, hogy elég legyen ennyi oxigén.

Megráztam néhány, irizáló kék spirálokkal díszített fekete követ a tenyeremben, amik mintha miniatűr, kavargó galaxisok lettek volna. Egyet beejtettem az óceánba, és elmormoltam egy imát a lenti istenekhez, hogy az engedélyükkel beléphessek a világukba, a szent menedékükbe... és túl is éljem azt. Gyerekes szokás volt. Amikor Elyseával kicsik voltunk, azt hittük, hogy a mélyben lakó istenek akarata vette el az emberek lelkét a hajókról a viharokban, és lopta ki a levegőt a búvárok tüdejéből. Nem tudtuk, hogy a pusztá véletlenül múlt, a

balszerencsén vagy a gyakorlatlan merülésen. A világunk veszedelmes hely volt.

Együtt tanultuk meg meghódítani az óceánt. Vagy legalábbis ezt hittem. Amíg Elysea meg nem fulladt, majdnem pontosan két évvel ezelőtt.

Mielőtt hagytam volna, hogy még több kétely ködösítse el az elmémet, megragadtam a vízhatlan táskámat, rácsatoltam a bűvárruhám övére, és levetettem magam a hajóról. ,

A víz hideg volt, de csupán az ujjhegyeim fáztak, a testem többi részét megvédte a bűvárruha. Az anyagot vékony, kék színű, gumis lemezekből varrták össze, mintha halpikkelyek lettek volna: mindig viseltem a ruháim alatt. Taposni kezdtem a vizet a nehéz fémuszonnyal, ami segített a merülésben.

Aprókat lélegezz, nyugodtan, egyenletesen. Nem tehettem róla, hallottam a gondolataimban a testvérem hangját. Elvégre ő tanított meg merülni.

- A szabadesés könnyű - mondogatta. - Tartogasd a levegődet a visszaútra. Akkor lesz rá szükséged. Kövess a sötétbe, Tempe. - Soha nem szólított a teljesen nevemen, ami a Tempest, azt állította, hogy az túl nyers a kishúgához. - A Tempee édesebb - jegyezte meg.

Alig emlékeztem már arra a kislányra, aki egykor voltam.

A szemem sarkából éles fényt láttam: a térképemet a lenti világról. Süllyedés közben arrafelé rúgtam magam. Nem sokkal később rozsdás fémalkotmányokat láttam, amelyek oldalára kék, lila és rózsaszín árnyak vetültek. Mióta a Nagy Hullámok körülbelül ötszáz évvel ezelőtt letarolták a világot, biolumineszcens korallok nőnek az elpusztított városok romjainál, megvilágítva az utat az óceánfenéig, mint az Óvilág lámpái a macskaköves utcákon, vagy a csillagok az éjszakai égbolton. Egy elsüllyedt csillagkép.

A látványtól mindig elakadt a lélegzetem. Bár az épület már régen halott volt, ragyogott az élettől. Gyönyörűnek láttam.

Követtem az ösvényt lefelé.

Amikor elhaladtam egy vörösesbarna fémtornyocska mellett, enyhén balra fordultam. A jégcsaphoz hasonló rozsdá képződmények, mint megkövesedett hínárok lógtak mindenhol. A lyukak, amelyek egykor ajtók és ablakok voltak egy élő világba, most lelketlen szempárként figyeltek ebből a vízi sírboltból.

Egy elveszett város. Egy megfulladt társadalom. A tökéletes aratás.

Megint sípolt a légzőcsövem. Felszínesebben lélegeztem, remélve, hogy az isteneknek tetsző a jelenlétem. Sok bűvár kereste a mélyben lakó isteneket.

Egy templomot, egy szentélyt, egy palotát. *Bármit*. De senki nem fedezte fel őket. A tagadók ezzel muníciót kaptak, hogy kételkedjenek az istenségek létezésében.

Azonban egy világban, aminek szinte a teljes egészét víz borítja, szükségünk volt vezetőkre. Az Óvilág a fenti istenekben hitt, és a csillagokat követve szelte át a szárazföldeket. Azonban mostanra nem sok szárazföld maradt, így felesleges volt az eget kémlelni. A víz lett a mesterünk.

Azt kívántam, bárcsak az épület mélyebben fekvő szintjeivel kezdtük volna a kutatást, amikor először felfedeztük ezt a helyet. De akkor merültem először. Elysea a felszínhez közelebb akart kezdeni, bár állítottam, hogy készen állok. Csak két évvel volt idősebb nálam, de a szüléink halála után inkább a gyámomként viselkedett, nem pedig a nővéremként. Akkoriban alig volt jó rám anya hátrahagyott uszonya.

- Majd belenősz - mondta Elysea, miközben olyan szorosra húzta az akkor még icipici lábamon, amennyire csak tudta. - Jó, hogy nagyobb, így tovább tudod használni.

Nem vitatkoztam, mert örültem, hogy én is merülhetek.

Most, öt évvel később már én voltam az egyik legügyesebb bűvár Napéjegylenlőségen, az

otthonunkban. Míg más gyerekek iskolába jártak, kihajóztak a szüleikkel, a barátaikkal úsztak és a rokonaikkal táncoltak, én merültem. Csak merültem és merültem.

Nekem semmi nem maradt a felszínen.

Mélyebbre merültem, és odafigyeltem a légzésemre, hogy spóroljak az oxigénnel.

Bár hiányzott, hogy Elyseával merüljek, szerettem egyedül lenni. Itt nem volt semmi, csupán a víz vezetett, a mélyben rejtőző istenek védelmeztek, a csend pedig megnyugtatta pihenésre képtelen gondolataimat. Elcsitította a haragomat.

Elysea szerencsés volt, hogy rátalált erre a romra. Biztosan letört egy nagyobb épületegyüttesről a Nagy Hullámok idejében. A legtöbb elsüllyedt város tele volt bűvárokkal, így azokon a helyeken nem sok relikviát lehetett találni. De ez az épület más volt. Csak az enyém.

Közel volt Palindromina szigetéhez, és a legtöbb bűvár került a brutális hullámokat, amelyek a sziklás partnak csapódtak. Túl sokan fulladtak meg itt. Ráadásul a Napéjegyenlőség-zátonyon lakó emberek babonások voltak. A sziget tele volt rejtéllyel, és körülengte a halál.

Azonban én nem féltem Palindrominától. A létesítmény mindig is egyfajta szellem volt az életemben,

de soha nem érintett meg közvetlenül, inkább egy baljós árnyak láttam.

Amikor az óceán fenekére értem, besiklottam egy kitört ablakon. Korall nőtte be a keretet, megvilágítva a bejáratot. Sokan úgy hitték, hogy a mélyben lakó isteneknek köszönhetjük a koraik, ami a Nagy Hullámok óta eltelt években jelent meg, és megvilágította az utat az elsüllyedt kincsekhez. Az istenek és a koralljuk nélkül az Óvilág elveszett volna az óceánban.

A légzőcsövem megint figyelmeztetően sípolt. Gyorsnak kellett lennem.

Az épület alsó szintjén apró boltok sorakoztak, amelyek össze voltak kapcsolva. Odabent még több korall világította meg a szobákat. Az első üzlet valami étterem lehetett. Az asztalok felborultak, a kerámiatányérok és üveg poharak összetörve úszkáltak a vízben.

Gyorsan átvágtam a helyiségen, miközben ellenőriztem, hogy nem kerülte-e el valami a figyelmemet. Bármilyen *értékes*. A régi poharak érdekesek voltak, de nem sok bankót lehetett értük kapni. Valami hasznosat kellett találnom, hogy búvárgázt vegyek, és legyen miből kifizetnem Elysea feltámasztását.

Idelent a csontvázak olyan gyakoriak voltak, mint a citromsárga halacskák, melyek százas csoportokba

verődve úszkáltak Napéjegylenlőség közelében. Korall nőtte be a lebomlott csontok közötti réseket, összetartva így a csontvázakat, és megvédve azokat a további bomlástól. Keresztüllebegtek az ajtókon és ablakokon, mintha még mindig élnének és lélegeznének, bár a bőrük és izmaik már rég odalettek.

Tizenkettő voltam, amikor először láttam világító csontvázat, és utána egy hétig rémálmaim voltak miatta. Mostanra a barátaim lettek. Elneveztem őket, kitaláltam a történetüket, személyiséggel ruháztam fel mindegyiket. Így kevésbé volt hátborzongató ez az egész.

Alig.

Soha nem ment könnyen a barátkozás, de idelent a csontvázaknak nem volt választásuk.

Biccentettem Adreinek. Megkövesedett, piros és rózsaszín koponyája a konyhapulton nyugodott, csontos keze az arca mellett pihent, mintha éppen nagyon gondolkodott volna valamin. Az óceán fenekén nem sok mozgás volt, ide nem értek le a hullámok, és nem zavarták a halak sem. Ahogy elúsztam mellette, az uszonyom megmozgatta a vizet, amitől világító ujjai megrezzentek, mintha üdvözölt volna.

Továbbmentem a következő helyiségbe.

- Szia, Celci - köszöntem a csontváznak, amelyik a folyosón lebegett. A néhai nagynéném után neveztem el,

aki gyerekkoromban halt meg kristálytüdő miatt. Még mindig emlékeztem, hogy a foga túl nagy volt az arcához képest, mint ennek a csontváznak. Gyengéden arrébb löktem Celcit, ahogy elúsztam mellette, és belöktem a mellettünk lévő szobába, hogy együtt legyen Andrejvel. A holtaknak sem lenne szabad egyedül lenniük.

A következő üzlet egy könyvesbolt volt: itt szét sem néztem. A szoba le volt zárva, amíg fel nem feszítettem az ajtót. Bár néhány könyvet sikerült megmentenem, a többi gyorsan szétfoslott, az ázott papír beterítette a helyiséget. A könyvek, amiket kibányásztam, nem sokat értek: amint felvittem őket a felszínre, a lapok elkezdtek bomlani a párás, sós levegőben. Talán jobb lett volna lent hagyni őket, hogy a szavak csapdában maradjanak a lapokon, el nem mesélt történeteik biztonságban legyenek a mélyben.

A történelmünk nagy része odaveszett. A régi istenek meséinek többségét elfelejtették, így tudtak felemelkedni az új istenek. Az emberek úgy hitték, hogy a régi istenek elfordultak tőlünk az önzőségünk miatt, és szándékosan nem figyelmeztettek minket a közelgő hullámokra.

Amikor a Nagy Hullámok lecsaptak, az emberek nemigen tudtak a hitükbe kapaszkodni.

Csak akkor kezdtek el ismét hinni abban, hogy nem vagyunk egyedül, amikor a korallok elkezdtek világítani.

Végül mégsem hagytak el bennünket az istenek. Mint a csillagok az égen, a korallok úgy vezettek el minket a víz alá került készletekhez.

Túlélhettük ezt az új világot, a régi maradványainak segítségével.

Anya hitt a mélyben lakó istenekben, apa viszont nem. Lehet, hogy apa hitetlensége okozta a halálukat? Vajon rosszul értelmezte a háborgó vizet és a fekete égboltot, ami vérszomjas viharra nőtte ki magát, elpusztítva a hajójukat? De akkor Elysea...

A lézgőcsövem figyelmeztetően sípolt. *Hallak*, gondoltam magamban. *De még nem végeztem.*

Megérkeztem az utolsó érintetlen szobához, és kinyitottam az ajtót a csípőfogómmal.

Nem csak azért tartottam vissza a lélegzetemet, hogy takarékoskodjak az oxigénnel, izgatott is voltam. De semmit nem láttam odabent. Leszakítottam egy világító koralldarabot az ajtófélfáról, és beúsztam a helyiségbe.

Csalódottan kifújtam a levegőt.

Régen színes, mára kifakult anyagdarabok lógtak a rozsdás rudakról, amik leszakadtak a plafonról.

Ruhabolt.

Reméltem, hogy a helyiség, ami az épület hátuljában volt, biztonságban maradt a hullámoktól, mint a

könyvesbolt, azonban a bolt ablaka egy belső udvarra nézett. És az üveg régen megsemmisült.

Arrébb toltam a régi ruhákat, hátha találok ékszer, bizsut, *bármit*. De a Nagy Hullámok minden életet kisöpörtek ebből a szobából.

A légzőcsövem egyre sürgetőbben sípolt. Perceim maradtak csupán, és még el kellett kezdenem a lassú felemelkedést, hogy elkerüljem a keszonbetegséget. Kénytelen leszek búvárgázt venni és reménykedni, hogy gyorsan találok másik merülőhelyet.

De ekkor megakadt a szemem valamin. Valamin, ami a világos rózsaszín korallok között bujkált. Valami zöldön. Ritka szín, főleg idelent.

Átúsztam a bolt hiányzó ablakán, és felpillantottam. Az épület egy része beomlott, elzárva a belső udvart. Nem csoda, hogy nem láttam.

De nem ez ragadta meg a figyelmemet.

Előrébb úsztam, és a szívem egy ütemre dobbant az egyre sürgetőbben sípoló felszerelésemmel. *Nem lehet. Az nem lehet.*

Amikor az ujjhegyeimmal megérintettem a viaszoszöld felszínt, veszélyesen mély levegőt vettem. A légzőcsövem elkezdett jajveszékelni, de alig vettem észre.

Egy növény volt. *Egy növény!* Hála a mélyben lakozó isteneknek!

Most már szaggatottan lélegeztem. Egy növény több száz, több ezer bankót ér.

Befejeztem. Elmehetek Palindrominába. Végre végső búcsút vehetek Elyseától.

A növény fölött időzött a kezem, féltem, hogy semmivé foszlik, ha megérintem.

Hogy lehet ez? Persze, néhány bűvár talált növényeket, de a nagy részük valamiféle hínár volt. Ez azonban különbözött tőlük. A hínár nem nőtt ilyen mélyen a sötétben. Ez szárazföldi növény lehetett. És valahogy túlélte.

Félrelöktem a közeléből a törmelékeket. Valami ráesett, és betakarta a levelei nagy részét. Valami organikus, a lágy és szemcsés tapintás alapján. Egy fa! Biztosan kidőlt a hullámoktól, és megvédte a növényt a bomlástól.

Izgatottan beszívtam volna a levegőt, de nem sikerült. A légzőcső sípolása állandó sikítássá változott.

Elfogyott az oxigénem.

Bedugtam az ujjaimat a földbe, hogy megkeressem a növény gyökerét. *Ott.* Gyengéden megrántottam, könnyen kijött. Néhány levél és gally letört róla. Csoda lenne, ha sértetlenül a felszínre tudnám vinni ezt a növényt.

Elkezdett lángolni a mellkasom, ahogy kihúztam egy átlátszó zacskót a táskámból, és betekertem vele a

gyökereket. Forróság cikázott át rajtam, behatolt a vérembe, és buborékok formájában tört ki az ajkamon.

Levegő. Levegőre van szükségem.

Nem tudtam volna visszaúszni az üzleteken keresztül a felszínre. Gyorsabb kiutat kellett találnom.

Felpillantottam. Ez volt az egyetlen esélyem.

A hónom alá dugtam a növényt, és elrúgtam magam az uszonyommal. Erősen. A lángok beborították az izmaimat.

A felszínre. Most.

Elkezdtem felfelé úszni, majd odaértem a törmelékhalomhoz, ami elzárta az udvart. Egy nagy darab vakolat vált le a közeli falról. Meglöktem a vállammal, és reméltem, hogy megadja magát, majd felenged a felszínre, a világosba. Ez az épület eddig olyan jó volt hozzám. Biztosan nem fog cserben hagyni. Most nem.

A légzőcső abbahagyta a sípolást, már nem kellett figyelmeztetnie. Vagy meghalok, vagy a felszínre vergődöm. Még volt időm. Az évek során összeszedett bűvártapasztalat megnövelte a tüdőkapacitásomat. Egy kis oxigént a mellkasomban tartottam. Maradt még néhány percem.

A vakolat elkezdte megadni magát, ahogy nekilöktem magam, törékeny volt a több évszázadnyi víztől. Addig

lökdöstem a falat, amíg meg nem láttam a napfényt. A felszín!

Átúsztam a nyíláson, de nem maradt időm az óvatos emelkedésre. Miután a felszínre érek, be kell majd vennem egy pirulát, ami semlegesíti a buborékokat, amik épp az izmaimban és a véremben formálódnak. De most ez volt a legkisebb gondom.

Az a kis oxigén, ami eddig a mellkasomban volt, eltűnt. Nem dolgozott tovább a tüdőm.

Sem a lábaim.

Elyseára gondoltam. Így érezte magát az utolsó pillanataiban. Minden oldalról kékség vette körül. Ahogy engem is. Lángolt. Fájt. Rettegett.

De engem senki nem találna meg idelent. Nem maradt senkim, akinek hiányoztam volna. Jobb lett volna, ha ott maradok Andrejjel. Nem akartam egyedül meghalni, mint a nővérem.

Rúgtam és rúgtam a lábammal, de túl messzinek tűnt a fény. Levegőért küzdöttem, de nem maradt semennyi. Legyőzötten kiköptem a légzőcsövet a búrámba.

Ennyi, ezek voltak az utolsó pillanataim. Anyára meg apára gondoltam.

És Elyseára... még azok után is, amit tett. Reméltem, hogy újra látom őket, bármi is történjék a halál után.

Ahogy elhomályosodott a látásom, a makacs tüdőm még egyszer, utoljára megpróbált levegőt szerezni.

Oxigén! Majdnem megfulladtam tőle. Hát persze! Egy kevés levegő segítségével fújtam fel a búrát.

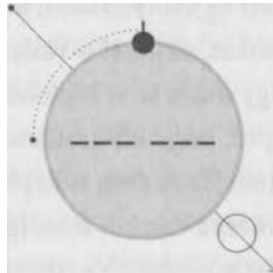
A tüdőm megkönnyebbülten kitágult. És az a leheletnyi oxigén el is tűnt.

De elég volt.

A felszínre löktem magam.

MÁSODIK FEJEZET

LOR

Vasárnap. 14:00

PRÓBÁLTAM figyelmen kívül hagyni a testeket, amelyek a tartályokból figyeltek. Nem sikerült. A francba, sosem sikerült.

Gyűlöltem ezt a helyet. Utáltam a szagát. A tompa világítást. Mindent gyűlöltem, amit képviselt. Leginkább a halált utáltam. Azonban a testeket nem. Nem ők tehettek róla, hogy belekerültek Palindromina tudósainak cselszövésébe, hogy megmentse a bolygót. Azt hitték, a kezükben tartják a jövőnket, mert életben tartották a haszonnövényeket. Ha a növények elsorvadnak, mind meghalunk.

Mostanra hozzá kellett volna szoknom ehhez a helyhez. Két éve dolgozom és élek idelent, Palindromina alagsorában, az Akváriumban, ahogy a többi dolgozó

kedvesen becézte a helyet. De sosem tudtam hozzászokni a halottakhoz.

Palindromina szigete a létesítmény után kapta a nevét, ami kifejlesztett egy folyamatot, amely során fel lehet támasztani azokat, akikkel a fulladás végzett, még ha csak huszonnégy órára is. A legtöbben szerettek volna lehetőséget kapni, hogy elbúcsúzzanak a szeretteiktől, és Palindrominától ezt meg is kaphatták, ha ki tudták fizetni a háromezer bankót a szolgáltatásért. Azok, akiknek sikerült összeszedniük a pénzt, állították, hogy megérte, azonban az ár számomra mindig is zsarolásnak tűnt.

Tudtam, hogy a többi alkalmazott szerint a procedúra egy csoda volt, ami lehetőséget biztosított, hogy több időt tölthessünk el a szeretteinkkel. Egy ajándék a mélyben lakó istenektől. De valójában semmi csodálatos nem volt a feltámasztási folyamatban. A halál igazából egy rohadék. Soha nem játszott tisztességesen.

Hogy miért választottam mégis azt, hogy holtakkal veszem körbe magam?

Nem érdemeltem meg az élők társaságát.

Ideje volt beismerni a vereséget, és felkelni az ágyból. Kora reggel óta ébren voltam a szokásos rémálmom miatt. Két éve mindig ugyanezt álmodom. Az ember azt hinné, ennyi idő elég, hogy az álom veszítsen a

hatásából. De még mindig Calen nevét ordítva ébredek fel. Az álom sem hozott enyhülést. Nem mintha megérdemeltem volna. A tudatalattim imádott emlékeztetni arra, amit tettem. Ez alól az előző éjszaka sem volt kivétel.

Amikor végre sikerült zsibbadt álomba merülnöm hajnali négy óra körül, *az a nap* fényesen ragyogva köszöntött, akár a napkelte. Mintha csak tegnap történt volna, nem pedig két évvel ezelőtt.

Palindromina egyik szikláján voltam. A sziklamászás volt az egyetlen, ami közben igazán önmagam lehettem. Olyankor nem a „szigeti srác” voltam. Egyszerűen Lor lehettem. Mászás közben én választottam meg a sebességemet, az utamat és a célomat. Ilyen kontrollt máskor soha nem éreztem. Senki nem irányította a mozdulataimat, nem támasztottak felém elvárásokat.

Ez csak az enyém volt. Én választottam. Nem úgy, mint Palindromina szigetét, ahol folyamatosan fogolynak éreztem magam.

A legjobb barátom, Calen nem volt olyan magabiztos mászó, de mindig mellettem volt, lemásolta a mozdulataimat. Néha máshogy nézett ki: a haja rövid volt, vagy fekete, vagy barna, nem olyan hosszú és szőke, mint a valóságban, és előfordult, hogy tudtam, álmodom, de mindig ott volt. Minden álmomban. Minden éjjel.

Gyerekkorunk óta legjobb barátok voltunk, együtt fedeztük fel a szigetet, mialatt az édesanyáink együtt dolgoztak. Míg a legtöbb palindrominai alkalmazott a közeli Napéjegyenlőség-zátonyon élt, és hajóval ingázott ide, a mi családjaink a szigeten laktak kis kunyhókban, hogy szemmel tartsák a létesítményt. Calen végül Napéjegyenlőségbe költözött, hogy ott járjon iskolába, én pedig itt maradtam az anyámmal. Megígértem a nagyszüleimnek, hogy vigyázni fogok rá, miután ők már nem lesznek. Mostanra csak én maradtam neki.

Calen minden hétvégén meglátogatott, sőt gyakran a barátait is magával hozta a zátonyról, hogy megmutassa nekik a hírhedt Palindrominát. Miközben őt egyre jobban érdekelték a lányok, a hajók és a bulizás, én meg akartam hódítani a szigetet. Már csupán egyetlen kihívás maradt, a sziget legmagasabb sziklája, a Megszentelt-hegy. Szinte fordított szögben csúcsosodott, és szigorúan tilos volt megmászni. Azonban ez nem tántorított el minket.

Álmomban, ahogy a valóságban is, a barátaink letről figyeltek minket. A nevünket kiabálták, ahogy baljós felhők köröztek a szigetnél.

- Le kellene másznunk - mondta Calen, látható félelemmel a tekintetében.

De ahogy két évvel ezelőtt, úgy most is azt válaszoltam:

- Már majdnem ott vagyunk. Felérünk a csúcsára, mielőtt ideér a vihar.

Továbbmászta, mert kétségbeesetten látni szerettem volna a szigeten túli világot. Calen pedig hozzám volt kötözve. De tévedtem.

Nem értünk fel.

A záporosó ránk zúdult, meleg vízzel borított be minket. Megtöröltem a kézfejemmel az arcomat, és valami sós ízt éreztem a számon. Lepillantottam. Csupa vér volt a kezem.

Calenre néztem, de őt nem érte el a véreső. Ahogy felhúzta magát mellém, megcsúszott a keze. Vér borította a sziklát. Egy pillanatig kapálózott, próbált fogódzót találni, mielőtt lezuhant volna. Odalent a barátaink sikoltoztak.

Gyorsan megragadtam a kötelet, hogy megakadályozzam Calen esését. Erősen megfeszítettem, a súlya engem is majdnem lerántott a szikláról.

- Kapaszkodj! - üvöltöttem, miközben tehetetlenül csüngött mellettem.

Nem válaszolt, az arca közömbös volt, a tekintetéből hiányzott az élet.

Ekkor fogtam fel az igazságot.

Álmodtam. Calen már meghalt. Még mindig kétségbeesetten változtatni akartam a végkifejleten.

Próbáltam felhúzni a kötelet, és biztonságba juttatni Calent, de képtelen voltam megszorítani, mert túlságosan csúszott a vértől.

- Ez a te hibád - szólalt meg Calen szívszorítóan sápadt arccal.

- Ne, ne, ne, ne!

De a kötél elszakadt. Mint mindig, Calen eltűnt, beesett a vízbe a barátaink közelében, akik elszörnyedve nézték végig a jelenetet.

Ostoba voltam. Arrogáns. Gyerekes. Egoista. Meg voltam győződve róla, hogy a sziget összes szikláját meg tudom mászni. Hogy meghódíthatom Palindrominát. Aztán a világot.

Csupán egyetlen nedves, csúszós szikla kellett, hogy emlékeztessen a tévedésemre. Egy hosszú zuhanás a vízbe. Az egyik legjobb barátom meghalt. Az arroganciám miatt. Miattam.

Amikor felébredtem, megkönnyebbülten vettem észre, hogy az Akváriumban vagyok. Nem akartam visszaaludni, mert tudtam, hogy azzal csak visszakerülnék a sziklára.

Megmozgattam a vállamat, hogy kiszálljon belőle a feszültség, aztán az ágyam mögötti könyvespolchoz nyúltam, hogy levegyek róla egy könyvet. A könyvtár a nagyszüleimé volt, amikor még éltek. Hatalmas

gyűjtemény az Óvilágból. Mesék olyan helyekről, ahova gyalog vagy autóval utazhattál... nem hajóval. Akkoriban más volt az élet. Nem a túlélésről szólt. Hanem magáról az életről. Hogy milyen igazán élni.

Ez az átkozott új élet a holtaké volt.

A mai figyelemelterelés egy, az Óvilág építészeti látványosságairól szóló könyv. Arról szólt, hogyan utasította a kormány a városokat, hogy magasabb épületeket építsenek a túlnépesedés miatt. Néhány óvilági épület ezeremeletes volt. Persze azok omlottak le először a Nagy Hullámok érkezésekor.

Aztán elkezdtem a napi rutinomat: körbejártam az Akvárium folyosóit, hogy nincs-e szivárgás valahol, és közben bele-beleolvastam a könyvembe. Több száz ember volt idelent, akik megfulladtak, és akik arra a lehetőségre vártak, hogy végső búcsút vegyenek a szeretteiktől. A féktelen óceánnak, a veszélyes merüléseknek és a gyakori viharoknak köszönhetően a legtöbb halált a Nagy Hullámok óta a fulladás okozta, ami lehetőséget biztosított az emberek feltámasztására. A létesítmény tíz évig őrizte a testeket, aztán megszabadult tőlük. Csupán néhány sziget maradt fenn, így a tér rendkívüli fontossággal bírt. Palindromina nem adhatott örökre otthont a holtaknak.

Ha a szeretteid nem engedhették meg maguknak, hogy feltámasszanak, vagy ha nem a fulladás, hanem valami más végzett veled, a tested akkor is a létesítmény tulajdonába került a halálod után. Ez is része volt az egyezésnek a Zátonyok Felügyelőségével. A tudományos kutatásokra biztosított emberi alanyokért cserébe a zátonyok friss terményeket és létfontosságú gyógyszereket kaptak a vízi élethez. Igazságos üzlet, ugye? Végül is, mi szükséged lenne a testedre a halálod után?

Ahogy a fényes folyosókon sétáltam, a könyvemre szegeztem a tekintetemet, és próbáltam figyelmen kívül hagyni minden apró mozgást. Bár a holtak haja egy átlátszó sapka alá volt rejtve, néhány tincsük elkerülhetetlenül kiszabadult, és az arcuk körül lebegett, akár a hínár. A világító tartályvízben összemorzsolt korall ragyogott, ami megakadályozta a holttestek bomlását. Fel-le mozogtak a folyadékban, látszólag újjáéledve.

A legrosszabb a szemük volt. Nyitva tartották, színtelen írisszel bámultak, a pupillájuk tűhegynyire szűkült. Amikor befordultam egy sarkon, az egyik szempár pislogott.

Hátratántorodtam, elejtettem a könyvemet, és nekiütköztem egy vegyszereskocsinak, ami a hátam

mögött volt. Az üvegek csörömpöltek és a padlóra gurultak. Szerencsére egyik sem tört el.

Az egész alagsor visszhangzott a hibámtól. A holttest nevetett.

- Raylan! - csattantam fel, amikor rádöbbsentem, hogy az arc tulajdonosa egy üres tartály mögött állt, nem pedig benne volt. Felvettem a könyvemet, és a hátsó zsebembe dugtam. - Mi az átkozott vizet csinálsz?

Raylan kilépett a tartály mögül, aztán kétrét görnyedt a röhögéstől. Barna bőrét kiemelték a megvilágított tartályok, rövid, göndör haja szinte kékesfeketének tűnt ebben a fényben.

- Látnod kellett volna az arcodat! - A mellkasához kapott, és kidüllesztette a szemét, miközben kifigurázott. A szokásos őrzőegyenruháját viselte, ami tulajdonképpen egy bézs színű póló Palindromina lógójával díszítve: két kéz tart egy levelet. A zátonyon lakók stílusát is becsempészte a megjelenésébe azzal, hogy egy fekete kötelet akasztott a nyakába, amiről egy óriási fog lógott. Inkább tűnt fegyvernek, mint ékszernek, és szöges ellentétben állt könnyed vigyorával, ami általában akkor jelent meg az arcán, amikor rajtam szórakozott.

- A holtakkal játszani nem vicces, Ray. - De nem tudtam elfojtani afeletti örömömet, hogy látom. Volt valaki a

halottakon kívül is, akivel beszélhettem. Bár Ray tizenennyolc éves volt, csupán egy év volt közöttünk, mégis sokkal fiatalabbnak tűnt nálam. Feltételeztem, hogy ez büntudatom következménye volt, és azé, hogy állandóan hullákkal voltam körülvéve. - Mit hülyéskedsz idelent? - kérdeztem.

- Hoztam neked halpogácsát - válaszolta, és felém nyújtott egy kis fémdobozt, mintha valami békeajándék lenne. - Gondoltam, szeretnéd megkóstolni a legújabb adagot.

Kényszerítettem magam, hogy ne kapjam ki a dobozt a kezéből, és faljam be egyszerre az egészet. Ray halpogácsája volt a legfinomabb ezen az átkozott világon.

- Köszönöm - mondtam tele szájjal, mert csak nem tudtam kontrollálni magam. - Isteni.

Elvigyorodott.

- A tegnap esti bulira készítettem. El kellett volna jönnöd.

Megfeszült a vállam, és nagyot nyeltem.

- Mondtam, dolgom volt.

- Dolgod? Mit csináltál?

- Amit mindig: őriztem az alagsort. - Utáltam hazudni neki, de nem árulhattam el, hogy miért voltam idelent. A barátaim mindent láttak azon a napon. *Én*

kényszerítettem Calent, hogy megmássza azt a sziklát, és nem hallgattam rá, amikor le akart menni. Bár a tudatalattim gyomorforgató részletekkel színezte ki az eseményeket, az álmaim így is idegesítően pontosak voltak. Gyakran eltöprengtem, vajon idővel elhalványul-e az emlék, vagy életem hátralévő részében kénytelen leszek újra meg újra átélni az akkor történeteket.

A múlt elől nem bujkálhattam, de az emberek elől, akik ismertek, *igen*. Úgyhogy eltűntem a világ szeme elől.

Ray egy pillanatig némán tanulmányozott, mielőtt feltette a kérdést: - Miért nem engedik soha, hogy legyen egy szabad éjszakád? Tudom, hogy az igazgató félelmetes, de biztosan megértené. Kell, hogy legyen életed ezen a helyen kívül is.

De pont ez volt a lényege annak, hogy idelent voltam. Sosem hagyhatom el, *nem akarom* elhagyni az Akváriumot. Nem érdelem meg, hogy legyen életem a nedves, sötét alagsoron kívül is. Nem érdelem meg, hogy élvezzem a kinti világot, amikor elloptam azt Calentől. Igazság szerint Ray barátságát sem érdekelttem meg, bár úgy tűnt, őt nem tudtam ellökni magamtól.

Amikor hat hónappal ezelőtt először jött le az Akváriumba, menedéket keresett, hogy elbújjon, miután elvégezte az első feltámasztását. Túl sok volt számára a páciens családjának gyásza. Bár először ösztönösen

figyelman kívül akartam hagyni Rayt, végül azon kaptam magam, hogy kísétálok az árnyékból, és megvigasztalom. Elmeséltem, hogy a hely tehetett róla, ez vonzotta hozzánk a halált, mint a part a hullámokat. Csupán annyit tehattünk, hogy vártuk a holnapot, és reméltük, hogy az jobb lesz.

Ironikus, tekintve, hogy soha nem engedném meg magamnak, hogy elhagyjam az alagsort. Az volt a büntetésem, hogy idelent éltem, távol (majdnem) mindenkitől.

- Van életem - mondtam végül. - És szükségem van a pénzre. - Gyenge kifogás volt, ráadásul egyáltalán nem igaz, de reméltem, hogy elfogadja. Mint általában.

- Mire kell a pénz? Még több óvilági könyvre? Szerintem az már le van papírozva. - Nevetett. - *Lepapírozva, érted?*

- Nem vicces. - De mosolyogtam. Ray társaságában lehetetlen volt nem vigyorogni.

Rácsapott meztelen alkaromra.

- Olyan sápadt vagy, hogy kezdesz rájuk hasonlítani!

- Ő az egyik zátonyról származott, Napéjegylenlőségről, és az egyébként is barna bőre még tovább sötétedett attól, hogy éveket töltött a vízen.

- Kösz a támogatást, Ray. - Ezt már hallottam tőle. *Sápadt, mint egy hulla. Vagy a kedvencem: a holtak bőrét*

viseled.

Elhalványult a mosolya. Túl sokáig tartottam tőle a távolságot? Végül is, hat hónapja barátok vagyunk: előbb-utóbb elege lesz a hárításból. Ezért azt mondtam:

- Talán legközelebb. - Bár az soha nem fordulhat elő.

- Nagyszerű! - Szerencsére könnyű volt a kedvére tenni. Félttem, hogy nemsokára eljön a nap, amikor válaszokat fog követelni.

- Szóval, milyen volt a buli? - kérdeztem témát váltva.

- Király! - Sugárzott a boldogságtól. Mindig ilyen volt az arckifejezése, amikor Napéjegylenlőségről beszélt. - Találkoztam egy nagyon cuki sráccal. El kellett volna jönnöd! Sok lány is volt ott.

- Aha - reagáltam közömbösen. Nem voltam benne biztos, hogy egyáltalán emlékszem, hogyan kell egy lánnyal beszélgetni, nemhogy flörtölni valakivel.

Ray a nyomomba szegődött, a lépései nagyokat koppantak mögöttem. Néhány évvel ezelőtt balesetet szenvedett. Két hajó összeütközött, és a bal lába beszorult közéjük, így az összes csontja eltört a bokájában. Mostanra már egészen rendbejött, de gyakran láttam, hogy egy hosszú nap végén grimaszol a fájdalomtól.

- Jól vagy? - kérdeztem.

- Én? - Rám villantotta jellegzetes vigyorát, felfedve a rést az első fogai között. - Én mindig jól vagyok, haver.

Tudtam, hogy nem szeret beszélni a balesetéről, de utáltam látni a szenvedését. Nem a sérülés miatti fájdalmát, hanem hogy elvesztette az egyetlen dolgot, ami azzá tette, aki.

Ray szenvedélye az óceán iránt az őseiig vezethető vissza, akik már a Nagy Hullámok előtt is tengerészek voltak. Ray régen szigonyos halász volt, több időt töltött a mélyben, mint a felszínen. Viszont a balesete után nem akart visszamenni az óceánba, mert tudta, hogy képtelen lenne úgy úszni, mint előtte. Ahhoz mindkét lábának erősnek kellene lennie, csak úgy tudja mozgatni a mélytengeri uszonyokat. Vagy legalábbis nekem ezt mondta. Ehhez viszont meg kellene gyógyítania a sérült szalagokat a lábában, amire a legalkalmasabb hely Palindromina volt. Itt nyugodtan kutathatott.

Bár a tudósok felfedeztek egy módszert, amivel helyrehozzák az agykárosodást és a tüdősérülést a fulladás után, ez nem bizonyult tartós megoldásnak: a szövetek huszonnégy óra után visszatértek a korábbi állapotukba. Amikor Ray nem őrzőként dolgozott, szabadidejében az orvosi részlegen segédkezett, mert remélte, talál valami módot, hogy átültesse a módszert, amit a tudósok az agy és a tüdő gyógyítására fejlesztettek

ki, hogy a segítségével meggyógyíthassa az élők sérült sejtjeit és szöveteit.

- Ki volt a mai kliensed? - kérdeztem. Megint témát váltottam.

- Egy nagyon kedves hölgy - válaszolta Ray elfogódottan. Annak ellenére, hogy állandóan a halál vette körül, mégis sikerült együttéreznie a kliensekkel és a páciensekkel. Azon gondolkodtam, vajon idővel eltompul-e ez a képessége. Gyakori következménye volt az itteni munkának, hogy az ember elkezdte a halált átlagosnak tekinteni... olyasminek, ami mindennap bekövetkezett. És nem olyasminek, ami tönkretette a családokat és a jövőt.

- És a páciens... a feltámasztott?

- A fia. - Ezúttal határozottan gyengéd volt a hangja. - Hat hónappal ezelőtt fulladt meg. Az anya a végén azt akarta, hogy ott legyek mellette.

- Tényleg? - Általában a kliensek egyedül akartak maradni a feltámasztott szeretteikkel.

- Elmagyaráztam, hogy ez nem így működik. Nem akarjuk, hogy a páciensek megtudják, mi történik. Ráadásul tudod, hogy nem szeretek a feltámasztottak társaságában lenni. - Elfintorodott. - Hátborzongató.

Felvontam a szemöldököm.

- Hányszor kell még elmondanom, hogy a feltámasztottak nem bűzlenek? Teljesen életben vannak. Huszonnégy órán keresztül. Utána eltávoznak.

- Szerintem más a szaguk. - Megkoppintotta az orrát. - Anyám azt mondja, jó érzésem van az ilyesmihez.

- Anyád a saját árnyékától is fél.

Felemelte az ujját, és szóra nyitotta a száját, hogy vitatkozzon, de végül csak annyit mondott: - Jogos.

Ray elárulta, hogy az anyja még hitt a régi istenekben. Gyűlölte Palindrominát, és azt, hogy a halottakon nyereszkednek. Idelátogatott, amikor Ray elkezdett itt dolgozni: könyörgött neki, hogy mondjon fel, és térjen vissza Napéjegyenlőségre. Csupán egy órát töltött a szigeten, mielőtt visszament a hajójára. Azt állította, hogy az egész hely bűzlött a haláltól. Valószínűleg a holttestek szagát találta ismeretlennek.

Azonban nem tévedett. Ez a sziget halál volt, és a halál ez a sziget. A kettőt nem lehetett elválasztani egymástól.

Én nem hittem a mélyben lakó, régi istenekben. Időpocsékolás volt. Mi határoztuk meg a sorsunkat. Ezt nálam jobban senki sem tudta.

-Szóval, amíg itt vagyok... - Ray megköszörülte a torkát.
- Kérnék tőled egy szívességet.

- Nem - vágtam rá anélkül, hogy ránéztem volna.

- Ó, ne már! - Átkarolta a vállamat. Lábujjhegyre kellett emelkednie, hogy elérje. - Egyszerű szívesség, haver.

- Valamiért kétkem. - Azok alapján, amiket Ray mesélt, rendszeresen bajba keveredett. A hétköznapi őszintesége szembement Palindromina titkolózásával.

- Pedig az. A lenti istenekre esküszöm. - Szemtelenül csengett a hangja. Az arckifejezése azonban meglepően óvatos volt.

Aggódott a reakcióm miatt. Ez nem jelentett jót.

- Akkor ki vele - mondtam. - Bökd ki.

A mögöttem lévő kemencére villant a tekintete. Az Akvárium hátsó részében találtuk magunkat, ahol a korábban feltámasztott testeket tárolták, mielőtt eltemették őket a templomban a tenger fenekén. Mivel nem sok szárazföld maradt, megtiszteltetésnek számított, ha oda temették az embert, azonban csak kevesen engedhették meg maguknak az árat, amit a létesítmény kért érte, ez pedig szakadékot teremtett azok között, akik a zátonyokon éltek, és a sziget dolgozói között, akik elég vagyonosak voltak hozzá.

A holtakat nem lehetett kétszer feltámasztani: a szívük nem bírta a terhelést. Ha a rokonok nem engedhették meg maguknak, hogy a szerettüket a templomba temessék, a testeket a kemencében semmisítették meg. Szerencsére ez nem volt része a munkaköri leírásomnak.

Nessandra, Palindromina igazgatója irányította a testek megsemmisítését.

- Khm - kezdte Ray, és mindenhova nézett, csak rám nem. - Van holnap egy kliensem...

- Teljesen kizárt. - Zsebre tettem a kezem, miközben rájöttem, mit akar.

- Ne már! Lééééégyszi! Csak egy kliens. Egyetlen árva kliens. Csak vigyáznod kell rá. Egyszerű. Minden automatikus. - Elvigyorodott, és megérintette a képernyőt a fém echolinken a csuklóján. Az őrzők technológiája: nyomon követte a páciens feltámasztását. A pusztá látványukat is gyűlöltem.

- Nagyszerű, akkor majd te megcsinálod. - Folytattam a sétát.

Ray hebegett.

- Szeretném, ha fogadnád a klienst, meggyőződnél róla, hogy nyugodt, és...

- A tartályok karbantartását végzem, nem vagyok őrző. Ráadásul tudod, hogy ez szabályellenes. - Az őrző Ideit a páciensért a feltámasztás ideje alatt. Biztosította, hogy ne szerezzon tudomást a haláláról, illetve hogy ne hagyja el a létesítményt. Palindrominában dolgozni kívánatos munka volt, mivel itt ötször annyit lehetett keresni, mint bármely más szakmával. Azonban magas árat kellett fizetni az állásért. Amivel újonc őrzőként Ray

nagyon is tisztában volt. - Nem hiszem el, hogy ezt kéred tőlem! Nessandra leharapná a fejedet!

- Nem kell elárulnunk az igazgatónak - válaszolta halkan.

Nessandra, avagy a Holtak Királynője, ahogy az alkalmazottai nevezték, szigorú szabályokat alkotott, hogy megvédje a vállalatát a zátonybeli kritikusoktól. Rayen kívül ő volt az egyetlen, aki tudta, hogy idelent vagyok. Nem sodorhattam veszélybe az egyetlen menedékeimet.

- Nem. - Épp elég halált láttam idelent, nem fogom őrzőként testközelből is végignézni. Nem volt helyes, amit Palindromina csinált. Úgy állította be magát, mintha érdekelné az emberek vesztesége. De nem így volt. A gyász csupán profitot termelt a vállalatnak. És mindenki megfizette az árát. A holtak és az élők egyaránt.

- *Kérlek, Lor.* - Ray halkan, könnyörgőn beszélt.

Abbahagytam a sétát, és megfordultam. Ray ritkán volt ilyen komoly.

- Mi folyik itt?

Összeráncolta a homlokát.

- Egy orvos látogat Napéjegyenlőségre az északi zátonyokról. Hetekkel ezelőtt kértem tőle időpontot. - Mély levegőt vett. - A rehabilitáció a szakterülete.

A bal lábára néztem. Mielőtt Palindrominába jött, Ray háromezer kilométeres körzetben minden orvoshoz ellátogatott. Senki nem tudott megoldással szolgálni a problémájára. És bár Ray reménykedett, hogy itt meg tudja gyógyítani a lábát, ez volt az első alkalom, hogy a *rehabilitációt* emlegette, és nem azt, hogy valamilyen gyógymód után kutat. Készen állt továbblépni? Rájött, hogy létezik odakint más jövő is a számára, hogy nem kell a múltba ragadva élnie? Hogy nem muszáj olyannak lennie, amilyen én vagyok?

- Holnapra nem lett volna szabad beosztaniuk - magyarázta -, de az előbb kértek időpontot egy feltámasztásra. Én vagyok a legalkalmasabb, mivel hasonló korú vagyok, mint a kliens, és a többi fiatal őrzőnek dolga van. Tudod, hogy nem kérnélek erre, ha nem lenne muszáj, de már így is állati pipa rám az igazgató. Nem veszíthetem el a munkámat.

Palindromina rejtélyének egy része szándékos volt. A tudósok azt akarták, hogy a folyamat misztikusnak tűnjön, mintha a lenti istenek áldásával történne. Múlt héten Rayt felfüggesztették, mert elárulta egy kliensnek, hogy ha néhány óránál több időre kivesznek egy testet a tartályból feltámasztás nélkül, az a szemed láttára fog elkezdni bomlani és cseppfolyósodni. Minél több idő telt el a haláluk óta, annál gyorsabb a bomlás: ezt én

említettem neki korábban. Raylan nem akarta megijeszteni a klienst, de a nagy szája miatt Nessandra elveszített egy értékes vásárlót. A Napéjegyenlőségen lakók közül sokan már így sem bíztak Palindrominá-ban. A szájhagyomány rengeteget jelentett. Érezniük kellett, hogy halott szeretteik biztonságban vannak itt, és hogy a befizetett adójuk jó helyre került.

- Sajnálom - mondtam. - Nem hagyhatom el a helyemet.
- Éveken keresztül Calen volt az egyetlen kapcsolatom a szigeten túli világgal. Most, hogy meghalt, mintha mindez nem is létezett volna.

Ray volt az egyetlen emlékeztetője az alagsor falain kívüli életnek.

- Kérlek. - Egymásnak feszítette a tenyereit, mintha imádkozna. - Huszonnégy óra, aztán visszatérhetsz ebbe a dohos alagsorba, és folytathatod a bujkálást az élet elől.

Keresztbe fontam a karomat a mellkasomon.

- Nem bujkálok.

- Tényleg? Akkor miért nem hagyod el soha az Akváriumot? - Hangja kihívóan csengett.

Mindig azt hittem, hogy sikerült átvernem. Talán alábecsültem.

- Persze hogy ki szoktam menni innen. - Erőltetetten felnevettem. - Rendszeresen kijárok. Ne legyél

nevetséges!

- Lor - mondta lassan, óvatosan -, láttam hátul az ágyadat.

Fel akartam csattani, rákiabálni, hogy tűnjön innen. Megmondani, hogy tévedett. Hogy nem idelent élek. De haboztam. Nem tudtam hazudni neki.

- Senkinek nem fogom elárulni - jelentette ki gyorsan, amikor észrevette a félelmemet. - Megtartom a titkodat. Megértem, ha nem akarsz róla beszélni.

Felmordultam. Egyáltalán nem értette. Hogy is érthette volna? Az elmúlt hat hónapban végig hazudtam... a barátomnak. A barátomnak, aki most a segítségemet kérte.

Láttam a kétségbeesést a tekintetében, miközben érezte, hogy kicsúszik a kezéből a lehetőség, hogy találkozzon ezzel az orvossal. Tudtam, milyen érzés, ha az embert kísérti a múltja. Bárcsak felszabadíthattam volna ezalól!

Nemet kellett volna mondanom. El kellett volna löknöm magamtól. Hogy soha többé ne találkozzak vele.

De a gondolat, hogy némán éljem le az életem, még hosszú-hosszú évekig, hatalmas, tátongó lyukat vájt belém. Muszáj volt kapaszkodnom valamibe. És ez a valami Ray volt.

Ha megmutatom neki, hogy képes vagyok elhagyni az Akváriumot, talán még egy kicsit fenn tudom tartani a barátságunkat. Tudtam, hogy képtelenség örökre fenntartani ezt a színjátékot, de a holnap legalább még az enyém.

- Rendben - bólintottam rá végül. - Átveszem a helyedet. Most az egyszer.

Felcsillant a szeme.

- Komolyan?

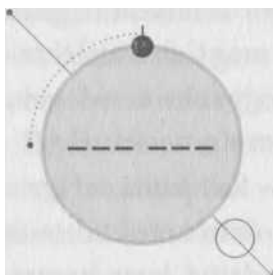
Biccentettem, mintha semmiség lenne. Mintha az, hogy kilépek ebből az önként magamra vállalt börtönből, nem sértené meg Calen emlékét. Amikor meghalt, megesküdtem, hogy soha nem fogom elfelejteni. Hogy megfizetek, amiért elvettem az életét.

- Köszönöm! - Ray hátba veregetett. - Csak csinálj úgy huszonnégy órán keresztül, mintha te lennél én. Őrzőként az a feladatod, hogy átvezesd a klienst a feltámasztási folyamaton, és ott legyél, ha valami balul sülné el. De nem fog. Sima liba, haver. Repülni fog a vitorlád.

Csak az idő a megmondhatója, hogy megbánom-e majd ezt a döntést.

HARMADIK FEJEZET

TEMPEST

Hétfő, 10:00

Két órával a feltámasztás előtt

MÉG MINDIG NEM TUDTAM ELHINNI, hogy a növényemet döbbenetes négyezer bankóért vette meg a Napéjegyenlőségi Felügyelőség. Máskor könnyörögnöm kellett, hogy valaki vegye meg a talált kincseimet. Elázott könyvek, lemeztörmelékek, anyagdarabok: egyik sem ért valami sokat. Azonban egy növény... egy növény a mindent jelentette. Többet ért, mint amit az elmúlt öt évben összesen sikerült összekaparnom. Elysea büszke lenne rám.

Bár nem hinném, hogy a növény bármi ehetőt fog teremni, mégis azt jelentette, hogy valami túlélte a mélyben. Reményt adott a Felügyelőségnek. Bár Palindromina terményei ellátták élelemmel a közeli zátonyokat, köztük Napéjegyenlőséget is, ez sajnos nem

volt elég ahhoz, hogy eltartsa az egyre növekvő népeiséget. Muszáj volt alternatív élelemforrást találnunk. És ha a növények életben tudnának maradni a víz alatt, nem lennénk Palindromina szigetéhez kötve.

Napéjegylenlőség már évek óta küszködött. Bár mi voltunk a Palindrominához legközelebb fekvő zátony, szükségünk volt valamire, amit elcserélhettünk ételre. Már az összes közeli merülőpontot kiaknáztuk. A következő néhány évben halon és a mélyből felhozott hínárokon fogunk élni. Megfelelő, de nem túl kielégítő. Főleg, ha figyelembe vesszük, hogy a délebbi zátonyoknál még mindig voltak felfedezetlen városok, amik lehetővé tették számukra, hogy kifizessék a gyökérzöldségeket, a rizst, a gyümölcsöket és ^a gyógynövényeket. Amik mind Palindrominán termettek.

Nem tudtam, hogy fogja Napéjegylenlőség túlélni a következő évtizedet. De ez nem az én problémám volt. Legalábbis még nem.

Amikor tegnap elvittem a növényt a déli aukcióra, a Napéjegylenlőségi Felügyelők majdnem eszüket vesztették a boldogságtól. Kérdésekkel bombáztak.

Szárazföldet találtál?

Hol találtad a növényt?

Van több is?

Vigyél oda minket. Most!

Oké, nem mind volt kérdés.

Megadtam nekik a merülőhely koordinátáit, mert tudtam, hogy már felesleges visszatérnem oda.

Míg Napéjegyenlőség polgáraitól elvárták, hogy elvégezzék a munka nehezét, ha valami *igazán* értékes került elő, a Felügyelőség mindig lezárta a helyet, és a saját csapatát küldte oda, hogy a tárgy felszínre hozatala megfelelő gondossággal történjen. Az épületemet egy órán belül elfoglalták a felügyelőség bűvárai. Nem mintha maradt volna ott bármi értékes.

Minden jót kívántam a kis növényemnek, amikor átadtam. Bár a viaszoszöld növénynek többet kellett volna jelentenie számomra, mint a kezemben tartott festett, összeszótt hínárlapoknak, mégsem így volt. Csak a bankó számított.

A pénz nagy részét Elysea feltámasztására fogom fordítani. Az elmúlt két évben minden döntésem a halott nővérem feltámasztásáról szólt. Fogalmam sem volt, ki lesz belőlem, miután magam mögött hagyom az emlékét. Nem voltam biztos benne, hogy ki *akartam* lenni.

Megráztam a fejemet. Emiatt majd később aggódom. Ma randim van Palindrominával.

Előző este egy szemhunyásnyit sem aludtam. Fűtött a várakozás izgalma. Megint látni fogom Elyseát. Végre megtudom az igazat a szüleimről.

Miután visszaértem a szobámba, kiborítottam a bankókat az ágyamra. Kiszámoltam háromezret, és bedugtam a kagylókból készült ékszeres dobozomba. A megmaradt ezren végighúztam az ujjhegyeimet. Nem kellett több penészes hínárt és halmaradékot guberálnom a kantin szemeteséből.

Betettem az ékszerdobozt a vízhatlan táskámba, és még egyszer körülnéztem a szobában. Lehet, hogy Elysea személyes tárgyainak nagy részét eltávolítottam, de így is frusztrálón jelen volt. A rozsdás fémfalakat hínárpasztával zöldre festette, hogy emlékezzünk, volt olyan időszak, amikor egész erdők álltak a bolygón, nem csak néhány fa a megmaradt szigeteken. Hogy emlékezzünk arra az időre, amikor léteztek virágos mezők. De az évszázadokkal ezelőtt volt. Jelenleg a kékségben élünk. A víz volt az otthonunk. A zöldet elnyelte a mély. Vagy legalábbis ezt gondoltam, amíg meg nem találtam azt a növényt.

Még a keskeny fémpolcokra rakott poharak is rá emlékeztettek. Mindig rám szólt, hogy lefelé fordítva tegyem le őket, mert azt állította, hogy a drágalátos kávéjának sós íze van a levegő sószemcséitől. Ha a poharat fejjel lefelé fordítottuk, a sós por nem tudott összegyűlni benne.

Nem értettem a problémát. Mi a baj a sós kávéval? Nem elég, hogy a világunk csupa kék volt, ráadásul mindent ellepett a kikristályosodott só. Minden ropogott, kérges volt, száraz és kemény. Anyánk megtanította, hogyan rázzuk ki a kristályport a takarónkból minden este lefekvés előtt, bár azt nem előzhette meg, hogy az éjszaka folyamán a só lerakodjon az ajkadra, és összeragassza a szemhéjadat.

Most megragadtam a kedvenc kagylóbögréjét és megfordítottam, hogy össze tudjon gyűlni benne a só. Elysea soha többé nem fog rám szólni. Ahogy senki más sem.

Otthagytam a szobámat, és elindultam a forgalmas kikötőbe.

A nap magasan járt az égen, a levegő már megtelt sóval és párával. Olyan volt, mintha az ember egy vastag, nedves takarón keresztül lélegzett volna. A tüdőm küszködött, nehéznek éreztem, mint amikor visszatartottam a lélegzetemet a víz alatt. Száraz, sós, fekete hajamat a fülem mögé tűrtem.

Végigsétáltam egy rozsdás pallóhídon, ami egykor egy óvilági épület váza volt. A Nagy Hullámok után a túlélők az egész világon a megmaradt néhány szigetre húzódtak, különböző kultúrákat egyesítve. Azonban hamarosan felfedezték, hogy a szárazföldet jobb meghagyni a

növénytermesztésre, ezért építették fel a zátonyokat az elsüllyedt Óvilág városainak romjaiból, amiket előrángattak a mélyből. Most hatalmas horgonyok kötötték a lebegő fémszerkezeteket az óceán fenekéhez, amit az őseim az otthonuknak neveztek.

Jelenleg körülbelül tizenötezer zátony létezett, mindegyik a legközelebbi szigethez tartozott, egy nyolcszáz kilométeres körön belül. Ennél messzebbre nem lehetett eljuttatni a terményeket, mert tönkrementek. Napéjegyenlőség volt a legnagyobb zátony, több mint tízezer embernek adott otthont.

Elsétáltam Napéjegyenlőség központja mellett, ami egy kör alakú épület volt, aminek az alsó részén kapott helyet a Felügyelők csarnoka, míg felül egy átriumot alakítottak ki a kantinnak, ahol a közösségi étkeztetés zajlott. A tetőre egy magas villámhárítót szereltek, ami áramot generált a Napéjegyenlőség alatt forgó turbináknak: ez volt az egyetlen formája az elektromosságnak. A központi épületből szétágazva több burjánzó lakóövezetet alakítottak ki, ahova fémházakat húztak fel. A házaknak domború tetejük volt, mint egy megfordított kanálnak, ami segített összegyűjteni az esővizet, amit ivásra és mosásra használtunk.

Gyerekek, iskoláskorúaknál fiatalabbak csoportosultak a pallóhidak szélén, amelyek a lakóövezetek között

húzódtak, kis kezecskéikből horgászbotok lógtak. Szerencsések lesznek, ha fognak egy apró cukorhalat. El kellett hagyni a kikötőt ahhoz, hogy valami normálisát fogjon az ember: a halak féltek a turbináktól.

Az idősebb gyerekek Napéjegyenlőség iskolájába jártak, ami egy nyitott osztályterem volt a Felügyelőség csarnokának széléhez kapcsolva. Az osztály tele volt, szinte nem is lehetett látni a fémpadot, amin a gyerekek ültek. Amikor elsétáltam mellette, hallottam, hogy a tanár az *Ilani* nevet emlegette. A *Jégnemzet*.

Az őseim régen Ilani közelében éltek, ez a szárazföld az elsők között süllyedt el. Azelőtt az Óvilág a háború szélén állt, rengeteg volt a szárazföld, és minden nemzet túlnépesedett. Az egyetlen érintetlen területet, Ilanit vastag jég borította, és egykor a bolygó több mint egyharmadát befedte.

A kormányok egyetértettek abban, hogy szabaddá kell tenniük a földet, hogy ezzel véget vessenek a globális túlnépesedés és erőforráshiány krízisének. A tervük az volt, hogy felolvasztják Ilani egy részét, azonban a bomba túl hatásosnak bizonyult. Az összes jég elolvadt, a vízszint globálisan megemelkedett, ami emberek milliárdjainak halálához vezetett.

Néhányan biztosan mondták, hogy a kormányok pont azt kapták, amit akartak, vagyis népességcsökkenést.

Azonban én nem merném megsérteni a halottakat azzal, hogy ilyesmit mondok.

Amikor iskolás voltam, láttam képeket a szárazföldről, ahol régen az őseim éltek, de nehezen tudtam elképzelni egy olyan hatalmas és száraz területet. Különböző régiók léteztek az óriási kontinenseken, amelyek felszínén millió és millió épület állt.

Mára semmi sem maradt a szárazföldből, leszámítva azt az ötven új szigetet, amely a Nagy Hullámok után keletkezett. Régen hegyek voltak, és sikerült a csúcsukat a vízfelszín fölött tartaniuk. A legtöbb szigetet most magánkézben lévő kutatóintézetek birtokolták, amik azon dolgoztak, hogy kitalálják, hogyan őrizzék meg az életünket ebben az elárasztott világban.

Palindromina, a mai úti célom is egy ilyen sziget volt.

Palindrominai alkalmazottak gyerekeként nőttem fel: apa vezető őrző volt, a feltámasztási folyamatot irányította, míg anya vezető botanikusként a megmaradt haszonnövényeket gondozta, amik ellátták élelemmel a világnak ezt a szegletét. Bár a szüleim ott dolgoztak, sem anya, sem apa nem mesélt részletesen a feladatáról. Anya azt mondogatta, hogy ne gondolkodjak a halálon, csak a szépre meg a jóra koncentráljak, miközben egy virágot dugott a fülem mögé... egy virágot, amit Palindromina egyik mezejéről tépett le.

Nem sokkal később életét vesztette egy viharban, az apámmal együtt. És Elysea is megfulladt három évvel később. Bárcsak anya többet mesélt volna a helyről, amit hamarosan meglátogatok! Lehet, hogy akkor nem fojtogatna ennyire a pánik.

A *Napkelte* kitűnt a kikötőben horgonyzó több száz hajó közül. Míg a legtöbbet az Óvilág szárazföldi járműveinek roncsaiból készítették, a *Napkelte* szépen csillogott. A drága hajót Palindromina biztosította számunkra. Ez volt a búcsúajándék a halott szüleimtől. A régi merülőhajónkon voltak aznap este, amikor lecsapott rájuk a vihar, és Napéjegyenlőség oldalába csapódtak. Mondhatnák, hogy szerencsés voltam, amiért az öregebb hajót vitték el. De én nem hittem a szerencsében. A mélyben lakó istenekben hittem, meg abban, hogy okkal alakították így a jövömet. Azt viszont nem tudtam biztosan, miért vették el tőlem a szüléimét és a nővéreimet is.

Reméltem, hogy ezen a napon kideríthetem.

Míg mindent eladtam, ami a családomé volt, a *Napkeltétől* képtelen voltam megválni. Túl sok emlék fűzött ehhez a hajóhoz, csápokként fonódtak körém. Amikor kicsik voltunk, a szüleim kivittek engem meg a nővéreimet naplementekor, hogy megnézzük, ahogy az ezüstös kajmánfókák a levegőbe ugranak. És miután a

szüleim meghaltak, Elyseával a vízbe lógattuk a lábunkat, és elképzeltünk egy másik életet. Egy jobbat.

Ha megválnék a *Napkeltétől*, azzal az összes kapcsolatomat elvágnám a múltamtól. Szükségem volt a *Napkelte* egyenletes lüktetésére a talpam alatt, mert olyan volt, mint egy szívdobbanás.

Felmásztam a hajó fedélzetére, és beindítottam a motort. A *Napkelte*, akárcsak a többi hajó, napelemmel működött. Ahogy elhagytam a dokkot, egy vibrációs hullám automatikusan jelet küldött az Őrtoronynak. Senki nem érkezett és távozott észrevétlenül a zátonyról.

- Itt a Napéjegyenlőség Őrtorony - szólalt meg egy nő selymes hangja a rádióállomáson keresztül, mielőtt egyáltalán kikanyarodtam volna a dokkból. - Napéjegyenlőség Őrtorony a B20-as mólónak. Jelentkezzen.

- Ez a Higany *Naplemente* - mondtam. - Jelentkezem.

Az Őrtorony nyomon követte az érkező és távozó hajókat, ezzel biztosítva, hogy a lebegő fémsziget képes legyen megtartani tízezer ember súlyát. A súlykorlátozást muszáj volt betartani, onnan kezdve, hogy mennyi halat készítettek egy nap, egészen odáig, hogy egy család hány gyereket vállalhatott. A felügyelőség nem kockáztathatta meg, hogy

Napéjegyenlőség az óceán fenekére süllyedjen, mint a múltbeli építmények.

Ha egy családban kettőnél több gyerek született, választaniuk kellett: megpróbálhattak életben maradni anélkül, hogy valamelyik zátonyhoz csatlakoztak volna, vagy reménykedhettek, hogy egy másik zátony fogad új lakókat. Akárhogy is, Napéjegyenlőséget el kellett hagyniuk.

- Mi a mai úti cél, *Napkelte?* - kérdezte.

- Palindromina - válaszoltam nagyot sóhajtva. Vártam, hogy feleljen valamit. Napéjegyenlőség legtöbb lakója vagy ellenszenvet táplált a létesítmény felé, vagy félt tőle. Bár szükségük volt a sziget terményeire és gyógyszereire, például a keszonbetegség elleni pirulára, úgy gondolták, hogy a halottak feltámasztása ellenszegülés az istenek akaratának. Hogy a szigeten a régi és az új istenekkel is szembementek. De amíg meg nem tanuljuk, hogyan termesszünk növényeket a víz alatt, a szigetekén élők kezében volt az összes hatalom.

- Rendben. - Szükszavú volt. Csak egy újabb ember voltam, aki megadta Palindrominának, amit akart. Még több pénzt. És szorosabb fogást Napéjegyenlőség jövőjén. - Mikor fog visszaérni?

- Holnap este előtt.

- Feljegyeztem az időpontot - közölte a nő. - Várni fogjuk.

Nem kellett kimondania. Ha nem érek vissza időben, senki nem fog a keresésemre indulni. Ha a hajóm viharba keveredik, és a fodrozódó hullámokba esem, vagy ha felfal egy tengeri élőlény, az nem az ő problémájuk. Sokan vesztek már hullámsírba, miközben egy jobb élet lehetőségét keresték. A zátonyok közötti óceán kiszámíthatatlan volt, szinte minden horizonton viharfellegek gyülekeztek. Könnyen oda lehetett veszni.

Ráadásul léteztek mesék valami *másról* is. Valamiről a vízben, aminek az éhségét nem lehetett enyhíteni. De ezek pusztán kitalációk voltak. A víz önmagában is veszélyeket rejtett: nem volt szükség a félrészegek kreatív képességeire, hogy újabb indokokat gyártsanak, miért érdemes félni az óceántól.

Ha holnap este nem térek vissza Napéjegylenlőségre, a haláloamat feljegyzik, a holmimat elkobozzák, a lakóhelyemet másnak adják. A szeme se rezzen senkinek. Sőt, a felügyelőség csak további bizonyítéknak fogja tekinteni, hogy miért nem érdemes Palindromina szolgálatát igénybe venni.

- Értettem - mondtam az Őrtoronynak.

- Akkor jó utat, *Napkelte*.

Miután magam mögött hagytam a lehorgonyzott hajókat a kikötőben, hátranéztem Napéjegyenlőségre. A számtalan lakóövezetre, amik a felügyelőség kör alakú csarnokához kapcsolódtak, olyan külsőt kölcsönözve a szerkezetnek, mintha egy tengeri élőlény lenne, hosszúra nyúló csápokkal. A vízen lebegő város még a sok horgony ellenére is ringatózott egy kicsit.

Napéjegyenlőségtől délre láttam a pislákoló ezüstsínű bóják sorát, amik Palindromina szonárának hatótávolságát és egyben területének határát jelölték. Míg a többi sziget arra használta a nyomkövető rendszerét, hogy ellenőrizze a hajók aktivitását, Palindromina az övék segítségével eltérítette a más régiókból érkező hajókat. Néhány évtizeddel a határ felállítása előtt mindenfelől érkeztek Palindrominába, hogy megtámadják a dolgozókat, és ellopják maguknak a magokat. Azóta Palindromina bevezetett egy törvényt, hogy kizárólag a létesítmény által gyártott, beépített szenzorokkal ellátott hajók szelhetik át a demarkációs vonalat. Minden más hajó a felfegyverzett flottájukkal találja szemben magát.

Az ezüst bóják mögött terült el az egyetlen, kormányzás alatt nem álló óceánrész, amit Egyesült Tengernek neveztek. A remoránok uralták, a kegyetlen nomádok, akik kifosztották a hajókat az alkatrészek

miatt, és csak elsüllyedt roncsokat hagytak maguk mögött. Hihetetlenül kétségbeesettnek vagy ostobának kellett lenni ahhoz, hogy valaki az ő területükre tévedjen.

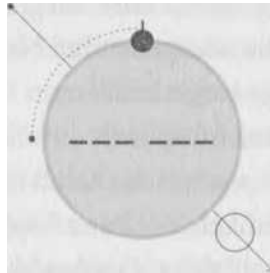
Visszafordultam Palindromina irányába. A lélegzetelállító szigetet látni lehetett a sós ködön keresztül. Négy meredek sziklafelszín tört ki a víz alól határozott ujjként, mintha a szárazföld az utolsó leheletével az égbolt felé nyúlt volna. A „tenyérben” voltak a magok és termények, amik ellátták élelemmel a közeli zátonyokat. Anya régen órákon át mesélt az ő növényeiről, mintha a gyermekei lettek volna. Hogy mindegyiknek eltérő mennyiségű vízre, napfényre és tápanyagra volt szüksége. Amikor kicsi voltam, botanikus akartam lenni, mint ő. Tetszett a gondolat, hogy valami újat hozzak erre a világra.

A fogamat csikorgatva fojtottam el az emléket. Ma megkapom a válaszokat. Kiderül, hogy mi történt a szüleimmel.

Nem tehettem róla, megfordult a fejemben, hogy vajon Elysea tud-e az érkezésemről, és érzi-e a haragomat.

NEGYEDIK FEJEZET

TEMPEST

Hétfő, 11:00
Egy órával a feltámasztás előtt

EGYÓRÁNYI vitorlázás után megközelítettem Palindromina dokkját. A szívem úgy dübörgött a mellkasomban, mint a hajó motorja a talpam alatt.

Bumm. Bumm. Bumm. Bumm. Bumm.

Féltem, hogy szívrohamot kapok, de ha ez lesz az utolsó pillanatom, mi lenne jobb hely a halálra? Ki ismerte közelebbről az életet és a halált Palindrominánál?

Míg Napéjegyenlőség nem foglalkozott az eltűnt polgárokkal, Palindromina nagyon is törődött velük. Az ő felelősségük volt, hogy átkutassák a területüket, amikor felmerült a gyanú, hogy valaki az életét veszítette. Palindromina keresőhajói a szonár határvonal különböző pontjainál helyezkedtek el, és éjszakánként

az óceán habjait szelték, hogy kihúzzák a vízből a holttesteket. Utána tartályokban tartósították az áldozatokat, várva a szeretteik jelentkezésére.

Ez történt Elyseával is. A szüleimmel viszont nem. Egy egész éjszaka eltelt, mire megtalálták a hajójuk roncsait, de a testük addigra eltűnt. Nagy valószínűséggel felfalta őket egy tengeri élőlény.

És az egész Elysea hibája volt.

Négy hónappal a nővérem halála után megtudtam, hogy látta a szüleinket, mielőtt a hajójuk becsapódott Napéjegyenlőség oldalába. Erről soha nem beszélt nekem. A legjobb barátjától kellett hallanom, miután Elysea meghalt. De ami ennél is fontosabb, azt mondta a barátjának, hogy ő volt a felelős a balesetért.

Ő az oka, hogy a szüleim meghaltak.

Ma meg fogom tudni, hogy pontosan mi történt.

Gyorsan elmormoltam egy imát a mélyben lakó istenekhez, remélve, hogy a szívem nem ugrik ki a helyéről... legalább addig, amíg még egyszer, utoljára meg nem nézem Elysea arcát. A számba haraptam, megidézve a haragomat, hogy felperzselje az izgatottságomat: nem fogom megengedni, hogy az érzelmesség elterelje a figyelmemet arról, amire szükségem van.

Ahogy megérkeztem a dokkhoz, cingár fémkarok mozdultak meg a vízben, hogy utat mutassanak a hajómnak. Palindromina várt engem, olyan tisztán olvasott a hajóm lüktetéséből, mint a vízben világító korallokból.

A móló fényes, újrahasznosított fémből készült, hasonlóan a *Napkeltéhez*. Az ezüstitőmeg vakító volt a napfényben. Leállítottam a motort, és felemeltem a kezem, hogy megvédjem a szemem a ragyogástól. Bár semmi jelét nem láttam a létesítménynek a meredek sziklafal mögött, az épület nem lehetett messze. A sziget átmérője csupán körülbelül tizenhat kilométer lehetett.

A móló tele volt hajókkal, két megtermett keresőhajót is láttam, a hajótörzs két oldalán hálók lógtak. Megborzongtam, amikor eszembe jutott, hogy Elyseát egy ugyanilyen hajó szedte ki a vízből. Nem kétlem, hogy a szüleim azért titkolták előlünk Palindromina nyers valóságát, hogy ne merengjünk a veszélyes óceánon meg azon, hogy a halál csak egy karnyújtásnyira van tőlünk.

Amikor a *Napkelte* törzse súrolta a mólót, a vaskarok rögzítették a hajót, nehogy elsodorják a hullámok.

Egy csillogó fekete, rövid hajú nő indult el a hajóm felé. Bézs nadrágkosztümöt viselt, ami majdnem olyan árnyalatú volt, mint az arcszíne. A szinte déli forróságban az arca kipirosodott.

Alulöltözöttnek éreztem magam a fonott hínárruhámban, ami nem sokat takart a bűvárruhámból.

- Üdvözlöm - köszönt a nő. Barna szemét összehúzta, ahogy a digitális tabletjére nézett. - Tempest Alerin? - Valószínűleg a külsőmet ellenőrizte a papírok alapján, amiket tegnap töltöttem ki Palindromina képviselőjének segítségével.

Szerencsés voltam, amiért ilyen rövid határidővel is volt egy szabad időpont. Rögtön azután, hogy eladtam a növényemet, meglátogattam a képviselő hajóját, ami nem messze volt a zátonytól. A felügyelőség nem engedélyezte, hogy Palindromina Napéjegylenlőségen üzleteljen.

Miután megadtam a képviselőnek az összes adatomat, átnyújtottak egy üdvözlő csomagot, hogy éjszaka tanulmányozzam át. Olyan információkat tartalmazott, amik segítettek átverni Elyseát, hogy azt higgye, életben van. Például a dátum, amikor meghalt, és az akkori időjárás meg a hírek. Mintha bepillantást nyertem volna a múltba. A múltba, ahova szívesen visszatértem volna megakadályozni, hogy a nővérem felszálljon arra a hajóra.

- Én vagyok - válaszoltam, miközben megfogtam vízhatlan táskámat.

- Selna vagyok. - Melegen rám mosolygott, ahogy kiléptem a mólóra. - Üdvözlöm Palindrominában. Tessék. - Két pirulát nyújtott felém. - Földláb. Segít az egyensúlyproblémán.

Összezavarodva néztem a lábamra. De aztán úgy éreztem, mintha valami oldalra húzott volna. Megtántorodtam, és Selna elkapta a karomat.

- Rendszeresen előfordul - jegyezte meg, és a kezembe nyomta a gyógyszert. - Feloldódik a nyelv alatt. Segíteni fog. - Megveregette a karomat, miközben próbáltam egyedül megállni. - Higgyen nekem.

A keszonbetegség elleni gyógyszeren kívül nem szoktam orvosságot látni. Bár anya Palindrominában dolgozott, csak abban hitt, amit a föld megtermelt: ikra az immunrendszernek, és szárított hínárpor, hogy leküzdjük a kristálytűdőt. Nem engedte meg apának, hogy gyógyszert hozzon a lakrészünkbe.

Az egyik pirulát a nap felé emeltem.

- Mi van benne?

- Varázslat - felelte Selna mosolyogva, és kacsintott.

Ötéves korom óta nem hittem a varázslatban. Akkoriban meg voltam győződve róla, hogy a lángalak elsüllyedt hullócsillagok. A fedélzet peremén ültem a szüleimmel, a lábamat a vízbe lógattam, és figyeltem, ahogy elúsztak mellettünk. Mióta a szüleim meghaltak, a

lángalak ragyogása a sötétbe olvadt... jelentéktelenné vált, mint a csillagképek, amikre az őseink egykor hagyatkoztak.

- Önnél van a szolgáltatás ára? - kérdezte Selna.

- Igen. - Odaadtam neki a bankókat az ékszeres dobozból. Soha többet nem fogok ennyi pénzt látni egyszerre.

Megszámolta a bankókat, aztán bepötyögött valamit a tabletbe.

- Jöjjön - közölte, és a nadrágja zsebébe dugta a tabletet. Elindult a mólóról a zöld terület felé, ami két sziklafelszín között terült el.

Próbáltam követni, de majdnem visszaestem a hajóba. Selna elmosolyodott, de nem mondott semmit. Néhány tántorgó lépés után betettem a pirulákat a nyelvem alá.

Selna egy leparkolt járműhöz kísért, ami hasonlított az Óvilág autóira. Két kar nyúlt ki az oldalán egy-egy csővel, ami egy rozsdás tankhoz kapcsolódott a hátulján. Egy terménygondozó. Vajon anya is vezetett ilyet? Miért volt olyan ismerős?

- Szálljon be - utasított Selna, amikor észrevette, hogy habozom. Tettem, amit mondott.

Köhögtem, ahogy a jármű port vert fel a száraz úton, ami a partról vezetett a szárazföld belseje felé. A motor

hasonlóan duruzsolt, mint a *Napkelte* a talpam alatt. Ez valamelyest megnyugtatót.

- Első látogatás a szárazföldre? - Selna hangosan beszélt, hogy a motor zaján túl is hallani lehessen.

Válaszolni akartam, de a szavaimat felkapta a szél.

- Ne aggódjon, a por hamarosan elül.

Igaza volt. Befordultunk, és egy tágas mezőre értünk.

A termőföld mögött, a sziklák között egy obszidián búra feküdt, egy fekete gyöngy a sziget markában. De nem ez ragadta meg a figyelmemet. Még soha nem láttam ennyi zöldet. Csak az álmaimban.

Anya elfeledett dolgoknak nevezte az álmaimat: emlékeknek, melyeket az őseinktől örököltem, és amiket a vérvonalunkon keresztül adtunk tovább, hogy emlékezzünk a történelemre. Különben honnan ismertem volna az erdő friss illatát? Vagy a hatalmas mező látványát, ami tele volt lila virágokkal?

Apa nem hitt az álmaimban, ahogy a mélyben lakó istenekben sem.

- Honnan tudjuk, hogy Tempe arról álmodik, milyen volt az Óvilág? Honnan tudjuk, hogy ő is úgy látja a zöldet, ahogy te? - Nevetve érintette meg a homlokomat.

- Lehet, hogy amit lát, igazából kacsakagyló-rózsaszín.

Anya akkor elcsitította, betakargatott, és azt mondta, álmodjak tovább a régmúlt napokról.

- Egyszer vissza fogunk térni abba a világba - suttogta az arcomra. - Légy boldog az álmaidban, kicsi Tempe.

És sokáig az is voltam.

Miután odaértünk a búrához, Selna megállt a járművel. Tehát megérkeztünk Palindrominába.

Semmit nem láttam a sötét üvegen keresztül. Néhányszor nagyot nyeltem, hogy benedvesítsem száraz torkomat.

- Nincs mitől félni - mondta Selna, miközben megkerülte a járművet, hogy segítsen kiszállni. - Itt vagyunk, hogy támogassuk ebben a nehéz időszakban.

De nem féltem. Legalábbis nem attól, amit hitt. Nem féltem elbúcsúzni Elyseától. Attól tartottam, hogy nem kapom meg, amiért idejöttem.

Selna bekísért az ellenőrző ponton át egy magas, boltíves folyosóra. Megtorpantam. Megdöbbentett, ami előttem tornyosult.

- Gyönyörű, igaz? - kérdezte Selna. Összetette két tenyerét. - Hála a mélyben lakó isteneknek, amiért megvédték a szigetünket.

Betapasztottam a számat a kezemmel, egyszerűen nem jutottam szóhoz.

A kupola alakú közlekedő közepén egy burjánzó fa állt, fekete ágai karokként nyúltak ki, és az épület különböző szintjeire mutattak, amik a közlekedőről ágaztak el. A

gallyak kanyargósak voltak, nagyon különböztek Napéjegyenlőség éles fémszéleitől. Ráadásul a levegőnek is más illata volt.

Nincs só, döböntem rá.

Mély lélegzetet vettem, kiélveztem a tiszta levegőt, ahogy könnyedén járta át a tüdőmet. A tengeren egész évben olyan nagy volt a páratartalom, mintha az ember egy nedves rongyon keresztül lélegzett volna. Itt könnyebbnek tűnt, frissnek... szinte örömtelinek, mint a merülés.

Virágok és indák tekeredtek a magas, fehér oszlopokon és a csillogó, csempézett falakon. Innen szedett nekem anya virágokat? A fa lombkoronáján át láttam a kék égboltot a mennyezeten keresztül. Zöld és kék újra együtt.

Mint a növényem.

- Hogyan? - A sarkamon hintáztam. - Hogy élte túl ez a fa?

Selna félénken rám mosolygott.

- Az eligazításon megmagyarázzuk.

Mielőtt tovább bámészkodhattam volna, egy tompán megvilágított terembe vezetett. Amint beléptem, a képernyő életre kelt, a szavak vörösen világítottak.

Egy haldokló bolygó.

Morajló hangok zúgtak körülöttem.

- Foglaljon helyet - suttogta Selna egy üres székre mutatva. Néhányan még ültek rajtam kívül a teremben, teljesen megbabonázta őket a villogó képernyő.

A videóban elmesélték a Nagy Hullámok tragédiáját, ami gyakorlatilag elpusztította a modern társadalmat. Az épületek összeomlottak, a technológiának befellegzett, az állatok odavesztek, mi pedig rákényszerültünk, hogy guberáljunk a megmaradt roncsok között, és új világot építsünk az óceán tetején.

Azonban az Újvilág nem kegyetlen.

Erre gúnyosan felhorkantam. Mondják ezt a szüleimnek, a nővéremnek meg mindenkinek, aki életét vesztette a háborgó víz miatt.

A vízszint megemelkedésével új hatalom született. A mélyben lakó istenek. Megáldották a szigetünket. Tőlük kaptuk Palindrominát. Új kezdetet ajánlottak. A halál többé nem a végső búcsú.

Ismerem ezt a dumát. Késő éjszakánként hallottam, amikor anya és apa túlfűtötten veszekedtek Palindromina hitén, hogy a mélyben lakó isteneknek köszönhattük-e a képességet, hogy feltámasszuk azokat, akik megfulladtak. Apa azt állította, hogy soha nem látta semmi nyomát az elsüllyedt istenségeknek, akikről Palindromina hirdette, hogy megvédték a szigetet a

pusztulástól. Azt mondta, a feltámasztási folyamat tudomány, semmi több.

Azon töprengtem, vajon volt-e idejük a mélység isteneire gondolni, amikor felborult a hajójuk, és a vízbe estek? Vagy az utolsó gondolatuk az áruló lányuk volt? Egyáltalán maradt idejük arra, hogy én is eszükbe jussak?

A videó utolsó része a gyász fázisaira koncentrált, illetve arra, hogyan fogom érezni magam, amikor szembenézek a szereltemmel, aki átmenetileg ismét él, de arról semmit nem árult el, hogy a feltámasztási folyamat *konkrétan* hogyan működött. Bár azzal már tisztában voltam, hogy a tartályokban lévő víz megakadályozta a holttestek bomlását a halál után.

Miután a videó véget ért, Selna magamra hagyott a váróteremben, Elysea „gyengélkedő szobája” mellett. Boldog, mosolygó arcokról készült festmények vettek körbe. Egyesülő családok. Egymásra talált szeretteink. Elfordultam, éreztem, hogy megszédülök, lüktetett a fejem. Kezdett volna elmúlni a gyógyszer hatása, amit korábban bevettem?

Csupán néhány percet voltam ott, amikor egy másik nő lépett a helyiségbe. Világos bőre, rövid, szőke haja, finom vonásai, magas arccsontja és nagy, kék szeme volt. Lélegzetelállítóan gyönyörű volt, bár kissé komoly.

Kezével végigsimított a ropogásra keményített, fehér kabátján.

- Tempest Alerin - szólalt meg. - Nem láttalak egészen - a fekete nadrágja derekához emelte a kezét -ilyen kicsi korod óta.

- Hogyan?

- Nem ismersz meg?

Megráztam a fejemet.

- Bocsáss meg. - Összepréselte az ajkát. - Biztosan túl fiatal voltál, hogy emlékezz. A szüléiddé! dolgoztam. - *Anya és apa régen idehozott?* - Nessandra vagyok. - Majd hozzátette: - Palindromina igazgatója.

- Tényleg? - Amikor a szüleim a főnökükről beszéltek, mindig egy ősz hajú, ráncos bőrű személyt képzeltem el. Egy tudóst laborköpenyben.

De őt látszólag nem sütötte meg a nap. Nem hajókon töltötte az idejét, hogy lemerüljön a roncsokhoz. Palindromina egyértelműen virágzott. Pénzt csináltak a halottakból, mint a szüleim.

- Igen - mosolygott. - Áldott vagyok, amiért én irányíthatom ezt a létesítményt. - A büszkeségtől melegebb lett a hangja, és egy kis szín költözött sápadt arcába.

- Ó. - Nem tudtam, mit mondjak. Nem számítottam rá, hogy olyan fontos személlyel találkozom majd, mint

Palindromina igazgatója. Reméltem, hogy nem lát át a gyászoló kishúg álcámon. Nem tudtam elképzelni, hogy az audiencia része lenne a vállalat mottójának.

- Köszönni akartam, amikor meghallottam, hogy jössz.
- Gyengéden megfogta a kezemet. - Őszinte részvétem a veszteségedért.

Majdnem megkérdeztem, hogy kinek a halálára utalt, de nem hittem, hogy értékelte volna a sötét humoromat.

- Köszönöm.

- Biztos vagyok benne, hogy itt megtalálod, amit keresel. - Amikor kifejezéstelen arccal bámultam rá, hozzátette: - Lezárást.

Nem tetszett, ahogy kék szemével az arcomat kutatta. Tanulmányozott. Kiszabadítottam a kezemet, és a karom alá dugtam.

- Nem az, amire számítottál, ugye? - Körbemutatott. - Palindromina.

- Nem. - Nem emlékeztem rá, hogy kisebb koromban jártam a létesítményben, bár nyilvánvalóan így volt. Az összes álmom az erdőről pusztá emléké lett volna erről a fáról meg a kinti termésről?

- Ó. - Észrevette, hogy a nyitott ajtón keresztül a fát bámultam. - Gyönyörű, nem igaz? Az utolsó fekete kérgű fa, több mint ötszáz éves. A szüleim köré építették a létesítményt: ők alapították Palindrominát - jegyezte

meg, a tekintete tele volt emlékekkel. - Ötven évvel ezelőtt felfedeztek egy fehérjét a korallban, amely nem csupán megvédte az elhalt organikus anyagokat a további bomlástól, de jelét mutatta annak is, hogy gyógyítja a károsodást. Ez a gyógyító hatás megtízszereződik, ha újraindítod egy organizmus életciklusát azzal, hogy ismét beindítod a szívverését. - Úgy mosolygott rám, mintha megértettem volna. Hát, fogalmam sem volt, miről beszélt. - Tudtad, hogy a fának is van pulzusuk? - kérdezte.

- Van szívük?

Nevetett, de nem kegyetlenül.

- Nem, de néhány fának van szívverése. - A mellkasára fektette a tenyerét. - Mint ahogy bennünk a vér áramlik, a fában bizonyos folyadékok keringenek, huszonnégy órás ciklusban. Mindezt a sejtek irányító központja vezérli, hasonlóan az agyunkhoz. Miközben próbálták feléleszteni az elhalt magvakat és terményeket, a szüleim rájöttek, hogy amikor újraindították a fa pulzusát, az irányítóközpont ismét online lett. Az „agy” meggyógyult. Azonban a feltámasztott élet csupán egyetlen ciklust bírt ki. És huszonnégy óra nem elég, hogy a fa gyümölcsöt hozzon. - Megint nevetett. Amikor nem csatlakoztam hozzá, folytatta: - Ezért a szüleim másfajta alkalmazási módokon kezdtek el gondolkodni,

ahol a huszonnégy órás élettartam értékes idő, és nem csalódás. De nem adjuk fel. Addig folytatjuk, amíg tartóssá nem válik a gyógyulás. A növények és talán egy napon a pácienseink számára is.

Palindromina és a zátonyok ugyanazt akarták: növényeket természeteni a víz alatt. De ez eddig egyiküknek sem sikerült.

- Azonban te nem ezért vagy itt, ugye? - kérdezte az igazgató. Nyilvánvalóan élvezte a mesélést, függetlenül attól, milyen sokszor elmondta már. - Készen állsz, hogy életed legértékesebb huszonnégy órája kezdetét vegye? - Egy ajtóra mutatott a hátam mögött, amin a tizenhatos szám állt.

Fogalmam sem volt, hogy erre mit válaszoljak.

- Hát persze hogy készen állsz. - Mosolygott, de a mosoly nem érte el a tekintetét. Vajon aggasztónak találta a hallgatásomat? - Az őrződ bármelyik pillanatban megérkezhet, és melletted lesz mind a huszonnégy órán keresztül. Raylan Bassannak hívják. Napéjegylenlőségről származik, akárcsak te. Talán ismeritek is egymást. Régen szigonyos halász volt - suttogetta összeesküvőn, mintha ez lenyűgözött volna. - Az egyik legjobb.

Semmilyen Raylant nem ismertem. Elysea és én nem nagyon kerültünk kapcsolatba a többi korunkbeli

gyerekkel, miután a szüleink halálát követően otthagytuk az iskolát. Ettől függetlenül senkit nem akartam magam mellett. Négyszemközt kellett beszélnem a nővéremmel.

Biztosan félreértette a hallgatásomat.

- Nincs mitől félned, Tempest.

Vállat vontam, és közben bólintottam.

- Nos - mondta, és aggodalmas arcot vágott -, meg kell ígérned, hogy minden tőled telhetőt megteszel, nehogy a testvéred megtudja, hogy meghalt.

- Miért? - Bár eszem ágában sem volt elárulni neki.

- Így kevésbé traumatikus a résztvevőknek - felelte. - Képzeld el, mit éreznél, ha megtudnád, hogy csupán huszonnégy órád maradt az életből.

- Mit fog gondolni, mi történt? A szüleink Palindrominában dolgoztak. Nem fogja kitalálni?

- Amikor felébred, az orvosok azt fogják mondani neki, hogy balesetet szenvedett. Elmagyarázzák, hogy néhány napig kómában volt, és Napéjegyenlőség gyengélkedőjén kell maradnia megfigyelésre. A szobája úgy lett kialakítva, mintha nem hagyta volna el a zátonyt.

- És ez működik? - Nem hittem el, hiszen Napéjegyenlőségen mindenki tudott Palindromináról. - Nem fog gyanakodni az igazságra?

- A világ minden tájáról támasztunk fel embereket - válaszolta. - A legtöbben nem ismerik olyan bensőségesen a szolgáltatásinkat, mint a Napéjegyenlőségen lakók. Azoknak a pácienseknek, akik a közelben nőttek fel, adunk valamit, hogy elfelejtsék a legutóbbi emlékeiket. Nem fognak emlékezni, hogy mi történt velük életük utolsó óráiban. Elysea nem emlékszik majd a fulladásra. Hidd el.

Reméltem, hogy a szüleim halálának estéjére emlékezni fog, különben mi értelme volt az egésznek?

- Mi történik, ha mégis rájön?

- Akkor a tudósok elkábítják, nehogy pánikrohamot kapjon. Nyilvánvalóan nem ez az ideális, mivel azt akarjuk, hogy kihasználjátok az időtöket. Bár mindenkinek egyszerűbb, ha nem jön rá az igazságra, biztosíthatlak, hogy minden eshetőségre fel vagyunk készülve. Azért vagyunk itt, hogy megszüntessük a gyászodat. - Gyengéden mosolygott. - És egy napon, remélem, teljesen megsemmisítjük a halált, hogy ne legyen több szenvedés. - Tudtam, hogy ő is elveszített valakit: fájdalom tükröződött a tekintetében.

Szeretnék abban a világban élni.

- Várj itt - mondta, hirtelen megváltozott a hangulata. - Az őrződ nemsokára ideér.

- Köszönöm.

Megszorította a kezemet.

- Nagyon emlékeztetsz anyukádra. - Abból, ahogy mondta, biztos voltam benne, hogy biztatni akart, de ettől csak még jobban hiányzott.

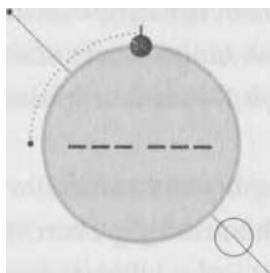
- Köszönöm - ismételtem meg.

Megértően bólintott.

- Tempest, a palindrominai utazásod most kezdődik.

ÖTÖDIK FEJEZET

LOR

Hétfő, 11:00
Egy órával a feltámasztás előtt

HÉTFŐ. A nap, amikor végre kilépek az Akvárium árnyékából. Már ha egyáltalán rá tudom venni magam, hogy kikeljek az ágyból.

Nem mozdultam az ágyamból, amikor Nessandra egy tál boggyós gyümölcsöt hagyott a bejárat mellett. Mindig hozott nekem ételt, mielőtt dolgozni ment, mert tudta, hogy nem fogok felmenni az alkalmazottak büféjébe. Csak mert az alagsorban bujkáltam, még nem jelentette azt, hogy tetszett, amit a vállalata csinált. Mint mindig, most is úgy tettem, mintha aludnék, amikor meglátogatott.

Már majdnem két éve nem beszéltem vele. Rákényszerített, hogy végigcsináljak egy feltámasztási

folyamatot Calennel, azt állította, hogy így el tudunk búcsúzni egymástól... amire neki soha nem volt lehetősége a szüleivel. De a félelem Calen tekintetében, amikor rádöbbsent, mi fog történni, életem végéig kísért majd. A tudat, hogy csupán huszonnégy órád van a teljes feledésig, nem egy egyszerűen elfogadható sors.

A félelem volt az utolsó érzelem, amit valaha érzett. És bár könnyű volt Nessandrát hibáztatni, igazából én voltam a felelős.

A mai nap szembement mindennel, amit két évvel ezelőtt megfogadtam. Megígértem magamnak, hogy idelent maradok, távol a kíváncsi tekintetektől, együtt a holtakkal, életem végéig. Ez az én büntetésem. De Ray a segítségemet kérte. Ezúttal jól fogok dönteni. Ray boldogságát helyezem az enyém elé, ahogy Calennel is tennem kellett volna. Most ügyesebb leszek.

Mivel körülbelül csak ötven őrző volt, azonnal kiszúrták volna, hogy nem tartozom közéjük, így Ray az előző este végigment a feltámasztás előtti folyamaton a tudósokkal. Előkészítették az echolinket a feltámasztásra, és adtak egy digitális tabletet, amelyen a páciens halálának körülményei voltak. Ray mindkét technológiát itt hagyta. Elrejtettem őket a párnám alá, és reméltem, hogy amikor reggel felébredek, már nem

fogom ott találni őket. Hogy az egyezségünk csupán egy újabb rémálom volt.

De nem aludtam el, és a párnám még mindig púpos volt.

Végül felültem az ágyon, és kivettem az echolinket meg a tabletet a rejtekhelyről. Néhány másodpercig az echo tintafekete képernyőjét bámultam, hogy összeszedjem a bátorságomat, és fel merjem venni. Ez azt fogja jelenteni, hogy nincs visszaút. Haboztam, a csuklóm fölé emeltem, az agyamban kavargtak az egymásnak ellentmondó gondolatok. Eddig csupán egyetlenegyszer viseltem ilyet. Aznap, amikor elbúcsúztam Calentől.

Azelőtt hittem a feltámasztási programban és a lenti istenségekben. Mivel a szigeten nőttem fel, kizárólag Palindromina csodáiról hallottam... soha nem kérdőjeleztem meg, hogy mit csináltak. De a Megszentelthegyen történtenek után nem bírtam elviselni mindazt, amin az embereknek keresztül kellett menniük. *Emiatt* a hely miatt. Ezer darabra akartam törni az echolinket.

Most viszont nem csak rólam volt szó. Felismertem azt a megkínzott pillantást Ray tekintetében. Nem hagyhattam, hogy olyanná váljon, mint én. Szomorúvá, keserűvé és magányossá. Raynek szüksége volt erre a

napra. Hosszú ideje nem reménykedhetett. Pedig néha csak arra volt szükség, hogy túlélj a napot.

Felszisszentem, amikor a két tű a fém karperec alján a bőrömbe mélyedt, és a véráramomra kapcsolódott. Kör alakú kék fény jelent meg a képernyő szélén, ahogy rácsatlakozott a pulzusomra.

A Nagy Hullámok előtt a bolygó tele volt elektromossággal: fénybe borította az otthonokat és az utcákat. Mostanra csupán a nap maradt, a szél meg a víz, hogy áramot generáljunk. És a testünk.

Miközben próbálták feltámasztani azokat, akik megfulladtak, Palindromina tudósai felfedezték, hogy az embereknek is megvan a saját elektromosságuk. Azzal, hogy rácsatlakoztak a véráramra, az emberi pulzus segítségével nemcsak a testet lehetett életben tartani, hanem kisebb eszközöket is, például az echolinket. Megbízhatóbb volt, mint a nap. Kivéve, ha meghaltál, természetesen.

Nem akartam túl sokáig a képernyőt bámulni. Úgy fogok csinálni, mintha csupán egy ékszer lenne, semmi több. Gyorsan belebújtam a bézs színű Palindromina-feliratos pólóba, amit Ray „kölcsonzott” nekem, és bedugtam a digitális tabletet a hátsó zsebembe egy könyv mögé.

Ray tegnap este azt tanácsolta búcsúzóul, hogy húzzam meg magam, és minden rendben lesz. Ezt aligha lehetett biztatónak nevezni.

Emlékeztettem magam, hogy helyesen cselekszem. Ray mindennél jobban vágyott arra, hogy visszatérhessen az előző foglalkozásához. A vadászat iránti vágy a vérében volt. Körülbelül egy évtizeddel ezelőtt az apja elkapott egy hatalmas mamutfókát, amiből aznap este egész Napéjegyenlőség jól lakott, a bőrét pedig elcserélték Palindrominával értékes gyógyszerekre, például keszonbetegség elleni pirulákra. Ray apját hőssé avatták.

A mamutfóka történetét újra meg újra elmesélték Ray egész gyerekkorában, amíg a részévé nem vált, mintha a saját emléke lett volna. Senki nem hibáztathatta Rayt, amiért elhagyta a józan esze, amikor meglátta egy leviatán árnyékát a hajója alá úszni. Annyira koncentrált a teremtményre, hogy túl későn vette észre a közeledő járművet.

Reméltem, hogy ezen a napon Ray elkezd továbblépni. Nem mintha nem értettem volna meg azt a vágyát, hogy visszatérjen a múltba. Bárcsak én is visszarepülhettem volna arra a sziklára, két évvel ezelőttre.

De nem mehettem vissza, és előre sem kívántam lépni. Mégis itt voltam, és hamarosan kilépek a való világba.

Idelent könnyebb volt elfelejtenem, mit tettem, hiába voltam halottakkal körülvéve. Azzal, hogy kimegyek a fenti világba, eszembe fog jutni, milyen volt régen az életem. Hogy hogyan számoltam a napokat a hétvégéig, amikor Calen eljött hozzám a napéjegylenlőségi barátaival. Versenyeztünk a járművekkel a homokban, halat sütöttünk a parton vert tábortűzön, és késő estig beszélgettünk a szigeten túli világról. Arról álmodtam, hogy beutazom a világot. Vagy legalábbis elhagyom a szigetet. Erre most még az alagsorból sem akarok kimenni.

El kellene feledkeznem erről a Rayjel kötött alkuról. A kliens megjelenik, de nem lesz őrző, aki asszisztáljon neki. Az időpontot törlik, és Nessandra keres egy másikat. De akkor Rayt megbüntetnék. Valószínűleg kirúgnák, és a jövőjét... meg a múltját, amivel annyira szeretett volna újraegyesülni, örökre elszakítanák tőle.

Nem foszthattam meg ettől.

Kivettem egy csíknyi fehér anyagot a raktárszekrényből, és elindultam felfelé, mielőtt elszállt volna a bátorságom. Kapkodva csináltam egy kendőt az anyagból, hogy eltakarjam homokszőke hajamat, az arcom alsó felét pedig egy védőmaszk alá rejtettem. Nem volt szokatlan, hogy egy őrző maszkot visel: a kliensek és a páciensek védelme Palindromina első számú célja volt.

Mély levegőt vettem. Remegett a kezem, ahogy elfordítottam a kilincset. Meg kellett tennem. Rayért. Ez volt a helyes, az önzetlen dolog. Huszonnégy óra múlva visszatérek az Akváriumba, és megint minden úgy lesz, ahogy lennie kell.

- Ne legyél gyáva - suttogtam magamnak.

Kényszerítettem a lábamat, hogy hagyja abba a remegést, miközben a főcsarnok felé sétáltam. A mozdulataim merevek voltak, mintha a testem elfelejtette volna, hogyan kell járni. Ökölbe szorítottam a kezemet. Meg tudom csinálni.

Összehúztam a szemem, amikor beléptem a csarnokba. A napfény az üvegfalon és -mennyezeten keresztül elárasztotta a helyiséget. Már elfelejtettem, milyen világos van itt. Egy pillanatra megdermedtem. Elöntöttek az emlékek a napról, olyan élethűek voltak, hogy szinte perzselték a bőrömet.

Anya mindig rám szólt, amikor nem hosszú ujjú felsőt vettem fel. Világos bőröm azt jelentette, hogy gyorsan és könnyen leégtem, de élveztem, ahogy a napsugarak simogatták a bőrömet.

- Elnézést! - mondta egy nő, miközben elsietett mellettem.

Oldalra húzódtam.

Nem engedhettem, hogy elveszek az emlékeimben.

Az őrzők összegyűltek a fekete kérgű fa körül. Gyerekként imádtam a fákat. Órákon át másztam arra a néhány fára, ami megmaradt a szigeten. A sziklamászást akkor kezdtem el, amikor azokat meguntam.

Az őrzők suttogó hangja visszhangzott a helyiségben. Rezgett a csuklóm, tudatva, hogy vár a kliensem.

- Ébresszétek fel a legsötétebb mélyben lakókat - kántálták az őrzők. - Hozzátok ki őket a fénybe. Hadd vegyenek végső búcsút, mielőtt elmerülnek vizes ölelésekben. Bízunk bennetek. Követünk titeket. Mindörökkön örökké.

Egy sötétbarna bőrű, hosszú, göndör hajú őrző észrevett, ahogy elsétáltam mellette, de csak rám mosolygott. Gyorsan elindultam a gyengélkedőre, mielőtt bárki is odajött volna hozzám. Még a maszk és a kendő ellenére sem engedhettem, hogy alaposabban szemügyre vegyenek. Kizárólag Ray és Nessandra tudták, hogy lent élek az alagsorban. És szerettem volna, ha ez így is marad.

Ahogy a tizenhatos ajtó felé tartottam... a kijelölt helyemre a következő huszonnégy órában, ismerős hangot hallottam a folyosó túloldaláról.

Nessandraét.

Basszus. Nem láthatott meg. Őt soha nem tévesztené meg a maszkom és kendőm. Gyorsan elbújtam a

saroknál.

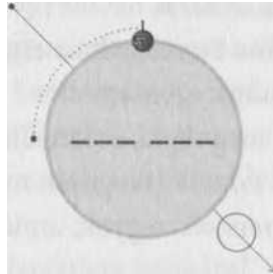
Miközben elmondta a kliensnek, hogy a következő huszonnégy óra milyen értékes, szinte vicsorogtam a dühtől. A feltámasztási folyamat átverés volt. Nem segített senkinek. Sem a holtaknak, sem az élőknek.

A fal mögött bujkáltam, amíg meg nem hallottam Nessandra lépteinek távolodó kopogását a folyosón. Csak utána indultam el a kliensemhez.

Tempest Alerinhez.

HATODIK FEJEZET

TEMPEST

Hétfő, 11:30

Harminc perccel a feltámasztás előtt

A FALON KETYEGŐ ÓRÁVAL egy ütemre doboltam a lábammal. Bár csak néhány perc telt el, az igazgató mintha órákkal ezelőtt hagyott volna magamra, hogy megvárjam az őrzőmet.

Újra meg újra ökölbe szorítottam a kezemet, hogy megpróbáljam eltüntetni magamból a feszültséget. Bár sok-sok éve hallgattam a történeteket Palindromináról, még mindig idegennek tűnt a hely. Nem tudtam elképzelni, hogy a szüleim ezeken a folyosókon sétáltak. Az arcukat sem tudtam felidézni. Néha aggódtam, hogy teljesen elfeledkezem majd róluk. Az idő elmossa az emlékeket, ahogy minden mást is.

Végül kinyílt a folyosóra vezető ajtó, és egy magas fiú lépett be rajta. Úgy éreztem magam, mint egy frissen kifogott hal, amit egyik halásztól a másikig passzoltak.

Abból, amit láttam belőle, a fiú néhány évvel idősebbnek tűnt nálam, de az arca nagy részét maszk fedte. A bőre ugyanolyan sápadt volt, mint az igazgatóé, és szeplők borították az orrát.

Világoskék szeme összeakadt az enyémmel. Egy pillanatig csak bámultuk egymást.

- Szia - szólalt meg végül, és kinyújtotta a kezét. Egy kicsit remegett. - Lo... - Hangosan nyelt egyet. - Lássunk is neki. Szerencsés vagyok, amiért én lehetek az őrződ.

Válaszul összeprésem az ajkam. *Szerencsés, na persze.* Egyáltalán nem tűnt boldognak. Bár az arca nagy része rejtve maradt előlem, láttam, hogy megfeszítette az állkapcsát.

Sokkal fiatalabb volt, mint amire számítottam. Úgy képzeltem, az összes őrző olyan, mint az apám: magas, vékony férfi derűs mosollyal. Apa képes volt mindenkit megnyugtatni anélkül, hogy lekezelő lett volna. Tanácsot adott papolás helyett: vele mindenki úgy érezhette magát, mintha egész életükben barátok lettek volna. Csodáltam a tehetségét, hogy milyen könnyen tudott beszélgetni azokkal, akikkel épp csak megismerkedett,

amikor én egyetlen barátot sem tudtam magam mellett tartani egy egész tanéven keresztül.

Túl csendes. Túl komoly. Túl érzékeny.

Soha nem voltam olyan, amilyennek az emberek szerint lennem kellett volna.

Elysea és a legjobb barátja, Daon (aki kénytelen volt együtt lógni velem, mert annyira bele volt zúgva a nővérembe) voltak az egyetlen barátaim. A rosszabb estéken, amikor az ágyamban feküdtem és a plafont bámultam, eltöprengtem azon, hogyan változhatnék meg: hogyan lehetnék barátságosabb, *jobb*, és elgondolkodtam azon, vajon Elysea a barátom volt-e egyáltalán. Vagy egyszerűen muszáj volt velem lennie, mivel a nővérem volt.

Vajon terhet jelentettem számára?

- Raylan vagyok - mondta az őrzőm, megtörve a csendet. - Raylan Bassan. Tempest, ugye?

- Tempe - javítottam ki, amikor végre kezet ráztam vele. Tudtam, hogy szokásom kényelmetlen helyzetbe hozni az embereket, de már rég megtanultam, hogy ha a vártnál egy pillanattal tovább hallgatok, az emberek sokkal több mindent elárulnak, mint szerettek volna. És néha szükségem volt az extra időre, hogy összeszedjem a gondolataimat.

Raylan figyelte, ahogy a kezünk összekapcsolódott, ahogy napbarnított ujjaim sápadt bőrére fonódtak. A csuklóján egy dekoratív fém karperec volt kör alakú, fekete képernyővel, amely teljesen üresnek látszott a világító kék karikán kívül. Elakadt a lélegzetem, ahogy elengedtem a kezét.

Egy echolink.

Nem láttam egyet sem, mióta az apám meghalt. Ezt viselték az őrzők, hogy nyomon kövessék a feltámasztási folyamatot. Amikor gyerekek voltunk, Elysea meg én egyszerre féltük és csodáltuk ezt a szerkezetet. Apa sosem engedte, hogy hozzáérjünk.

- Nem gyerekeknek való - mondta mindig.

- De mit csinál? - kérdeztem vissza minden egyes alkalommal.

Ilyenkor sokatmondó pillantást váltott anyával, majd azt felelte:

- Semmi olyasmit, amivel törődnöd kellene.

Elyseával azt hittük, hogy az echolink irányítja az életet és a halált: ha valaki megérinti, olyan fekete lesz a szíve, mint a kerek képernyő, tátongó úrré válik az ember mellkasában. Gyerekként egymást hergeltük, hogy be merünk-e szökni a szüleink szobájába, amíg apa alszik, és meg merjük-e érinteni a képernyőt. Mindig elszaladtunk, mielőtt túl közel kerültünk volna hozzá.

Raylan megköszörülte a torkát, én pedig elfordítottam a tekintetem a csuklójáról.

- Azért vagyok itt, hogy átsegítselek a nővéred feltámasztásán.

Ugyan mit tudhat ez a fiú a gyászról meg a halálról? A keze puha volt az enyémben, gyenge. Nem volt rá szükségem.

Felvontam a szemöldököm, és vártam, hogy elkezdje.

- Kaptál Földlábat? - A hangja tompa volt a maszk miatt.

- Igen. - Eldöntöttem, hogy nem szívatom meg nagyon. - Amikor megérkeztem a szigetre.

- Jó. - Mindössze ennyit mondott. Nem tűnt sokkal beszédesebbnek nálam. Azt hittem, az őrzőknek vigasztalóknak kell lenniük. Tévedtem volna? Megint eszembe jutott az apám, és hogy ő mindenkiel azt éreztette, hogy fontos, hogy *látják*.

Meg sem tudtam számolni, apa hányszor ült az ágyam mellett esténként egy rossz iskolai nap után. Meséltem neki a gyerekekről, akik csúfoltak, akik azt állították, hogy beszennyeztek a halottak, mert a szüleim Palindrominán dolgoztak, míg a legtöbb anyuka és apuka búvárként vagy horgászként kereste a betevőt. Az egyik évben az osztálytársaim elterjesztették azt a

pletykát, hogy egy tartályban születtem... hogy egy félresikerült tudományos kísérlet voltam.

Apa azt mondta, csak azért gúnyolnak ki, mert nem értik azokat az embereket, akik mások. Különlegesek. És hogy a félelmük miatt bántottak. Azt állította, hogy én vagyok az ő gyönyörű lánghala, ami beragyogja a legsötétebb tengereket is. Kétlem, hogy most is ugyanez lenne a véleménye.

Kivertem a fejemből az emléket, és Raylanre koncentráltam.

- A gyengélkedő erre van. - A mögöttem lévő ajtóra mutatott. - A nővéred végig ott lesz a feltámasztása idején.

Bárcsak eltölthettem volna egy utolsó pillanatot az apámmal. Bár elmondhattam volna neki, mennyire szerettem. Azonban Elysea mindezt elvette tőlem.

- Már én is keresztülmentem ezen - mondta a fiú, és körbemutatott maga körül. - Tudom, milyen nehéz.

- Elvesztettél valakit? - kérdeztem, és láttam, hogy gyász suhant át az arcán. Palindromina megköveteli az őrzőktől, hogy átéljék a feltámasztási folyamatot? Gondolom, az megteremtené az empátiát a kliensekkel. Talán mégiscsak testközelből ismerte a gyászt, tudta, hogy minden ébren töltött pillanatot beszennyez, és hogy az alvással töltött örömteli órák után, amikor végre

sikerült felejtetni, csak még fájdalmasabb az ébren töltött idő.

Vajon apa is átélte a folyamatot, tekintve, hogy őrző volt? Soha nem említette, ráadásul a szülei és a nővére is kristálytüdőben halt meg, tehát nem lehetett őket feltámasztani.

Raylan bólintott.

- A folyamat lehetővé tette, hogy eltöltsék egy kis extra időt egy barátommal.

Láttam, vagy inkább éreztem a szomorúságát.

- Megérte? Hogy újra láttad?

Szaggatottan felsóhajtott, ami a maszkjában visszhangzott.

- Igen.

Ez aligha volt meggyőző.

A kendőjét piszkálta, és egy kicsit remegtek az ujjai, mintha ideges lett volna.

- Hány feltámasztást kísértél már végig? - kérdeztem. Úgy viselkedett, mintha *neki* lenne a legnehezebb az elkövetkező huszonnégy óra. Persze lehet, hogy miattam volt annyira ideges. Míg apa szerint különleges lánghal voltam, mindenki más úgy gondolta, hogy túl sokáig vagy épp nem elég ideig nézek az emberek szemébe. A gyerekek furcsának tartottak, mert csendes és komoly

voltam. Nem tudták, mi járt a fejemben. Szóval feltételezték, hogy csupa rossz dolgon agyaltam.

Bekerítették, homokot dobáltak a hajamba, és közben azt kántálták: *vízi boszorkány, vízi boszorkány, vízi boszorkány*, ahogy körülöttem futkároztak. Védelmet akartak a mélyben lakó istenektől. *Tőlem.*

Én azonban soha nem kívántam rosszat nekik. Gyakran egyáltalán nem is gondoltam rájuk... csapdába estem a saját gondolataimban, azon törtem a fejem, hogyan közelíthetném meg a gyerekeket, akik látszólag már alaptól utáltak. Hogy mutathattam volna meg nekik, hogy pont olyan vagyok, mint ők. A csendes elmélkedésem közepette pedig eldöntötték, hogy furcsa és hátborzongató vagyok, így nem akartak barátkozni velem.

- Tíz feltámasztást kísértem végig - válaszolta Raylan. Majdnem elfeledkeztem a kérdésemről.

- Az soknak számít? - Apától soha nem kérdeztem meg, hogy ő mennyinél volt jelen. Nem gondoltam, hogy időkorlát van a kérdéseimen. Meg voltam győződve róla, hogy az egész felnőttkorom a rendelkezésemre áll majd, hogy megismerjem és kiélvezzem a szüleim társaságát. Hogy feltegyem a kérdéseket, amik gyerekként fel sem merülnek az emberben. Azonban soha nem tekintettem máshogy a szüleimre, csupán két embernek tartottam

őket, akik szerettek és felneveltek. Nem ismertem őket Mindaként és Derenként, a párként, akik Palindromina miatt találkoztak és szerettek egymásba. Most pedig már késő volt.

- Igen - mondta Raylan, magamhoz térítve a gondolataimból. - Csak hat hónapja dolgozom itt.

- Napéjegyenlőségről származol? - Nessandra ezt állította, de Raylan nem tűnt ismerősnek. Most, hogy közelebb álltam hozzá, észrevettem a borostáját a maszkja mögött. Biztos fölöttem járt néhány évvel az iskolában, ráadásul tizenkét évesen, miután a szüleim meghaltak, otthagytam a sulit. Mivel nem volt pénzünk, Elyseával bújárkodni kezdtünk, hogy ki tudjuk fizetni az adónkat. Az adót, ami az elmúlt két évben a tartályban tartotta Elyseát.

- Igen - felelte.

Összezavarodva néztem sápadt bőrére. A legtöbben, akik a zátonyon laktak, nem tudtak ilyen sápadtak maradni az állandó napfény miatt.

- Tudom, mire gondolsz... sápadtabb, mint a csonthal, ugye? - Széttárta a karját, mire erőtlenül rámosolyogtam.

- Gondolom, ez történik, amikor a legtöbb idődet a négy fal között töltöd, hogy őrző legyen belőled.

- Persze. - Bár nem vagyok benne biztos, hogy találkoztam már ennyire világos bőrű emberrel.

Napéjegylenlőségen még az osztályterem is ki volt téve az elemeknek.

- Mindjárt dél van - jegyezte meg Raylan a mögöttünk lévő gyengélkedőre mutatva. Láthatóan alig várta, hogy megszabaduljon tőlem. - Palindromina délben szokta feltámasztani a pácienseket, mivel akkor a legkékebb az ég - magyarázta. - Ez amolyan belsős vicc, mivel a kék szó egy palindróma.

Nem volt vicces, szóval egyszerűen bólintottam.

- A palindróma olyan szó vagy mondat, ami előlről és visszafelé olvasva is ugyanazt jelenti, ezért megfordítható - magyarázta. - A létesítmény neve Palindromina, mivel a halált itt visszafordítjuk, életet adunk, aztán a páciens ismét visszatér a halálba.

Idegesen felsóhajtottam.

- Tudom, miért nevezik Palindrominának.

Kihúzta magát, és megköszörülte a torkát. Határozottan kényelmetlenül érezte magát miattam, de nem érdekelt.

- Rendben, szóval a nővéredet ebbe a szobába fogják hozni. - Megint a hátam mögött lévő gyengélkedőre mutatott. - Én a váróteremben maradok. - Ide mutatott, ahol jelenleg álltunk. - Arra az esetre, ha szükséged lenne rám.

- Huszonnégy órán keresztül? - kérdeztem. - Nem alszol? Eszel? - Amikor össze sem rezzent, hozzátettem: - Pisilsz?

Nevetett, de szinte vonakodva.

- Nem, ha szükséged van rám.

Oké. Ez erős túlzásnak tűnt, de mit tudtam én? Lehet, hogy az embereknek szükségük volt az állandó támogatásra. Az eligazításon vetített videóban szerepelt, hogy talán sokkot kapok, amikor meglátom a nővéremet. De a sokk nem szerepelt a terveim között. Az elterelné a figyelmemet.

- Készen állsz? - Az echolink képernyője fölött időzött a hüvelykujjával. Vajon a tudósoknak jelzett, hogy ébresszék fel Elyseát? Bárcsak apa elmagyarázta volna a folyamat részleteit.

Elképzeltem, ahogy a nővérem élettelenül fekszik egy ágyon, az ajka kék, és üveges tekintettel bámulja a mennyezetet. Csápok borítják a testét, mint a kiütések. Melyik testrésze fog először megmozdulni? A szeme? Az ujjai?

Valami a mellkasomba vájt. *Félelem. Ez csak félelem.*

Végre sikerült egyetértőn bólintanom. Kiszáradt a szám, Raylan pedig megérintette az echolink képernyőjét, amin megjelent egy második kék kör. Utána

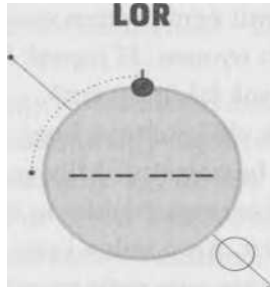
behunyta a szemét, mintha gondolkodna valamin. Egy pillanatra megereszkedett a válla.

Amikor ismét kinyitotta a szemét, ennyit mondott:

- Úton van.

HETEDIK FEJEZET

LOR

Hétfő, 11:50

Tíz perccel a feltámasztás előtt

TEMPEST ALERIN épp csak rám pillantott, máris vissza akartam rohanni az Akváriumba.

Átható és komoly tekintetével minden mozdulatomat követte. Úgy éreztem, lát engem. Már majdnem két éve nem volt ilyen érzésem. Persze, Ray meglátogatott, de ez a lány figyelt rám. Igazán figyelt.

Melegbarna szeme volt, de semmi melegség nem volt benne. Keskeny állkapcsát megfeszítette. Vékonynak tűnt: kilátszott a kulcscsontja, és élesek voltak az arcvonásai. Olíwabarna bőre sötétebbé vált a vízen töltött évektől, hosszú haja olyan volt, akár a csillagtalan éjszaka.

Ő volt az egyik legszebb lány, akit valaha láttam. Egy másik életben, a régi életemben lehet, hogy elhívtam volna randira.

Nem tudtam biztosan, mire számítsak egy klienstől, de volt valami furcsa a viselkedésében. Valami forrt benne. Valami, amit nem tudtam szavakba önteni.

Nem kellene ezt tennem. Elfognak kapni. Rá fog jönni, hogy nem vagyok kiképzett őrző.

Vagy talán csak elfelejtettem, hogy milyen Rayen kívül másokkal is beszélgetni. Milyen, ha rám néznek. Ha megfogják a kezemet. Majdnem elszóltam magam, amikor hozzám ért. Apró volt a keze, a szorítása azonban erős. Amíg észre nem vette az echolinkemet. Döbbent arckifejezéséből láttam: rájött, hogy az echo a nővére feltámasztását szimbolizálja. De hogyan? Nem úgy viselkedett, mint aki részt vett már ilyenben.

Aztán a pillanat elmúlt, mintha mi sem történt volna. Mintha nem a halott nővérével készülne találkozni. A tekintete viszont intenzív volt, úgy tűnt, titkolja a valódi érzéseit. Talán félt, hogy egy idegen előtt fog sírni? Nem látszott szomorúnak. Nem tűnt... igazából semmilyennek. De biztos, hogy érzett valamit. Senki nem tud ilyen rettenthetetlenül szembenézni a gyászszál. Vagy ennyire szívtelenül.

- Már ébren van? - kérdezte Tempest. Nem úgy reagált, ahogy Ray elmagyarázta. Könnyekre számítottam, izgatottságra, idegességre. Nem egy ilyen lányra.

Túl nyugodt volt. Túlságosan kontrollálta magát. Ez aggasztott.

- Igen - válaszoltam, miközben a csuklómat forgattam, hogy enyhítsek a feszültségen. Az echolink olyan volt, akár egy horgony. Nem akartam a képernyőjére nézni... nem akartam látni a két karikát, mert pontosan tudtam, mit jelentenek. - Elysea hamarosan ideér.

Megnyomtam egy panelt az ajtó mellett, hogy kinyissam. Miután besétáltunk a gyengélkedőre, becsukódott mögöttünk. Egy keskeny ágy hevert a helyiség közepén. Az ablakban az óceán látszott, nem pedig a sziklafal, amibe a létesítményt valójában építették. Elysea Alerin erre a látványra számítana, ha Napéjegyenlőség gyengélkedőjén ébredne fel egy baleset után. Kegyetlen színjáték, ez az egész folyamat az.

Bár utáltam, hogy én is a részese vagyok, a tekintetemmel mohón faltam a látványt... végre mást is láttam a sötét és nedves Akváriumon kívül.

Tempest csendben szemrevételezte a szobát, miközben összefonta a kezét a háta mögött.

Miért nem mond semmit?

Elővettem a digitális tabletet a hátsó zsebemből, és gyorsan átfutottam a nővére aktáját, csak hogy csináljak valamit.

HALOTT NEVE: ELYSEA ALERIN

KORA: TIZENHÉT ÉV

**ANYJA NEVE: MINDA, ELHUNYT APJA NEVE: DEREN,
ELHUNYT TESTVÉR: TEMPEST, KÉT ÉVVEL FIATALABB
A HALÁL OKA: FULLADÁS. KERESÖHAJÓK ÁLTAL
KIEMELVE. AZ ELŐZŐ ESTI VIHAR VALÓSZÍNŰLEG A
VÍZBE LÖKTE A HAJÓJÁRÓL.**

**STÁTUSZ: JÓ ÁLLAPOTBAN. A TESTET HAT ÓRÁVAL A
HALÁL UTÁN KONZERVÁLTUK.**

FELTÁMASZTÁSA ENGEDÉLYEZETT.

Tucatnyi képet mellékeltek Elyseáról. Halott. A szeme üveges. Barna haja szétterült a válla körül. A bőre sápadt. Az ajka kék.

Kikapcsoltam a képernyőt, mielőtt Tempest meglátta volna.

Hogy megtörjem a csendet, egy ezüstsínű tálcára mutattam, és megszólaltam:

- Van itt egy kis étel a nővérednek, amikor megkívánja. És ha szükséged lenne valamire, csak nyomd meg a gombot az ajtó mellett, én pedig a másik oldalról kinyitom.

- Oké. - Távoli volt a hangja.

Rezgett a csuklóm, áramütést küldve végig a karomon. A szomszédos szoba ajtajára pillantottam. A fel-támasztási szárny bejárata. Egy lámpa az ajtó fölött pirosról borostyán színűre változott.

- Mindjárt itt a nővéred - mondtam. Tempest elsápadt. Ez volt az első alkalom, amikor bármiféle érzelmet mutatott, és azon kaptam magam, hogy egy lépéssel közelebb mentem hozzá. - Minden rendben lesz.

Arrébb ugrott, mint egy ijedt halacska.

- Jól vagyok.

Ki kellett volna mennem, de nem akartam, hogy egyedül csinálja végig.

- Tudom, min mész keresztül - kezdtem, de már nem figyelt rám: tekintete a borostyánszínű lámpára tapadt.

- Mi tart ilyen sokáig? - kérdezte.

- Már csak néhány pillanat, és itt lesz. - Bárcsak maradhattam volna, arra az esetre, ha szüksége lenne rám. De Ray egyértelműen fogalmazott: távozz, mielőtt a páciens megérkezik. Titkold az igazságot.

Ennek ellenére nehezen tudtam megmozdítani a lábamat. Talán azért, mert a helyiség puszta illata eszembe juttatta azt a két évvel ezelőtti napot, amikor utoljára láttam Calent?

Próbáltam kivenni a fejből élettelen testének látványát, inkább Tempestre koncentráltam. Homályos

volt a tekintete, és nem pislogott.

- A mosdó ott van. - Egy keskeny ajtóra mutattam a sarokban. - Ha beszélni szeretnél, kint leszek. Egyébként egyedül leszel.

- Egyedül?

Azt akarta, hogy maradjak?

- Természetesen a nővéreddel.

Összepréselte az ajkát, és visszafordult az ajtóhoz.

- Miután Elysea belép - mondtam (Tempest láthatóan összerezzen a nővére nevének hallatán) -, elkezdődik a visszaszámlálás. - A falon lógó órára mutattam. - Néhány pillanattal a huszonnégy óra lejárta előtt el fogjuk vinni.

- Nem kell látnia, ahogy a nővére ismét meghal.

Végre sikerült elindulnom a váróterembe.

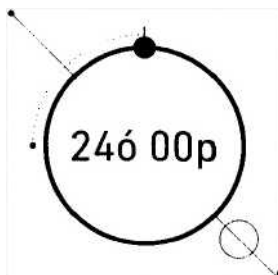
- Sok szerencsét, Tempest.

Elszakította a figyelmét a borostyánszínű fényről, és rám nézett, mielőtt kimentem a szobából.

Volt egy olyan érzésem, hogy az arca még jóval azután is kísértetni fog, hogy ő már elment.

NYOLCADIK FEJEZET

TEMPEST

Hétfő, dél

A LÉLEGZETEM egyre hangosabbnak és hangosabbnak hangzott a fülemben, míg végül már morajlott, mint az óceán. Elysea ezt a hangot hallotta utoljára.

Elysea.

Az egyetlen testvérem. A nővérem, aki megtanított merülni. A nővérem, aki altatódalokat énekelt nekem, miközben viharok rengették a szobánk falait. A nővérem, aki valamelyest egészszé tette az életet, miután meghaltak a szüléink.

Mégis a titkok és hazugságok lánya volt. Látnom kellett még egyszer. Muszáj volt hallanom, ahogy kimondja-

Miattam halt meg anya és apa.

Magamba fojtottam az érzéseimet. Erős vagyok. Meg tudom csinálni. Ezért a pillanatért dolgoztam olyan keményen. Ezért merültem olyan sokat, és éltem alamizsnából. Egyedül éltem túl.

Most ne inogj meg, Tempe. Ne ess szét. Emlékezz, miért vagy itt. Emlékezz a fájdalomra, amit okozott. Megérdemlöd az igazságot!

Remegni kezdett a lábam, és minél inkább koncentráltam, hogy megszűnjön a reszketés, annál erősebb lett. A tenyerembe vájtam a körmömet.

Meg tudom csinálni.

A borostyánszínű fény zöldre váltott.

A nővérem. Itt van. Életben.

Semmi sem történt. Aztán kattanást hallottam a hátam mögött. Megpördültem. A falon lógó óra kattogni kezdett. Ami csak azt jelenthette...

- Helló, Tempe.

A nővérem a nyitott ajtóban állt.

Pontosan ugyanúgy nézett ki, mint azon a napon, amikor meghalt. Az ajka rózsaszín volt, olíwabarna arcbőre kipirult, mogyoróbarna haja csillogó hullámokban omlott a hátára. Nem csupán életben volt, úgy nézett ki, mint aki jól érzi magát. Nehéz volt elképzelni, hogy *nem* élt. Mintha az elmúlt két év csupán egy rettenetes rémálom lett volna.

- Helló, Elysea. - A hangom kissé megremegegett.

- Remélem, nem ijesztettelek meg - mondta, és tett felém egy lépést.

Azzal, hogy feltámadt a halálból? Nem, abszolút semmi ijesztő nincs benne.

Mély levegőt vettem, hogy megnyugodjak. Nem omolhattam össze. Minden, amit évek óta terveztem, karnyújtásnyira volt tőlem. Muszáj volt távolságot tartanom tőle. Ő itt nem a nővérem, nem az *igazi* testvérem, pusztán egy eszköz a célom eléréséhez.

- Elmesélték, mi történt? - kérdeztem.

Zavartan nézett rám. A világoskék ruhára nézett, amit viselt, és a gyengélkedő karszalagját piszkálta a csuklóján.

- Az orvos azt mondta, hogy balesetet szenvedtem a vízen két napja, és azóta orvosilag előidézett kómában tartottak.

- Megfulladtál.

Köhögött, mintha emlékezett volna rá, hogy a víz megtöltötte a tüdejét. Talán tényleg emlékezett. Együttérzés perzselte a mellkasomat.

- Majdnem - javított ki mosolyogva.

- Persze - vágtam rá gyorsan. - *Majdnem* megfulladtál.

Az ágyhoz ment, és felmászott rá.

- Egy kicsit tompának érzem magam - ütögette meg remegve a homlokát -, de az orvos szerint ez a kóma következménye. Egyébként jól vagyok.

- Az jó.

- Te jól vagy? - A mellkasához húzta a térdét, hosszú kórházi hálóingje a bokájára omlott. - Furán nézel rám.

- Aggódtam.

- Hát persze! - A homlokához érintette a tenyerét. - Biztosan halálra rémültél, azt hitted, egyedül maradtál. Nagyon sajnálom!

- Igen, sokkot kaptam. - Tudtam, hogy távolságtartó a hangom, de fogalmam sem volt, hogyan viselkedjek normálisan anélkül, hogy leereszteném a védőfalaimat.

Máris eljött volna a megfelelő pillanat, hogy anyáról meg apáról faggassam? Talán csak néhány percre volt szükségem a huszonnégy órából? Akkor mégis miért nem tudtam megszólalni? Csak tátogtam, mint egy partra vetett hal.

Elysea behunyta a szemét. Jobb volt, amikor nem nézett rám. Könnyebben tudtam hazudni.

- Bárcsak emlékeznék. - Kedves volt a hangja. - *Mi történt?*

- Két nappal ezelőtt kihajóztál. Felborulva találták meg a hajódat. - Az igazság volt a legegyszerűbb.

Zöld szeme hirtelen kipattant... pont olyan élénk színe volt, mint a növénynek, amit találtam.

- Miért voltam kint egyedül?

Épp ez volt a millió bankos kérdés... Nessandra megmondta, hogy Elysea utolsó emlékei homályosak lesznek. Reméltem, hogy mást nem felejtett el.

- Hogy találtak meg? A felügyelőség nem keresi az eltűnt hajókat. - Félelmet láttam a tekintetében. Tudta. *Nem.* Nem jöhetett rá.

Mély levegőt vettem, és elmeséltem neki a sztorit, amit kitaláltam.

- Volt a közelben egy másik hajó. - Bár veszélyes volt éjszaka odakint lenni, ez nem jelentette azt, hogy az emberek nem merték vállalni a kockázatot. Végül is, a lánghalak csak a holdfényben ragyogtak szellemekként a vízfelszín alatt. Egyetlen hal tíz embert is ellátott élelemmel. Megérte. Főleg Napéjegyenlőség utóbbi nehézségeit elnézve. - Ők találtak meg. - Igazából Palindromina keresőhajói találták meg végül. - Nagyon szerencsés voltál. - Mosolyogtam. Reméltem, hogy őszintének tűnt.

- Ó! - Kisimult a homloka. - Újraélesztettek?

Bólintottam, és elfordítottam a tekintetemet, mert képtelen voltam a szemébe nézni. Meleg volt a helyiségben. Túl meleg. Bárcsak lett volna valódi ablak,

hogy kinyissam. Bárcsak ne viseltem volna a bűvárruhámat a rendes ruhám alatt: a vékony, gumis anyag nem engedte át a levegőt.

- Miért vagy olyan messze? - Aggodalom csengett a hangjában.

Ügyesebbnek kellett lennem. Meg kellett győződnöm, hogy életben van, és hogy életben is *marad*. Ha megsejtené az igazat, elveszteném a fölényemet.

Szomorúan rámosolyogtam.

- Ismersz. Gyűlölöm a napéjegylenlőség! gyengélkedő szagát. Bűzlesz tőle.

Csengő hangon nevetett.

- Gyere ide, kicsi Tempe!

Felnyögtem a becenév hallatán.

- Nem vagyok kicsi - motyogtam, ahogy odasétáltam hozzá. És tényleg nem voltam. Tizenkét éves korom óta nem voltam alacsonyabb Elyseánál. Az ötcentis magasságkülönbség volt az egyik nyilvánvaló fizikai jel, ami megkülönböztetett minket egymástól. De ha valaki közelebbről is szemügyre vett minket, láthatta, hogy nem igazán hasonlítottunk egymásra. Én apa barna szemét, fekete haját és hosszabb orrát örököltem, míg ő anya szemét és kerekded arcát.

Leültem az ágya szélére, és kinyújtottam felé a kezemet, odafigyelve, hogy ne remegjenek az ujjaim. Két

éve láttam utoljára. Két éve nem érintettem a bőrét. Fogalmam sem volt, milyen lesz a tapintása.

Amikor meleg ujjai az enyémekre fonódtak, reszketve felsóhajtottam.

- Semmi baj - jelentette ki könnyes szemmel. - Én nem megyek sehova. - Nem úgy, mint anya meg apa... ezt ki se kellett mondania.

Csakhogy *tényleg* elhagyott engem. És az volt a legrosszabb, hogy ő még csak nem is tudott róla.

Ugyanolyannak éreztem a tapintását, ugyanúgy nézett ki, ugyanolyan illata volt. Egy részem bosszankodott. Bárcsak megváltozott volna: az megkönnyítette volna a helyzetemet. Akkor nem éreztem volna úgy, mintha megint összetörnék a szívemet.

Emlékezz, hazudott neked. Miatta vagy egyedül.

- Alig várom, hogy elmenjek innen - sóhajtotta, és megmozgatta a lábujjait. - Nem te vagy az egyetlen, aki utálja a gyengélkedőt. - Amikor merülni tanultam, rengeteg időt töltöttem a napéjegylenlőség! orvosokkal, miközben Elysea végig mellettem volt. Palindromina nagyszerűen lemásolta a helyet. - Vissza akarok menni a szobánkba - mondta. - Ma este táncolni akarok.

Nem tehettem róla, elképzeltem Elyseát Napéjegylenlőségen, és hogy hogyan reagálna, ha megtudná, hogy az élet ment tovább, amíg ő halott volt.

A legjobb barátja, Daon új párkapcsolatban élt. Az ő szobája üres, minden tulajdonát eladtam, bár nem sokat értek. A táncóráit a helyettese vezette. És én, nos, én sem voltam már ugyanaz, aki régen. Nem a halála miatt. Hanem mert hallottam valamit, amit nem tudtam elfelejteni. Az igazat.

Csupán négy hónap telt el a halála után, amikor Daon elárulta a titkot, amit Elysea magával vitt a sírba, ő is kint volt az óceánon aznap este, amikor a szüléink meghaltak. Ő volt a felelős a halálukért. Ez nemcsak azt változtatta meg, hogy mit éreztem Elysea halálával kapcsolatban, hanem az összes róla őrzött emlékemet is elcsúfította. A gyászból harag lett, ami az évek során felemésztett, amíg nem maradt más, csak a hamu.

Előtte bármit megadtam volna, hogy több időt tölthessek a nővéremmel. Most viszont kizárólag az igazság érdekelt.

- Hol van Daon? - kérdezte, mintha csak a gondolataimban olvasott volna. - Azt hittem, ő is itt lesz.

Vállat vontam.

- Lefoglalja a munka. Tudod, milyen.

Elmosolyodott, és valamitől összeszorult a szívem. Törődött vele, de nem úgy. Azonban soha nem árulta el neki, hogyan érzett igazából, mert félt, hogy elveszítené barátjaként.

Gyakran kívántam, bárcsak elmondta volna neki az igazat. De ki voltam én, hogy megmondjam, mit csináljon? Reméltem, hogy végül maga jut arra a döntésre, hogy megosztja vele az érzéseit. Aztán meghalt.

Megszorította a kezemet.

- Köszönöm, hogy itt vagy.

Majdnem felnevettem a helyzet abszurditásán. Én voltam az *oka*, hogy egyáltalán itt volt.

Hogy csinálták ezt az emberek? Hogy voltak képesek az elhunyt szeretteikre nézni, és látni, hogy megint jól vannak? Hogy tudták huszonnégy órán keresztül színlelni, hogy csupán látogatóba érkeztek, és egy másik napon majd együtt hazamennek? Egy olyan napon, ami soha nem jön el?

Egész éjszaka ébren tartották a szerettüket, mert minden másodpercre szükségük volt? Az nem árulta el az igazat? Vagy nézték őket alvás közben, azt kívánva és remélve, hogy a lopott pillanatok egy olyan jövőbe vezetnek, ami soha nem fog bekövetkezni?

Megértettem, miért kellett fenntartani a színjátékot. Nem akartam elveszteni a vele töltött időmet.

Régen Elysea jelentett számomra mindent, és bár a szívem az elmúlt két évben megkeményedett, erre nem voltam felkészülve. Nem gondoltam volna, hogy

szeretnék a közelében lenni, és megérinteni őt. De ugyanolyan volt. Tényleg Elysea volt. A nővérem, és az utóbbi években a gyámom.

Az összefont ujjainkat néztem. Az enyém sötétebb volt, mint az övé, köszönhetően a két pluszévnek, amit az óceánon töltöttem. Elengedtem a kezét, és eldugtam a sajátomat a takaró alatt abban a reményben, hogy nem vette észre a különbséget.

- Majdnem elveszítettelek. - Nem kellett tettetnem a hangom megbicsaklását, mert eszembe jutott a pillanat, amikor közölték, hogy elment. Két hétig ki sem keltem az ágyamból. Daon mindennap ételt hozott nekem, kényszerített, hogy ne adjam fel, azt hajtogatta, hogy Elysea azt szeretné, ha erős lennék.

- Sajnálom - mondta Elysea komoran. - Nem lett volna szabad kihajóznom. Semmire nem emlékszem az elmúlt két napból. - Bárcsak emlékezett volna. Most, hogy itt volt, azt is tudni akartam, hogy miért tette. Miért kockáztatta meg, hogy kihajózik éjszaka, ezzel akaratlanul is feláldozva magát.

- Mint anya meg apa - jegyeztem meg.

- Tessék? - Felkapta a fejét. - *Nem*, ez más volt.

- Hogy mondhatod ezt? - Az arcát tanulmányoztam, és vártam, hogy eláruljon valamit. - Talán tudod, hogy miért hajóztak ki a haláluk éjszakáján? - Hagytam a

levegőben lógni a kérdést, hátha bekapja a csalit. - Mindig azt állítottad, hogy fogalmad sincs.

Elfordította az arcát.

- Nem, nem tudom. - *Hazug.*

- Azt állítottad, hogy másnap reggel szereztél tudomást a halálukról, amikor felébredtünk, és észrevettük, hogy eltűntek. - Mély levegőt vettem. - De hazudtál. Ott voltál velük. Ne tagadd!

- Te meg miről beszélsz? - Halk, vigasztaló hangja kemény és védekező lett. Úgy nézett ki, mint anya, amikor ideges volt.

- Daon elárulta a kis titkodat. - Közelebb hajoltam, köpni akartam felé a szavakat. - Kint voltál a vízen aznap este, de csak te jöttél haza.

A vád felettünk lebegett, azzal fenyegetett, hogy mindkettőnket összeroppant. Reszkettem a haragtól, de Elysea nem mozdult. Nyugodt volt, mint a halál.

Nem bírtam tovább elviselni a csendet.

- Te voltál a felelős a halálukért!

- Nem! - Vehemenssen megrázta a fejét. - Nem így történt.

- Akkor áruld el!

Azt hittem, a szavaimmal áttöröm a gátat, és az összes titok, amiről évekig hallgatott, amit magával vitt a sírba, kibukik majd belőle. De egy szót sem szólt. Először nem.

Meglepetten nézett rám, és olyan intenzitással, hogy tudtam, bajban vagyok.

- Miért kérdezed ezt tőlem? - Felvonta a szemöldökét. - Miért pont most, annyi év után?

- Daon elárulta, amíg... kómában voltál. Azt mondta, hogy láttad őket aznap este, és hogy te vagy a felelős a halálukért.

Láttam, hogy egyre feszültebb, mivel felhúzta a vállát. Egyre gyorsabban lélegzett.

- Miért pont most kérdezed ezt tőlem? - tette fel ismét a kérdést, és összevissza kapkodta a tekintetét a helyiségben, mintha nem akart volna rám nézni.

- Mert - kezdtem -, tudnom kell, hogy pontosan mi történt velük. Miért Daonnak árultad el az igazat, és nem nekem? A húgod vagyok! *Nekem* is a szüleim voltak!

Végül megállapodott rajtam a tekintete.

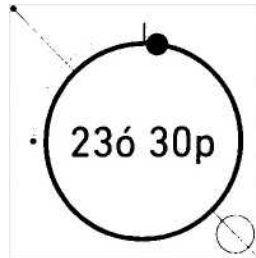
- Milyen nap van ma, Tempe?

Éreztem, hogy mindketten visszatartottuk a lélegzetünket. A csend visszhangot vetett közöttünk. Tudtuk, merrefelé tartunk, mintha csak egy hullámon lovagoltunk volna, amely hamarosan megtörik a parton. Eljött az igazság pillanata.

Tudta, hogy meghalt. Odalett a fölényem.

KILENCEDIK FEJEZET

LOR

Hétfő, 12:30

MINDEN PERCBEN, amit nem az Akváriumban töltöttem, mintha apró tűkkel szurkálták volna a bőrömet. Először azt hittem, allergiás vagyok a természetes fényre, ami az üvegplafonon keresztül sütött rám. Aztán rádöbbenem, hogy szorongok.

Sosem voltam szorongó típus. Régen azzal töltöttem a napjaimat, hogy több száz méter magasban lógtam a sziklás part fölött, és csupán az ujjhegyeimmel tartottam magam. A nyugalom és hidegvér szükségeszerű volt a túléléshez. Azonban ma melegem volt, idegeskedtem és lúdbőrzött a karom. Reméltem, hogy nem fogok elájulni.

Gyakoroltam a légzőgyakorlatokat, amiket mászás közben tanultam. Lassan elmúlt a kézremegésem, és

már nem éreztem úgy, mintha tűkkel szurkálták volna.

Nem haldokoltam. Legalábbis ma nem.

Eltelt egy fél óra, a szemem hozzászokott a fényhez, mintha csupán napok, nem pedig több év telt volna el azóta, hogy utoljára láttam a napfényt. Eszembe jutott, hogy már egyetlen kint töltött nap után is előbújtak a szeplők a vállamon és a karomon. Emlékeztem, mennyire sajogtak az izmaim, ahogy felhúztam magam a szírt tetejére.

Olyan sokáig ültem odafent, ameddig csak tudtam, mert a világ sokkal érdekesebbnek tűnt, mint a sziget, amihez hozzá voltam láncolva. Ironikus, hogy végül az alagsorba menekültem. Bár nem rajongtam az óceánért és a viharos tengerért, ami körülvette a szigetet, arról álmodtam, hogy egyszer beutazom a világot... vagy azt, ami maradt belőle. El szerettem volna látogatni a Kavalkád-szigetekre, azokra a buliszigetekre, amelyek épp csak kívül estek Palindromina hatókörén és befolyásán. Vagy látni szerettem volna a Vándor Zátonyokat nyugaton, amik sosem horgonyoztak le, és a tenger habjait szelve kutattak erőforrások után, versenyezve az idővel.

El akartam jutni olyan helyekre, ahol a családom nem járt. Szabad szerettem volna lenni.

De erre már soha nem lesz lehetőségem.

Míg a szeplőim az elmúlt két évben szinte teljesen elhalványultak, Calen és az utolsó mászásom emléke velem maradt.

Próbáltam a könyvemet olvasni, de túl ideges voltam, a szemem képtelen volt a kopott, régi szövegre fókuszálni.

Megmozgattam a vállamat. Nem voltam hozzászokva, hogy sokat üljek egyhelyben. Az Akváriumban jobb volt, ha folyton mozgásban voltam. Hagytam, hogy a tartályban úszó arcok összemosódjanak.

A többi váróteremből egyetlen hang sem szűrődött ki. Mit csinálhatott a többi őrző várakozás közben? Olyanok voltak, mint Ray, a tabletjükön kutattak az élet és a halál titkai után? Vagy elfecsérelték az idejüket, nem is sejtve, mennyire értékes az élet?

Nem számít, mennyire igyekeztem, képtelen voltam kivenni Tempest arcát a fejemből. És az sem segített, hogy csak ültem ott tehetetlenül. Már tudtam, miért látogatott meg Ray olyan gyakran: nem ez volt a legizgalmasabb munka a világon.

Mély levegőt vettem. Legalább itt nem bűzlött minden a vegyszerektől. A légzési panaszokkal élő emberek mind Palindrominában akartak dolgozni, abban a reményben, hogy a tiszta levegő enyhíti a tüneteiket. Azonban óriási volt a túljelentkezés: Palindromina

kizárólag azokat alkalmazta, akik kimagaslóan teljesítettek a bemeneti vizsgán. Mint Ray.

- Az sem ártott, hogy ragarral látom el a szigetet - jegyezte meg egyszer. Bár én soha nem kóstoltam az erjesztett hínárból készült alkoholt, úgy hallottam, nagyon népszerű. Ennek ellenére Ray elbagatellizálta az intelligenciáját. Hónapokig kutatta az elhalt sejtek és idegek gyógyítását, mielőtt gyakornoki állást ajánlottak számára őrzőként.

Bár Ray számára biztos jövő várt ezen a helyen, ő nem ezt akarta. Hanem az óceánt. Az apja nyomdokaiba szeretett volna lépni. Kapcsolatba kerülni az őseivel. Az óceán a lénye része volt, és azt állította, hogy csak félember nélküle. Az őrzői munka csak egy megálló volt, egy mód, hogy pénzt keressen, miközben a világ legjobb orvosaitól és kutatóitól tanult. Optimista kis szarzsák. De az optimizmusa néha ellene dolgozott. Még mindig abban reménykedett, hogy visszatérhet a régi életéhez. Mégis, a mai nap volt az első pillanat a továbblépés felé. Reméltem, hogy az orvosnak lesz valami terve a rehabilitációra.

Az echolink képernyőjén doboltam az ujjaimmal. Mivel nem volt más dolgom, a saját jövőmön gondolkodtam. Tudtam, hogy az lenne a legjobb, ha elhagynám Palindrominát, és egy olyan helyre mennék, ahol senki

nem ismeri a nevemet meg az arcomat, és soha többé nem térnék ide vissza. De nem tehettem. Milyen jogon váltottam volna valóra az álmaimat, amikor Calent megfosztottam az övétől?

Az olyan lenne, mintha hátat fordítanék Calennek és a halálában játszott szerepemnek. Bár nem bujkálhattam örökre az alagsorban, nem fogom elhagyni a szigetet.

Ha csupán huszonnégy órám lenne hátra ezen a világon, min változtatnék? Min *tudnék* változtatni?

Nem számít. Soha nem fogom elhagyni ezt a helyet. Soha nem leszek több ennél az életnél. Volt munkám, Ray mindennap meglátogatott, és ez már elég volt, hogy átvészeljem a napot. Általában.

Egy részem irigyelte a klienseinket. A szenvedély, a szeretet... a fájdalom miatt voltak itt. Én már nem is emlékeztem ezekre az érzésekre.

A digitális tablet csipogott az ölemben, a képernyő életre kelt.

Mondd, hogy nem cseszted el. Üzenet Raylantól.

Halkan felnevettem.

Milyen volt az orvosnál? - kérdeztem.

Várom kellett néhány percet, mielőtt megjelent a válasza.

Aranyos volt. Kedvelnéd. El kellene jönnöd Napéjegyenlőségre. A te kliensed milyen?

Nagyot sóhajtottam. Ez azt jelentette, hogy a találkozás nem sikerült jól. *Basszus.*

D is aranyos.

Nem volt értelme erőltetni a témát. Rayt nem lehetett szóra bírni, ha nem akart beszélni. Ez közös volt bennünk.

Jó, válaszolta. Csak úgy elrepül majd az a huszonnégyszáz óra!

Ebben nem voltam olyan biztos.

Most indulsz vissza? - kérdeztem.

Hamarosan. Gyorsan válaszolt. Úgy döntöttem, meglátogatom a családomat, ha már itt vagyok. Eltarthat egy darabig. Tudod, milyen az anyám.

Bárcsak mellette lehettem volna lelki támasznak. Bár az anyja szerette, sokszor piszkálta, amiért otthagytam a családot. Fel nem foghatta, miért akartam a fia Palindrominában dolgozni. Nem értette, hogy azért akartam olyan megszállottan meggyógyítani a sérülésemet, hogy visszatérhessen a halászathoz. Az anyja szerint fontosabb volt, hogy együtt legyek a családdal.

Kézben tartod a helyzetet, hauer? - faggatott Ray.

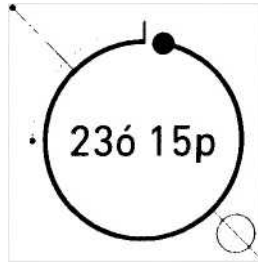
Egy részem mesélni akart neki Tempest furcsa viselkedéséről, de nem akartam aggasztani. Valószínűleg én gondoltam túl mindent. Nem ismertem ezt a lányt.

Fogalmam sem lehetett, hogy mi volt furcsa, és mi volt normális számára.

Minden oké, válaszoltam.

TIZEDIK FEJEZET

TEMPEST

Hétfő, 12:45

NE, NE, NE, NE, NE! Elyseának nem szabad gyanítania az igazat. Azok után semmiképp, amit feláldoztam, hogy itt legyek. Még nincs egy órája, hogy feltámasztották.

Elhúzódtam tőle. Úgy emlékeztem a napra, amikor megfulladt, mintha csak tegnap történt volna. A nap-éjegylenlőségi hatóság bekopogott az ajtómon, és komor, de nem meglepett arccal tájékoztattak a haláláról. Mivel egyre kevesebb merülőhelyet lehetett találni, az emberek napról napra vakmerőbbek lettek. Néhányan jobb életet reméltek, és elhajóztak egy másik zátonyra. Mások az Egyesült Tengeren igyekeztek új merülőhelyeket felfedezni, és soha többé nem láttuk őket. Valószínűleg egy szörnyeteg gyomrában végezték, miután a lény fogai összeroppantották a csontjaikat.

Beletelt egy pillanatba, mire eszembe jutott, hogy Elysea a mai dátumot kérdezte.

- Húsz nap van a teljes dagályig - válaszoltam rezzenéstelenül, ahogy eszembe jutott az információ, amit Palindrominától kaptam aznap este, amikor kitöltöttem a jelentkezési lapot. - Két napig voltál kómában.

Megragadta a kezemet.

- Dolgoztál a roncsnál? - A tekintetével az enyémet kutatta, de mit keresett benne? Hitt nekem? - Amíg aludtam?

Bólintottam, figyelmen kívül hagyva idegességemet.

- Andrei üdvözetét küldi.

Halványan rám mosolygott, és hátradőlt a párnájára.

- Nem akarok veszekedni, Tempe. - Hirtelen nagyon fáradtnak tűnt.

- Persze hogy nem. - Amennyire ő tudta, még mindig az imádni való tizenöt éves húga voltam. De annyi minden történt a halála óta eltelt két évben! Megint feltámadt bennem a harag.

Viszont nem ijeszthettem meg ismét. Túl gyors, túl rámenős voltam. Biztosítanom kellett róla, hogy minden rendben van.

Nem bukhattam el.

Mellé húzódtam.

- Jól vagy?

Amint kiejtettem a kérdést a számon, rádöbbsentem, hogy ezzel kellett volna kezdenem. Nem úgy viselkedtem, mint az odaadó hűg, aki régen voltam. Nem is biztos, hogy emlékeztem még arra a lányra. Napéjegylenlőségnek nem volt rá szüksége. Ahogy *nekem* sem. Elyseának azonban igen.

- Nem érzek fájdalmat - mosolygott. - Gondolom, ez jó. Nincsenek maradandó sérüléseim?

Megszorítottam a vállát.

- Semmi perc alatt újra táncolni fogsz.

De amikor kimondtam a szavakat, valami marni kezdte a szememet. Céltudatosan jöttem ide, azért, hogy válaszokat kapjak, de arra nem készültem fel, milyen hatással lesz rám, ha életben látom a nővéremet. Hogyan is készülhettem volna fel?

Sokkot fog kapni, hangzott el a videóban.

Palindrominának végül igaza lett. Elterveztem ezt a pillanatot, de azt nem, hogy a nővérem hogyan fog reagálni. Hogy mit mond, és az milyen érzéseket ébreszt majd bennem.

Még mindig a testvérem volt.

Ezt csak most fogtam fel igazán. Nem egy idegen volt, egy feltámasztott *dolog*, ami a nővérem arcát viselte. Ő

tényleg Elysea volt. És bár ő tehetett a szüléink haláláról, szerettem.

Ráadásul hazudtam neki.

Miért is jöttek az emberek Palindrominába? Ez fájdalmas volt, túl fájdalmas. Hogy tudta Raylan nap mint nap végigcsinálni? Az apám hogy volt rá képes?

- Tempe? - Félénk volt a hangja. - Te sírsz?

Csupán néhányszor sírtam életemben, és a legtöbbször a nővérem vállán. Nem tehettem róla, most is hozzábújtam.

- Hiányoztál - mondtam.

A hajamba túrt.

- Sajnálom, hogy megijesztettelek. - Neki is elcsuklott a hangja a könnyektől.

- Tempe? - kérdezte megint.

- Hm? - motyogtam.

- Mindig igazat mondasz nekem, ugye? - Remegett a hangja.

Megdermedtem.

- Igen. - Bár ő nem mondott nekem igazat.

Nem láthatta az arcomat, a hajam függönyként omlott köré. Só- és virágillata volt. Mint Elyseának. Ő volt az egyetlen, aki igazán megértett. Aki soha nem gondolta, hogy túl sokáig bámultam, túl csendes vagy túl furcsa voltam. Számára mindig a *kicsi Tempe* voltam.

- Jó - válaszolta. - Én is mindig igazat fogok mondani neked.

Erre elhúzódtam tőle.

- Akkor mi történt azon az estén, amikor anya és apa meghaltak?

Szomorúan rám mosolygott.

- Mi történt velem?

- Hogy érted? Azt hittem, elmondták.

- Napéjegylenlőség orvosai? - Felvonta a szemöldökét.

Bólintottam, talán egy kicsit túl lelkesen.

- Igen.

Megremegett az alsó ajka.

- Tempe. - Ó, *mélyben lakó istenek, ne.* - Tempe, Palindrominában vagyok, ugye?

Elakadt a lélegzetem. Most hívjam be Raylant? Ha elkábítják, soha nem fogom megtudni az igazat.

- Miről beszélsz?

Könnybe lábadt a szeme.

- A bőröd sötétebb, a hajad pedig egy kicsit hosszabb, mint korábban. - Tegnap levágtam a hajamat, abban a reményben, hogy hasonló hosszúságú lesz, mint aznap, amikor Elysea meghalt, de nem lehettem benne biztos, hogy sikerült. - Ráadásul nem ugyanúgy nézel rám. Nem úgy nézel rám, mintha a nővéred lennék. Hanem, mintha... - Nem bírta befejezni a mondatot.

Sejthettem volna, hogy rá fog jönni. Többet tudtunk a feltámasztásról, mint a legtöbben. A gyerekkorunk tele volt ezzel a szóval. *Palindrominával*.

- Ne beszélj ostobaságot. - Megveregettem a kezét. - Összezavart a baleseted. Tudod, hogy nem szeretem a gyengélkedőt.

- Azt mondtad, nem fogsz hazudni.

- Te is ezt ígérted nekem. - Nem fogom megengedni, hogy ellenem fordítsa ezt az egészet. Azután biztos nem, hogy két évig erre spóroltam, eladtam mindenünket, és egész nap, minden egyes nap fáradhatatlanul merültem a mélybe. Azután, hogy egyedül maradtam. Ez legalább annyira az *én* feltámasztásom is volt, mint az övé. Nem fogja tönkretenni.

- Mi történt aznap este, amikor meghaltak a szüléink? - erősködtem. - Te is odakint voltál. Mit láttál? Mit *tettél*?

Elysea felpattant az ágyról, és az ajtóhoz sietett. Lenyomta a kilincset, de be volt zárva.

- Mit csinálsz? - Nem álltam fel az ágyról. - Miért kerülöd a kérdéseimet?

Megfordult, és észrevettem, hogy könnyek patakzottak végig sima, olíwabarna bőrén.

- Te miért kerülöd az enyémet?

- Áruld el! - Elegem volt ebből a játékból. Épp eleget vártam az igazságra. Felpattantam az ágyról. - Mi történt

aznap este? Mit tettél?

Belemarkolt a hálóingbe a mellkasán.

- Mi történt velem? Kérlek, mondd, hogy nem igaz! Kérlek, mondd, hogy tényleg a gyengélkedőn vagyok! Mondd, hogy nem haltam meg! Nem akarok halott lenni.

- Nem vagy az. *Tényleg* a gyengélkedőn vagy. Nézz körül!

Felhorkant, és hallottam a hangján, hogy tiszta takony volt.

- Mindig is szörnyen rosszul hazudtál.

Ökölbe szorítottam a kezemet. Rosszul alakult a helyzet. Miért nem azt csinálta, amit akartam, és mondta el, amit tudni szerettem volna, legalább most az egyszer?

Tettem egy lépést előre.

- Mit csináltál odakint aznap este? - Még egy lépés. - Mit mondtál anyának meg apának? - Lépés. - Mit tettél? - Lépés.

Nem nézett rám: a kezeit tanulmányozta.

- Úgy érzem, élek, Tempe. De nem, ugye? Igazából nem. Elegem volt a nyugtatgatásából.

- Árudd el az igazat!

Még mindig sírt, de nem törölte le a könnyeit.

- Te kezdted, hugicám. Mi történt? Mikor fulladtam meg?

Elfordítottam a tekintetem, képtelen voltam a szemébe nézni. Nem voltam a kishúga. Már idősebb voltam nála.

Odaszaladt hozzám, és megszorította a karomat. Ijedten nézett rám.

- Miért tetted ezt velem? Miért hoztál vissza, hogy utána megint megszabadulj tőlem? Mint valami kidobott holmitól...

Hátratántorodtam.

- Fejezd be! Jól vagy. Itt vagy. Élsz.

- Nem. - Megrázta a fejét. - Semmi sincs rendben. Nem úgy viselkedsz, mint a húgom. - Az arcomat tanulmányozta. - Mennyi ideig voltam távol? Hetekig? Hónapokig?

Valami feszítette a mellkasomat, mint egy buborék a vízfelszín alatt, és azzal fenyegetett, hogy kitör belőlem. Nem maradt energiám veszekedni.

Sokk. Igen, sokkot kaptam. Nem voltam felkészülve rá, hogy megint találkozom a nővéremmel, és arra sem, hogy tudni fogja az igazat. Sokkot kaptam, és elfelejtettem miatta a tervemet. Pont, ahogy a videóban figyelmeztettek.

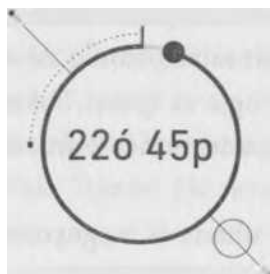
Az ajtóhoz szaladtam, és megnyomtam a gombját.

Másodpercekkel később kinyílt.

Kirohantam, becsuktam az ajtót, és magam mögött hagytam a nővéremet.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

LOR

Hétfő, 13:15

ENYHE ÁRAMÜTÉS ÉRTE a csuklómat, tudatva, hogy Tempest megnyomta a kijárat gombját. Alig több mint egy órája volt együtt a nővérel. Felugrottam, és kinyitottam az ajtót.

Tempest arca kipirult, és könnyes volt a szeme.

- Mi a baj? - kérdeztem.

Bezártam mögötte az ajtót. Válaszra nyitotta a száját, amikor egy újabb hangot hallottam a szobából.

- Engedj ki! Tempe! Ne hagyj itt meghalni! - Biztosan Elysea volt.

Ó, basszus! Tudta.

Tempest a padlóra csúszott, és átölelte magát.

Egy hosszú pillanatig csak bámultam őt, a legszívesebben elszaladtam volna. Ez nem az én harcom volt.

A csuklómra néztem, ahol a két világító kör egyértelműen emlékeztetett rá, hogy már nem menekülhettem el. Abban a pillanatban elfogadtam a felelősséget, ahogy felvettem az echolinket. ígéretet tettem Raynek.

Leültem mellé a falhoz, és megkérdeztem:

- Jól vagy? - Fogalmam sem volt, hogyan viselkedik egy őrző, de mivel korábban én is átmentem ezen, tudtam, mit érezhet. Mintha kettészakadna. A Palindromina előtti és utáni énjére. Az életének ezentúl nem lesz része a nővére. Ez nem volt benne Palindromina bemutatkozó videójában.

A fogamat csikorgattam. Utáltam, hogy Tempestnek keresztül kell mennie ezen. És gyűöltem Palindrominát, amiért még több szenvedést okoz azoknak, akik egyébként is gyászolnak.

Tempest megrázta a fejét, és a térdébe temette az arcát.

Elysea tovább kiabált, és az ajtót püfölte. Nem tudtam, hogy a zaj áthallatszik-e a többi szobába. Muszáj volt átvennem az irányítást. Gyorsan.

Átolvastam az információkat a tableten. Elég egyértelmű volt: ha egy páciens rádöbbsen, hogy

meghalt, azonnal értesíteni kell a tudósokat, akik aztán elkábítják. De biztosan volt más megoldás is. Tempest már átélte a testvére feltámasztásának fájdalmát: megérdemli, hogy végigcsinálja. Muszáj, hogy valami jó is kisüljön ebből a helyzetből.

- Meg kell győznöd, hogy téved - szólaltam meg, a képernyőről olvasva az információt. - Mondd neki, hogy össze van zavarodva. Hogy beütötte a fejét a balesetben.

Tempest nem mozdult: kétlem, hogy hallotta, amit mondtam.

Tudhattam volna, hogy el fogom cseszni. Nem voltam olyan, mint Ray. A napjaim nagy részében a holtak miatt aggódtam... mi fogalmam lett volna az élőkről? A régi életemben sem tudtam olyan egyszerűen olvasni az emberekből. Talán azért, mert sokkal jobban érdekelt, hogy én mit akartam.

Szólnom kellett volna Raynek, hogy jöjjön vissza azonnal. De nem tettem. Nem akartam idejekorán elrángatni a családjától csak azért, mert elcsesztem.

Hagytam, hogy Elysea az ajtót püfölje, miközben Tempest halkán sírt mellettem. Ki akartam nyújtani a kezem, hogy megérintsem, hogy megvigasztaljam, de visszafogtam magam. Biztosan volt más is, amivel segíthettem.

- Sajnálom - suttogtam. Nem tudtam biztosan, miért kértem elnézést. A veszteségéért, a nővééréért, vagy azért, hogy nem tudtam, hogyan javítsak a helyzeten.

Csak hogy igenis tehettem valamit. Tempest gyászolt, és tisztában voltam vele, hogy az milyen érzés. A gyász volt az egyetlen érzélem, amit közelről ismertem. Igazából soha nem szűnt meg, nem számít, mit ígért Palindromina. Egy tátongó seb volt, amely a legkisebb érintésre is pokoli fájdalmat okozott.

- Áruold el, mi történt odabent - szólaltam meg.

- Hogy mi történt? - csattant fel felpillantva. - Elysea meghalt. Az történt!

Egy kicsit közelebb csúsztam hozzá.

- Ne vesztegesd el ezt az időt, Tempest. Mert később megbánod.

Én elvesztegettem az utolsó órákat Calennel. Arról panaszkodtam Nessandrának, mennyire rossz, hogy a feltámasztással próbálta helyrehozni, amit tettem, pedig inkább arra kellett volna koncentrálnom, ami igazán számított. Hogy mit érzett Calen a halála előtti órákban.

Az elvesztegetett idő még mindig kísértett.

- Meg kell nyugtatnod a nővéredet - mondtam. - Muszáj hazudnod neki.

Tempest arckifejezése eltorzult.

Hogy csinálta ezt Raylan? El akartam fordítani a tekintetemet könnyáztatta arcáról, de a pillantása magához vonzott, akár egy örvény.

- Nem tudok. - Rekedt volt a hangja a sírástól. -Nem tudok olyasmit mondani, ami megkönnyítené a helyzetet.

Tévedett. *Túl* sok mindent kell kimondani, amikor valaki tudja, hogy a szavai, az ideje korlátozott. Most volt itt az ideje, hogy mindent megosszanak egymással.

Próbáltam még egyszer megkérdezni, mi történt, de visszatette a fejét a térdére, eltakarva előlem az arcát. Meg kellett bíznia bennem. Senki más nem volt mellette. De nyilvánvaló, hogy nem adta könnyen a bizalmát. Biztosan nagyon egyedül érezte magát.

Kivéve, hogy *nem* volt egyedül. Nem igazán. Volt egy nővére, még ha csak huszonnégy órán keresztül is. Elyseának pont annyira szüksége volt Tempestre, ahogy Tempestnek rá. Ebben biztos voltam. Igazságtalan volt ez az egész. A halál túl korán magához szólította Elyseát. A gyász tönkretette Tempest életét. És Palindromina mindkettőjükből bolondot csinált.

Tempestnek nem rám volt szüksége. Hanem a testvérére.

Lehúztam a maszkot az arcomról. Először megmutattam neki, hogy megbízom benne.

- Elyseának szüksége van rád. Csak te vagy neki. - Rádöbbszemem, hogy meg kell tennie azt, amihez én Calennél túl gyáva voltam. - Ne hazudj neki, Tempest. Mondd el az igazat. Meséld el neki, mi történt.

Összezavarodva nézett rám.

- De az igazgató azt mondta...

- Azzal ne foglalkozz. - A kezem a válla fölött időzött. - Mondd meg neki, hogy hiányzott. Hogy mit érzel igazából. - Elkezdett összeszorulni a torkom. *Nehogy bőgj.* - Ne engedd, hogy az utolsó pillanataiban egyedül legyen. Ha nem magadért, akkor tedd meg érte. Fél a haláltól. De te segíthetsz neki. Megnyugtathatod. Ne engedd, hogy az utolsó perceit félelemben töltse.

- Mint amikor megfulladt - suttogta. Küzdött magával, nem koncentrált rám teljes egészében.

A félelem mindentől megfoszt. Az ember nem lát tőle tisztán. Nem tudja kihasználni azt, ami az orra előtt van. Annyira féltem aznap a sziklán. Hatalmas hibát követtem el, amiért még mindig fizetek. Nem hagyom, hogy Tempest megbánja a döntését.

A megbánásnál semmi nem teszi jobban tönkre az életet.

- Palindromina nem csak a kliensekért, nem csak érted van - jegyeztem meg. - Hanem a feltámasztottért is. Ez az utolsó esélyük az életre. Az utolsó lehetőségük, hogy

lássanak téged. Helyrehozhatod. Csak te hozhatod helyre.

Láttam a szemében, hogy habozik.

- Nem biztos, hogy képes vagyok rá.

- De igen. - Ezúttal megfogtam a karját. Azt akartam, hogy tudja, itt vagyok mellette. Hogy megértem őt. - Te vagy az egyetlen, aki képes rá. Hiszek benned. Erős vagy. Nem lennél itt, ha nem volnál az. - Komolyan gondoltam. Egyedül jött ide, valahogy kifizette azt a röhejes árat, amit a létesítmény megszabott. Visszagondoltam az információra, amit Tempest aktájában olvastam. - Az elmúlt két évet a nővéred és a szüleid nélkül élted túl. Képes vagy rá.

- Én is ezt gondoltam - válaszolta halkan, lesütött szemmel -, de hiányzik. Nem akarok elbúcsúzni tőle.

Elysea abbahagyta a dörömbölést. Valamiért a csend sokkal rosszabb volt.

Megértettem, milyen az, amikor valaki el akar bújni a valóság fájdalmától. Végül is, én két éve az Akváriumban rejtőztem. De nem mindig menekülhetünk el az igazság elől. Néha közel kell engednünk magunkhoz azt, ami a legjobban bánt minket. Néha muszáj azt tennünk, ami a másiknak jó, akkor is, ha ezzel ártottunk magunknak, pont, ahogy én is beugrottam Ray helyett.

- Már elbúcsúztál tőle - mondtam kedvesen, mert nem akartam felzaklatni. - Azzal, hogy egyedül hagytad, közölted, hogy a te érzéseid fontosabbak az övéinél.

- Nem, én... - kezdte.

Felemeltem a kezemet.

- Nem gonoszságból mondom. Próbálom megértetni veled, ami az orrod előtt van. Lehetőséged van együtt lenni a nővéreddel. Még egyszer, utoljára. Esélyed nyílik rendesen elköszönni tőle. Korábban volt erre alkalmad?

Megrázta a fejét.

- Akkor ne engedd kicsúszni a kezedből ezt az esélyt. - Gyűlöltem, hogy pontosan úgy beszéltem, mint egy őrző... mint aki hitt Palindromina jószágában. De mivel Tempest már itt volt, muszáj volt kihoznia a lég többet a helyzetből. Vagy soha nem fog megbocsátani magának.

- Ne élj együtt a bűntudatoddal. - A szavak visszhangot vertek bennem, ahogy kimondtam őket.

Tempest rám bámult, a tekintete az enyémbe mélyedt, mire hevesen megdobbant a szívem. Meg akartam ismerni ezt a lányt. Szerettem volna tudni, hogy mi lesz a testvérével. Segíteni akartam.

Tempest felállt.

- Oké - mondta, és kezdett megnyugodni. - Bemegyek.

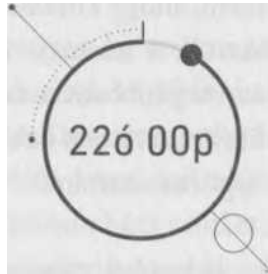
- Helyesen cselekszel - jegyeztem meg, amikor kinyitottam neki az ajtót. Nem nézett hátra, amikor

visszasétált a helyiségbe.

Felsóhajtottam, és becsuktam a szemem.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

TEMPEST

Hétfő, 14:00

KEGYETLEN VOLTAM. Raylannek nem kellett kimondania: az arcára volt írva. Elborzadt tőlem. Mindig is tartottam tőle, hogy a gyász új embert csinált belőlem, olyasvalakit, akit a szüleim fel sem ismernének. Most már tudtam az igazat.

Kegyetlen, keserű és gonosz voltam.

Talán igazuk volt azoknak a kölyköknek, akik kerültek engem gyerekkoromban.

Elysea abbahagyta a dörömbölést. A csendtől megsajdult a mellkasom. Mintha máris eltűnt volna az életemből. Megint.

Délután kettő volt. Majdnem két órát elvesztegettem a feltámasztásából. Bárcsak ne tudtam volna, mennyi idő

telt el, de ezen a helyen mindenféle órák voltak. Nem akarták, hogy elfelejtsem, mennyi „kincset érő” óráim maradt.

Értékes idő, amit már nem használhattam úgy, ahogy akartam.

Éveken át készültem erre a pillanatra, a semmiért. Annyi órát töltöttem egyedül a merülőhelyeken, annyi bankót elköltöttem... Soha nem fogom megtudni, miért haltak meg a szüleim.

Elysea nem fog válaszolni a kérdéseimre.

Zaklatott volt. Mérges. Rám. Nem hibáztattam. El sem tudtam képzelni, mekkora sokk, ha az ember megtudja, hogy halott, és csupán huszonnégy órája van, mielőtt visszatér az üres álomba. De akkor is szükségem volt az igazságra. Nem csak a szüleimről hazudott, aznap este magamra hagyott. Tartozott ennyivel.

Ugyanakkor nem tudtam hátat fordítani neki. Raylannek igaza volt. Nem engedhettem, hogy az utolsó óráiban egyedül legyen. A srác szavai haláshálóként borultak rám, csapdába ejtettek. Kék szeme kemény, mégis kedves volt. Megértette, mint mentem keresztül.

Ez volt az én esélyem. Az egyetlen esélyem. Elyseát nem lehet többször feltámasztani. És huszonkét óra még hátra volt a második, rövid életéből.

Ott leszek mellette, ugyanakkor a válaszokat is megkapom a kérdéseimre.

Elysea visszament az ágyhoz, és átkarolta magát. A szeme és az arca piros volt. A haja kócos, mintha cibálta volna. Szét volt csúszva.

- Most már elárulod az igazat? - kérdezte reszkető hangon, és kínlódva feszengett az ágyon.

Bólintottam.

- Azért jöttem vissza, hogy alkut kössünk.

- Milyen alkut? - Ijedtnek látszott.

- Mesélj el mindent anyáról meg apáról, én pedig elárulom, amit tudni szeretnél... - körbemutattam - erről a helyről. És hogy mi történt.

- A halálomról? - Viharossá vált az arckifejezése.

Haboztam.

- Igen.

Reszketve felsóhajtott.

- Tudtam. Abban a pillanatban, hogy besétáltam ide. Egyszerűen tudtam. - Rám nézett. - Azért hoztál vissza, hogy kiderítsd, mi történt apával meg anyával? - Fájdalmat hallottam volna ki a hangjából? Amiért nem pusztán együtt lenni akartam vele?

- És hogy miért hajóztál ki a halálod éjszakáján.

Beletúrt a hajába.

- Semmire sem emlékszem arról az éjszakáról. Bárcsak emlékeznék!

Reméltem, hogy a zavar elmúlik most, hogy elmondtam neki az igazat. Minden kérdésemre meg akartam kapni a választ.

- Akkor kezdj el mesélni apáról meg anyáról.

Felállt az ágyról, de mintha horgonnyal súlyozták volna le a végtagjait: máskor kecses, táncos mozgásából semmi sem maradt.

Mit szeretnél tudni? - Úgy közelített felém, mintha nem lett volna biztos abban, hogyan fogok rá reagálni. Félt, hogy megint kimenekülök?

- Mindent. - Határozottan válaszoltam.

- Azt mondtad, én vagyok a felelős a halálukért?

- Daon elmesélte, hogy bevallottad neki. Azt állította, hogy odakint voltál merülni aznap este, és láttad a szüleinket. Azt mondta, hogy miattad haltak meg.

Meglepett, amikor biccentett. Végre, az igazság. Felkészültem rá.

- Igen - mondta lassan, óvatosan. - De nem úgy, ahogy gondolod.

- Akkor magyarázd meg!

Kisimította a haját az arcából. A keze kipirosodott attól, hogy az ajtót püfölte.

- Nem akarom, hogy utálj.

Felvontam a szemöldököm.

- Feltételezed, hogy most szeretlek.

Összeráncolta a homlokát, és könnybe lábadt a szeme.

- Annyira sajnálom, Tempe!

A fogaimat vicsorgattam.

- Ne sajnáld. Áruld el az igazat!

Felnyögött, miközben próbált lélegezni.

- Aznap este kimentem merülni. Szerettem volna találni valamit a születésnapodra. Egy óvilági nyakláncot vagy egy szép követ. Meglepetést akartam szerezni neked.

Megdermedtem. A születésnapom néhány nap múlva volt... majdnem két évig nem is gondoltam rá. Család nélkül semmi jelentősége nem volt.

Elysea behunyta a szemét, ahogy folytatta a történetet.

- Amikor feljöttem levegőért a merülés után, anya és apa megálltak mellettem a hajójukkal. Megkeresték a *Napkeltét* a hajójuk helyzetjelzőjével, útba ejtettek hazafelé Palindrominából. De valami nem stimmelt. Azt mondták, hogy azonnal indulnunk kell.

- Indulni? - kérdeztem.

Bólintott.

- El akarták hagyni Napéjegyenlőséget.

- Hova mentünk volna? - Napéjegyenlőség már generációk óta a családom otthona volt, előtte pedig az

alatta elterülő szárazföld, amelyet mostanra elnyelt a víz.

- Fogalmam sincs. Azt állították, élet-halál kérdése. Amikor megkérdeztem, hogy ez mit jelent, apa azt mondta, nincs idejük megmagyarázni. Közölték, hogy vigyem haza a *Napkeltét*, szedjelek össze, és aztán kövessük őket. De én nem akartam. Vitatkoztunk, közöltem, hogy én szeretem az életemet Napéjegyenlőségen. Szerettem a táncóráimat. Én... - kettőnkre mutatott -, *mi* boldogok voltunk ott. Beilleszkedtünk. De anya meg apa megígérte, hogy az új otthonunkban is boldogok leszünk, amíg együtt vagyunk. - Megrángatta a haját. - Nem tudtam, mit csináljak. Fiatal voltam, összezavarodtam. Félttem. De anya és apa nagyon furcsán viselkedtek, ezért beleegyeztem. Adtak egy silány térképet, amit anya rajzolt a tervezett úti céljukról.

A *Napkelte* csak három embert bírt el: külön kellett volna utaznunk. De ezt a térképet eddig sosem láttam. Visszatartottam a lélegzetemet, nem szólaltam meg, inkább vártam a történet befejezését. Vártam, hogy meghalljam, hogyan vezetett mindez a szüléink halálához.

- Amikor hazaértem, fel akartalak ébreszteni, de olyan békésnek tűntél. Rossz napod volt az iskolában, és

pihenned kellett - mondta. - Inkább én is lefeküdtem aludni, mert azt hittem, nem sok különbséget jelent, ha csak kora reggel indulunk útnak. De aztán...

- A szüléink meghaltak aznap este egy viharban, amikor a hajójuk a zátonynak csapódott.

Befogta a száját a tenyerével.

- Az én hibám volt! Ha azonnal elindultunk volna, ahogy akarták, nem szakadtunk volna el egymástól.

Szóval ezért mondta Daonnak, hogy ő a felelős a halálukért. Azt hitte, megmenthették volna őket, ha mi is kint vagyunk a vízen aznap éjszaka.

Az a valami, ami az elmúlt két évben a vállamra nehezedett, most elkezdett felemelkedni róla.

- Mind meghalhattunk volna a viharban - mondtam, ahogy közelebb húzódtam hozzá. - Megmentettél minket, Ely.

- Talán - válaszolta. Mielőtt mondhattam volna még valamit, megkérdezte: - Van itt kamera?

- Miről beszélsz?

- Hallják, hogy miről beszélünk? - Az ajtóra mutatott, ami előtt Raylan várakozott. - Palindromina?

- Dehogy! Nem hiszem. - Senki nem említett semmilyen felvételt. - Miért?

- Valamit még el kell mondanom, de először - lehalkította a hangját -, muszáj megszöktetned innen.

Megdöbbentem.

- Túl sok hínáros vizet nyeltél?

Megfogta a kezemet, és láttam, hogy a könnyeivel küszködik.

- Kérlek, Tempe!

Kihúztam a kezemet a szorításából.

- Nem szöktethetlek meg innen. *Nem foglak.*

Összeráncolta a homlokát.

- Mert hazudtam neked? Mert elhagytalak? - Megrázta a fejét. - Annyira sajnálom, Tempe!

- Mert nincs kiút! - Raylan engedélye nélkül még a szobából sem mehettem ki. - És holnap megint halott leszel.

Felcsillant a szeme a reménytől, és megint értem nyúlt.

- De megszöktetnél, ha lenne kiút?

Leráztam az érintését.

- Először áruld el, hogy mit akartál még mondani.

Láttam, hogy a visszautasításom fájt neki, de egyelőre nem érdekelt. Elegendő volt a megtévesztésből. Az elmúlt két évben fogalmam sem volt, hogy mi történt a szüleinkkel és a nővéremmel.

Elysea a kezére tekerte barna haját, amit olyankor csinált, amikor ideges volt.

- Mérgező leszel rám.

Kétlem, hogy még ennél is jobban tudnék haragudni rá, vagy az eddiginél is jobban összezavarodhatnék, tekintve, hogy a halott nővéremmel beszélgettem.

Felemeltem az állam, jelezve, hogy folytassa.

- Minden, amit mondtam, igaz - jelentette ki. - Láttam aznap este anyát meg apát, és azt akarták, hogy kövessük őket, de nem hallgattam rájuk. Aztán meghaltak. - Megrázta a fejét. - Ezt még soha nem mondtam ki hangosan, mert tudom, mennyire lehetetlenül hangzik. De el kell mondanom neked...

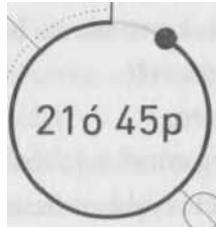
Úgy éreztem, mintha lenyeltem volna egy nagy korty tengervizet, ami égette a mellkasomat és a torkomat.

- Mit kell elmondanod?

- Anya és apa - felelte. - Életben vannak.

TIZENHARMADIK FEJEZET

TEMPEST

Hétfő, 14:15

A SZÜLEINK életben lennének?

- Te meg miről beszélsz? - Elzsibbadt a lábam. - Csak szilánkok maradtak a hajójukból. Azt az ütközést senki nem élhette túl.

- Én is ezt hittem - mondta Elysea. - Amíg meg nem találtam anya nyakláncát két évvel a halála után.

- Tessék? - A karikagyűrűjétől eltekintve anya kizárólag nyakláncokat viselt. Emlékeztem, hogy gyerekként az ölében ültem, és a kék köveket birizgáltam, miközben énekelt nekem. Aztán eltépte a láncot, és a kövek a tenyerembe estek.

- A tieid - mondta, és megpuszilta a halántékomat. - Hogy szerencsét hozzanak.

Megtartottam a köveket. És minden merülésnél bedobtam egyet a vízbe, remélve, hogy anya vigyáz rám.

- Az arany nyakláncot a fekete gyöngyökkel - közölte Elysea. - Az volt anya kedvence. Rajta volt aznap este, amikor eltűntek.

- Hol találtad meg? Arrafelé, ahol összetört a hajójuk?

- Nem. - Annyira halkan beszélt, hogy közelebb kellett hajolnom hozzá. - Pont ez az, Tempe. Több száz kilométerre onnan találtam meg. Egy merülőhelynél. A *mi* helyünknel.

- Ennek semmi értelme. Hogy került volna oda?

- Pontosan! - Megragadta a karomat, és most először magabiztosság sugárzott az arcáról és a testtartásából. - Nem érted? Üzenet volt. Üzenet nekünk, hogy még életben vannak, és azt akarják, hogy megtaláljuk őket.

- Nem is tudom... - Bár szerettem volna elhinni ezt a gyönyörű fantáziát. - Nem lehet, hogy csak hasonló volt a nyaklánc?

Bölcsen bólintott.

- Félttem, hogy csak képzeltem, hogy csak azt láttam, amit látni akartam, remélve, hogy túléltek. Azért nem meséltem neked róla, mert nem akartam hamis reményeket ébreszteni benned. Néhány hónappal később azonban megtaláltam apa echolinkjét.

- Nem - suttogtam. - Az lehetetlen! - Míg egy nyaklánc messzire sodródhatott az árral, az echolink a bőrhöz volt kapcsolva. Nagyon valószínűtlen, hogy véletlenül leesett a csuklójáról, még egy hajóbalesetben is. Nem emlékeztem olyan alkalomra, amikor apa nem viselte. - Hol...? - Képtelen voltam befejezni a mondatot.

- Ugyanott. - Mosolygott. - Biztos vagyok benne, hogy ez egy újabb üzenet volt. Miután megtaláltam az echolinket, elkezdtem esténként kiosonni, hogy a merülőhelyre menjek, hátha elkapom őket.

- Ez mikor volt? - Elkezdtem remegni.

- Egy hónappal ezelőtt. - Az oldala mellé ejtette a karjait. - Hát, gondolom egy hónappal a halálom előtt.

- Az majdnem két éve volt. - Egy pillanat alatt elszállt minden reményem. Ha a szüléink még életben voltak, én miért nem találtam meg egyetlen holmijukat sem a merülőhelyen?

- Két éve? - ismételte meg dadogva.

- Sajnálom. - Mi mást mondhattam volna? - Ezért mentél ki a halálod éjszakáján?

- Talán. - Összeráncolta a homlokát. - Bárcsak emlékeznék! Akkor is kell lennie valami magyarázatnak arra, amit találtam. Ezek a tárgyak anya és apa legbecsesebb kincsei voltak.

- *A Napkeltén* kívül.

- Persze. - Rám mutatott. - Amit itt hagytak azon az estén, amikor feltehetőleg meghaltak. Nem lehet véletlen, hogy a nyaklánc és az echolink is ott került elő, ahol mindennap merültünk. Lehet, hogy még követték a *Napkeltét*?

- Ha életben vannak - kezdtem -, miért nem jöttek vissza? Miért csak nyomokat hagytak nekünk?

- Fogalmam sincs. - Megkeményedett az arckifejezése. - De csak egyetlen módja van, hogy kiderítsük az igazságot. Szöktess meg innen, és együtt megoldjuk a rejtélyt.

- Én... - Az egész csak kitaláció lett volna, hogy segítsék neki megszökni? Ennek mi értelme? Hiszen kevesebb mint huszonnégy óra múlva ismét halott lesz. - Nem is tudom.

- Kérlek, ne engedd, hogy idebent haljak meg!

- Már meghaltál - mondtam suttogva.

Élénk tekintetét egy pillanatra sem fordította el az enyémről.

- Nem érzem halottnak magam.

Magamba fojtottam a reakciómat. *Pedig az leszel. Hamarosan.*

- Kérlek, Tempe! Tudom, hogy nincs sok időm, de nem akarok idebent ragadni az utolsó óráimra. *Haza* akarok

menni. - Elcsuklott a hangja, és ezek után már nem tudtam visszautasítani. Egy részem ugyanerre vágyott.

Nem voltam hozzászokva, hogy összetörve lássam a nővéremet. A haja megkopott, és könnyezett a szeme. Mindig ő volt a nyugodt. Az erős. Neki kellett megvigasztalnia engem, nem pedig fordítva. Bárcsak visszautazhattunk volna két évvel ezelőttre. Mielőtt meghalt, és mielőtt minden megváltozott.

- Hogy deríthetnénk ki, hogy még életben vannak-e

- A térkép - vágta rá bólintva. - Az a legjobb kiindulási pont.

Hátrapillantottam a vállam fölé. Nem szökhettek meg, amíg Raylan ki nem nyitja az ajtót. Ráadásul Palindromina nem fogja hagyni, hogy csak úgy kisétáljunk az ajtón, főleg nem úgy, hogy Elyseán hálóing volt. Az igazgató egyértelművé tette, hogy ha a nővérem rájön az igazságra, el fogják kábítani.

De nem hagyhattam itt a testvéremet. Én is el akartam hinni, hogy a szüleink életben vannak, és üzeneteket hagytak nekünk. Ha nem szöktetem meg, mindig azon fogok gondolkodni, vajon igazat mondott-e. Ez felemésztene.

- Hol van ez a térkép? - kérdeztem.

- Elrejtettem egy biztonságos helyre. - Bizalmatlanul nézett rám. Ez volt az egyetlen ütőkártyája. - Juttass ki

innen, és elviszlek oda.

Megbízhattam benne? Annyi titkolózás után?

- El akartam mondani - jegyezte meg, elérve habozásom okát. - Mindent el szerettem volna mesélni. De nem tudtam, hogyan. Azt hittem, ha beszélek az estéről, amikor anya meg apa elmentek, te is elhagysz engem. - Szaggatottan felsóhajtott. - De aztán *én* mentem el. Megértem, ha nem bízol bennem.

Akartam. Tényleg. Ráadásul nem fogok lemondani erről az esélyről, hogy megint lássam a szüleimét, ha valóban életben voltak.

- Oké. Áll az alku.

Elysea átölelt.

- Köszönöm, Tempe! Köszönöm.

Eltoltam magamtól, mert még nem álltam rá készen, hogy átadjam magam az érzelmeknek, amik maguk alá akartak gyűrni.

Ráadásul fogalmam sem volt, hogyan szökjünk meg. A helyiség egyetlen ablaka kamu volt. Az ajtón kellett távoznunk. Valahogy meg kellett győznünk Palindrominát, hogy nem jelentünk kockázatot. Hogy Elysea nem egy szökésre készülő páciens, hanem csak egy látogató.

- Hol a kaja? - kérdeztem az ezüstitálcát keresve, amit Raylan korábban megmutatott.

- Éhes vagy? - Meglepettnek tűnt, ahogy a tálca felé indultam.

Szinte hisztérikusan nevettem fel.

- Ruhát kell szereznünk neked, ha ki akarunk jutni erről a helyről.

Felemeltem a tálcáról a fedelet, és egy üveg esővizet, hínárcsipszet meg egy kis cukorhalpudingot találtam alatta: Elysea kedvenceit. Ez nem véletlen volt: tegnap este leadtam, hogy mik voltak a kedvenc ételei, amikor jelentkeztem a feltámasztására.

- Tökéletes. - Kinyitottam a krémes állagú, zöldes pudingot, összekentem vele a ruhámat, majd az ajkamat is bekoszoltam.

Mielőtt a testvérem megkérdezte volna, hogy túl sokat ittam-e, az ajtóhoz szaladtam, és megnyomtam a kijárat gombját.

- Raylan! - Szándékosan remegtettem a hangom. - Raylan!

Kinyitotta az ajtót, én pedig kimentem.

- Jól vagy? - Nem tette vissza a maszkját, és az aggódó arckifejezésétől összeszorult a mellkasom. Nem akartam átverni, de nem volt más választásom.

A számhoz emeltem a kezemet, és az ujjaim között szűrtem a szavakat.

- Túl sok volt - nyöszörögtem. - Hánytam.

Egy kicsit undorodva húzta fel az orrát, ahogy szemügyre vette koszos ruhámat, mielőtt megértő kifejezés költözött az arcára.

- Semmi baj - mondta. - Gyere, megmutatom, hol tudod rendbe szedni magad.

Rátettem a kezemet a mögöttem lévő ajtóra.

- Nem. Nem akarok több időt elveszíteni. Igazad volt. Elyseának szüksége van rám. - És nekem is rá.

Biztos összetévesztette a hangomban lévő vadságot a gyásszal, mivel együttérzőn mosolygott.

- Hozok neked tiszta ruhát.

- Köszönöm! Csak ne kórházi hálóinget. Nem akarom, hogy véletlenül páciensnek nézzenek.

Egy mosoly halvány árnyéka játszott az arcán.

- Rendben.

További faggatózás nélkül visszaengedett a szobába.

Most már volt egy szökési tervem. Ilysea fel-alá járkált a szobában, csípőre tett kézzel.

- Mit csináltál?

- Ruhát kértem - válaszoltam, miközben szétnéztem, hátha találok valamit, ami segíthet a szökésben. Minden bútordarabot a padlóhoz rögzítettek. Semmit nem lehetett fegyverként használni. - A meglepetés erejére kell hagyatkoznunk.

Elysea megrázta a fejét.

- Nem akarom, hogy megsérülj. - Ilyennek ismertem a nővéremet. Jobban aggódott értem, mint saját magáért.

- Nem fogok. - De nem tudtam biztosan, Palindromina őrsége hogyan fog reagálni. Kifizettem Elysea feltámasztását. Mit érdekli őket, hol tölti az utolsó óráit?

Mégis törődtek vele. Erre az volt a bizonyíték, hogy ragaszkodtak hozzá, hogy hazudjak Elyseának. Bár Raylan azt tanácsolta, hogy áruljam el neki az igazat...

Bekopogtak az ajtón. Elysea összerezzen.

- A ruha - mondtam.

Raylan arcán semmi gyanakvás nem tükröződött, amikor kinyitotta az ajtót. Átadott egy bő vízálló rövidnadrágot és egy pólót, aminek a hátuljára a Palindromina feliratot nyomtatták.

- Bocsánat, hogy nagyok. Van benne madzag, hogy megkösd a nadrágot. - Vállat vont. - Csak ezeket találtam. Az ajándékbolt jelenleg zárva tart.

Ajándékbolt? Mintha nem lopna így is épp eleget ez a hely a gyászolóktól. Magamba fojtottam a megjegyzésemet, és elfogadtam a ruhákat.

Halványan rámosolyogtam, nehogy lebukjak.

- Kösz.

- Hogy vagy? - Őszintének tűnt az aggodalma. A megszáradt pudingra nézett a ruhámon. - Jobban?

Bűntudatom volt, amiért megtévesztettem. Eddig nagyon segítőkész volt.

- Igen. - Elhátráltam. - Sokkal jobban. - Ezzel mindkét kérdésre válaszoltam.

- Maradj erős - tanácsolta biccentve. Értette, hogy mindennél jobban vissza akartam menni a nővéremhez.

Amint becsukódott az ajtó, odadobtam a ruhákat Elyseának.

- Vedd fel.

Kérdés nélkül felhúzta a túlságosan nagy rövidnadrágot. Miután felvette a pólót, magyarázni kezdtem:

- Muszáj, hogy Raylan elhiggye, te vagy én.

Összeráncolta a homlokát.

- Hosszabb és világosabb a hajam.

- Szerintem nem fogja észrevenni. Sikerülni fog. - Nem tudtam, hogy magamat vagy őt akartam-e meggyőzni. - Csak hajtsd le a fejed, oké? Muszáj, hogy kinyissa az ajtót a folyosóra.

Megszorította a kezemet.

- Bízom benned.

Az ajtóhoz toltam, és megnyomtam a gombot.

- Raylan? Kinyitnád megint az ajtót, kérlek? - Szerettem volna tovább várni, hogy ne gyanakodjon, de már így is elvesztegettünk két órát. Ráadásul féltem, hogy

meggondolom magam, ha van időm átgondolni ezt az örültséget.

- Minden rendben? - kérdezte az ajtón keresztül.

Odafigyeltem, hogy higgadtan válaszoljak:

- Igen, csak ki kell mennem a mosdóba.

Várt.

- Bent is van mosdó. - Gyanakvást hallottam volna a hangjában?

Elysea megfordult, hogy rám nézzen, nyilvánvalóan aggódott. Felemeltem a kezem, hogy maradjon csendben.

- Khm... - Haboztam, ám ekkor megcsapta az orromat a puding keserű bűze. - Ott hánytam. Elég undorító. - Tessék. Ez hihető kifogás volt.

- Ó. - Raylan hangjából eltűnt a feszültség. - Persze, egy pillanat.

Az ajtó kattant és kinyílt.

- Készülj - suttogtam Elyseának.

Elysea Raylan felé indult a váróteremben. De még szükségünk volt az őrzőre, hogy kinyissa a folyosóra vezető ajtót. Lebuktam, nehogy észrevegyen. Ahogy a gyengélkedő ajtaja kinyílt, az ajtórésbe dugtam a tálcát a kilincsnél, nehogy visszazáródjon. Dermedten vártam, hogy megszólaljon a riasztó.

A lélegzetemet is visszatartottam.

Semmi sem történt.

Kilestem a résen, amit a tálcának köszönhettem. Raylan a külső ajtóhoz tartott, ami a folyosóra nyílt. A tenyerembe vájtam a körmömet, ahogy megnyomta a gombot. Az ajtó kinyílt, és fény áradt be a folyosóról. Szinte éreztem a napfény ízét. Meg a szabadságét.

- Köszönöm - mondta Elysea halkán, hogy a hangja jobban hasonlítson az enyémre. Lehajtotta a fejét, hogy Raylan ne vegye észre köztünk a különbséget.

Raylan rámutatott valamire a folyosón.

- A látogatók mosdója... - kezdte. - Hé, mi történt a cipőddel?

Átkozott vizek! Arra nem gondoltam.

Mielőtt tehettem volna valamit, Elysea előrebotorkált, és a padlóra esett. Senki nem uralta jobban a testét a nővéremnél. Igazinak tűnt az esése.

- Jól vagy? - Raylan leguggolt mellé, és a vállához emelte a kezét. Nem tetszett, hogy a kedvességét használjuk ellene, de nem haboztam. Oldalra fordítottam a tálcát, hogy kifeszítse a gyengélkedő ajtaját. Ez simán ment.

Raylan meglepetten nézett fel. Gyorsan pislogott, amikor meglátott, és rádöbben, hogy a mellette guggoló lány tulajdonképpen nem is én vagyok. Az ajtózáró gombhoz emelte a kezét.

Mielőtt azonban megnyomhatta volna a panelt, Elysea kiszaladt a folyosóra. Én pedig betörtem a panelt

a tálcával. Szikrázott és füstölt, és épp időben ugrottam ki a folyosóra, mielőtt az ajtó becsukódott mögöttem, a szobába zárva Raylant.

- Menj, Elysea! - suttogtam.

Próbáltam nem gondolni Raylan összezavarodott arckifejezésére, ahogy elindultunk a folyosón.

- Lassíts - figyelmeztettem Elyseát. - Gyanúsnak tűnsz. Hullámokban áradt belőle a feszültség.

- Az egy... - kezdte.

- Fa. - Mindenbe beavattam, ahogy elsétáltunk a központi fekete kérgű fa mellett, ami köré az épületet felhúzták. - Az utolsó fekete kérgű fa az ismert világon.

Elysea elszakította tekintetét a fáról.

- Vigyél ki innen, Tempe!

Az előcsarnok felé tartottunk, rövid, de gyors léptekkel. Csak a képzeletem játszott velem, vagy a biztonsági őrök tényleg követtek minket a tekintetükkel? Csak képzeltem, hogy az övükre tették a kezüket, és az ujjaik a fegyvereikre fonódtak?

Amikor az előcsarnokba értünk, körülnéztem, de nem láttam sem az igazgatót, sem Selnát. Senkit, aki

felismerhetett volna minket. Ki fogunk jutni. De mielőtt elmehettünk volna, át kellett jutnunk a biztonságiakon.

Mély levegőt vettem, hogy megnyugodjak, aztán emlékeztettem magam, hogy Palindromina jobban félt attól, hogy betörnek ide, mint attól, hogy valaki megszökik. Remélhetőleg.

Elindultunk egy vékony, középkorú férfi felé, akinek göndör, fekete szakála és olyan színű bőre volt, mint Palindromina borostyán szikláinak. Egy csillogó fehér asztal mögött ült, nem messze a bejárattól. Ránk mosolygott, ahogy meglátott minket. Eldöntöttem, hogy jobb, ha kedvesnek látszom, nem fenyegetőnek, bár a lábam arra ösztönzött, hogy szaladjak.

- Tempest Alerin - mondtam.

A férfi lapozott a tabletjén.

- És ő? - Elyseára nézett. - A bejegyzés szerint egyedül érkezett.

Az örökre pillantottam, akik az üvegajtó két oldalán álltak, elzárva a kiutat. Gumibot lógott az övükről.

- ö... - De nem tudtam mit mondani.

Annyira közel voltunk a külvilághoz. A szabadsághoz.

Csak remélni mertem, hogy Palindromina nem küld a börtönzátonyra azért, amire készültem. Soha nem tudnék megszökni a lezárt, lebegő erődről, amit egy hálónyi éhező borotvahal vett körül.

Gondolkodj, Tempe, gondolkodj.

Elysea tett egy lépést az asztal felé, hogy bátornak és erősnek mutassa magát, mintha nem lenne rejtegetni-valója, de a vállát mereven tartotta.

Ez volt a pillanat. A pillanat, amikor elbuktunk. A pillanat, amikor *én* csődöt mondtam. Most először a büntudat forrón tekergeti a hasamban, akár egy tengeri kígyó.

Mi van, ha mindenben igaza volt? Mi van, ha magát hibáztatta a szüléink haláláért, aztán évekkel később üzeneteket talált, amik arra utaltak, hogy még életben vannak.

Visszahoztam. Egy olyan bűnért, amit el sem követett. Most pedig az utolsó óráit egy gyengélkedőben fogja tölteni, tudva, hogy a halál magához ragadta. Vagy talán Palindromina véget vet feltámasztott életének, mielőtt esélye lenne visszatérni abba a steril kórházi ágyba. Igazából azt értették elkábítás alatt? Ez volt a büntetés, ha valaki megszegte Palindromina szabályait? Ezért nem hallottam soha, hogy a feltámasztott páciensek elhagyták a szigetet?

Nem fogom megengedni, hogy elkapják Elyseát. Most nem. Neki csak huszonnégy órája volt: *nekem* egy egész életem.

Elysea kihúzta magát, hogy felkészüljön a következő pillanatokra. Ekkor akadt meg a tekintetem a Palindromina feliratú pólóján. Nem úgy nézett ki, mint egy páciens, inkább...

- Az őrzőm - válaszoltam Elysea felé biccentve.

Az őr lazán vállat vont, de ellenőrizte az adatot.

- A feljegyzés szerint Tempest őrzője *Raylan* Bassan - hangsúlyozta ki a férfinévre utaló végződést. - Hát ez furcsa. - Az ajtóban álló két őr a megjegyzés hallatán felénk pillantott.

Ennyi, végünk van. Egyetlen pillantás az igazi Raylan fotójára, és rá fog jönni, hogy Elysea nem a homokszőke hajú, kristálykék szemű fiú.

Feszülten vártam a kérdőre vonását.

Rákoppintott a képernyőre.

- Hiányzik a fényképe a mai feltámasztási folyamathoz.

A testvéremre pillantottam. Ennyire megáldottak volna bennünket a mélyben lakó istenek?

- Igazából Rayla vagyok. - Elysea bosszankodva felsóhajtott. - Hibásan vitték be a nevemet a rendszerbe, amikor csatlakoztam Palindrominához.

- Hát ez idegesítő - jegyezte meg az őr nevetve.

Elysea válaszul elmosolyodott. Sokkal jobb színész volt nálam: az összes előadása erre a pillanatra készítette fel.

- Nagyon idegesítő. Pedig lefényképeztek. Technológia!
- Legyőzötten felemelte a kezét. - Mit tehetnénk?

- Felhívhatná az igazgatót - javasoltam, remélve, hogy az őr semmi ilyesmit nem fog csinálni. Ha igazam volt, a Nessandrához hasonló embereket nem volt szabad zavarni jelentéktelen adminisztrációs problémákkal. Kényszerítettem magam, nehogy a nővéremre nézzek. Úgy csináltam, mintha az őrzőm lett volna. Semmi több.

A férfi megvakarta a szakállát, és grimaszolt.

- Nem akarok jelenetet rendezni. - Mély levegőt vettem, és bent tartottam, nehogy észrevegye, mennyire megkönnyebbültem. - Hová tart? - kérdezte tőlem. -A feljegyzés szerint holnap délig itt lesz.

- Az egy újabb tévedés - mondtam. - Úgy döntöttem, hogy mégsem kérem a feltámasztást. Haza akarok menni.

- Komolyan? - A férfi úgy nézett rám, mintha túl sok ragart ittam volna.

- Igen. Nem állok készen elköszönni a nővéremtől. Még nem. - Igazság csendült a hangomban. Senki nem gondolta volna, hogy hazudok, mert nem is tettem. Szükségem volt a testvéremre.

- Elhiszem - felelte. - Nos, mindig örömmel látjuk. - Megnyomott valamit a tableten, és kinyílt a bejárati ajtó. A két biztonsági őr félreállt, hogy kiengedjenek minket.

Már majdnem megcsináltuk.

- Várjanak - szólalt meg a pult mögött ülő férfi, mielőtt távoztunk. - Mi történt a cipőjével?

Elysea csengő hangon felnevetett, és száz különböző emlék jutott az eszembe arról, ahogy a tengeren és a vízben játszottunk.

- Napéjegylenlőségről származom - válaszolta. - Mezítláb jobban tudok egyensúlyozni.

Egy hosszú másodpercig tanulmányozta, mielőtt elvigyorodott.

- Megértem. Csak nemrég kezdtem el itt dolgozni. Még én sem szoktam hozzá a szárazföld mozdulatlanságához.

Mosolyogva integettem neki.

- Köszönöm!

- Hamarosan visszajövök! - kiáltotta hátra Elysea a válla fölött.

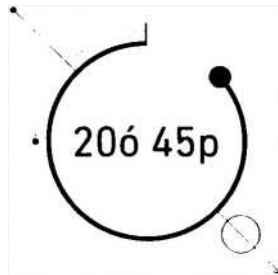
Szerencsések voltunk. Majdnem túl szerencsések. De nem kérdőjeleztem meg a lenti isteneket, és hogy miért pont ezen a napon álltak az oldalamra. Elfogadtam, amit kaptam.

Félúton voltunk a kikötőbe, amikor megszólalt mögöttünk a sziréna. Raylan biztosan kiszabadult, és értesítette a hatóságokat.

Tűnjetek el, tűnjetek el, tűnjetek el, harsogta a sziréna. Elyseával teljesen egyetértettünk vele.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

LOR

Hétfő, 15:15

ELBUKTAM. Cserben hagytam Tempestet. És Raylant is. Megbízott bennem, de rosszul tette.

Bárcsak letéphettem volna az echolinket a kezemről. De az nem változtatott volna semmin. Amint felvettem, a sorsom megpecsételődött.

Vajon Tempest akkor is megszöktette volna a testvérét, ha tudja az igazságot a feltámasztási folyamatról?

Okkal zártuk a pácienseket a létesítménybe, és okkal nem árultuk el nekik, hogy halottak. Nessandra összes kamuszövege, hogy így a legjobb a páciensnek és a kliensnek, egyszerűen azért volt, hogy eltitkolja az igazat.

Az őrző összekapcsolódott a pácienssel.

Ha bármi történik Elyseával a következő huszonnég órában, az velem is megtörténik. Az életünk lényegében összefonódott az echolinken keresztül, az én szívdobogásomhoz kapcsolta az övét.

Ha meghal, én is holtan végzem.

De ez nem érdekelt. Csak Raylannel törődtem. Az ő jövőjét kockáztattam. Az enyém véget ért azon a napon, amikor Calen utoljára levegőt vett.

Az őrző felelőssége volt, hogy megvédje és biztonságban tartsa a páciensét Palindrominán. Fogalmam sem volt, Raynek milyen következményekkel kell majd szembenéznie, de biztos voltam benne, hogy súlyosak lesznek. Ez volt az ára az itteni munkának: biztosítani kellett, hogy a feltámasztási folyamat simán menjen, ezáltal pedig Palindromina fenntarthatta a hatalmát a néhány megmaradt sziget egyikeként. Napéjegyenlőség felügyelői mindig okokat kerestek arra, hogy megkérdőjelezzék Nessandra vezetői pozícióját: ha elég zátony kételkedett a módszerében és a motivációjában, összefoghattak ellene, hogy leváltsák.

Már az elején rá kellett volna jönnöm, hogy Tempest mesterkedik valamiben. Néha szomorúnak vagy sebzettnek tűnt, de főleg céltudatosnak. Fókuszáltak.

Már tudtam, hogy miért.

Végig azt tervezte, hogy megszökteti a nővérét.

A csuklómra néztem.

15:15.

Három lehetőségem volt.

1. Felhívhattam a figyelmet arra, ami itt történt, ezzel lebuktatva magam és Raylant, meg a kis stiklinket.

2. Megvárhattam, amíg letelik a huszonnégy óra, és átadhattam magam a sorsnak.

Vagy...

Nos, igazából csak két lehetőségem volt. És egyik sem volt túl jó. Ha csendben maradok, és az Elysea nevével felcímkézett tartály üresen marad, Ray munkaviszonyát megszüntetik. Vagy még rosszabb. Miattam. Mert nem tudtam két lányt egy szobában tartani huszonnégy órán keresztül.

Kivéve... kivéve, ha megtalálom Tempestet, és visszahozom ide Elyseát anélkül, hogy bárki megsejtené, mi történt. Akkor Ray munkája biztonságban lenne. Kábé húsz órám maradt. Aztán visszatérhetek a néma Akváriumba.

Ki *kellett* jutnom ebből a helyiségből. *Muszáj* volt megtalálnom a lányokat.

Meglöktem az ajtót, de nem moccant. Bár Tempest összetörte a belső zármechanizmust, biztosan volt más módszer, hogy kinyissam az ajtót anélkül, hogy magamra vonnám a biztonsági őrök figyelmét. Átnéztem a

tabletemet, hátha találok valami információt az ajtó kinyitására vonatkozóan. Az egyetlen szövegrész, ahol megemlítik az ajtókat, a tűzesetekre vonatkozott. Megdermedtem, és újra elolvastam a bekezdést.

Vészhelyzet, például tűz esetén a létesítmény ajtóit kinyílnak, és minden alkalmazottnak az udvaron kell találkoznia. A pácienseket bezárják a gyengélkedőre, hogy biztosan ne szerezzenek tudomást a sorsukról. Miután a fenyegetést elhárították, az alkalmazottaknak vissza kell térniük az eredeti posztjukra.

A mennyezetet bámultam. Volt egy tűzjelző a váróterem közepén. Kár, hogy nem volt mit meggyújtanom. Az egyetlen dolog, ami lángra kaphatott, az a fa volt az előcsarnokban. Vagy a papír.

Hát, persze! A könyvem!

Kihúztam a hátsó zsebemből, és kitéptem belőle egy lapot. Körbenéztem a helyiségben, hogy keressek valamit, amivel tüzet csinálhatok. De semmi nem volt sem a gyengélkedőben, sem a váróteremben. Aztán eszembe jutott az ajtó érzékelője. Szikrázott, amikor Tempest tönkretette.

Az összetört panelt tanulmányoztam. Néhány elfeketedett vezeték egymásba tekeredett. Fogtam a

tálcát, amit Tempest eldobott, és mély levegőt vettem.

Ez volt az egyetlen lehetőségem.

Olyan erősen csaptam rá a panelre, ahogy csak tudtam, remélve, hogy maradt még valamennyi élet az elektronikában.

Az erőfeszitésem jutalma egy aprócska szikra volt. Hozzányomtam a papírt a vezetékhez, és ráfújtam. Bár a szikra azonnal elhalt, a forróságtól megbámult a lap. Összepréseltem az ajkamat, nehogy felkiáltsak az örömtől. Másodpercekkel később a papír füstölni kezdett.

Felugrottam a váróterem egyik székére, és az érzékelőhöz tartottam a füstölgő papírt.

Egy pillanatig semmi sem történt. Aztán meghallottam a tűzjelző szirénáját.

Az ajtóhoz szaladtam, és lenyomtam a kilincset. De az nem moccant.

Basszus! Lehet, hogy a külső zár is tönkrement.

A sziréna visszhangot vert a falakon, és az agyamban lüktetett. Annyira hangos volt, hogy majdnem nem hallottam meg az ajtózár kattanását.

Majdnem.

Megint meglöktem az ajtót, és ezúttal kinyílt. Végigrohantam a folyosón, és elvesztem a tömegben, ahogy az alkalmazottak elhagyták az épületet.

Leszaladtam az alagsorba. Letéptem a maszkomat meg a kendőmet: már nem érdekelt a látszat. A tartályokban úszó üres arcok némán bámultak, ahogy az ágyam felé indultam. Nem tehettem róla, arra gondoltam, vajon abban reménykednek-e, hogy őket is hagyom megszökni, ha feltámasztják őket.

Bár utáltam, amit Palindromina csinált, nem voltam valami röhejes hadjáraton, hogy mindenkit kiengedjek huszonnégy órára a napra. Ahhoz túl önző voltam. Mindig is. Anya egyszer megvádolt, hogy csak magammal törődöm. Hogy csak azzal foglalkozom, amitől én félek.

Bizonyos tekintetben igaza volt. Önző voltam. A gyász önzővé tette az embert. Az alagsorban bujkálva gyászoltam a korábbi életem elvesztését. De próbáltam megváltozni. Úgy törődtem a tartályokban lévő testekkel, ahogy Calennel soha. Magam mögött hagytam a jövőmet és az álmaimat.

Tempest önzetlen volt a gyászában. Veszélybe sodorta saját magát, hogy megmentse a nővérét. Hogy esélyt adjon neki, hogy az utolsó lélegzetét a létesítményen kívül vegye. Be kellett ismernem, bátor tett volt.

Az alagsor hátsó része csendes és sötét volt. Egy pillanatra felmerült bennem, hogy elbújok idelent, és

úgy teszek, mintha az utolsó néhány óra meg sem történt volna. Azonban a színlelés nem törölné el, amit Tempest csinált. Csak úgy javíthatom ki a hibámat, ha visszahozom Elyseát Palindrominába.

Kivettem néhány holmit a ládából. Bárcsak lett volna fegyverem, de azokat névre szólóan adták ki, és minden nap végén vissza kellett szolgáltatni a biztonsági őröknek. Azzal felhívtam volna a figyelmet arra, hogy idelent lakom. Ha még vissza akartam jönni az alagsorba, titokban kellett tartanom, hogy közöm volt Elysea feltámasztási folyamatához.

A hátsó kijáraton át távoztam, ahol a testeket szállították az épületbe, mielőtt elhelyezték őket a tartályokban. Palindromina nem akart a vendégek előtt parádézni a holtakkal.

Pislogva néztem a napra. A forróság úgy dörzsölte a bőrömet, mint a durva homok. A sziréna tovább szólt, az egész szigeten visszhangzott. Futnom kellett volna, de földbe gyökerezett a lábam. A hínár és a talaj illata megcsapta az orromat. Szinte éreztem a sót a levegőben. A könnyű szellő összeborzolta a hosszabb hajtincseket az arcom körül. Becsuktam a szemem, és mély levegőt vettem.

Elfelejtettem, hogy milyen. A szabadban lenni. Élni. Bár nem volt időm kiélvezni, a testem önállóan

cselekedett. Megkönnyebbülten lélegeztem. A cipőm a talajba mélyedt. És megrándult a kezem, mert nagyon szerettem volna az ujjhegyeim alatt érezni a sziklafelszínt. Fel akartam mászni a környező hegyek tetejére.

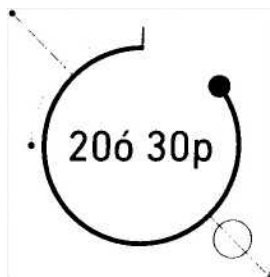
De nem lehetett. Ha megengedem magamnak, hogy továbblépjek, azzal azt állítom, hogy Calen halála semmit nem jelentett a számomra.

A nyughatatlan szirénázás eszembe juttatta, miért vagyok idekint. Most sokkal fontosabb dolgom volt. Nem titkolhattam tovább a történeteket Ray elől.

írtam egy üzenetet a tableten, és elküldtem.
muszáj visszajönnöd Palindrominába. most!

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

TEMPEST

Hétfő, 15:30

SZÁRAZFÖLDI JÁRMŰ NÉLKÜL körülbelül tizenöt perc volt, mire viasszaladtunk a dokkhoz. A *Napkelte* fel-le ringatózott a vízen, mint egy elveszett gyerek, aki a szüleit keresi a tömegben. Felrohantam a fedélzetre, levettem az átizzadt, pudingfoltos ruhámat, így előbukkant a bűvárruhám. A pólót a vízbe hajítottam.

Kékesfekete felhők gyülekeztek a horizonton. Vihar készülődött.

Beindítottam a hajó motorját, a duruzsolásától megnyugodtam. Már majdnem kijutottunk innen. Sikerülni fog.

Elysea a mögöttünk lévő Palindrominát bámulta. Bár innen nem láttuk a létesítményt, még hallottuk a sziréna

hangját. Eddig senki nem indult el felénk a dokkon. Még nem.

- Ne aggódj - mondtam, ahogy gázt adtam. - Kiviszlek innen. - Nem tudom, melyikünket akartam meggyőzni. Egyikünket sem szabadíthattam ki a valóságból.

- Tudjuk, mennyi időnk van? - kérdezte Elysea. -Hogy *nekem* mennyi időm van?

Az egyik probléma, miután megszöktünk Palindrominából, az volt, hogy itt nem vettek körbe órák. A gyülekező viharfelhők mögül kibukkanó napra néztem.

- Csak néhány óra telt el a feltámasztásod óta - válaszoltam. - Rengeteg időnk van.

Rengeteg időnk mire? Elyseának, hogy bebizonyítsa, a szüléink még életben vannak? Ha igazat mondott, vajon lesz elég időnk megtalálni őket? Időnk egy utolsó találkozásra?

Elakadt a lélegzetem, mintha kifogyott volna az oxigén a palackomból.

- Jól vagy? - tette Elysea a vállamra a kezét.

Nemet akartam mondani. A halála óta nem voltam jól.

-Gyorsan kell mozognunk. Mielőtt... - képtelen voltam befejezni.

- Mielőtt meghalok.

Nem válaszoltam. Eltávolodtam a parttól, és magunk mögött hagytam Palindrominát.

Hullámok csapódtak a hajónak, bevizezve a lábainkat. Letöröltem a habot az arcomról. Ennyi erővel akár úszhattam is volna.

- Hova megyünk? - kérdeztem, a fekete felhők irányába fordítva a hajót. - Hol van a térkép?

- Napéjegyenlőségen - felelte a horizontot tanulmányozva, mintha az otthonunk hirtelen megjelent volna. - Biztonságos helyen rejtettem el.

- Akkor vissza Napéjegyenlőségre. - Jobbra fordultam a hajóval.

- Palindromina öröket fog utánunk küldeni. - Tengeri kígyó alakba tekerte hosszú haját. - Megszegtük a szabályaikat.

- Tudom.

Hátrafordultam, hogy lássam, van-e valami mozgás mögöttünk a parton.

Semmi. Csupán fehér homok egy vékony vonalban.

Azonban a szirénák hangja és a kikötőben horgonyzó hajóflotta biztosított arról, hogy Palindromina igenis el fog jönni értünk.

A *Napkeltét* kevés emberre tervezték, maximum három főre, de gyors volt. Úgy szelte a habokat, mint kés a frissen fogott halat.

Próbáljanak csak elkapni minket.

Elysea a fedélzet szélére ment.

- Mikor nőttél így fel, Tempe?

Előrefordultam, az óceánt tanulmányoztam.

- Amíg nem voltál itt, Ely - válaszoltam halkán.

Éreztem a leheletét a nyakamon.

- Nagyon sajnálom - mondta. - Nagyon sajnálom, hogy itt hagytalak.

Megköszörültem a torkomat, mielőtt feleltem:

- Semmi baj. - Most nem akartam erről beszélni.

Vigyáznom kellett az erőm utolsó morzsáira, mint egy bójára a hullámozó vízen.

Elysea engem nézett, mintha keresett volna valamit... valamit, ami bizonyította, hogy ugyanaz a lány vagyok, akit ismert. Hogy még mindig a kishúga vagyok.

De nem voltam. A halála rákényszerített, hogy más ember legyek. Nélküle, meg anyja és apa nélkül gyorsan fel kellett nőnöm. Nem volt más családtagom Napéjegyenlőségen. Senki nem vigyázott rám. Kizárólag magamra számíthattam.

Visszamentem a kormányhoz, mert nem akartam csalódást okozni neki.

- Egy órába telik, hogy visszaérjünk Napéjegyenlőségre - mondtam.

Nem válaszolt, érezte a távolságtartásomat. Bár visszatért (még ha csak rövid időre is), nem fogok visszaváltozni azzá a kislánnyá, akit ismert. Az a lány mindenben a nővérét követte. Hogy túléljem ezt a huszonnégy órát, muszáj volt, hogy én magam legyek a vihar, nem engedhettem át magam a pusztításának.

A szemem sarkából Elyseára néztem. Leült a hajófarban.

- Miért tartottad meg a térképet? - kérdeztem. - Ha azt hitted, hogy a szüléink meghaltak?

Összeráncolta a homlokát.

- Ezt kaptam tőlük utoljára. Persze hogy meg akartam tartani.

- De nem osztottad meg velem.

- Mondtam - kezdte. - Büntudatom volt, hogy nem indultunk el, amikor kérték. Hozzád hasonlóan én is azt hittem, hogy meghaltak azon az éjszakán... és nem voltam ott, hogy megmentsem őket. Nem akartam, hogy engem hibáztass. Nem szerettelek volna téged is elveszíteni.

Nagyot nyeltem, mélyen beszívtam a sós levegőt. De tiszta fejre volt szükségem, nem a tenger fülledtségére.

- Sajnálom. - Lehajtotta a fejét. - Azt hittem, hogy azt teszem, ami a legjobb. Csak tizennégy voltam: hibáztam.

- Ellágyult a hangja. - Sajnálom, hogy eltitkoltam előled.

Nyeltem egyet, hogy megszüntessem a sajgó fájdalmat
a mellkasomban.

Most, hogy tudom, nem ő volt a felelős a szüléink
haláláért, nehezebb lesz elengednem őt.

Palindromina hazudott.

Huszonnégy óra senkinek nem lenne elég.

TIZENHATODIK FEJEZET

LOR

Hétfő, 16:00

A SZIKLÁK ÁRNYÉKÁBAN bujkáltam, amíg Ray érkezésére vártam.

Ezek a sziklák egyszer becses kincsek voltak számomra, ahol a napjaim nagy részét töltöttem. Most a halál árnyékaként tornyosultak fölém. A régi életem végét jelentették.

Egy órával később Ray megérkezett a halászhajójával, és közvetlenül a partnál állt meg.

- Mi történt? - kérdezte, amikor elindultam felé. Utáltam, hogy emiatt vissza kellett rángatnom ide.

- Átverték - vallottam be.

- Miről beszélsz?

- Az Alerin testvérek. Megszöktek. - Lehajtottam a fejemet. - Nagyon sajnálom, Ray.

Szitkozódott.

- Hova mentek?

- Fogalmam sincs - válaszoltam.

Ray a fejét fogta.

- Tudod, hogy ez mit jelent.

- El fogod veszíteni a munkádat.

Megint káromkodott.

- Annál sokkal rosszabb. A családom el fogja veszíteni az otthonát Napéjegylenlőségen.

- Micsoda?

- Amikor őrzőnek jelentkeztem, megesküdtem az igazgatónak, hogy minden egyes pácienssel úgy fogok bánni, mintha a családtagom lenne. Ha bármi balul sül el, egy összegben kell kifizetnem életem összes adóját. A szüleimnek nincs annyi pénze. El kell majd adniuk az otthonukat Napéjegylenlőségen, hogy kifizessék a tartozásomat. Anya részben ezért utálja annyira, hogy itt dolgozom... úgy gondolja, hogy túl nagy a kockázat. De mivel apa egyre idősebb, és én már nem tudok halászni, az itteni munka volt az egyetlen lehetőségem.

- Nem tudom, mit mondjak - suttogtam. - Annyira sajnálom!

- Te sajnálod? - A csuklómra pillantott, és felvonta a szemöldökét. - Miattam viselsz echolinket, és most, hogy a páciens megszökött, a te...

- Az nem érdekel.

- Halálvágyad van? - mordult fel. - Ha bármi történik vele odakint - a viharos óceánra nézett -, neked annyi, haver.

- Tudom. - A következő huszonnégy órában Elysea sorsa az enyémhez volt kötve.

Néhányszor nagyot nyeltem. Vízre volt szükségem. A nap melegen tűzött, és máris éreztem, hogy égeti a bőrömet.

- Értesítenünk kell Palindromina biztonsági őreit - mondta Ray. - Csak így tudjuk gyorsan és biztonságban visszahozni.

- Nem. Elveszítenéd a munkádat, a családod pedig az otthonát. Ezt nem tehetem meg veled.

Szaggatottan lélegzett.

- Mi mást tehetnénk?

- Megtalálhatjuk őket. *Mi* fogjuk visszahozni a testvéreket.

- Túl kockázatos.

- Túl kockázatos nem ezt tenni.

Megfogta a karomat.

- Értem, hogy nem akarsz veszélybe sodorni a jövőmet, de nem fogom kockára tenni az életemet. Hajlandó vagyok vállalni a következményeket, és remélni, hogy Nessandra megbocsát nekem. Az a

legfontosabb, hogy visszahozzuk a páciens. Erre Palindromina hajóival van a legnagyobb esélyünk.

- Nem lehet. - Ha Palindromina megtudja, hogy én is benne voltam, kénytelen leszek szembenézni a Calen halálában játszott szerepem következményeivel. Felelősséget kellett volna vállalnom érte. De nem álltam rá készen. Még nem.

- Miért? - faggatott. - Mi folyik itt, Lor? - Nem használta gyakran a nevemet. Ami adott egy ötletet. Elárulhatnék neki *valamit*, hogy megértsen, anélkül, hogy *mindent* felfednék előtte.

- Lor Ritter vagyok - válaszoltam vállat vonva, abban a reményben, hogy ezzel enyhíthetem a pillanat feszültségét. - Nessandra fia.

- Nessandra? - Ray pislogott. - Mármint az igazgatóé?
Bólintottam.

- De Nessandrának nincs fia - jegyezte meg.

Felnevettem. Sosem beszélt rólam. Néha azt hittem, Nessandra jobban szerette az intézményt, mint engem. Az egyetlen igazi gyerekét. Anyám a nagyszüleimtől örökölte Palindrominát. Míg ők kezdték egyre kényelmetlenebbül érezni magukat amiatt, amit létrehozta, és megkérdőjelezték az erkölcsösségét, anyának nem voltak ilyen aggályai.

Miután a nagyszüleim meghaltak kint a vízen, anya eldöntötte, hogy megoldja a halál rejtélyét, hogy többé soha senki ne veszítse el a szüleit, a gyereket vagy a barátait. Látszólag nemes volt a cél, de hajlandó lett volna bármit és bárkit feláldozni azért, hogy megkapja, amit akar.

Ray a mögöttem magasodó sziklákra nézett, mintha azokon keresztül megpillanthatná az intézményt.

- Mondd, hogy viccelsz.

- Bárcsak. - Irigyeltem Ray gyerekkorát. Neki nem a Halál Királynője volt az anyja, iskolába járt, barátkozhatott, bulizhatott... normális, gyerekeknek való dolgokban vehetett részt. Eközben én azzal töltöttem a gyerekkoromat, hogy holttesteket bámultam, miközben anya tút döfött a karjukba, hogy visszahozza őket az életbe.

Állandóan csalódott bennem, mert jobban szerettem odakint lenni és sziklamászással tölteni az időmet, mint a feltámasztási folyamatról tanulni. Nem akartam megörökölni Palindrominát, és soha nem ismertem az apámat... anya csak annyit árult el róla, hogy halász volt, de már rég meghalt.

Gyerekként eltökélt célom volt megszabadulni a szigettől és felfedezni a világot. Most csak kétségbeesetten vágytam arra, hogy elbújhassak az

alagsorban. Azonban ez a biztonságos és biztos jövő most veszélybe került.

- Miért nem mondtad el soha? - Keresztbe tette a karját a mellkasán. - Nem értem.

- Anyámmal nem értünk egyet a vállalatával kapcsolatban. Szerintem békén kellene hagynunk a holtakat, de anya azt hiszi, hogy Palindromina pont hogy *elhozza* a békét. Nem tudhatja meg, hogy hagytam megszökni egy páciens. Ki fog rúgni az Akváriumból, és nincs hova mennem. - Ray remélhetőleg nem fogja megkérdezni, miért.

A barátom összepréselte az ajkát, de csendben maradt.

- Nem akartalak cserben hagyni, Ray. Hadd hozzam helyre! Helyre tudom hozni. - Nem akartam, hogy még egy barátom szenvedjem az én hibám miatt. - Megbízhatok bennem.

- Soha nem lett volna szabad megkérnem téged, hogy helyettesíts - jegyezte meg végül. - Mindezt a semmiért.

Nem akartam megkérdezni, de nem tudtam magamba fojtani a kérdést.

- Mi történt az orvosnál?

Nem nézett rám.

- Azt mondta, hogy egy erősítő segíthet a mozgásomon Napéjegylenlőségen, de a vízben nem hordhatom, mert teljesen elrozsdásodna. - Egy pillanatig hallgatott. - Ezért

az aquaterápiát javasolta, hogy megerősítsem a többi izmomat, amivel enyhülne a fájdalom, de a mélytengeri halászat ki van lőve.

- Sajnálom. - Így kizárólag Palindromina és az orvosi részleg maradt. Szüksége volt erre az állásra. - Kérlek, engedd, hogy segítsek. Megbízhatok bennem.

Ray nem válaszolt, de visszafordult a hajójához. Nem hibáztattam, amiért el akart menni. Fogom még látni ebben az életben?

- Szállj be - szólt hátra a válla fölött. Amikor nem mozdultam a homokról, hozzátette: - Hé, ne csak állj ott. Halászni megyünk.

Botladozva másztam a hajóra.

- Tényleg nagyon sajnálom - mondtam. - Mindent. El kellett volna...

Felemelte a kezét.

- Miattam kerültél bajba.

- Nem sejthetted, hogy teljesen inkompetens vagyok.

Megrándult a szája.

- De, sejthettem volna.

Nem tehettem róla, felnevettem. A feszültség egy része elpárolgott belőlem. Mindennek ellenére még bízott bennem.

Nem kellene.

- Keressük meg Tempestéket - mondtam, elnémítva a hitetlen hangot a fejemben. - Nem juthattak messzire.

- Ő a kliens?

Bólintottam, ő pedig rányomott a gázra. A hajó eltávolodott a parttól, mintha egy foglyul ejtett szörnyeteg lett volna, amit végre szabadon engedtek.

A délutáni napfény tükröződött az óceánon. Lesütöttem a szemem, hogy megpróbáljam elkerülni a közvetlen sugarakat.

- Jól vagy? - kérdezte Ray rám pillantva. A kormányon tartotta a kezét. - Tengeribetegség?

Megráztam a fejemet. Jól voltam. Sőt, nagyszerűen. Szabadnak éreztem magam. Minél kisebb lett a sziget, annál jobban voltam. Bárcsak azért mentem volna el, mert ezt akartam. Bárcsak soha többé ne kellett volna visszajönnöm ide.

- Pontosan mi történt, Lor?

Megfordult a fejemben, hogy hazudok. Mondhattam volna Raynek, hogy nem tudtam megkülönböztetni egymástól a két testvért, tartva magam a sztorihoz, amivel átverték. De amint Elysea kilépett a gyengélkedőről, tudtam, hogy ő nem Tempest.

Mialatt Tempest egész reggel engem tanulmányozott, én is őt figyeltem. Nem tehettem róla. Volt benne valami,

egy rejtély, amit nem tudtam megfejteni, mintha egy nagyon érdekes puzzle lenne.

Hogy miért nem reagáltam azonnal, amikor Elysea lépett ki a helyiségből, és nem Tempest? Fogalmam sincs. Talán meglepett, hogy egy olyan lány előtt álltam, aki órákkal korábban még halott volt. Vagy lehet, hogy kíváncsi voltam, mit fognak csinálni. Vagy talán, mivel az életünk összefonódott, úgy éreztem, támogatnom kell?

A hajó oldalára tettem a kezemet. A bőröm szinte átlátszó volt. A hullámok az arcomba permetezték a vizet, sóval hintve be a számat. Emlékeztem az ízére. Mint amikor egy terepjáróval hajtottam a parton. Emlékeztem a szélre a hajamban, amikor a sziklákon voltam. Emlékeztem, milyen élni.

Már tudtam az igazat.

Egy részem azt akarta, hogy Elysea megszökjön, mert én nem tudtam.

Ray komolyan figyelt.

Megérdemelte az igazságot.

- Azt hiszem, elengedtem őket - feleltem.

- *Micsoda?* - Majdnem letépte a kormányt a hajóról.

Beletúrtam a hajamba.

- Egyszer csak ott állt előttem Elysea, *életben...* és én, azt hiszem, haboztam, tudva, hogy mi fog történni vele. -

Nem tudtam máshogy leírni. Túl jól ismertem az egészet, mert végigcsináltam a feltámasztási folyamatot Calennel.

- Az istenekre, Lor! - Még soha nem láttam, hogy elvörösödött volna az arca a haragtól. Fiatalabbnak tűnt tőle. Én pedig még rosszabbul éreztem magam. - Tudtad, hogy így elveszítem az állásomat!

- Sajnálom! Nem gondolkodtam tisztán. - Két éve Rayen kívül senki mással nem kerültem kapcsolatba.

- Túl közel kerültél - mondta sóhajtva. - Személyessé tetted. Nem akartad látni a lány halálát.

Nem erről volt szó. Magamra és a feltámasztással kapcsolatos tapasztalatomra gondoltam. Hogy Palindromina szétszakította a családokat, nem pedig összehozta őket, mint ahogy állította. De Ray nem értette volna. Soha nem élte át a feltámasztást egy szerettével. Reméltem, hogy soha nem is kell neki.

- Minden rendben lesz. - Feszülten rám mosolygott. - Meg fogjuk találni az Alerin lányokat, és visszavisszük Elyseát Palindrominába. Nessandra soha nem fogja megtudni, mi történt. Minden rendben lesz. - A csuklómon lévő echolinkre nézett. - Mennyi időnk van?

A képernyőre néztem.

- Tizenkilenc és fél óra - válaszoltam. - Aztán megpróbálhatjuk elfelejteni, hogy egyáltalán megtörtént

ez a nap.

Ray nem felelt. Tudtam, hogy mondani akart még valamit, de magába fojtotta. Ez volt az első ilyen alkalom.

- Hogy találjuk meg őket? - kérdeztem.

Rákoppintott a csupasz csuklójára.

- Megkereshetjük az echolinkeddel.

- Nagyszerű. Mutasd.

Elvigyorodott, és ezzel vissza is tért a régi Ray.

- Ó, arra nem lesz szükség. Legalábbis még nem.

- Miről beszélsz?

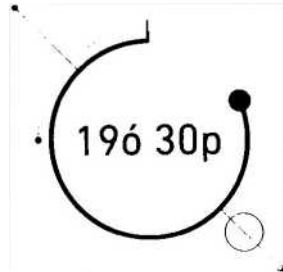
- Hat hónapja dolgozom Palindrominában, és egyetlen hely van, ahova minden páciens el szeretne menni, amikor feltámasztják.

Bólintottam, amikor megértettem.

- Haza - vágtuk rá egyszerre.

TIZENHETEDIK FEJEZET

TEMPEST

Hétfő, 16:30

NAPÉJEGYENLŐSÉG KIKÖTŐJÉBE irányítottam a *Napkeltét*. Elysea csendben volt. Úgy bámulta az otthonunkat, mintha az egészet az emlékezetébe akarná vésni.

Egy mágneses kisülés állított meg bennünket, mielőtt kiköthettünk volna.

- Napéjegylenlőség Őrtorony *Napkeltének* - szólalt meg egy hang a rádióban -, jelentkezzen!

Megnyomtam a rádió gombját.

- Itt vagyok.

- Korábban ért vissza, *Napkelte*. Holnap délutánra vártuk.

Magamba fojtottam a félelmemet.

- Igen, változott a terv. - A Felügyelőség nem engedte be a zátony területére Palindromina őreit. Itt biztonságban voltunk. *Elvileg.*

Egy hosszú, elnyújtott perc után a hang ismét megszólalt:

- A szkennereink két testet jeleznek a fedélzeten. Meg tudja erősíteni?

Átkozott vizek. Erre nem gondoltam. Remélhetőleg gyér forgalmú volt a nap, és beengednek minket.

- Megerősítem - válaszoltam, miközben futó pillantást vetettem Elyseára. - Látogató egy másik zátonyról. - Palindrominát akartam mondani, de azzal nem nyernék semmit.

- Ma este van a Tavaszi Dagály - mondta a hang. -Az egyik legforgalmasabb éjszakánk. Nem számítottunk ilyen hamar a visszatérésükre.

Tudtam, hogy mit sugallt. A súlykorlátozás szigorú volt. Két plusztest talán nem tűnt olyan soknak, de minden kiló számított.

Négy óra, tátozta Elysea, érzékelve az ijedtségemet.

- Csak négy órát leszünk itt - tettem hozzá. - Utána holnapig elhagyjuk Napéjegyenlőséget, ahogy eredetileg tervben volt.

Elysea megérintette a könyökömet, hogy biztasson, miközben a döntésre vártunk.

- Köszönöm, *Napkelte* - mondta a nő. - Be tudom engedni Napéjegylenlőségre fél kilencig, de egy perccel sem tovább. Ha addig nem térnek vissza a nyílt vízre, a hajót leválasztjuk a stégről, és kiküldjük az óceánra. - Megfelelő büntetés; a hajó elvesztése a fizetés elvesztését jelentette. Gyakorlatilag száműztek volna minket.

A mágneszár felemelkedett. Egy piros bója felénk sodródott, és megérintette a *Napkelte* elejét, majd behúzott minket a kikötőbe. Miután kikötöttünk, leállítottam a motort, és kiugrottam a rozsdás fémmólóra. Elysea a hajón maradt.

- Hé! - szóltam rá. Összerezzent, és felpillantott rám, mintha eddig merengett volna valamin. - Nincs vesztegetni való időnk, emlékszel?

Üveges és távoli volt a tekintete. Kinyújtottam a kezemet.

- Jól vagy? - Még sok ideje volt hátra. A bemutatkozó videó alapján csak az utolsó órában kellene lelassulnia.

Megfogta a kezemet.

- Itt mindenki azt hiszi, hogy halott vagyok.

Emiatt aggódott?

- Jövünk és megyünk, mielőtt észrevennének minket.

Egész testében reszketett, ahogy segítettem neki kiszállni a stégre. Talán nem ezt akarta. Ez volt az otthona... az egyetlen otthon, amit valaha ismert, én meg

csak azért hoztam vissza, hogy utána rögtön el is vigyem.

Nem csupán engem kellett itt hagynia. Hanem az egész életét.

Vajon könnyebb, ha a halál figyelmeztetés nélkül csap le? Vagy jobb tudni, mikor jön el értünk, hogy az utolsó órákat, hónapokat, éveket azokkal tölthessük, akiket szeretünk?

Palindromina látszólag ez utóbbiban hitt.

A kikötő nyüzsgött az emberektől, ahogy a hajók hazaértek a nap végén. Magunkra vontuk néhány fáradt bűvár tekintetét, akik épp a felszerelésüket pakolták ki a stégre. Barna bőrük csillogott a víztől, fekete hajuk összeragadt a sótól. Komor arckifejezésük egy újabb sikertelen merülésről árulkodott.

Reméltem, hogy nem ismerték fel Elyseát. Ha mégis, vajon átadnának minket Palindrominának a gyors pénzkereseti lehetőség miatt? Vagy engednék, hogy a huszonnégy óra fennmaradó részét békében töltsük el?

Napéjegylenlőségen szinte mindenki ismert valakit, aki megfulladt. Biztosan békén hagynának minket. Még mindig nem értettem, miért volt olyan fontos, hogy a feltámasztottak egy kórházi szobában töltsék az utolsó napjukat. Meg kellene engedni nekik, hogy még egyszer, utoljára hazamenjenek. Vajon azért hozták ezt a

szabályt, mert ők akarták kontrollálni a testek megsemmisítését? Ahhoz, hogy a tenger alatti kriptába temessenek, külön kellett fizetni, az éves adón felül. Végül is, Palindromina az üzletről szólt. Talán csak nem akarták elveszíteni az árucikkeiket.

Elysea a közelemben lépkedett, ahogy átvágtunk a kikötőn.

- Minden ugyanúgy néz ki - jegyezte meg.

Vállat vontam.

- Itt semmi nem szokott változni.

Nem nézett rám, amikor válaszolt:

- *Te* megváltoztál.

Megint vállat vontam.

- Eltelt két év. - Láttam, hogy fájtak neki a szavaim.

- Hol van a térkép? - Muszáj volt témát váltanom.

Szomorún rám mosolygott.

- Otthon.

Keserű ízt éreztem a számban. Majdnem mindenünket eladtam, és soha nem találtam semmilyen térképet. Sanda pillantást vetettem rá.

- Pontosan hol?

- Megmutatom. - Összepréselte az ajkát, nem volt hajlandó többet elárulni.

Remélem, hogy ez nem valami átverés, pusztán azért, mert még utoljára látni akarta Napéjegylenlőséget.

Elysea lassan, szinte bágyadtan mozgott, mindent magába akart szívni, amíg a lakrészünk bejáratához nem értünk. Ott előrefurakodott, mintha valami fellángolt volna benne.

Körbefordult a nappaliban, és leesett az álla a döbbenettől.

- Mi történt? - tárta szét a karját. - Hol vannak anya meg apa holmijai? Hova lett *minden*?

- Eladtam. - Anyának és apának volt néhány személyes tárgya, de egyébként nem sok minden maradt utánuk. Túl sokféle súlykorlátozás volt érvényben Napéjegyenlőségen.

Bár fájt megválni tőlük, még többet elveszíteni a szüleimből, az összes bankóra szükségem volt, amire csak rátehettem a kezemet.

Elysea az üres falakat bámulta.

- A festmények.

- Eladva.

- Anya ékszerei?

- Eladva.

Mielőtt anya Palindrominában kezdett el dolgozni, tagja volt a napéjegyenlőségi törekvésnek, hogy megtisztítsák az óceánt, felhozva azokat a holmikat, amik pusztították a vízi élővilágot. Összeszedett

magának egy kisebb ékszergyűjteményt a merülései során, ami bár nem sokat ért, úgy érezte, hogy segített a múltunkhoz kapcsolni bennünket. Azt hajtogatta, hogy ha elfelejtjük, honnan jöttünk, újra el fogjuk követni ugyanazokat a hibákat, amiket az elődeink a Nagy Hullámok előtt. Például harcolunk a földért, az erőforrásokért, és ami a legrosszabb, egymás ellen.

- Azt a darabot a Felügyelőség vette meg - mutattam az üres falra, amit Elysea komoran tanulmányozott. A nővérem mindig is szerette az esős városkép festményét; azt hittem, talán felvidítja majd a tudat, hogy már a Felügyelőségen lóg.

- Mi van anya kincsesládájával? - emelte fel a hangját, ahogy körbenézett az üres lakrészben.

- Eladtam. Tudod, hogy nem volt benne semmiféle kincs.

Az a történet volt az egyik kedvenc esti mesénk, ahogy anya megszerezte a ládát.

- Épp merülni voltam - idézte fel - nem messze Palindromina partjaitól, amikor találtam valamit.

- Kincset! - kiáltottam ilyenkor vidáman, mert olyan jól ismertem a történetet, hogy akár a saját emlékem is lehetett volna.

Anya nevetve mutatott rám.

- Igen! Egy kincsesládát. Arra gondoltam, hogy az istenek küldték nekem, és hogy egy vagyonra bukkanok benne.

- De csak engem kapott - szólt közbe apa, megcsiklandozva Elysea lábát, aki szintén az ágyunkon ült. -Én találtam azt a régi dobozt Palindromina partján, és miután semmi nem volt benne, visszahajítottam az óceánba.

- Egyenesen anyához! - jegyezte meg Elysea szélesen vigyorogva.

- Kiabáltam vele, amiért majdnem levitte a fejemet - mondta anya. - Közöltem, hogy tagja vagyok a napéjegyenlőségi óceántisztító csapatnak, ő meg úgy hajigálta bele az óvilági relikviákat, mintha szemetek lettek volna.

Apa átölelte anyát.

- Beképzelt szárazföldimádónak titulált. Én pedig rájöttem, hogy azt szeretném, ha ez a nő egész életemben sértegetne.

Aztán anya addig csókolta apát, amíg rájuk nem kiabáltunk, hogy hagyják abba.

Bár anya imádott merülni, elfogadta az állásajánlatot Palindrominától, hogy közelebb legyen apához. Végül is, az óceán kiszámíthatatlan és veszélyes volt, ők pedig családot akartak alapítani.

Anya mindig is óva intett bennünket a bűvárkodástól, de Elyseával nem volt más választásunk, amikor kettesben maradtunk. Egyikünk sem fejezte be az iskolát: tizennégy és tizenkét évesek voltunk, amikor otthagytuk, hogy elég pénzt keressünk ahhoz, hogy ki tudjuk fizetni a lakhatásunkat a zátonyon. Még ha le is vizsgáztam volna, nem akartam az orvostudomány területén továbbtanulni, hogy Palindrominában kösse ki, nem szerettem volna az Óvilág történésze lenni, a Felügyelőség politikájáról tanulni, vagy egy saját üzletet vinni a piacon. Szerettem a víz alatt lenni: az volt az egyetlen hely, ahol elmenekülhettem az osztálytársaim piszkálása elől. Az egyetlen hely, ahol békében léteztem önmagammal.

Elysea kilátásai is korlátozottak voltak. Épp elég fizetségnek tartotta a tanítványai mosolyát és a közönség tapsát a táncáért, így nem volt hajlandó pénzt elfogadni érte.

Bár fájt megválni a tárgytól, ami segített összehoronálni a szüléimét, olyan ékkövek voltak a fedelébe ágyazva, amik megértek néhány bankót. A plafonról lógó fémet is eladtam volna, ha ki tudom tépni onnan.

Elysea a kezébe temette az arcát, és felnyögött.

- A térkép a kincsesládában volt anya nyakláncával és apa echolinkjével együtt.

- Nem. Semmi nem volt benne. Ellenőriztem, mielőtt eladtam.

Leült az ágyamra... vagy amit manapság ágynak neveztem: igazából csak egy láda volt néhány takaróval. Már hónapokkal ezelőtt eladtam a hínárszövéses matracomat.

- Van egy rejtett rekesz a fedelében - mondta.

Kétségbeesés hullámozott át rajtam.

- Ne...

- Vissza kell szereznünk! - Remegni kezdett a keze. Mindketten éreztük az idő múlásának nyomását, pedig nem is volt nálunk óra. - Muszáj... - De a mondanivalójának többi része elveszett a reszketése és a zihálása között. Szétesett.

Kettőnk közül mindig Elysea volt az erősebb. Azzal viccelődött, hogy az érzései olyan stabilak, mint a táncos alapállása, tökéletesre csiszolta a sok-sok évnyi lábujjhegyen tipegés. Ez a megtört, eszeveszett lány nem az a nővér volt, akit ismertem.

Most nekem kell erősnek lennem és támogatnom Elyseát, ahogy ő is támogatott a szüléink halála utáni években. Nem volt olyan állapotban, hogy képes legyen

döntéseket hozni. Már én voltam az idősebb testvér. A kezembe kellett vennem az irányítást.

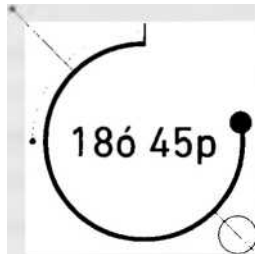
- Elysea - szólaltam meg, megpróbálva magamra vonni a figyelmét. A mögötte lévő ablakon keresztül látszott az egyre sötétedő égbolt. Kiöltem az aggodalmat a hangomból. - Ki fogjuk deríteni, hogy ki vásárolta meg a kincsesládát. Még van időnk.

Nem válaszolt. Bár rám nézett, a tekintete a távolba révedt. Tudtam, hogy a halálát látta.

Már úton volt érte, és sehogy sem bújhatott vagy menekülhetett el előle.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

LOR

Hétfő, 17:15

RAYLAN HAJÓJA negyed hatkor közelítette meg Napéjegyenlőség kikötőjét, a nap éppen lenyugvóban volt. A lehorgonyzott zátony egy nagy, körkörös fémépületből állt, több száz kisebb hozzákapcsolt építménnyel. A fém rozsdásodott a sós víztől és levegőtől.

Az egész struktúra szinte csontváz szerű volt, mint egy partra vetett kajmánfóka gerince. Napéjegyenlőségen túl vihar készülődött. A levegőben erősen érezni lehetett a hínár és a só illatát. Nem volt épp kellemes.

- Gyönyörű, ugye? - kérdezte Ray, ahogy bevezette a hajót a kikötőbe. Még soha nem láttam ennyi tengeri járművet. Palindromina összesen kétszáz embert

alkalmazott, és ritkán lehetett mindenkit egyszerre látni. Még ekkora távolságból is hallottam a zene, az emberek, az *élet* hangját. Éles ellentétben állt Palindromina és az Akvárium csendes folyosóival.

Felgyorsult a szívverésem, de az izgalomtól, nem az idegességtől.

- Igen. - Nem tudtam, mi mást mondhattam volna még.

Persze, tudtam dolgokat a zátonyokról, mindenki tudott. De ilyesmit sosem tudtam volna elképzelni. A gondolataimban a zátonyok összekötött tutajok voltak. Valami durva és törékeny. Talán azért, mert anyám mindig arról mesélt, mennyire művelt Palindromina hozzájuk képest... hogy mennyire szerencsés vagyok, amiért *én* szárazföldön élhetek, modern technológiával körülvéve. Eddig nem is tudatosult bennem, hogy bizonyos értelemben hittem neki.

Azonban Napéjegyenlőség szilárd, impozáns struktúra volt. Mintha egy fantasyregényből bukkant volna elő, rozsdás hullámokban emelkedve ki a vízből. Stabil és pimasz, szinte kötekedett az emberrel.

Egy pillanatra teljesen megfeledkeztem az Alerin testvéerekről.

Ray büszkén vigyorgott, ahogy az otthonát bámulta. Nekem soha nem volt ilyen érzésem Palindrominával kapcsolatban.

- Az őseim építették ezt a helyet - árulta el. - Tengerészek voltak a Nagy Hullámok előtt, az összes idejüket a vízen töltötték. Mivel ők voltak a legügyesebb úszók, képesek voltak a felszínre hozni az Óvilág romjait. - Egy pillanatra összeráncolta a homlokát. - Régen Napéjegyenlőség volt a legvirágzóbb zátony, de mint mindenhol, az erőforrások itt sem végtelenek.

- Mi fog történni, miután a mélyben semmi nem marad? - kérdeztem.

Ray megdörzsölte a homlokát.

- Vagy elhagyjuk az otthonunkat, vagy szétszakítjuk a zátonyt, felhúzzuk a horgonyokat, és új helyet keresünk az óceánon. De ha elmegyünk, mindenünk itt fog maradni. Elveszítjük a harmonikus társadalmunkat.

Olvastam az Óvilág különböző részeiről, és hogy gyakran háborúztak egymással a földterület meg az erőforrások miatt. Bár a Nagy Hullámok rettenetesek voltak, mindenkit rákényszerítettek az összefogásra a túlélés érdekében.

- Sajnálom.

Felvonta a szemöldökét.

- Miért kérsz bocsánatot?

- Az anyám miatt. - Felsóhajtottam. - Ha nem kényszerítene mindenkit arra, hogy hatalmas adót

fizessen, Napéjegylenlőség nem lenne ekkora nyomás alatt.

Meglepett a nevetésével.

- Ha nem az anyád, akkor valaki más. - Megbökött. - Ilyen a gazdaság. Az emberi faj. Adunk, és semmit nem kapunk ingyen.

- Cinikusan hangzói - mondtam. - Mint...

- Te? - Félmosoly jelent meg az arcán. - Ez a következménye annak, hogy veled lógok, haver.

- Remélem, minden jól alakul. - Napéjegylenlőség és az ő számára is.

- Ha visszatérhetek a vízbe - jegyezte meg halkán -, segíteni tudok az otthoniaknak. A cukorhálnál nagyobb zsákmányra is vadászhatok. - Az apja nyomdokaiba lépne. - Meg fogom védeni az őseim otthonát: fenn fogom tartani Napéjegylenlőséget a felszínen. - Vigyorgott. - Szó szerint.

- Tudom, hogy így lesz. - Szerettem volna elhinni, hogy ez az igazság, akkor is, ha ez azt jelentette volna, hogy nem fogok vele mindennap találkozni Palindrominában. Ha ezt akarta, én támogattam.

Anyá régen azt mondta, hogy a változás létezik. Mindenki számára. Az emberek változnak, és *elő is idézhetnek* változást. De ez hülyeség. A változás csak megtörténik. Az élet és a halál egyszerűen *megtörténik*

az emberrel. Semmit nem tehetünk ellene. Vagy sodródunk az árral, vagy elragad bennünket a vihar.

Néha azt kívántam, bár hittem volna a lenti istenekben. De túl sok halálos vihar, veszélyes baleset és megmagyarázhatatlan fulladás volt ezeken az átkozott vizeken. Miért adnának nekünk ilyen életet az istenségek? Vagy ez lett volna a büntetés azért, ahogy az Óvilággal és egymással bántunk? Mindig minket fognak felelősségre vonni? Lehetséges egyáltalán, hogy elszakadjunk a múltban elkövetett bűnöktől?

Bárcsak tudtam volna a választ! Talán eljön majd az idő, amikor nem fog kísérteni Calen és a hozzám intézett utolsó szava.

Gyilkos.

Ray a vállamra tette a kezét, kirángatva a gondolataimból.

- Meg fogjuk találni, haver.

Reméltem, hogy igaza volt. Ray miatt.

- Vagy attól félsz, hogy belepottyansz az óceánba? - Vigyorgott... tuti arra gondolt, mennyire ügyetlenül szálltam be a hajójába. - Ha akarsz, belém kapaszkodhatsz. - Gúnyosan kinyújtotta felém a karját.

Meglöktem a vállát, de értékeltem, hogy próbálta oldani a hangulatot.

- Csak vezesd a hajót.

A két őrtorony közötti mágneses térhez közeledtünk, ami megvédte a kikötő bejáratát.

A hajó rezgett, aztán megállt.

- Mi folyik itt? - kérdeztem.

- Ellenőriznek minket - válaszolta Ray, aztán a szájához emelte az ujját.

Egy nő hangja szólalt meg a hajó adóvevőjén keresztül.

- Napéjegyenlőség őrtorony a beérkező hajónak. Két embert érzékelünk a fedélzeten, pedig délután egy fővel távozott. Mi a jövetelük célja? Erősítse meg a létszámadatot.

- Itt a *Gyepszörf* - válaszolta Ray, és kínosan vigyorgott, miközben összezavarodva néztem rá a hajó neve miatt. - Hivatalos palindrominai ügyben vagyunk itt. Nem maradunk sokáig.

- Milyen ügyben? - Keményen csendült a hangja. Hallottam, hogy Napéjegyenlőségnek nem tetszett Palindromina jelenléte. Még a többi zátonynál is jobban utálták, amit az anyám csinált a szigeten. Nem hibáztattam őket.

- Toborzás - mondta hirtelen Raylan, szinte kiabálva az adóvevőbe. - Arra gondoltunk, hogy a Tavaszi Dagály jó alkalom új alkalmazottakat toborozni.

Felmutattam neki a hüvelykujjam. Ez jobb volt, mint amivel én elő tudtam volna hozakodni.

Csend fogadott minket a túloldalon. Vajon visszaküldenek Palindrominába? Itt bukunk el?

- Fél kilencig kapnak engedélyt a belépésre - mondta az őrtorony. A mágneszár elengedett, és a hajó előreúszott. - De utána el fogjuk oldozni önöket. Arra számítunk, hogy kilencre a Tavaszi Dagály teljes lendülettel fog tombolni.

Az echolinkemre néztem. Fél hat volt. Napéjegylenlőség nem volt túl nagy, és az echolinkkel gyorsan megtaláljuk Elyseát.

Biccentettem Raynek.

- Vettem - válaszolta Ray.

Egy halványuló napsugár áttörte az égboltot, és a vízre vetült, megvilágítva a felszín alatt bujkáló vízi világot. Halak rebbentek szét, és nagyobb alakok mozogtak lassan a sötétebb vizek felé.

Felállt a szőr a tarkómon. Soha nem láttam, mi lakozott az óceán felszíne alatt. Sosem láttam, mi maradt az Óvilágból. Ösztönösen a csónak szélére húzódtam, hogy jobban megnézzem. Amikor az megrándult alattunk, gyorsan visszahúzódtam középre.

Ray kiröhögött.

A fogamat csikorgattam. Koncentrálnom kellett. Meg kellett találnunk az Alerin lányokat. És kizárni minden más gondolatot. Nem ez az alkalmas időpont a nézelődésre.

- Nézzük meg, hol van Elysea - mondta Ray, robotpilótára állítva a hajót. Megfordította a karomat, hogy megnyomjon valamit az echolink képernyőjén. Egy villogó kék pont jelent meg rajta. - Ez egy echolokátor... Elysea szívdobogásához van kapcsolva a feltámasztás idejére. Amíg ver a szíve, lenyomozhatjuk. - Ekkor vettem észre, hogy a pont a szívdobogás ütemére villogott. - Úgy látszik, keletre tart, a kikötő túloldalán. Biztosan a Tavaszi Dagályra megy.

- Mi az a Tavaszi Dagály?

Ray vigyorgott.

- Egy éjszakai piac éttermekkel és kocsmákkal. Napéjegylenlőség lakói ott szoktak lógni. Igazából ez az egyetlen hely a kikapcsolódásra. - Nevetett. - Kiváló hely, hogy megszerezd a legutóbbi fogást, és *téged* is kifogjon valaki. - Rám kacsintott.

- Miért mennének oda? - Figyeltem, ahogy a kék pont a képernyőn haladt.

- Bulizni? Tizenkilenc órájuk van együtt, mielőtt Elysea meghal. - Vállat vont. - Én ezt tenném. Régen nem hagytam ki egyetlen Tavaszi Dagályt sem - összepréselte az ajkát -, de a tömegben nehéz manőverezni. Ráadásul a táncmozdulataim sem a régiék. - Megint nevetett.

- Szerinted ünnepelnek?

- Jobb, mint az órákat számolni Palindrominában.

Azon gondolkodtam, mi járhatott Tempest fejében. Biztosan tudta, hogy követni fogjuk. Megérte a szökés? Csak azért, hogy Elysea még egyszer, utoljára láthassa Napéjegyenlőséget?

Azonban nagyon jól tudtam, hogy a gyásztól és a kétségbeesésétől az ember őrültségekre képes. Az anyám vállalkozása is erre alapozott. A gyász olyan volt, mint egy felhő: mindent elhomályosított. Ránehezdedett az emberekre, mélyen a csontjaikba hatolt... és ők ilyenkor bármire képesek lettek volna, hogy enyhítsenek rajta.

Ray visszafordult a kormányhoz.

- Most kellene megterveznünk a támadásunkat.

- Támadást? - Nem akartam bántani a lányokat. Bár tudtam, hogy végül pont ezt fogom tenni.

A fejét csóválva nézett rám.

- Mire számítottál? Hogy Elysea önként velünk fog jönni? Hogy Tempest megengedi, hogy elvigyük a nővérét mindazok után, amit a megszöktetéséért tett?

Igaza volt.

- Mit tervezel?

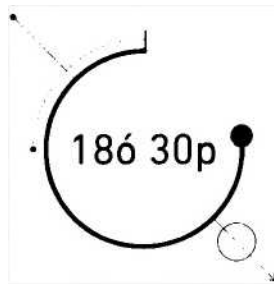
- Azt tesszük, amit kell, kerül, amibe kerül. - Szokásos vigyora gonosszá vált. Nem fogja megengedni a lányoknak, hogy nyerjenek. Túl sok forgott kockán.

Az echolokátort tanulmányoztam.

- Megállt - jelentettem ki a pontot figyelve a képernyőn.
 - Ez túl egyszerű. - Mosolyt erőltettem az arcomra.
- Reméltem, hogy igazam van.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

TEMPEST

Hétfő, 1 7:30

ELYSEÁVAL NAPÉJEGYENLŐSÉG távolabbi részébe indultunk, a kör alakú Felügyelőség mögé, egy nyitott oldalú folyosóhoz, ami két lakókörzet között feszült. A padló hálóból készült, ami átengedte a hús tengeri szellőt, és a hínárból font tető távol tartotta az időjárást a szórakozó tömegtől. Fluoreszkáló koralltalak lógtak a fejünk fölött, hogy megvilágítsák a látványosságot, ami hamarosan a Tavaszi Dagály lesz. Az esemény a nyugodt árapály ünnepléséről szólt, amelyet az egymással megfelelő szögben álló nap és hold okoznak évente kétszer.

A nappali árusok már összepakolták a portékájukat, teret engedve a kisebb kocsmák és éttermek labirintusának. Az árusokat elválasztó falak egyszerű anyagdarabok voltak, így a különböző illatok összekeveredhettek, és létrehozhatták a Tavaszi Dagály jellegzetes aromáját. Szardíniák sisteregtek a sütőlapokon, ízesített hínárok lógtak a mennyezetről, és kagylóhéjakat töltöttek meg forró ragarral: az alkoholt erjesztett hínárból készítették, ami úgy pofán vágott, mint az egy hónapja döglött hal bűze.

A piactér közepén egy kör alakú színpad volt.

Egy pillanatra azt kívántam, bár egy átlagos lány lennék, aki együtt tölti az estét a nővérével. Bárcsak az ételek, a tánc és az italok miatt jöttünk volna ide. Talán utána elmennénk egy késő esti úszásra, hogy lemoszuk a párát a bőrünkről, és közben azzal piszkálnánk egymást, hogy nem merünk messzebbre úszni a holdvilágos vízben. Csak azoktól a lényektől félnénk, amiket egészen addig nem látunk, amíg szembe nem találjuk magunkat a hatalmas fogaikkal. De azok a lények pusztá kitalációk voltak. Mesék. Ahogy ez az egyszerű zátonyi lány is pusztá fikció.

Összerándult a gyomrom a hal és a só erős aromájától. Egész nap nem ettem semmit a pudingon kívül, amit a számra kentem. Ahogy elhaladtam egy szárított hínárt

árusító bódé mellett, letörtem egy darabot, és a felét Elyseának adtam. Egy bankót csúszttam a pultra, és eljöttem, mielőtt valaki meglátott volna. A Tavaszi Dagály résztvevői ismerték Elyseát: muszáj volt meghúznunk magunkat. Bár nem tudtam, hogy átadnának-e minket Palindromina biztonsági őröknek, nem akartam kockáztatni.

Villámlás hasított keresztül a sötét égen. Egy közeli ivó vendégei boldogan éljeneztek. A legtöbb párás nap egész villámshow-val ért véget, ami újabb oka volt annak, hogy a híd egyik oldalán nem volt fal. Ingyen szórakozás.

Elysea megállt a színpadnál, ott, ahol az építmény a tengerbe ereszkedett. Egylábnyi víz borította a padlót. Így készültek a ma esti előadásra.

Megrángattam a karját.

- Gyere!

A bódék között kígyózva kerestük Daont. Elysea egy sálát kötött a fejére, hátha így nem ismerik fel. Bárcsak a hálókörzetünkben maradt volna, de azt állította, hogy nem szeretett volna egyedül maradni. Tudtam, hogy nem ez volt a valódi ok. Látni akarta a régi életét. Reméltem, hogy csendben fog maradni.

Napközben Daon az elsüllyedt világból felhozott dolgokat árulta. Esténként ragart szolgált fel Napéjegylenlőség legfinomabb cevichéjével.* A vendégei

a társaságát épp annyira keresték, mint a marinált tengeri herkentyűket. Általános mondás volt Napéjegylenlőségen, hogy csak azok nem kedvelték Daont, akik még nem találkoztak vele.

A híd távolabbi végén az ő kocsmájából nyílt a legszebb kilátás a hullámokra és a kavargó viharokra.

- Maradj itt! - Egy árnyékos sarokba húztam Elyseát két bódé között.

Felvillant a tekintete.

- Hallani akarom, mit mond Daon!

- Nem. Találkozni szeretnél vele. De nem azért jöttünk.

Az ajkába harapott.

- Jól van?

Felmordultam. Annyira tudtam!

- Igen. Jól van. Most pedig maradj itt!

Nem vitatkozott.

- Daon! - kiabáltam túl a feléledő vihart, ahogy elfoglaltam egy ritkának számító megüresedett helyet a bárpultnál. Szerencsések voltunk, hogy az este elején érkeztünk: egy-két óra múlva a részeg törzsvendégek verekedni fognak a helyekért.

- Tempe! - Daon szeme felcsillant, ahogy meglátott. - Rég láttalak.

Hosszú, szalmaszőke haját laza kontyba fogta, néhány tincse napbarnított arcába hullott. Mogyoróbarna szeme

csillogott a korallok fényében, mintha olyan titkok tudója lett volna, amibe mást nem avatott be. Bár Daonnak soha nem sikerült meggyőznie Elyseát, hogy elmenjen vele egy hivatalos randevúra, az estéiket együtt töltötték a piacon. Elysea a tánccsapatát vezette, Daon pedig mindenkit ellátott étellel és itallal. Ők voltak a Tavaszi Dagály királya és királynője.

Megvakartam Daon régi fapultját.

- Igen, bocsánat, hogy mostanában nem sűrűn jár-

Hangosan felnevetett, mintha valami vicceset mondtam volna.

- Nem te vagy a célcsoportom, kölyök. - A mögötte lógó táblára mutatott, amin egyértelműen látszott a felirat, hogy *tizennyolc éven felülieknek*. - Kivéve, ha lemaradtam a születésnapodról. Ugye nem? - Egy pillanatra borús lett az arca.

Miután a szüleim eltűntek, Daon olyanná vált számomra, mintha a bátyám lett volna. Bár igyekezett megvigasztalni Elysea halála után, megviselte, hogy folyton emlékeztettem az elvesztésére.

- Nem, még mindig tizenhét vagyok - válaszoltam mosolyogva, hátha feldobom a hangulatot. - Még néhány napig.

Elvigyorodott.

- Akkor mit tehetek érted? - A vékonyra szelt nyers halakra mutatott, a levegő sűrű volt a citrus erős illatától. - Kérsz cevichét?

- Nincs rá időm - mondtam, bár a gyomrom nem értett velem egyet.

- Enni mindig van idő - jelentette ki nevetve, ami azonnal jobb kedvre derített. Egy pillanatra lehullott a vállamról a mai nap nyomása.

Hátrapillantottam oda, ahol Elysea várt az árnyékban, de nem sikerült kivennem az alakját.

- Daon, kérdeznem kell valamit.

- Kérdezd, amíg eszel. - Elfordult, hogy elkészítse a cevichét.

A gyomrom megint panaszkodott, ezért úgy döntöttem, hogy elfogadom az ajánlatát, és félreteszek egy keveset Elyseának is. Remélhetőleg Daon nem fogja észrevenni, hogy meglovasítottam a tányérját. Benyúltam a táskámba a bankóimért.

A nagy filézőkésével elhessegette a kezemet.

- Az Alerin lányok mindig is ingyen ettek itt, és ez ezután is így lesz.

Vigyorogtam, és közben csorogni kezdett a nyálam.

- Köszönöm, Daon!

- Nem probléma! - Kihúzott egy friss halat a pult alatti tartályból, és a munkapultjára hajította. Pengéje széles

mozdulataival gyorsan és könnyedén felszeletelte a puha, szinte átlátszó húst. Ha táncos lenne, a kése az előadás szerves része lenne. Letett néhány szelet halat egy kisebb osztrigatálra, és szárított hínárt szórt a tetejére. Utolsó simításként citromlevet locsolt a hal tetejére. Biztos, hogy a gyümölcs Palindrominából származott.

Mintha hideg vízzel öntött volna nyakon, ami a bőrömbe és az izmaimba is beszivárgott. Egy pillanatra elfeledkeztem Palindromináról. Minden kiment a fejemből. Csupán a korgó gyomrom és az étel illata és látványa maradt.

- Kérdezni kell valamit - szólaltam meg, miközben belapátoltam az ételt a számba. Próbáltam lassítani, de amikor a hal a nyelvemhez ért, nem tudtam megálljt parancsolni magamnak.

- Csigavér! - szólt rám Daon. - Az étkezésedet nem kell megenned! - Megváltozott a viselkedése, összeráncolta a homlokát. - Mikor ettél utoljára? - Megcsípte az egyik karomat, így elejtettem a villámat.

- Hé! Ez fájt.

- Nem eszel eleget. - Összeszűkülte a tekintete. -Csont és bőr vagy!

- Szerinted most mit csinállok? - Egy újabb falat ínycsiklandó halat dobtam a számba. A citrom szétterült

a nyelvemen, mielőtt a hús elmosta volna az ízét. Felsőhajtottam. Daon cevichéje maga volt a megtestesült tökéletesség. Nem is emlékeztem, mikor ettem utoljára rendesen, nem csak a maradékokból, amiket összeszedtem a kantin mögül. Napéjegylenlőségen nem sok ételt dobtak ki... nem engedhettük meg magunknak a pazarlást.

A tányéromra bökött.

- Ez nem számít.

- Daon - szólítottam, hogy magamra vonjam a figyelmét. Félretoltam a tányért, hogy én is koncentrálni tudjak. - Meg kell találnom valamit, amit eladtam neked.

- Mostanában sokat merültél - jegyezte meg. - Az elfoglalt elme egészséges elme, ugye?

Persze, hadd higgye csak, hogy így próbáltam feldolgozni Elysea halálát. Jobb, mint az igazság, hogy a feltámasztására spóroltam, és most csak néhány lépésnyire van tőlünk.

- Emlékszel a szüleim egyik tárgyára, amit eladtam neked? Egy kisebb kincsesláda. - Mutattam a méretet a kezemmel. - Ékkövekkel a fedelén. Nem volt túl jó állapotban. Kábé öt bankót adtál érte.

- Szeretnéd visszakapni? - Sejtettem, mire gondolt: mindentől megszabadultam, és most rádöbbenem, hogy

hiba volt. Tavaly megpróbált lebeszélni róla, de eltökélt voltam.

Legörbítettem a számat (remélhetőleg) szégyenkező stílusban.

- Igen. Emlékszel, ki vette meg?

Egy pillanatra összeráncolta a homlokát, aztán csettintett.

- Marsa Keenának adtam el.

Felvontam a szemöldököm. Marsa az iskolában tanított, de már rég nyugdíjba vonult.

- Mire kellett neki? Az ékkövek hamisítványok.

Vállat vont.

- Oké. - Legalább ismertem a vevőt. Marsa biztosan megengedi, hogy magamhoz vegyem a térképet, és nem fog sokat problémázní rajta. - Köszönöm!

- Bármikor, kölyök - válaszolta Daon vigyorogva.

Épp le akartam csúszni a székemről, amikor valaki megköszörülte a torkát.

- Tempest Alerin! - szólalt meg valaki a hátam mögött.

Megdermedtem. Bár rekkenő hőség volt a hínártető alatt, csupa libabőr lettem.

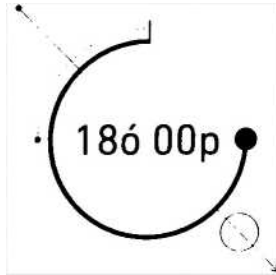
Szentséges lenti istenek!

Megtalált.

Nyers halból készült perui étel. Kiejtése: szevicse. (*A szerk.*)

HUSZADIK FEJEZET

LOR

Hétfő, 18:00

MIUTÁN RAYJEL KIKÖTÖTTÜNK Napéjegylenlőségen, követtük a kis villogó pontot az echolinken a Tavaszi Dagályig.

A nap épp csak lement, az esti piacot kizárólag a tálakba tett fluoreszkáló korallak világították meg. A hely dugig volt emberekkel, alig tudtam lélegezni. A levegő párás, sós és halszagú volt. Csupán egy vékony anyagfal választotta el az édesített cukorhalpudingot kínáló árust a szomszédjától, aki friss halbelsőségeket árult. Egyszerre volt undorító és lenyűgöző.

Mielőtt bezárkóztam az Akváriumba, az összes étkezést Palindromina kantinjában töltöttem, amíg anya dolgozott. Bár hozzáfértünk a legjobb friss termékekhez, az adagok kicsik és egyhangúak voltak. Egy kevés párolt

zöldség és hal. Semmi nem volt olyan finom, mint Ray halpogácsája, vagy a nyálcsorgatóan isteni illatok a Tavaszi Dagályon.

Az érzékeim nem tudtak mit kezdeni a helyzettel.

Ráadásul nagy volt a hangzavar. Az emberek egymás feje fölött kiabáltak. A szigeten ezzel szemben csend uralkodott. Ha valaki beszélt, a többiek odafigyeltek rá. Ha nem féltem volna, hogy elkerüljük az Alerin testvéreket, biztosan körbejártam volna a labirintus bódéit.

Bár Napéjegyenlőség és Palindromina nem volt messze egymástól, egyértelműen egy világ választotta el a két helyet. Itt minden az ételről, az italról, a kultúráról szólt. Az életről.

Palindrominán minden a halál körül forgott.

Nem hibáztattam Rayt, amiért jobban szerette a zátonyt.

- Hol van Elysea? - kérdezte Ray. Összevissza kapkodta a tekintetét a piacon, és remegett a keze. Szívesebben vegyült volna a tömegbe. Ehelyett itt szívott velem.

Felemeltem a csuklómat, hogy megnézzem az echo-linket. Míg a két kék kör látható volt, az echolokátor villogó pöttye eltűnt.

- Nem működik. - Megráztam a karomat, mintha az segítene.

Ray a viharfelhőkre mutatott a fejünk fölött.

- Az elektromágneses vihar biztosan zavarja az érzékelőt. Szét kell válnunk. Te menj északra, én délre. Ha nem találkozánk, gyere a hajóhoz két és fél óra múlva.

Bólintottam, mire Ray eltűnt.

A vihar tovább tombolt a fejünk fölött. A fémpadló remegett alattunk. Nem volt veszélyes idekint lenni a viharban, miközben minden oldalról fém vett körül minket? Habár mi más választásuk lett volna? A szigeten nem kereshettek menedéket.

Ray egyszer azt mesélte, hogy az anyja hite szerint a mennydörgés a régi istenek hangja.

- Csak akkor használják, amikor nem vagyunk hajlandók odafigyelni a visszafogottabb üzeneteikre - mondta.

- Nem hetente tombolnak viharok? - kérdeztem.

Akkor felnevetett.

- Nem vagyunk valami jó hallgatóság.

Azon töprengtem, vajon Ray milyen üzenetet hallott ki a mai viharból.

A villámlás megvilágította az emberek arcát, ahogy átvágtam a tömegben.

- Láta Tempest Alerint? - kérdeztem egy hölgytől, akinek rozsdabarna bőre és befont, fekete haja volt.

- Elysea Alerin testvérét? - Legörbült a szája. - Szegény kislány.

Nem kérdeztem, melyik lányt sajnálja.

- Találkozott vele ma este?

Meglepődött.

- Elysea meghalt.

Frusztráltan felnyögtem.

- Találkozott a húgával? Tempesttel?

A távolabbi részre mutatott, ahol a platform az óceánra nézett.

- Nemrég arra ment.

- Köszönöm!

Gyorsan a Tavaszi Dagály távolabbi része felé sétáltam.

Zene hangzott fel a villámlás és a mennydörgések szünetében. Hirtelen mindenki abbahagyta, amit csinált, és a piac közepe felé fordult. Azaz majdnem mindenki. Csupán egyetlen ember nem mozdult.

Tempest. Egy bárpultnál ült, a platform széléhez közel.

A tömeget kutattam, de nem láttam jelét a nővérének.

Megköszörültem a torkomat, amikor odaértem hozzá.

- Tempest Alerin! - szólaltam meg.

Megdermedt. Egy pillanatig nem mozdult, mintha azt kívánta volna, bár eltűnnék.

Egy megtermett, olíwabarna bőrű csapos felemelte az állát üdvözlésképp a pult túloldaláról, az izmai

megfeszültek az inge alatt, a kezében kést tartott.

Mosolyt erőltettem az arcomra, és helyet foglaltam Tempest mellett.

- Élvezed az ételt? - kérdeztem tettetett kedvességgel.

- Nincs itt! - vágta rá hevesen Tempest. - Elment.

A csapos odajött hozzánk, mire elővettem néhány bankót a zsebemből.

- Egy ragart kérek. Kösz, haver. Folyékony bátorság. - Vigyorogtam, hátha azt hiszi, hogy csak rá akartam hajtani egy csinos lányra a bárpultnál. Próbáltam megszabadulni a pókhálótól az agyamban, hogy visszaemlékezzek, milyen is a normális viselkedés.

- Az biztos - válaszolta, és sokatmondó vigyort villantott Tempestre.

A lány le akart ugrani a székről, de elkaptam a csuklóját.

- Nem maradsz egy italra?

- Kiskorú vagyok - vágta rá mérgesen.

Nem engedtem el.

- Beszélni szeretnék a nővéreddel. - Odafigyeltem, hogy barátságos legyen a hangom. Ha bárki meghallott minket, ártalmatlan fecsegésnek fogja értelmezni a beszélgetésünket.

- Nincs itt - ismételte meg sziszegve.

A kocsmá tele volt, a vendégek üvöltve igyekeztek túlkiabálni a zenét és a vihart.

A beszélgetésünket elrejtette a hangzavar.

- Áruld el, hol van, és elengedlek - mondtam.

Felemelte az állát.

- A testvérem nem megy veled sehova.

Dobpergést hallottam a mennydörgésen túlról.

Találd meg. Találd meg. Találd meg - ismételte.

- Nem megyek el, amíg nincs nálam.

Ezen felhúzta magát.

- Miért? Miért nem engedhetsz el minket? Miért nem töltheti a nővérem békében az utolsó óráit?

Vajon velem jönne, ha elárulnám, hogy az életem Elyseához van kötve?

- Nem ebbe egyeztél bele. - Nem kockáztathattam, hogy igazat mondjak.

- Mit akarsz? - faggatott. - Bankót? Adhatok, több mint ezret. Vedd el az egészet!

Hogy volt ilyen sok pénze egy ennyire fiatal lánynak?

- Bárcsak ilyen egyszerű lenne. - Tényleg ezt kívántam. Bárcsak mindenki élve megúszná ezt a helyzetet, de Palindromina nem ezt ígérte.

- A bankó mindent leegyszerűsít. Ezt tudhatnád, tekintve, hogy Palindrominában dolgozol. Titeket csak a pénz érdekeli!

Engedtem csuklója szorításából.

- Sajnálom, Tempest, tényleg. Sajnálom, hogy meghalt a testvéred, de tudtad, hogy mire vállalkozol, amikor feliratkoztál Elysea feltámasztására. Az intézményben töltöd a huszonnégy órát, aztán Elysea visszatér a korábbi állapotába.

- Csak egy szót kell szólnom, és Daon kettévág. - Állával a csapos kezében tartott kés felé bökött.

- Palindromina biztonsági őrei ebben a percben értek a kikötőbe - hazudtam. - Nincs hova mennetek. Kifutottatok az időből.

- Azért én vállalom a kockázatot. - Kihúzta magát. - És még rengeteg időm van.

Végighúztam az ujjaimat a csuklómon lévő echolinken.

- Ajánlok egy új alkut: mindketten visszajöttök Palindrominába, és eltöltheted a fennmaradó időt a testvéreddel, ahogy eredetileg tervezted. Nem lesz büntetés azért, amit tettél. - Ez soha nem fordulhatott volna elő, viszont erről nem kellett tudnia.

Tempest látszólag átgondolta az ajánlatomat.

- Nem hibáztatlak - mondtam. - A feltámasztási folyamat nem könnyű. *Megértelek.*

Bólintott, és azon kaptam magam, hogy ismét engedtem a szorításomon. Aztán kiszabadult a markomból. Mindketten leugrottunk a székünkről.

Megint el akartam kapni, azonban valaki csatlakozott hozzánk.

- Helló - szólalt meg Elysea, és elém állt, eltakarva előlem a hűgát. - Engem keresel?

Valamit a fejére kötött, hogy ne ismerjék fel, de amikor a testvére mellett állt, kétség sem fért hozzá, hogy kicsoda.

- Elysea. - Felsőhajtottam.

Megtaláltam. Még rengeteg idő volt, hogy visszavigyem Palindrominába, mielőtt letelnek az órái.

- Mit csinálsz? - torkollta le Tempest a testvérét.

- Gondoltam, köszönök - jegyezte meg egy suta félmosollyal. Közel sem hangzott olyan magabiztosnak, amilyennek tűnni szeretett volna.

Elővettem a tabletemet, remélve, hogy van elég jel, hogy üzenjek Raynek.

- Ne - könyörgött Tempest. - Engedj el minket! *Kérlek!*

- Ne aggódj, Tempe - mondta Elysea. Hozzám fordult. - Visszamegyek veled.

Talán Elysea úgy érezte, elég volt ennyi a régi életéből. Lehet, hogy az anyámnak igaza volt. Az embereknek el kellett búcsúzniuk. Mindez nem az öröklétről szólt, hanem a lezárásról.

- De mielőtt elmegyek, szeretnék valamit, még utoljára - jegyezte meg Elysea. Levette a sálat a fejéről, azután

felemelte a hangját a tömegben. - Daon, kaphatnék egy tállal a cevichédből?

A csapos mosolyogva nézett fel, hogy üdvözölje az új vendéget. Amikor meglátta, hogy kicsoda az illető, megdermedt a kése a levegőben. Villámlás borította be az eget, és Daon éles pengéje megcsillant az éjszakában.

- E-Elysea? - dadogta. - Hogyan?

Ó, *basszus!*

- Nem - suttogtam.

- Hiányoztam? - kérdezte mosolyogva, bár úgy nézett ki, mint aki menten elbőgi magát. - Tempe azt mesélte, hogy rég találkoztunk.

A csapos úgy nézett ki, mint aki mindjárt könnyekben tör ki.

- Hagyd abba! - Elysea karja után nyúltam.

- Mi folyik itt? - mennydörögte a csapos.

Tempest rám mutatott.

- Meg akar ölni minket!

A csapos döbbent arckifejezése elkomorult. Rászorította az ujjait a késre, és elindult felém.

- A barátnőimet fenyegeted?

Felemeltem a kezemet.

- Nem, nem az van, amit gondolsz. Palindrominá-ban dolgozom, és Elysea...

- Egyszer már megölt! - kiáltotta Elysea. - Ne hagyd, hogy újra megtegye!

- Tessék? - üvöltötte a csapos.

Szemenszedett hazugság volt, de elég ahhoz, hogy fellobbantsa vele a csapos haragját. Felém hajította a kést. Ahogy átszelte a levegőt, egyetlen gondolat futott át az agyamon. Talán ezt érdemlem. Lehet, hogy a lányoknak el kellene menekülniük.

A kés belevágódott a pultba, megkarcolva a karomat, és a fához szegezve a felsőmet.

A tömeg szétszéledt. Néhányan sikoltoztak.

- Menjetek! - kiáltotta a csapos Elyseának. - Tűnjetek innen!

Megrántottam a karom, hogy kiszabaduljak. De elkéstem. Az Alerin nővérek megszöktek.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

TEMPEST

Hétfő, 19:00

ÁTVÁGTUNK A TÖMEGEN, és közben megszorítottam Elysea kezét, nehogy eszébe jusson visszaszaladni Daonhoz. A kocsma előtt az emberek látszólag észre sem vették a közjátékot: a vihar és a zene elfedte a szökésünket. A tömeg megduzzadt, mint egy leszakadni készülő esőfelhő.

Hátrapillantottam. Daon tekintete tele volt fájdalommal. Nem akarta, hogy Elysea elmenjen. Vajon felfogta, hogy soha többé nem fogja látni?

Elysea megtorpant, de elkaptam a karját, és továbbbrángattam.

Csengők csilingelése jelezte, hogy a táncosok hamarosan megérkeznek. Ha nem is tudatosan, Elysea a színpad felé kanyarodott... mintha a csengő neki szólt volna. Utáltam, hogy el kellett húznom onnan.

A dobolás egyre sürgetőbb tempóra váltott, és egy tánccsapat érkezett a piacra. Óceánkék ruhában siklottak, a csuklójukra és a lábukra csengőt kötöttek.

A táncosok között kiszúrtam, ahogy valaki céltudatosan haladt a tömegben. Rövid, fekete haja és olyan bőre volt, mint a lemenő nap fénye, ráadásul a pólója elején a Palindromina lógó díszelgett. Míg mindenki a táncosokat figyelte, ő céltudatosan kutatta a tömeget.

Biztosan az erősítés volt, amiről Raylan beszélt. Az őt megállt, hogy beszélgesse néhány vendéggel, akik Daon kocsmájára mutattak.

Beugrottam egy bódé mögé, és Elyseát is magammal rángattam. Az ajkamba haraptam, felsértve a bőrömet. A ceviche citromos leve beszivárgott a sebbe.

Megszegtük Palindromina protokollját, és nem fogják megengedni, hogy megússzuk. *Egyikünk sem.*

- Ez nem jó - szólaltam meg, és az új fenyegetés felé biccentettem.

Elysea szemében el nem sírt könnycseppek csillogtak.

- Szerinted nem tudunk elosonni mellette?

- Majdnem minden jelenlévővel kereskedtem az elmúlt két évben. Kizárt, hogy ne ismerjenek fel.

Megszorította a kezemet.

- Nem fognak felismerni minket. - Értékeltem, hogy együtt voltunk ebben a helyzetben, de ez most nem segített. Talán az lenne a legjobb, ha szétválnánk, és remélnénk a legjobbakat?

Kilestem a bódé mögül. A piac közepén Elysea régi csapata táncolt, nem is sejtették, hogy imádott tanáruk csupán néhány lépésnyire van tőlük.

- Marsa nem lakik messze a piactól - jegyeztem meg.

Elysea letörölte a könnyeit.

- Marsa?

- Ő vette meg anya kincsesládáját.

Elysea szórakozottan bólintott. Magába zárkózott. Túl sok volt számára az eltelt néhány óra. *Nekem* kellett kijuttatnom innen magunkat.

Megpróbálhatnánk elosonni, de mivel mindenki minket keresett, és hatalmas volt a tömeg, erre szinte semmi esélyt nem láttam.

Elysea visszatekerte a sálat az arcára. Nemcsak engem ismert itt mindenki, hanem Elyseát is. Sőt, őt még jobban. Mielőtt meghalt, minden este a piacon táncolt.

Levettem róla szedett-vedett álruháját.

- Mit csinálsz? - kérdezte.

- Lehet, hogy vannak itt ellenségeink. - A Palindrominai örre mutattam, aki a piacon járkált. - De barátaink is.

- Mint Daon. - Fájdalmas kifejezés suhant át az arcán, ami szíven ütött.

- Igen, barátok, akik mindent megtennének, hogy megvédjenek, ha tudnák, hogy életben vagy.

A kezében gyűrögette a sálát.

- Mi jutott az eszedbe?

A táncosok kék anyagokat lengettek a tenger mozgását imitálva, az arcukat kék festékekkel kenték be, a szemük csillogó fekete ékkőnek látszott. Felváltva rohantak be a színpadra és a tömegbe, a lámpások és a villámok fényében fürödtek. Túlvilági vízi lényeknek látszottak. Mintha az óceán részei lettek volna. Az óceánnak, mely életet adott és vett el. Ahogyan Elyseát is elragadta.

- Várj meg itt - mondtam. - Van egy ötletem.

Elysea pont ott volt, ahol hagytam. Elrejtőzött egy bódé árnyékában, ahol foszforeszkáló alkoholos italokat árultak, amelyekbe porrá őrölt korallt szórtak. A bódé tulajdonosa állította, hogy az ital elfogyasztása közelebb vitt a lenti istenekhez, emellett megvédett a veszélyes viharoktól és a tomboló hullámoktól.

- Hová megyünk? - kérdezte a fiatal táncoslány, miközben követett. Krémszínű kagylóhéjból és arany gyöngyökből készített koronát hordott, ami kiemelte fekete haját és melegbarna bőrét. Nem lehetett idősebb tízévesnél, és vékony volt, mint egy hínár. De segíteni fog nekünk. Csupán Elysea nevét kellett megemlítenem, és követett a tömegben. Elysea tanítványai még a halála után is hűségesek voltak hozzá.

Az árnyékba mutattam, ahol a nővérem állt. A táncosnak elakadt a lélegzete, ahogy Elysea egy korall-lámpás fényébe lépett.

- Hát élsz! - A lány sötétbarna szeme úgy csillogott, akár a holdfényes tenger.

Elysea kinyújtotta a karját.

- Szükségünk van a segítségedre, Kamié.

Kamié kettőnk között ide-oda kapkodta a tekintetét, majd megfeszült az állkapcsa.

- Mit tehetek?

- Tempe? - fordult felém kérdően Elysea, mivel nem ismerte a tervemet.

- Ruhákra van szükségünk. - A lány jelmezére mutattam. - Meg sminkre.

- Álruha - jegyezte meg Elysea mosolyogva, hogy ne ijessze meg.

A lány mély levegőt vett.

- Bajban vagy?

Elysea rám nézett, mielőtt válaszolt.

- Egy kicsit. Ki kell jutnunk a Tavaszi Dagályból, és vannak, akik minket keresnek.

- Kik? - kérdezte Kamié. Éles pillantást vetett rám, mintha én tehettem volna róla. Gondolom, igaza volt.

- Nem akarják, hogy Elysea életben legyen - jegyeztem meg érzelemmentesen. - Szerintük meg kellene halnia. Megint.

Karnienak elakadt a lélegzete.

- Szóval *tényleg* meghaltál. De akkor hogyan...

Elysea félmosolyra görbítette az ajkát.

- Élek.

- Palindromina. - Kamié suttogva beszélt. Nyilvánvaló, hogy a lány még soha nem találkozott feltámasztott személlyel. Örültem neki.

- Segítesz? - kérdeztem nyersen.

- Igen - vágta rá, aztán elszaladt, mintha egy pillanatra sem hagyta volna ott az előadást.

- Kedvesebben kellene beszélned vele - szólt rám Elysea.

Felhorkantam.

- Nincs időnk barátkozni.

- Csakis azért segít nekünk, mert a barátja vagyok-

Elfordultam, mert tudtam, hogy igaza van. Elysea mindig kedves volt, neki könnyen ment. Ösztönösen tudta, mit kell mondania, míg én mindig aggódtam a szavaim miatt, és rendszeresen bénáztam.

Amikor Kamié nem sokkal később visszaért, egy kék selyemöv volt a derekára kötve. Az anyagot letekerve két jelmez került elő.

- Beszéltem a csapattal, Elysea - mondta izgatottan csillogó szemmel. - Segítenek neked meg a húgodnak, amiben csak tudnak.

Elvettem az egyik jelmezt kinyújtott kezéből.

- Köszönjük.

- Elyseaért bármit - válaszolta határozottan.

- Köszönjük, Kamié - felelte Elysea. - Készen állsz? - kérdezte tőlem.

Nem szerettem a figyelem középpontjában lenni: könnyen elronthattam valamit. De mi más választásom maradt?

- Igen.

Az arcunkat kék festék borította, ahogy a színpad felé haladtunk.

Elysea vezetett, ismerte a tánc lépéseit... elvégre ő koreografálta. Én egy lobogót lengettem a fejem fölött egy ütemre a dobszóval, és röhejesnek éreztem magam.

Valaki biztos észre fogja venni a kétbalkezességemet a tömegből. Mindig is szörnyű táncos voltam.

Ez rettenetes ötlet volt.

Míg Elysea koncentrált, én a közönséget vizslattam. Néhányan figyelmesen néztek minket, míg mások háttérzajként könyvelték el a szórakoztatást, mert elterelte a figyelmüket az égboltot átszelő villám, vagy megszállottan tanulmányozták a poharuk alját... ami átmeneti menekvést jelentett minden baj előtt.

Elysea tekintete találkozott az enyémmel, és észrevettem, hogy mosolyog. Először azóta, hogy feltámasztották, boldognak látszott. Imádott reflektorfényben lenni. Még egyszer, utoljára. Nem búcsúzásképp hoztam ide, de itt tartottunk. Hát persze hogy Elysea megtalálta benne a pozitívumot.

A kezeit forgatta a feje fölött, majd megmozdította a vállát, és úgy hullámozottak a végtagjai, mintha a víz alatt lett volna. Csak a képzeletem játszott velem, vagy tényleg folyékonyabbak voltak a mozdulatai, mint korábban? Talán az óceán a részévé vált, amikor az utolsó lélegzetét vette benne?

És csak képzeltem, hogy az összes szempár rátapadt, mert az emberek képtelenek voltak elfordítani róla a tekintetüket?

A kék festék ellenére is sugárzott róla a melegség. A boldogság. Az élet. Ez az az Elysea, akit ismertem, nem az a szégyenlős árnyéklány, akivel az elmúlt órákat töltöttem. Soha nem Elysea volt a legbátrabb, de mindig is szívesen tűnt ki a tömegből.

Próbáltam utánozni Elysea mozdulatait... a lobogója hullámozott, akár a tenger. Emlékeztem minden alkalomra, amikor Elysea próbált megtanítani táncolni gyerekkoromban. Bár soha nem adta fel, veszett ügy voltam. Senki nem utánozhatta higanyszerű mozgását. Ha nem szóltak volna a csapatnak a visszatéréséről, akkor is felismerték volna. A tánca magához szólította őket. Vonzódtak hozzá, akár a mágnes, aztán ismét eltávolodtak tőle, lemásolva a hullámok sodródását.

Mennydörgött az ég. Megállt az idő. Mindenki a táncosokat nézte.

Ekkor döbbentem rá, mekkora hülyeség volt a terv.

Mindenki Elyseát nézte, ahogy a süllyesztett színpadra táncolt. Köztük Raylan és a palindrominai őr is. Nem tudtam, hogy felismerték-e, vagy csak megszólította őket az előadása.

A nővérem felé bukdácsoltam, nem találtam a ritmust. A színpad középső részén forgott, a lábával vizet rúgott fel. A többi táncos a felsőbb szinten maradt, és körülötte

pörgött, kék falat alkotva körülötte. Gyorsabban lépkedtem, egy ütemre gyorsuló lélegzetemmel.

Aztán elkaptam Raylan tekintetét. Láthatóan összerezzent, mintha kábulatból ébredt volna.

Szentséges lenti istenek!

Elcsesztem. Be kellett volna fejeznünk a táncot, és levonulni a csapattal a színpadról, erre most csapdába estünk, mert a tömeg körülvette a kör alakú színpadot.

- Mozdulj - szólaltam meg, félrelökve az egyik táncoslányt, hogy lemenjek a lépcsőn Elyseához. A lány felsikkantott, de nem botlott meg.

A közönség fentről nézett minket, elállva az utunkat. A hideg víz a bokámat nyaldosta. Összevissza lengettem a lobogót, egyre kevésbé érdekelt az előadás.

- Elysea - sziszegtem. - Megtaláltak minket.

Megint Raylant kerestem a tekintetemmel, de nem láttam sem őt, sem a társát. Lehet, hogy erősítést hívtak? Hogy fogunk kijutni ebből az akváriumból?

Elysea meg se rezzent, a feje fölé emelte a lábát forgás közben.

- A lépcsőn vannak - szólalt meg szélesen mosolyogva.

Követtem a tekintetét. Egyáltalán nem tűntek el.

A táncosokon nyomakodtak át. Az egyetlen védelmi vonalunkon.

- Most mit csináljunk?

Leengedte a lábát, és válaszolt:

- Eljött a finálé ideje!

- Finálé? Körbe vagyunk véve! Csapdába estünk! Kik érdekel a tánc? - Elkezdtem izzadni a bűvárruhám alatt. Míg a ruha melegen tartott a vízben, most már fojtogatott.

- Ne aggódj! - Nem olvadt le a mosolya. - Mindig a finálé a legjobb. Van egy új mozdulatom, amit be akarok mutatni.

- Erre nincs idő! - kiabáltam túl a tömeg üvöltését... vagy az ég dörgött, esetleg a szívem kalapált a fülemben? Izzadság csörgött a homlokomról a szemembe, elhomályosítva a látásomat.

A táncosok körülöttünk pörögtek, teljes szinkronban mozogtak, magasba emelték a lobogójukat. Elysea és körülöttem cikáztak, egyre közelebb értek hozzánk.

- Tűnjetek az útból! - kiabálta túl valaki a zenét. *Raylan*.

A levegő pezsgett a párától és a várakozás izgalmától.

- Nálad van a légzőcsöved? - kérdezte Elysea, a mennyezet felé emelve a karját.

- Igen. - Megtöltöttem oxigénnel a palackot, miután eladtam a növényt. Anya megtanította, hogy ne hagyjuk el Napéjegylenlőséget oxigén nélkül, mivel sosem lehet tudni, mi történhet kint a nyílt vízen. - Miért? -Tudtam,

hogy nála nincs. A rettegéstől görcsbe rándult a gyomrom.

- Ne ijedj meg!

A dob tempója egyre gyorsabb lett. Majd még gyorsabb és gyorsabb. A táncosok körülöttünk forogtak, nekem pedig eszembe jutottak a kölykök az iskolából.

Vízi boszorkány! Vízi boszorkány! Vízi boszorkány!

Bárcsak az lennék. Akkor talán kivihetném innen magunkat.

Raylan a színpad előtt állt. A tekintete lyukat égetett belém. Kék szeme, ami Palindrominában látszólag nyugodt volt, most valami belső lángtól égett. Kék tűz volt.

Nem fogja feladni, amíg el nem kapja Elyseát.

Leejtettem a lobogót a padlóra. Nekünk befellegzett.

A táncosok viharfelhőként örvénylettek, Elyseával az epicentrumban. A magasba dobták a lobogójukat, eltakarva a korall-lámpásokat, ezzel megszüntetve a fényt. A tömegnek egy emberként akadt el a lélegzete a sötétben. Raylan a nevemet kiáltotta. A táncosok forogtak. A kék por a bőrükön foszforeszkált, mint a korall, amiből készült.

Fény nélkül látni lehetett, milyen ügyesen kenték fel a port. Minták táncoltak a bőrükön, ahogy forogtak,

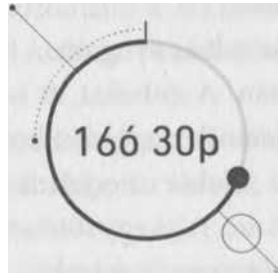
és összemosódtak a vonalak. Középen Elysea arca ragyogott, a szeme szinte fekete volt. A vigyora csillogott a homályban.

A táncosok leengedték a lobogókat, megmutatva Elyseát a tömegnek. A nővérem felemelte a karját, és ekkor a híd mindkét oldalán mennydörgés csattant, mintha csak ő idézte volna meg.

Aztán eltűnt.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

TEMPEST

Hétfő, 19:30

AZ EGYIK PILLANATBAN még előttem állt. A következőben egyszerűen eltűnt. Mint amikor megfulladt. Az életemben volt, ő volt az életem... aztán eltűnt.

Örökre.

- Elysea! - sikoltottam.

Valami összefacsarodott a mellkasomban.

A táncosok tovább forogtak, mintha mi sem történt volna.

- Siess! - Valaki meglökte a vállamat. Kamié. - Mássz le!

- Micsoda? Hova? - Aztán megláttam. Egy fekete lyuk éktelenkedett ott, ahol az előbb Elysea állt. *Nem...* nem lyuk, egy nyílás. A lenti vízre nyílt.

Már értettem.

Kivettem a légzőcsövet a vízálló táskámból, és a számba nyomtam. Nem volt idő felvenni a bórámát. Hálásan biccentettem Karnienak, behunytam a szemem, és leugrottam.

Az óceán hűvös volt és nyugodt... felszabadító érzés a párás felszín után. A dobokat itt is hallani lehetett, visszhangzottak fentről, rezgéseket bocsátva a vízbe.

Felsikoltottam, amikor megjelent velem szemben egy kéken világító arc, rajta egy sötéten felvillanó szempár. Kiesett a légzőcsövem a számból.

Egy kéz visszaemelte az arcom elé. Az ujjak is kéken foszforeszkáltak a portól, ami most lassan szétoszlott a vízben. *Elysea*. Úgy nézett ki, ahogy a lenti isteneket elképzeltem: földöntúli, gyönyörű, erős és összeszedett.

Lassan mély levegőt vettem a légzőcsövemen keresztül.

Elysea intett, hogy kövessem. Fogalmam sem volt, hogy látott bármit is; nem volt korall, hogy megvilágítsa az utunkat, így fogalmunk sem volt, pontosan mekkora távolságot tettünk meg. Mégis úgy úszott, mintha tudta volna, hova megyünk.

Felpillantottam: icipici fény szűrődött le a zátonyról. A Tavaszi Dagály folytatódott. Vajon követtek minket? Nem hallottam semmit, csak a dobok állandó, elfojtott lüktetését. Vajon Raylan beugrott utánunk a vízbe? Az

igazgató azt mesélte, hogy halász volt: biztosan nem fél a sötét víztől.

Elysea megfordult, a por már majdnem teljesen eltűnt a bőréről. Azzal a kis ragyogással, ami a kezén maradt, felfelé mutatott.

Követtem a mozdulatot a tekintetemmel. Csak feketeséget láttam. Amikor visszafordultam hozzá, már nem volt ott.

Gyorsan felrúgtam magam, remélhetőleg a felszínre. Amikor a fejem felbukkant a víz alól, kiköptem a légző-csővemet.

- Itt fent - szólalt meg Elysea. A holdfényben úgy nézett ki, mintha a víz tetején állt volna. Ez nem lehet igaz! A lábára bökött. Odaúsztam mellé, és a kezem valami keménybe ütközött. Fémbe.

Egy rács volt, ami a vízbe süllyedt. Ó. Már tudtam, hol vagyunk: a gyerekek medencéjében. Felhúztam magam a peremére. A nagy, négyszögletes fémet alig lehetett látni. A gyerekek itt magabiztosan tanulhattak meg úszni az óceánban, miközben megvédték őket a mélytől.

- Ez meg mi a fene volt? - kérdeztem, kicsavarva a vizet a hajamból meg a jelmezemből.

Elysea foga csillogott a holdfényben.

- Az új koreográfiám. Tetszett?

- Hogy tetszett-e? - Felmordultam. - Azt hittem, eltűntél!

Nevetett.

- Ez volt a cél.

- Mennyi ideje dolgoztál ezen, mielőtt... - Elhallgattam.

- Mielőtt meghaltam? - Nem tudtam, hogy látta-e a biccentésemet a sötétben. - Nyáron akartam bemutatni.

- Amikor felmelegszik a víz.

- És nem olyan sötét.

Hát persze. Nyáron látja az ember, hol van, miközben a víz alatt úszik a közeli, sekély medence felé.

- Hónapokig gyakoroltam - mondta szomorúan. - Sok időbe telt, mire képes voltán annyi ideig visszatartani a lélegzetemet, hogy ideérjek.

Bosszúsan dörzsöltem a karomat.

- Ez veszélyes volt. Meg is fulladhattál volna. - Megint.

Rám mosolygott.

- De bevált.

Látszólag senki nem volt a közelben. Senki nem hozza ki este a gyereket, hogy úszni tanítsa. Igazából zseniális terv volt.

- Tíz percet kellene várnom, mielőtt visszaúszom, hogy ismét megjelenjek - árulta el Elysea, az ezüstsínű holdfényben tündöklő vizet bámulva.

- Viccelsz.

- Ma nyilván nem fogok visszaúszni. - Bár az arckifejezését nem láttam tisztán, hallottam a

szomorúságot a hangjában.

Számára nem lesz legközelebb. Soha nem fogja befejezni az előadását, nem fogja látni az emberek arcán a döbbenetét, amikor újra felbukkan, ahogy a menny dörgő tapsviharról is lemarad. Kizárólag ez az este jutott neki. Egy befejezetlen koreográfia, amit kétségbeesésében táncolt el.

Kétségbeesetten vágyott rá, hogy még néhány óráig életben legyen.

Marsa a zátony egyik külső peremén élt, nem messze a Tavaszi Dagálytól. Kizárt, hogy Raylan rájöjjön, hogy ide jöttünk. Nem tudták, hogy egy térképet próbálunk megkeresni, ami elvezethet bennünket a szüléinkhez. De Napéjegyenlőség nem volt túl nagy. Ráadásul fogalmam sem volt, mennyi palindromina! Őr követett minket. Meg kell szereznünk a térképet, és elhúzni innen.

A zátony összes lakójához hasonlóan Marsának is két nyomorúságos szobát utaltak ki. De egyedül élt, a gyerekei már felnőttek. Amikor az iskolában tanított minket, a különbségéről ismerték, azonban nem volt gonosz, ráadásul különböző színű köveket gyűjtött, nem pedig relikviákat, amiket el lehetett adni vagy cserélni.

- A kövek relikviák - mondta. - Annyira kevés a szárazföld, mi lehetne értékesebb a köveknél?

Az emberek szerették azzal csúfolni, hogy a fejében is kövek vannak. Mások állították, hogy elnehezítette Napéjegylenlőséget a gyűjteménye súlyával és az óvilági ideáival, és mivel szigorú súlykorlátozások voltak érvényben a zátonyon, megpróbálták száműzni Marsát. Azonban a Felügyelőség csodálta a szárazföld iránti rajongását, így inkább rendszeresen meglátogatták az otthonát, hogy ellenőrizzék, biztosan nem lépi-e túl az egy lakrészre kiszabott súlykorlátozást.

Szerettem hallgatni Marsát és a meséit. Történeteket az ő és a szülei előtti időkről. Úgy mesélt, ahogy a kövei rétegződtek, minden szó és mondat egymásra épült. A meséi, nem pedig a relikviái voltak értékesek.

Bekopogtam az ajtaján, és vártam, miközben Elysea elbújt a közelben.

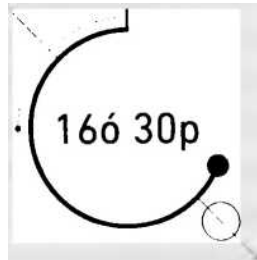
Amikor kinyílt az ajtó, Marsa szélesen elmosolyodott, felfedve hiányos fogsorát. Ráncos, fehér kezével kisöpörte az ősz hajszájakat a homlokából.

- Gyere be! - üdvözölt. - Késtél.

Mielőtt lehetőségem lett volna válaszolni, megfordult, majd bevonult az otthonába.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

LOR

Hétfő, 19:30

PILLANATOKKAL az Alerin testvérek eltűnése után a táncosok levették a lobogókat a lámpásokról. Azonban a lányokat sehol sem láttam. Az egyik pillanatban még itt voltak, a következőben eltűntek.

Basszus. Basszus. Basszus!

Hagytam magam beleveszni az előadásba. Elképzeltem egy másik életet. Egy Napéjegyenlőséghez hasonló helyen, ahol senki nem ismert. Egy életet, amit magam alakíthattam ki, kilépve a Halál Királynőjének hatalmas árnyékából.

Az egy dolog, ha valaki a múltja elől bujkál, és nem tudja, milyen világról marad le... az viszont teljesen más, ha szembe is nézhet vele. Ha folyamatosan emlékeztetik arra, amit elvesztett.

- Hova tűntek? - Nehéz kéz landolt a vállamon. Összerezzenem, amikor eszembe jutott a késsel hadonászó csapos. De csak Ray volt az.

Fogalmam sem volt, hogy magyarázzam meg az ostobaságomat.

Miután megszöktem a csapos elől, átverekedtem magam a Tavaszi Dagály közepén gyülekező tömegen. Aztán megbabonázott a színpadra érkező lány. Olyan kecsesen mozgott, mint egy falevél a szélben. Az egész tömeg megállt, hogy őt nézze. Nem hibáztattam őket. A lány gyönyörű volt, a kék porral az arcán még inkább. Hosszú, sötét haja sokadik végtagként lebegett mögötte, látszólag egy ütemre a zenével. Ha hittem volna valaha a varázslatban, az ebben a pillanatban lett volna.

A tömeg ámult és csodálkozott, amikor a villámcsapásokkal egy ütemre rúgta fel a vizet. Akkor döbbentem rá, hogy volt valami különös az előadásban. Valami, amit a közönség nem látott.

Vagy inkább *valaki*.

De elkéstem, és a lányok eltűntek. Megint.

Amikor nem válaszoltam azonnal, Ray a szakadt felsőmre és a véres karomra mutatott.

- Mi történt?

- Meg kell találnunk őket - jelentettem ki, figyelmen kívül hagyva a kérdést. - Nem láttad, hova mentek?

Megrázta a fejét.

- Még sosem láttam ilyet, pedig az összes Tavaszi Dagályon jelen voltam.

Láttam, hogy a múltja szellemei elszomorították. Nem volt ott az arcán a jellegzetes mosolya. Utáltam ezt. Az egy dolog, hogy én bepillantást nyerhettem egy olyan életbe, ami soha nem lehet az enyém, de Raynek mindez sokkal rosszabb. Ő ismerte ezt az életet. Közelről. Egyszer ő is így élt.

A csapat letáncolt a színpadról, úgy vonaglottak a tömegben, mintha mi sem történt volna. Elkaptam az egyik táncos karját. Szőke hajába zafírkék szalagot fontak, és kék porral kenték be sápadt arcát.

- Hova mentek? - csikorgattam a fogamat. Nem tudtam leplezni a mérgemet. - Hova rejtettétek őket?

A fiatal táncos mosolyogva nézett rám.

- Kiket?

- Tudod te, kikről beszélek!

Ray megrázta a fejét.

- Engedd el, haver! Csak kölykök.

Elengedtem a táncost, szégyelltem a kitörésemet. A pulzusom olyan hangosan lüktetett a fülemben, akár a dobok. *Ta-tam, ta-tam, ta-tam.*

Mintha egy óra kattogott volna.

Az echolink fél nyolcat mutatott. Egy óránk volt megtalálni a lányokat, és eltűnni Napéjegyenlőségről.

- Van jeled? - kérdezte Ray.

- Nem. A vihar még mindig zavarja az echolokátort.

- Van időnk. - Feszülten bólintott, mintha magát is meg akarta volna győzni, nem csak engem. - Sikerülni fog-

De az idő kisiklott az ujjaink közül. Ahogy az Alerin nővérek is.

Biztos voltam benne, hogy vízi boszorkányok. A nagymamám mesélt a gyönyörű, varjúfekete hajú nőkről, akik vizet lélegeztek és abban éltek. Kimásztak a tengerből, és esténként beszőktek a férfiak szobájába, hogy megfojtsák őket egy csókkal.

Kisfiúként megfogadtam, hogy soha nem fogok megcsókolni egyetlen lányt sem, nehogy álruhába bújt vízi boszorkány legyen. Egészen tizenöt éves koromig tartottam magam fogadalmamhoz, amikor is Calen egyik barátja eljött a szigetre Napéjegyenlőségről.

- Meg kell találnunk őket - ismételt meg, kiverve a fejemből a fekete hajú szépségeket.

- Meg fogjuk. - Körbenézett a zsúfolt piacon. - Nem maradnak a szigeten, ha tudják, hogy mi is itt vagyunk.

- Hová mehetnének?

Végigsimított rövidre vágott haján. Azt mesélte, hogy régen hosszan hordta, ahogy sokan mások is a zátonyon.

De a balesete után levágatta. Új kezdet. Vagy legalábbis ez volt a terv.

- Fogalmam sincs - válaszolta. - De meg kell állítanunk őket, mielőtt kihajóznak.

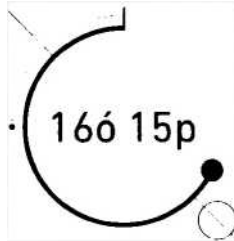
Bárcsak bedobhattam volna az echolinket az óceánba. De azzal nem érne véget a visszaszámlálás. Az nem vinné vissza Elyseát Palindrominára. Nem mentené meg Rayt.

Még tizenhat és fél óra volt hátra.

Ezentúl nem fogok szépen játszani.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

TEMPEST

Hétfő, 19:45

HONNAN TUDTA MARSA, hogy el fogok jönni?
Figyelmeztették a lenti istenek?

Az idős nő őszinte hívó hírében állt, aki a napjait a víz alatt töltötte, és üzeneteket keresett. Hogy miféle üzeneteket, arról fogalmam sem volt.

Marsa hátranézett a válla fölött, és észrevette, hogy habozom a küszöbön. Begörbítette egyik sápadt ujját, mutatva, hogy kövessem.

A lakrésze pont akkora és ugyanolyan elrendezésű volt, mint az enyém, de a nappaliban a szoba egyik végétől a másikig apró halak lógtak felakasztva. Különböző fajtájú és méretű kövek sorakoztak a fal mentén. Néhány széket leszámítva nem sok bútor volt a

helyiségben. Biztosan azért, hogy betarthassa a súlykorlátozást. Körbenéztem a helyiségben a kincsesládát keresve.

- Kérsz egy kis szárított cukorhalat? - kérdezte Marsa, csontos kezével gesztikulálva. - Az egyheteset vagy az egy hónaposat szereted jobban? - Balról jobbra mutatott. - A kettő között sokfélém van. Minél öregebb a hal, annál édesebb a húsa.

Felhúztam az orromat.

- Ó, igen - mosolygott -, a szag. Évekkel ezelőtt elvesztettem a szaglásomat. Tudod, a zátonyokon előfordul az ilyesmi.

Hallottam, hogy megtörténhet. Miután a só éveken keresztül túlterheli az érzékeket, az ember végül elveszítheti a szaglását és az ízérzékelését.

- Várt engem? - Nem láttam a kincsesládát. A falra szögeit fadarabok, amik polcokként szolgáltak, meggömbültek a kőkollekció súlya alatt. Értettem, hogy miért tartotta szemmel a felügyelőség.

Marsa mosolygott, a nyelve hegye kibukkant a fogai közötti résen, ahogy beszélt.

- Mindent látok és hallok. - Elfordult, aztán rekedten felnevetett, amiből hangos köhögés lett.

Játszadozott velem.

De nem fog eltéríteni a nő csalafintasága.

- Foglalj helyet! - Marsa egy székre mutatott, ami fölött alacsonyan függő cukorhalak lógtak. Félretolta őket, hogy le tudjak ülni.

- Khm, nem, köszönöm - válaszoltam, amikor felém nyújtott egy marék szárított halat.

Marsa velem szemben foglalt helyet, és elkezdte rágni az egyiket.

- Több marad nekem. Mit tehetek érted, Tempest Alerin?

- Emlékszik rám? - Évekkel ezelőtt jártam az osztályába.

Marsa kihajította az ablakon a cukorhal fejét. A fej táplálékkal látja majd el a lenti halakat.

- Minden gyereket ismerek Napéjegyenlőségen.

- Értem.

Marsát egy évvel ezelőtt bocsátották el az iskolából, miután egy fiú majdnem megfulladt a felügyelete alatt. Az igazgató szerint hanyagság történt, de Marsa állította, hogy látott valamit. Valamit, ami elterelte a figyelmét, miközben a gyerekek úszni tanultak.

Köveket látott lebegni a vízen.

- Azért vagy itt, hogy felemeld azokat a horgonyokat? - kérdezte Marsa, miközben oldalra döntött fejjel tanulmányozott.

- Tessék?

- Nem vagy könnyű gyerek - felelte, mintha ezzel mindent megmagyarázott volna. - Nem vagy habkő. - Hátranézett a kőgyűjteményére, és megrázta a fejét. - Biztosan nem vagy habkő. Tudod, az porózus és könnyű. De neked vasmacska nehezíti el a lábadat.

- Persze - mondtam, mintha érteném. - Igazából azon töprengtem...

- Ismerem a gyászt - szakított félbe összehúzott szemmel. - Istenem, nagyon is. Azt hiszed, hogy végezed, pedig nem, erősebb leszel tőle. Bár ez a megerősítő erő csak a felszínen van jelen. Megfelelő nyomással, a tökéletes szögben összetörhet, akár egy követ. - Megint oldalra döntötte a fejét. - Téged mi tört össze, kedvesem?

Mégis miről beszél?

- Keresek valamit - mondtam, figyelmen kívül hagyva a kérdést. - Daon eladta magának a szüleim egyik holmiját. Egy kincsesládát.

- Vissza akarod kérni? - Csalódott volt az arckifejezése.

- Nem. Csak szeretném megnézni.

- Miért? - kérdezte Marsa, keresztbe téve a karját.

- A szüléimé volt. Csak... látni szeretném. Még egyszer, utoljára. - Előrehajoltam. - Kérem - könyörögtem.

- Sajnálom - mondta Marsa, miközben a tekintete körbe-körbe cikázott a helyiségben. - Nem emlékszem,

hova tettem.

Nem nézett a szemembe. Nyilvánvalóan titkolt valamit. De mire kellhet neki egy régi faláda, ami már majdnem szétesett? Hacsak nem hitte, hogy az ékkövek a fedelén valódiak voltak.

Aztán Marsa egy fémdobozra nézett a sarokban. Akkora volt, mint egy horgászfordó, és fonott hínártakaróval volt leterítve. A kevés olyan bútor egyike volt, amit nem borított cukorhal. Biztosan fontos volt.

Elindultam felé. Nem volt vesztegetni való időm, és nyilvánvaló volt, hogy Marsát régóta nem látogatta meg senki. Beszélgetni szeretett volna valakivel. Vagy valakihez.

Lehúztam a takarót, és felemeltem a fedelét.

- Ne! - szólalt meg Marsa, miközben felállt. A csontjai tiltakozón zörögtek a hirtelen mozdulattól.

Kihúztam egy puha, horgolt játékot a dobozból. Úgy nézett ki, mint valami óvilági szárazföldi állat, amit már régen elfelejtettek. Kerek füle és vaskos farka volt.

Tovább kutattam a dobozban, miközben Marsa mozdulatlanul állt a szoba közepén, és a szájára szorította a kezét.

Meg kellett találnom a kincsesládát. Biztosan itt volt. Valahol. Aztán észrevettem, hogy mit próbált rejtegetni Marsa.

Apránként jutott el a tudatomig. A törtfehér szín. Egy aprócska ujjcsont. Egy kerek koponya. Ijedten összerándultam.

- Istenekre - suttogtam. - Mit tett?

- Ne áruld el senkinek! - mondta Marsa. Szaggatottan lélegzett.

Elejtettem a játékot. Már tudtam, hogy minek a része volt. Egy gyerek sírjáé.

Marsa végre megmozdult, én pedig hátratántorodtam. Letakarta a nyitott dobozt a takaróval.

- Kérlek, ne áruld el senkinek!

Szóra nyitottam a számat, de megint becsuktam. Fogalmam sem volt, mit mondjak. Kinek a gyereke volt? És miért tartotta meg a csontjait? A saját házában?

- Nem bántottam - közölte Marsa, és összekulcsolta ráncos ujjait. - A kislányom volt. Az egyetlen lányom.

- Én... én... - El akartam tűnni innen. Ez túl sok volt. Nem akartam, hogy emlékeztessenek, mi történik velünk a halálunk után. Nem akartam tudomást szerezni Marsa gyászáról, amikor a sajátommal is alig bírtam el.

- Van két fiam - mondta. - És egy lányom. - Felsóhajtott, és behunyta a szemét. - *Volt* egy lányom.

Rosszul éreztem magam. Amiért itt voltam. Amiért tudtam, hogy Elysea nemsokára megint halott lesz. Amiért láttam ezeket a csontokat. Emlékeztetőt kaptam,

hogy mi lesz belőlünk. Egy napon. De Elyseának az a nap holnap lesz.

A számra tettem a kezemet, és az ajtó felé hátráltam.

- Nem kellett volna ezt tennem - suttogtam.

- Nem. Valóban nem kellett volna - válaszolta. - Tudod, törvénytelen gyerek volt. - Nem kellett ismernem a részleteket, de azon kaptam magam, hogy megtorpantam és hallgattam. - Viszont nem akartam elhagyni Napéjegyenlőséget, és a gyermekemmel sem szerettem volna végezni. - Felemelte a játékot, amit elejtettem, és megsimogatta a fülét. - Azt hittem, elrejthetem a világ elől.

Nem kaptam levegőt. A levegő tele volt megbánással és vágyakozással.

- Amikor a vártnál hamarabb beindult a szülés, nem mehettem el az orvosokhoz. - Megrázta a fejét. - Ebben a szobában szültem meg.

Levegő után kaptam, elképzelni sem tudtam.

- Csupán néhány hétig élt. - Marsa szomorúan mosolygott. - A só túl soknak bizonyult az apró tüdejének.

- Kristálytüdő - mondtam megértőn. Az újszülötteknél és az időseknél nagyobb valószínűséggel alakult ki a betegség. A gyengébb tüdejük nem tud megbirkózni a

sós környezettel, amiben éltünk. - Nagyon sajnálom, Marsa.

- Köszönöm. - Kihúzta magát, és a hálósobájába ment.

Nem tudtam, visszajön-e. Fogalmam sem volt, mit csináljak. Amikor visszatért, a mellkasához szorított valamit.

- Én is sajnálom - mondta Marsa. - Nem kellett volna hazudnom róla.

Ki akartam tépni a tárgyat a kezéből, de az arckifejezésétől megdermedtem. Ezt a nőt pont annyira lesújtotta a gyermeke elvesztése, mint engem a szüleim és Elysea halála.

- Senkinek nem fogok beszélni a lányáról - mondtam. - ígérem.

Mosolygott, megmutatva hiányzó fogait.

- Tudom, hogy nem fogsz. Mindenkinek szüksége van valamilyen kötelékre a szeretteihez. Ez a tiéd.

Kivettem a dobozt a kezéből, és felemeltem ékkövekkel kirakott fedelét. Körbetapogattam a belsejét, a rejtett rekeszt keresve. Volt egy barázda a hátsó részén, a forgópánt közelében. Megnyomtam. Az álburkolat kinyílt, és egy kis szütyő pottyant ki belőle. Majdnem elsírtam magam örömömben.

Gyorsan zsebre tettem a szütyőt, és visszaadtam a dobozt Marsának.

- Köszönöm.

- Biztos vagy benne? Nem akarod megtartani?

Láttam, hogy a köveket fixírozza a fedelén. Neki sokkal többet jelentettek, mint nekem.

Most, hogy nálam volt a térkép, el tudtam engedni a ládát.

Kezemben az igazsággal viasszaladtam Elyseához.

Mi van, ha a szüleink *mégis* meghaltak azon az estén, és ez a térkép csak még több szenvedést okoz nekünk? Mi van, ha létezik más magyarázat arra, hogy Elysea megtalálta anya nyakláncát és apa echolinkjét?

- Megszerezted? - bukkant elő Elysea a sötétből.

- Igen - emeltem fel a szütyőt. Úgy szorította magához, mintha a mentőöve lenne. Gondolom, bizonyos szempontból az is volt.

- Marsa kérdezősködés nélkül odaadta a ládát? - kérdezte.

- Többé-kevésbé.

Nem akartam beszélni arról, amit Marsa lakrészében találtam. Felfordult a gyomrom a gondolatra, hogy végigcsinálta a szülést, aztán hallgatnia kellett a szegény baba rossz légzését, de nem hívhatott segítséget. Annyira szerette a kislányt, hogy nem bírt megválni tőle.

Elyseára néztem. Tudtam azonosulni ezzel az érzéssel.

Az öregasszony nyilván megbolondult, és köveket gyűjtött, hogy betöltse a szívében keletkezett űrt. Bárcsak mondhattam volna neki valamit, amivel megvigasztalhatom, de ennyi év után mégis mit mondhattam volna? A babája semmiképpen nem maradhatott volna életben kristálytüdővel. Az orvosok arra még nem találtak ellenszert.

Vajon Marsa szeretett volna együtt tölteni huszonnégy órát a lányával, ha megadatik rá a lehetőség?

- Nem nyitottad ki? - faggatott Elysea, és felemelte a szütyőt.

- Nem. Meg akartalak várni vele.

Megszorította a kezemet, aztán meglazította a szütyő zsinórját.

Ahogy mondta, benne volt anya nyaklánca és apa echolinkje. Mindketten a fekete képernyőt bámultuk. Ismét azzá a két fiatal gyerekké váltunk, akik egymást unszolták, hogy érintsék meg apa echóját. Elysea gyorsan zsebre tette a szerkezetet. Kivett egy összehajtogatott papírt a zacskóból. A térképet. A kezében forgatta.

- Nem nézed meg? - kérdeztem.

- De... - Azonban egy kimondatlan kérdés feszült közöttünk a levegőben. *Mi van, ha a hely messzebb van,*

mint amennyi ideje még hátra volt? Már este nyolc körül járhatott az idő. Csupán tizenhat óránk maradt.

Mindketten visszatartottuk a lélegzetünket, miközben Elysea széthajtogatta a térképet.

- A Kavalkád-szigetek - suttogta, és végighúzta az ujját az elnagyolt rajzon, amely egy ismerős, spirálszerű alakot formált.

- A szüléink elhagyták volna Napéjegyenlőséget, hogy a buliszigeteken lakjanak? - Anya botanikus volt, apa pedig az őrzők vezetője. Ha tényleg menekültek valami elől, miért mentek volna pont oda?

Elysea lehajtotta a fejét, így a haja eltakarta előlem az arcát.

- A szigetek többnapnyi útra vannak innen. - Ha a szüléink életben is vannak, a nővérem nem éli meg, hogy találkozzon velük.

- Nem - feleltem. Végighúztam az ujjhegyemet a piros vonalakon, amik egy szűk vízi átjárót jeleztek Napéjegyenlőség és a Kavalkád-szigetek között. - Akkor nem, ha átvágunk az Egyesült Tengeren.

Meglepődött.

- Nem, Tempe! Az túl veszélyes. A legtöbb hajó nem éli túl az utazást, ahogy a legénységük sem.

- Ha átvágunk az Egyesült Tengeren, a Kavalkád-szigetek csak hatórányira vannak innen. Rengeteg időnk

lenne kideríteni, hogy anya meg apa ott vannak-e.

- Nem lehet. Nem éri meg kockáztatni!

De megéri. Ha muszáj, szembenézek a remoránok-kal, a tengerek fosztogatóival. Egyesítem a családom, mielőtt késő lenne.

- Ez az egyetlen járható út, Ely. - Megfogtam a karját. - Szeretném, ha találkoznál anyával meg apával. Te is pont annyira megérdemled az igazságot, mint én.

Egy pillanatig méregetett, aztán átölelt.

- Köszönöm, Tempe - suttogta a hajamba. - Bárcsak mindenre emlékeznék a halálom estéjéről! Bármilyen történet is, sajnálom. Szólnom kellett volna a nyakláncról meg az echolinkról, amint megtaláltam őket. Soha nem lett volna szabad nélküled kihajóznom. Ketten maradtunk, és én elhagytalak. - Szipogott. - Bár azon nem változtathatok, amit akkor tettem, ezt még megtehetjük. *Együtt.* Megtalálhatjuk anyát és apát. Nem kell többé egyedül lenned!

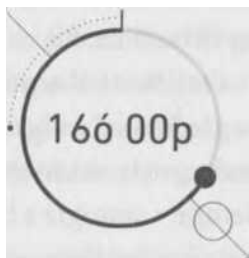
Szabadon potyogtak a könnyeim. Szorosan átöleltem.

Lehet, hogy nem tudtam, miért mentek el aznap éjszaka a szüleim, de ismertem a nővéreimet.

Együtt végigcsináljuk.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

LOR

Hétfő, 20:00

NYOLC ÓRAKOR az ég végül leszakadt, lecsapott a vihar, ami addig készülőben volt.

Zuhogott az eső, ahogy a kikötőbe szaladtunk, a lábunk dobogott a fémpallókon. Reméltük, hogy elvághatjuk az Alerin testvérek útját. Harminc percünk maradt, mielőtt az őrtorony kilöki Ray hajóját a nyílt vízre.

Számtalan hajó sorakozott a kikötőben: kizárt volt, hogy megtaláljuk a lányokét az echolokátor nélkül.

Eldöntöttük, hogy kihajózunk, és lehorgonyzunk az őrtorony közelében, így bárki, aki elhagyja Napéjegyenlőséget, mellettünk halad el.

- Fejezd be - motyogta Ray, miközben fel-alá járkáltam a fedélzeten. - Lyukat fogsz járkálni a hajómba, és nem engedhetek meg magamnak egy másikat.

Próbálta a hajó adóvevőjével felerősíteni az echo-linkem jelét. Így feltehetőleg erősebb jelet tud csíholni ebben a viharban, ami látszólag nem mostanában fog elmúlni.

A hajam a homlokomra tapadt, esővíz csörgött le az arcomon. Mintha zokogott volna az égbolt. Reméltem, ez nem valami ómen. Ha hittem volna az istenekben, azt gondolhattam volna, hogy megpróbálnak figyelmeztetni. Hogy nem lesz jó vége ennek a napnak.

Szerencsére kizárólag a látható és megfogható dolgokban hittem.

Mivel a pára elült, a nap már rég lement, az eső pedig állandóan esett, kezdtem fájni. Palindromina feliratú pólóm úgy tapadt rám, mint egy második, jéghideg bőr. Idegen érzés volt. Évekig nem tapasztaltam mást, csupán az Akvárium mérsékelt klímáját. A testem nem tudta, hogyan viselkedjen. Ezért úgy döntött, hogy rosszul reagál.

Az oldalamhoz szorítottam reszkető kezemet.

- Van már valami? - A fogamat csikorgattam, hogy ne vacogjon.

- Nincs - válaszolta, és eltekert valamit a hajó irányítópanelén. A szakadó eső miatt ő is ugyanúgy elázott, mint én, még a kormánynál lévő keskeny fedél ellenére is. Azonban őt látszólag nem viselte meg a

hideg. Valószínűleg bűvárruhát viselt a rendes ruhája alatt, mint a legtöbben a zátonyon... akkor is, amikor nem terveztek úszni.

- Miért vagy olyan idegesítőn higgadt? - faggattam. Nem fordult meg.

- Hallottál már valaha a visszaáramlásról?

- Persze. - Csak mert nem voltam bűvár, még nem jelentette, hogy nem voltam tudatában a veszélyeknek. A nagyapám utálta a tengert. Életem korai éveiben gyakran figyelmeztetett, hogy tartsam magam távol tőle, bár a kunyhónk a tengerpartra nézett. Azt tanította, hogy az óceán átkozott, csupán halált és pusztítást hoz magával. Csak évekkel később, a halála után merészkedtem először a kék mélységbe. Bár úgy éreztem, tiszteletlen vagyok az emlékével szemben, muszáj volt a szilárd talajon kívül mást is éreznem a talpam alatt. Szükségem volt az érzésre, hogy meg tudok szökni a szigetről. De másodpercek alatt ledöntött a lábamról egy hullám.

Ezután menekültem a sziklákra.

- A visszaáramlás - folytatta Ray - a felszínen nyugodtnak és ártatlannak tűnik, egy hézag két hullám között, amíg magával nem ránt a tengerbe, hogy meghalj.

Ekkor vettem észre a feszültséget a vállában. Egyáltalán nem volt higgadt.

- Ha most elkezdek aggódni - magyarázta -, végem. Elveszítem a munkámat, a szüleim pedig az otthonukat. - Bár nem mondta ki, én leginkább attól tartottam, hogy elveszíti a reményt. Hova mehetne, ha nem élhetne Napéjegyenlőségen vagy Palindrominán? - Különben is, van még néhány...

- Ha azt mondom, *óránk*, lelöklek a hajóról.

Ray nevetett, mielőtt elcsendesedett.

- Hülyeség volt ilyesmit mondani - jegyeztem meg. A balesete óta nem volt a vízben. - Bocsánat. Én vagyok a legrosszabb barát.

- Fogd be!

- Nézd, Ray. Tudom, hogy...

- Hallgass már el egy pillanatra! - A képernyő fölé hajolt a konzolon.

- Mit láatsz? - Elakadt a lélegzetem. Reménykedtem. Vártam.

Megfordult, mire hevesen megdobbant a szívem a mellkasomban.

- Itt vannak.

A kikötő felé fordultam. Egy kis hajó úszott az őrtorony felé. A zár engedett, és a hajó felgyorsult.

- Indíts!

Ray megnyomta a gázkart.

- Mondanod sem kell.

A lányok hajója a vizet szelve balra kanyarodott. Palindrominával ellentétes irányba.

- Most meg hová mész, Tempest? - suttogtam. - Mi a terved?

Ray hajója fel-le pattogott az tajtékzó vízen, és eső áztatta az arcunkat, rontva a látási viszonyokat. De legalább nálunk volt az echolokátor. Ha az Elysea szívverésének ütemére lüktető pontot jelnek lehetett venni, vagy rettegett, vagy izgatott volt. Vajon tudja, hogy követjük őket?

A hajójuk kisebb és gyorsabb volt a miénknél. Míg a *Gyepszörföt* vadul dobálták a viharos hullámok, a lányok hajója a felszínen siklott.

- Megszöknek! - kiáltottam túl a szél süvítését.

- Ez egy halászhajó. - Ray összehúzta a szemét. Még sosem láttam ennyire komolynak. - Arra tervezték, hogy elbírja a fogás súlyát, nem pedig versenyzésre.

Figyeltem, ahogy az Alerin lányok hajója felemelkedett a vízről, és a hullámok felett suhant.

- Ezt meg hogy csinálják? - kérdeztem.

- Az Óvilág repülőin alapuló technikával - felelte Ray. Vágyakozó volt a hangja. - Szárnya van, ami lehetővé

teszi, hogy kiemelkedjen a vízből, és villámgyorsan haladjon.

- Tud repülni?

Nevetve megrázta a fejét.

- Nem. A szárnyak a vízben vannak, de amikor a hajó felgyorsul, a levegő felemeli a hajótestet a felszínről. Így rázkódás nélkül hasíthatnak a hullámokon.

Szerintem ez pont úgy hangzott, mint egy repülő hajó.

A szél belekapott a vitorlába, ami a mi járművünknek is segített felgyorsulni. Azonban nem tudtuk csökkenteni a távolságot.

- Túl gyors a hajójuk - motyogta Ray.

- Mit tehetünk? - Nem szerezhettünk másik hajót: ahhoz kapcsolatba kellett volna lépniünk Palindrominával.

- Túl nehezek vagyunk. Túl sok a horgászfelszerelésem.

Nem kérhettem Rayt, hogy hajítsa a felszerelését a tenger fenekére. Nem kértem volna arra, hogy áldozza fel miattam a megtakarítását.

Én csesztem el. Nem ő.

- Igazából - jegyezte meg -, talán van megoldás. -A hajó oldalára villant a tekintete.

- Micsoda? - Bármit megtettem volna.

- A tengerjáró. Az gyorsabb, könnyebb. Utolérhetnéd őket.

- Soha nem ültem tengerjáróban.
 - Akkor megyek én. Te maradj itt.
 - Nem. Én fogom elkapni őket! - Egész életemben terepjárókat vezettem. Mennyire lehet más?
 - Akkor jó. Megvan még a tableted? - kérdezte. Odahajítottam neki, mire beleírt valamit. - Begépeltem a hajóm jelét, hogy kapcsolatba tudj lépni velem, amikor megtalálod őket. Kapd el őket, mássz fel a hajójukra, és állítsd le a motort. Utána érted megyek. - Hátba veregetett. - Légy óvatos, oké?
 - Minden rendben lesz. - De eszembe jutottak a pengeéles fogú teremtmények, amik csak rám vártak. Átkoztam a nagyapámat, amiért megmutatta a mélytengeri élőlények illusztrációit. A valódi és a kitalált lényekét is. Az agyam most nem tudott különbséget tenni köztük.
- Ray felvonta a szemöldökét.
- Csak ne ess a vízbe. Mindössze ennyit kérek.
- Szemügyre vettem a tengerjárót.
- Nem tervezem.
- Beültem az ülésre, Ray pedig lekapcsolta a tengerjárót a hajó oldaláról.
- Sok szerencsét - mondta, ellökve a járművet a jobb lábával.

Elforgattam a gázkart, majd gyorsítottam. A gépezet morgott, mint egy zaklatott vadállat, majd meglódult. Megcsúszott a lábam, de elkaptam a kormányt. Egyenesbe tornáztam magam a gépen.

Tévedtem. A tengerjáró alapjaiban különbözött a terepjáróktól. Semmi sem láncolt az óceán felszínéhez.

Imádtam.

Padlógázzal szeltem a habokat. Nem sokkal később felbukkant a horizonton az Alerin lányok hajója.

Aztán mi lesz? Akaratlanul is feltettem magamnak a kérdést. Hajlandó vagy átadni Elyseát, hogy ismét halott legyen?

Ez a lány már meghalt. Egészen más a helyzet, mint Calennél volt. Most nem én vagyok a felelős. Elyseá-nak Palindrominában kellett volna töltenie a huszonnégy óráját, hagyni, hogy a testvére elbúcsúzzon tőle, aztán visszamenni a tartályába úgy, hogy közben semmit nem tud az egésztől. Nem kellett volna fájdalmas folyamatnak lennie. Ez volt az egyik oka, hogy az őrzők elvárták a kliensektől, hogy tartsák titokban az igazat a feltámasztottak előtt. A tudat, hogy meg fognak halni, csak kínozná őket.

Az agyam hátsó szegletébe számúztam a gondolatot, és megint gyorsítottam. A motor zaja túlharsogta az aggodalmaimat. Csak az számított, hogy Elyseát

visszavigyük Palindrominába. Az összes többi nem rajtam múlik.

És a húga?

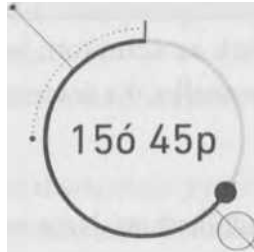
Nos, rá nem gondolhattam. Nem én voltam a felelős Tempest gyászáért. Ha nem szöktette volna meg a nővérét Palindrominából, akkor mindez meg sem történik.

Ahogy a hajójuk közelébe értem, megesküdtem a lenti isteneknek, a régi isteneknek, vagy bármely külső hatalomnak, hogy vissza fogok térni Palindrominába Elyseával. Aztán visszamegyek a csendes alagsorba. Ray megtartja a munkáját, én pedig biztonságban leszek.

Önzőén fogok viselkedni. Még egyszer, utoljára.

HUSZONHATODIK FEJEZET

TEMPEST

Hétfő, 20:1 5

TUDTUK, hogy követtek minket, amint elhagytuk az őrtornyot. Még a viharban is hallottuk a bennünket követő motor zúgását. De nekik nem volt ilyen szuper hajójuk.

Raylan hamarosan meglátja, milyen gyors a *Napkelte*.

A siklónk egy rándulással kiemelkedett az óceánból, és a fekete víz fölött hasított.

- Haha! - nevettem, amikor láttam, hogy a másik hajó eltűnt mögöttünk. Átkaroltam Elyseát. - Anyának meg apának igaza volt. Senki sem hagyhat le minket!

Szégyenlősen rám mosolygott, emlékeztetve, hogy még korai a szüléinkről beszélni. Nem tudtuk, hogy tényleg életben vannak-e.

Visszafordultam az irányítópanelhez, és ellenőriztem, hogy a navigációban valóban azok a koordináták szerepelnek-e, amiket a térképre firkantottak. A hold felé fordítottam a hajót.

Az éjszaka elcsendesedett: megszöktünk a vihar elől. A csillagok úgy ragyogtak az égbolton, mint egy összeterelt lánghalraj.

Elysea a hajó tövében kuporgott, és a vízbe mártotta a kezét. Azok után, amiken keresztülment, még mindig kapcsolódni akart hozzá.

- Nem félsz tőle? - kérdeztem.

Elysea felpillantott, komoly volt.

- Mitől? A haláltól?

Vehemensen megráztam a fejemet. Nem akartam a halálról beszélni. Főleg nem az övéről.

- Az óceántól.

Felhúzta a vállát.

- Nem emlékszem a fulladásra. Nem emlékszem, hogy féltem, vagy tudtam volna, hogy meg fogok halni... sem arra, hogy a víz elveszi az utolsó lélegzetemet. A tenger az egyetlen, amit valaha ismertem. A víz a vérünkben van. Hogy is félhetnék tőle?

A fulladás emlegetésétől megszédültem. Leültem mellé, hogy emlékeztessem magam, még itt van. Még majdnem tizenhat óráig.

- *De félsz?* - Ezúttal a halálra gondoltam. És ezt ő is tudta.

- Igen. - Rátekerte az ujjára az egyik hosszú hajtincsét.

Összeszorult a mellkasom, nem kaptam levegőt. Mintha fuldokoltam volna. De most, hogy belekezdtem, tudnom kellett. Találnom kellett valamit, ami megkönnyíti közelgő elvesztését. Végül is, erre szolgált Palindromina. Időt adtak, hogy megvitassuk a kimondatlan dolgokat. Időt, hogy gyógyuljunk.

- Emlékszel valamire a fulladás után? - kérdeztem.

Azok, akik hittek a lenti istenekben, azt hajtogatták, hogy újra találkozhatsz a szeretteiddel a tenger alatti birodalomban. Egy olyan birodalomban, ahol lélegezhetsz a víz alatt. Azok viszont, akik a régi isteneket imádták, azt mondták, hogy a mennyországba kerülsz az égben. Nem tudtam, miben higgyek. De reméltem, bármi is az igazság, Elysea nem lesz egyedül. Biztonságban fogja érezni magát, és boldog lesz.

- Semmire sem emlékszem - suttogta. - Egyáltalán semmire.

Könnyek szúrták a szememet, és elfordultam. Nem volt semmi a halál után?

Magas hangú gépzúgás hasított az éjszakába. Összehúztam a szemem, hogy lássam, mi van mögöttünk.

Egy tengerjáró.

Raylan.

Miért? Miért nem tudott békén hagyni minket?

- Oldozd el a köteleket! - kiáltottam akcióba lendülve.

Elysea átszaladt a hajó túloldalára, és kioldozta az árbócvitorla köteleit, miközben én is ezt tettem a saját oldalamon. A vitorla felemelkedett, de olyan lendülettel, hogy majdnem a vízbe estünk. Így még gyorsabb lett a hajó.

Fény borította el a *Napkeltét*. A hajófart érte, mindenki számára láthatóvá téve a hajónkat.

- Nem fogja feladni - sóhajtott fel Elysea.

- Úgy látszik, gyerekkorában soha nem mondtak neki *nemet* - morogtam. - Nos, valakinek meg kell tanítania rá. Vedd át a kormányt, Ely. Táncoljuk körbe a srácot.

Mosolygott.

- Tudod, hogy imádok táncolni!

A tengerjáró felzárkózott mellénk.

- Húzódjatok félre! - kiáltotta túl Raylan a motor és a hullámok zúgását. Patakokban csörgött a víz a hajáról az arcába.

Elysea válaszul elfordította a hajót. De Raylan egyszerűen lekövette a mozdulatot.

Aztán a nővérem megpördítette a kormánykereket, és a hajó megrándult. Belekapaszkodtam a *Napkelte*

árbocába. Senki nem tudott olyan ügyesen manőverezni, mint Elysea. Lassabb hajókkal is szökött már meg viharok elől.

Szeltük az óceánt, minden alkalommal irányt váltottunk, amikor Raylan tengerjárójának orra a közelünkbe ért. Elysea nevetett. Élvezte. Hát persze hogy élvezte. Bár nem érezte az idő múlását, hiányzott neki az óceán.

Raylan továbbra is követett minket, végig a sarkunkban volt.

Elysea nevetése abbamaradt, amikor Raylan elénk vágott a tengerjáróval. Bár a *Napkelte* gyors volt, a tengerjárók fürgébbek. Sötét volt, mégis megesküdttem volna, hogy az őrző tekintete lángolt a haragtól.

Lennie kell olyan manővernek, amit nem tud lemásolni.

- Menj arrébb! - mondtam Elyseának, és átvettem tőle a kormányt. Megfordítottam a *Napkeltét*.

- Mit csinálsz? - kérdezte. - Nem mehetünk vissza!

- Nem megyek vissza. Kapaszkodj! - Engedelmeskedett.

Hirtelen balra kanyarodtam. Raylan lemásolta a mozdulatot. Aztán jobbra. A *Napkelte* megbillent, csupán egyetlen szárnya maradt az óceánban. Megszorítottam a kormányt, ahogy szinte kilencven fokos szögben elsuhantunk Raylan mellett. Víz zubogott rá a hajónk

hasáról. Győzelemittasan elvigyorodtam meglepett arc kifejezése láttán.

Egyenesbe hoztam a kormányt, mire a *Napkelte* is alaphelyzetbe került. Megnyomtam egy gombot az irányítópanelen. A *Napkelte* a vízbe ereszkedett, ahogy a szárnyak visszahúzódtak, hullámot indítva el mögöttünk. Raylan próbált elmenekülni előle, de a tengerjárója fennakadt rajta.

Megint megnyomtam a gombot, mire a szárnyak kinyíltak. A vizet szelve hátrahagytuk Raylant.

- Szép volt, Tempe! - dicsért meg Elysea.

Vigyorogtam.

- Lehet, hogy nem tudok táncolni, de azt tudom, hogyan kell hatást gyakorolni az emberekre.

Amikor nem hallottuk a tengerjáró zúgását mögöttünk, Elysea lelassított.

- Mit csinálsz? - kérdeztem, és próbáltam gyorsítani. Kinyújtotta karját, hogy megakadályozzon, és az óceánt pásztázta mögöttünk.

- Eltűnt - mondta.

- Igen. - Összeráncoltam a homlokomat. - Nem ez volt a cél?

- Nem. Mármint, nincs a vízen. Biztosan felborult a hullám miatt.

- És?

- Nem hagyhatjuk kint.

- Minden rendben lesz vele. Taposhatja a vizet, amíg a hajója érte nem jön. Nem az volt a lényeg, hogy megszökjünk előle?

- Nem akarom, hogy megfulladjon. - Csendes volt a hangja.

- Rendben - sóhajtottam.

Nem volt könnyű megtalálni a tengerjárót. Az első lámpáját kicsapta a hullám. Óvatosan haladtunk előre, amíg valami neki nem ütközött a *Napkelte* oldalának. Fém siklott a fémen.

- Ott! - Elysea jobbra mutatott.

Kihajoltam a hajó oldalán. A tengerjáró a vízen sodródott, üresen.

- Nem látom. Nincs ott.

- Ami azt jelenti, hogy a víz alatt van. - Remegett a hangja.

Összeszorult a mellkasom. Bár utáltam, amit a nővéremmel akart csinálni, nem akartam, hogy meghaljon.

- Nem fogjuk megtalálni a sötétben! Neki vége.

De Elysea már húzta is le magáról a táncos jelmezét.

- Nem mehetsz be oda - szóltam rá. - Kizárt!

Nem állt meg.

Megráztam.

- Nem fogod kockáztatni érte az életedet! - Csak most kaptam vissza. Minden percre szükségem volt vele. - Rajtam bűvárruha van. Én megyek.

Épp felemeltem a felsőmet a fejem fölé, amikor egy hangot hallottam.

- Gondolom, hálásnak kellene lennem. - Raylan volt az. A *Napkelte* távolabbi részén állt. A ruhája és a haja csuromvíz volt, így szőke hajának hosszabb tincsei már nem takarták el acélos tekintetét. Biztosan felhúzta magát a fedélzetre, amíg őt kerestük.

Kijátszott minket. Az elhagyatott tengerjáró figyelemelterelés volt.

Közelebb lépett hozzánk, mire Elysea elé álltam.

- Maradj, ahol vagy! - kiáltottam.

Felemelte a kezét.

- Nincs fegyverem. Nem akarlak bántani titeket.

Horkantva felnevettem.

- Nem, csak vissza akarod rángatni a nővéremet Palindrominába. Tűnj el a hajómról!

- A tengerjárónak annyi, víz került a motorjába a hullámodtól. - Az óceánra bökött az állával. - Nincs hová mennem.

Keresztbe fontam a karomat.

- Simán visszadoblak a tengerbe. Visszaúszhatsz a hajódhoz. - De még semmi nem volt a láthatáron.

Valószínűleg meghalna, mielőtt odaérne.

- Elysea, kérlek - kezdte Raylan. - Meg kell értened, én csak...

- Ne szólj hozzá! - csattantam fel.

Elysea megkerült.

- Maradhatsz a hajónkon - mondta. - De nem megyünk veled vissza Palindrominába.

A srác válla egy kissé meggörnyedt.

- Muszáj. Kezdesz kifutni az időből.

Rámutattam.

- Nem kényszeríthetsz minket. *Nekünk* van hajónk. *Mi* vagyunk többen. *Neked* nincs semmid.

- Ez nem egészen igaz - jegyezte meg, és felcsillant valami a szemében. - Tudom, *hol* vagytok. Én itt van *ez* is... - A háta mögé nyúlt.

Tehát mégis volt nála fegyver.

- Kérlek, ne! - kiáltotta Elysea.

Mielőtt használhatta volna, rávetettem magam, és átkaroltam a hasát.

Döbenten felkiáltott. Megcsúszott a fémfedélzeten, és elestünk. A fegyveréért nyúltam, amit a háta mögött rejtegetett, de a karja olyan volt, mint a fonnyadt hínár.

Beütötte a fejét, amikor elesett. Elájult.

Kihúztam a háta mögül a kezét, és egy digitális tabletet találtam benne, olyat, amelyet Selna is használt. Tényleg

nem volt nála fegyver. Elöntött a bűntudat.

- Jól van? - kérdezte Elysea, ahogy óvatosan felénk indult.

Istenek, reméltem.

Felemeltem a csuklóját, hogy ellenőrizzem a pulzusát, majd felsóhajtottam.

- Él, csak elájult.

Elysea a csuklóján lévő echolinket tanulmányozta.

- Levegyük?

- Talán. - De egyikünk sem mozdult. Nem akartunk még több balszerencsét hozni a fejünkre.

így Elysea inkább a tabletet fogta meg.

- Elküldi a koordinátákat Raylan Bassannak? - olvasta fel hangosan. - Ez meg mit jelent?

- Raylan? - ismételtem meg. - De ő... - Az ájult fiúra néztem a fedélzeten. Ha ő *nem* Raylan volt, akkor kicsoda? Biztos valami tévedés történt.

Kivettem a tabletet Elysea kezéből.

Új üzenete érkezett Raylantól, olvastam a képernyőn. Megnyitottam.

Lor! Leállítottad a motorjukat? Hol vagy?

Kitöröltem az üzenetet, és megint az ájult srácra néztem.

Ki ez a Lor, és miért akarja annyira visszarángatni a nővéremet Palindrominába?

HUSZONHETEDIK FEJEZET

LOR

Hétfő, 21:00

ARRA TÉRTEM MAGAMHOZ, hogy ring a hajó alattam, és lüktet a fejem... lehet, hogy agyrázkódást kaptam. Az utolsó emlékem az volt, hogy szembenéztem az Alerin testvérekkel, Tempest pedig mérgesen futott felém.

Felnyögtem, és megpróbáltam felülni. Egy hosszú, fekete hajú lány képe úszott a látóterembe. Az első gondolatom az volt, hogy egy vízi boszorkány. Pislogtam néhányszor. A lány úgy tartott egy vascsövet a kezében, mintha fegyver lett volna.

- Mit csináltál velem? - nyögtem ki. Próbáltam megmozdulni, de rájöttem, hogy hozzákötöztek a mögöttem lévő fémoszlophoz. - Foglyul ejtettetek? - Nevetni akartam, az egész nap annyira abszurd volt, de nem sikerült.

A lány megforgatta a csövet a kezében, és bár hasonlított a testvérére, tudtam, hogy Tempest az. Egy keskeny szobában voltam megkötözve, a helyiségben néhány bűvárfelszerelés volt szétszórva. A hajó kabinja lehetett. A kifelé vezető lyuk fekete volt. Nem tudtam, hogy a tengert vagy az égboltot láttam-e rajta keresztül.

- Semmit nem oldasz meg azzal, ha megölsz -mondtam. Miért mondtam ezt? Az életemért kellene könyörögnöm, nem tálcán kínálni neki.

Előrehajolt. Örvénylett előttem a szeme. Tuti, hogy agyrázkódásom volt.

- Jobb, ha elkezded igazat beszélni, palindrominai - közölte.

- Ne nevezz így! - Elfordultam tőle. Bár nem ő volt a világ legveszélyesebb külsejű embere, a kezében tartotta a sorsomat. És jelenleg az összes gyűlölete Palindrominára irányult. El kellett határolódnom attól a helytől.

- Akkor hogyan nevezzelek? - Vicsorgott beszéd közben, és csípőre tette a kezét. - Ki vagy, Raylan vagy Lor?

Honnan tudta meg? És *Ray* hol volt? Vajon tovább keresne, ha megtalálná az elhagyatott tengerjárót, vagy feltételezné, hogy megfulladtam?

- Meg tudom magyarázni.

Várakozás közben a tenyerébe ütogetette a vascsövet.

- Kérlek.

Felsőhajtottam, és lehajtottam a fejem, hogy a hajam eltakarja a szememet. Könnyebb volt, ha nem kellett ránéznem.

- Egy barátomnak segitettem. Raylannek hívják.

- A palindrominai őrnek a Tavaszi Dagályon?

- Nem őr. Őrző. Szüksége volt rá, hogy valaki helyettesítse, ezért átvettem a helyét a nővéred feltámasztásánál. Szívességet tettem neki.

- Őrző vagy egyáltalán?

- Nem, a tartályokat gondozom az Akvár... Palindromina alagsorában. - Bárcsak megint ott lennék.

- Szóval semmit nem tudsz erről az egészről? - Körbeintett. - Mégis azt állítottad, hogy megérted, min megyek keresztül. Megmondtad, mit csináljak Elyseá-val. Elérted, hogy bízzak benned.

- Sajnálom. - Tényleg sajnáltam. Nem csupán azt kívántam, bár Ray foglalkozott volna a kliensével, mert így mindez soha nem történhetett volna meg, de azt is szerettem volna, ha Tempest igazi őrzőt kapott volna. Talán soha nem szöktette volna meg a nővérét, ha megkapja a megfelelő támogatást.

- Átélted egyáltalán a feltámasztási folyamatot, vagy az is hazugság volt? - kérdezte, és a csővel felemelte az

államat, hogy ne tudjak elbújni vizslató tekintete elől. Nem hitte el, hogy igazat mondok. Nem hibáztattam érte.

Valami ellágyult az arckifejezésén. Szenvedett. Megbízott bennem a történet miatt, amit megosztottam vele. Calen miatt.

- Az igaz volt. - Megfordult a fejemben, hogy mesélek neki a kapcsolatról köztem és Elysea között, de az még több kérdéshez vezetett volna. Olyanokhoz, amikre nem voltam hajlandó válaszolni. Jelenleg azt hitte, hogy az ellensége vagyok, szóval egyébként sem valószínű, hogy hitt volna nekem.

Az arcomat tanulmányozta. Felsőhajtott, azután hátralépett. Nem tudtam, hogy megtalálta-e rajta, amit keresett.

- Sajnálom - mondtam újra. Sokszor kértem bocsánatot ezen a napon. - Nem akartam hazudni neked, de meg kellett védenem a barátomat. Ezt biztosan megérted.

Élesen felnevetett, eltűnt belőle a kedvesség.

- Egy haldokló nővér védelme és a hazugság egy barát kedvéért nagyon nem ugyanaz!

- Talán nem. De mindketten megteszünk mindent, hogy megvédjük azokat, akikkel törődünk. - Remélhetőleg Raylan keresni fog, és nem adja fel.

Összepréselte az ajkát, mielőtt válaszolt:

- Ne csinálj úgy, mintha tudnál rólam bármit is.

Igaza volt. Nem ismertem. Csak a nővéréről és a fulladásáról olvastam az aktában. Azt sem tudtam, miért szöktette meg Elyseát Palindrominából, vagy hogy hova tartottak most.

- Hova igyekeztek? - kérdeztem.

Megint csípőre tette a kezét.

- Semmi közöd hozzá! - Ez nyilván nem volt igaz, mivel elkísérem őket.

Észrevettem, hogy az övére csatolta a tabletemet.

Elővette.

- Szeretnéd? - kérdezte csipkelődve. Mielőtt válaszolhattam volna, szétverte a földön.

Ennyi, nem tudtam többé jelezni Raynek.

Nagyot sóhajtottam.

- Mit tervezel velem?

Kisimult a homloka, mintha ezt nem gondolta volna végig.

- Nem fogunk bántani - szólalt meg egy újabb hang.

Elysea.

Lejött a kabinba, és kivette a csövet a húga kezéből. Tempest nem tiltakozott.

- Hagyd abba az ijesztgetését. Azzal nem segítesz.

Tempest vállat vont, mintha nem lett volna jobb dolga.

- Hova megyünk? - kérdeztem Elyseától, remélve, hogy neki van esze, és elenged.

Bár azzal nem oldódna meg a problémám. Elyseának vissza kellett jönnie velem.

- A Kavalkád-szigetekre - felelte.

Tempest idegesen felemelte a kezét.

- Ne áruld el neki!

- Miért ne? - kérdezte. - Nem mehet sehova, nem figyelmeztethet senkit.

Igaza volt. A tablet nélkül nem írhattam üzenetet Raynek a koordinátákkal. Itt ragadtam.

- Miért a buliszigetek? - kérdeztem. Talán ott segíthet nekem valaki.

- Ott vannak a szüléink - árulta el Elysea, mire a húga megint csúnyán nézett rá.

- Azt hittem, a szüléitek meghaltak. - Legalábbis az aktában ez állt.

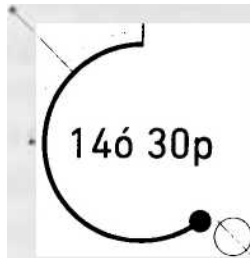
- Mi is! - vágta rá Tempest.

Most már értettem. Megint egy család akartak lenni, mielőtt Elysea meghal, mielőtt lejárna az ajándékideje.

Ha továbbra is a hajóhoz kötve tartanak, lehet, hogy teljesül a kívánságuk.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

TEMPEST

Hétfő, 21:30

KÉNYELMETLENÜL ÉREZTEM MAGAM a Palindrominai fiútól. Nem tudtam, miért. Volt valami a kék szemében, abban, ahogy a mozdulataimat követte. Mintha tanulmányozott volna minket. Engem.

Elyseával visszamentünk a fedélzetre.

Megnéztem az időt a hajó óráján.

- Fél tíz - mondtam. - Tizennégy és fél óránk van megtalálni anyáékat. Az rengeteg idő.

Már ha a szüléink tényleg a buliszigeteken voltak.

- Mikor érünk az Egyesült Tengerre? - kérdezte Elysea. Mindenhova magával vitte a térképet, és felvette anyá nyakláncát. Az echolink nem meglepő módon nem volt a csuklóján.

- Néhány óra múlva - feleltem a hajó echolokátorát tanulmányozva. Az Egyesült Tenger átlósan húzódott, északkeletről délnyugatra. Figyelmeztető fény villogott a képernyőnkön, ahogy a hajó közeledett Palindromina hatáskörének széléhez. Szerencsénk, hogy a hajónk palindrominai, így kedvünk szerint jöhettünk és mehettünk. Vajon ezért hagyták hátra a szüléink a *Napkeltét*⁷.

Miután áthajózunk a szonár határsávon, magunkra maradunk.

- A *Napkelte* gyors - jegyezte meg Elysea a horizontot bámulva, mintha láthattuk volna, hol kezdődik az Egyesült Tenger, ahol több száz hajóroncs feküdt az óceán fenekén. - Minden rendben lesz.

De nem hangzott magabiztosnak.

- Azt kívánod, bár ne tettem volna meg? - A kérdés úgy marta a mellkasomat, mintha sós vizet nyeltem volna. - Szeretnéd, ha nem hoztalak volna vissza?

- Nem. - Megszorította a kezemet. - Örülök, hogy újra látlak. Hálás vagyok, amiért együtt lehetünk. Bármilyen történjen is ezután, boldog vagyok.

Grimaszoltam. Még mindig nem tudtam, hogyan kezeljem a terveink változását. Évekig kíváncsi voltam a szüléink halálának körülményeire, erre most az óceánon hajóztunk abban a reményben, hogy újra látjuk őket.

Ujjonganom kellett volna, de rettegtem, hogy minden összeomlik körülöttem. Már értettem, Ely miért tartotta titokban, amikor megtalálta anyja nyakláncát. Összetörtem volna. Lehet, hogy most is így lesz.

Elysea keze vigasztaló volt az enyémben. Itt volt mellettem. Egyelőre.

- Veled mi van? - kérdeztem.

Összeráncolta a homlokát.

- Mi lenne?

- Ha most bármit csinálhatnál, mi lenne az? - Kétlem, hogy az Egyesült Tengeren akarna hajókézni.

Elfordította a tekintetét.

- Nem akarok erre gondolni. Így könnyebb.

Megértettem. Nem könnyítené meg a halála elfogadását, ha arra gondolna, *mi lett volna, ha...* Én már két éve tudtam, hogy túl korán ment el, de ő csupán most szembesült ezzel az igazságtalansággal. Ha a régi életén gondolkodna, csak megnehezítené a saját helyzetét.

- Lassan utolér bennünket a vihar - mondta Elysea a fekete fellegre mutatva a horizonton. - Elszökhetünk előle?

- Mindent meg fogok tenni - válaszoltam, elfordítva a hajót a szélről. Felgyorsítottam, mire kiemelkedtünk a vízből, és úgy siklottunk az óceán felszínén, mint az Óvilág madarai az égbolton.

Végül nem tudtunk megszökni a vihar elől.

- Le kell mennünk a kabinba - közölte Elysea, ahogy az eső vízesés szerűen zubogott ránk az égből. - Betegek leszünk.

- És haljunk meg? - kérdeztem, de rögtön megbántam, ahogy kiejtettem a számon. – Valakinek fent kell maradnia irányítani. - Bár nagyon szerettem a *Napkeltét*, viharban nem a legideálisabb jármű. Művészet volt egyenesben tartani, és ebben a szélben ez azt jelentette, hogy valakinek a kormánynál kellett állnia, nem használhattuk a robotpilóta üzemmódot.

- Majd én kormányzók - mondta. Mert nem számít, ha ő megbetegszik. Úgyis meg fog halni. - Menj a kabinba, és tartsd szemmel Lort.

A hajó órájára néztem.

Még tizennégy óra.

- Nem - vágtam rá, és megböktem az oldalát. - Jobb vagyok a viharban. Idefent maradok. Te menj le, és aludj egy kicsit.

- Tempe, nem fogom alvással tölteni az utolsó óráimat! Itt maradok veled.

Nagyot nyeltem, de nem tudtam megszólalni a torkomban keletkezett gombóctól.

Átkarolta a vállaimat.

- Együtt a végsőkig.

- Odaérünk a szigetre. Nincs messze.

Azonban a vihar ellenünk dolgozott. Be kellett húznunk a vitorlát, mert a szél majdnem felborította a hajót. Ezzel értékes időt veszítettünk, bár egyikünk sem akarta kimondani.

- Emlékszel, anya mennyit ábrándozott a világ beutazásáról? - kérdezte Elysea. Egyre erősebb lett a hangja, ahogy a szüléinkről beszélt.

- Igen. Meg akarta látogatni a többi szigetet délen, hogy a növényeiket tanulmányozza.

Megrázta a fejét.

- Nem csak azokat. Azt is szeretne volna, ha látod a zátonyt, ami félig a víz alatt van. - Vigyorgott. - Mindig azt hajtogatta, hogy te érzed magad leginkább otthon a tengerben.

Kivéve, hogy már nem tudtam a felszín alatt lenni anélkül, hogy ne lássam Elysea mozdulatlan, élettelen arcát.

- Ígérd meg, hogy elmész oda - suttogta egy kicsivel később. - Utazz el anyával, ahogy mindig tervezte.

Az eső hangosan kopogott a hajónkon, összekeveredett a könnyeimmel.

- Tempe? - szólt.

Sikerült összeszednem magam, mielőtt válaszoltam:

- Nem is tudjuk, hogy egyáltalán életben vannak-e.

- És ha igen, ezt akartam? Ez lett volna a jövőm? Hogy végre egyesüljünk, egy családként, pillanatokkal azelőtt, hogy örökre el kell búcsúznom a nővéremtől?

- Élnek. - A mellkasára szorította anya nyakláncát. - Biztos vagyok benne.

Bárcsak én is így éreztem volna. De jelenleg semmi sem volt biztos. A reménybe kapaszkodni olyan volt, mintha megpróbáltam volna foglyul ejteni a vizet a kezemben.

Éreztem, ahogy az önuralmam elkezdett szétfoszlani.

- Akkor miért nem jöttek vissza értem? Miért hagyták abba az üzengetést két évvel ezelőtt?

Szembefordult velem. Szinte fekete volt a szeme a sötétben. Mintha tükörbe néztem volna.

- Menekültek valami elől azon az estén - magyarázta. - Talán vissza akartak jönni, de nem lehetett. Csak abban vagyok biztos, hogy azt akarták, menjünk velük. Soha nem ártottak volna nekünk szándékosan.

Az oldalamhoz szorítottam a kezemet, mintha kifulladásra voltam.

- Én bántottalak? - Alig tudtam kipréselni magamból a szavakat. Tudtam, hogy igen. Őt hibáztattam a szüleink haláláért, feltámasztattam, aztán elvártam, hogy úgy térjen vissza a sírba, hogy közben ki sem teszi a lábát a

gyengélkedőről. Most pedig kénytelen volt farkasszemet nézni a kegyetlen halállal.

Persze hogy bántottam.

Mosolyogva megrázta a fejét.

- Inkább meggyógyítasz, Tempe.

A lenti istenekre esküszöm, örültem az esőnek.

Hogy búcsúzhatnék el tőle, amikor visszakaptam a nővéremet? Hogy mondhatnék le róla?

Átkaroltam.

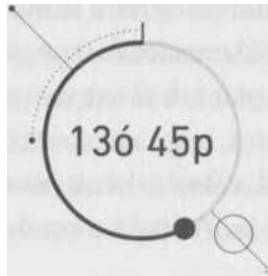
- Annyira örülök, hogy itt vagy! - suttogtam. - Ha csak huszonnégy órára is.

- Én is ugyanígy érzek.

Egymást öleltük, miközben a *Napkelte* a viharral harcolt.

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

LOR

Hétfő, 22:15

AZ AGYRÁZKÓDÁS volt a legkisebb bajom, ahogy a vihar jobbra-balra rázta a hajót. Visszaszívtam minden kedves szót, amit valaha az óceánra mondtam. Egy förtelmes szörnyeteg volt, ami ki akarta rázni az életet az emberből. Reméltem, hogy Ray fedezéket keresett valahol, és nem követett bennünket vakon a viharba.

Bár nem tudtam, mennyi az idő, mivel a kezem a hátam mögé volt kötözve, körülbelül egy óra telhetett el, mióta utoljára láttam Elyseát és Tempestet. Időközben nyolcszor hánytam. Leginkább magamra.

- Szia - szólalt meg Tempest óvatosan, ahogy lesétált a lépcsőn a kabinba. Úgy nézett ki, mint aki sírt: a bőre

fakó volt, a szeme és az arca pedig piros. De erről talán csak a szél és az eső tehetett.

Kétségbeesetten szerettem volna letörölni az utolsó hányás maradékát az államról meg a pólómról.

- Szia - nyögtem.

Kikerülte a hányást, miközben ellenőrizte a kötelékemet. Biztosan aggódott, hogy meglazult, miközben összevissza dobált a vihar.

- Jól vagy? - kérdezte hátrahúzódva. Nem nézett rendesen a szemembe, de értékeltem az aggodalmát. Valami változóban volt benne. Reméltem, hogy a maga köré épített falak voltak összeomlóban, de talán csak ő omlott össze.

- Az összes túszhelyzet közül, amibe keveredtem - kezdtem -, ez viszi a prímet.

Oldalra döntött fejjel, összehúzott szemmel nézett rám.

- Korábban is ejtettek már túsul?

Nevettem.

- Vicceltem.

- Aha. - Csak ennyit mondott.

Igyekeztem nem kimutatni a csalódottságomat. Valahogy meg kellett győznöm, hogy vigye vissza a nővérét, és ne próbálja meg egyesíteni a családjukat. A tudósok arra számítanak, hogy Elysea a szobájában lesz, amikor letelik a huszonnégy óra. Ha nincs ott, rájönnek,

hogy valami félresikerült. Nyomozni fognak, és kiderítik, hogy én voltam az őrzője, nem pedig Ray. A barátom mindent elveszítene, a tudósok pedig kiderítenék az igazságot velem kapcsolatban.

Nessandra fia voltam. A titkok, amiket az anyámmal őriztünk, napvilágra kerülnének. Mindketten gyilkosok vagyunk.

Talán ezt érdemeltük, de én akkor is élni akartam.

- Te jól vagy? - fordítottam vissza a kérdést.

Tempest a szemét forgatta.

- Ne kérdezz ilyesmit!

- Oké - válaszoltam. - Hülye kérdés volt. Sajnálom.

- Sajnálod, hogy vissza akarod vinni a nővéremet Palindrominába? Vagy azt sajnálod, hogy el akarod lopni tőle az utolsó óráit?

Felsóhajtottam.

- Mindent sajnálok. Komolyan. - Soha nem lett volna szabad elhagynom az Akváriumot.

- Hagyd abba. - A sarkán hintázott. - Nem akarom hallani a hazugságaidat.

- Esküszöm, nincs több hazugság! - De nem tudtam a szemébe nézni.

Leguggolt velem szemben.

- Akkor áruld el, miért olyan fontos, hogy visszavidd Elyseát Palindrominába? Miért nem hagyhatod, hogy itt

h-haljon meg velem? - Dadogott a szónál.

- Ez a munkám - válaszoltam meggörnyedt vállal. Ez volt a legbiztonságosabb magyarázat. Túl kockázatos lett volna a minket összekötő kapcsolatról beszélni.

Megint oldalra döntötte a fejét, a tekintetével az enyémet kutatta.

- Tényleg ennyire érdekel a munkád?

Ezúttal a szemébe néztem.

- Nem, de Raylané igen. Szüksége van a pénzre. Ezt nem értheted.

- Akkor magyarázd meg! - A hangja visszhangzott a kis kabinban.

- Raylan a barátom. - Az egyetlen barátom. - Amikor hagytam, hogy megszökjete, az egész jövője veszélybe került. És ez nem csak egy sima állás. Pénzt próbál gyűjteni, hogy meggyógyíttassa a lábát. Ez biztosítja a családjá túlélését és az otthonukat Napéjegyenlőségen. Azzal, hogy engedtelek megszökni Elyseával, mindent elvettem tőle, amire valaha vágyott.

- Vicces - jegyezte meg érzelemmentesen. - Érdekelnie kellene a Raylannel való barátságod, pedig te nem törődsz a nővéremmel. Az egyetlen emberrel, aki a gondomat viselte a szüleink öt évvel ezelőtti halála óta. Ő az egyetlen családtagom.

Hogyan értethetném meg vele?

- Törődöm a nővéreddel. És bár túsul ejtettél, és megfenyegetted egy vascsővel, veled is törődöm. Viszont a testvéred meghalt, Tempest. Nem kellett volna visszatérnie. Kölcsönkapott időn él. És ez az idő kezd elfogyni. - A fogamat csikorgattam. - Sajnálom, hogy belekeveredted Palindromina világuralomra törő terveibe. Tényleg sajnálom.

- Azt akarod mondani, hogy nem értesz egyet azzal, amit Palindromina csinál? - faggatott.

Egy pillanatra behunytam a szememet. Ha sejtette volna, mennyire gyűlöltem, amit az anyám csinált. Az évek során egyre kétségbeesettebb lett. Az élet és halál közti határvonalat már nem látta véglegesnek, és emiatt elvesztette az objektivitását. Amikor a nagyszüleim meghaltak, elveszítette a kapcsolatot a valósággal. Csupán a sziget maradt neki belőlük, és bármit megtenne, hogy megvédje az örökségüket. Míg a nagyszüleim a terményekre koncentráltak, és a feltámasztási program csupán eszköz volt, hogy finanszírozni tudják a kutatásukat, addig anya megszállottan kereste a halál "gyógymódját", hogy többé senkinek ne kelljen átélnie a gyászt. És ezért hajlandó volt bármit megtenni.

- Nem - mondtam végül. - Nem értek vele egyet.

Tempest meglepetten pislogott a vallomásom hallatán.

- Akkor miért dolgozol nekik? - Szóra nyitottam a számat, de hozzátette: - És ne mondd, hogy úgysem érteném.

Nem tehettem róla, elvigyorodtam. De csak egy pillanatra.

Fontolóra vettem, hogy hazudok neki, de muszáj volt az én nézőpontomból látnia a dolgokat. Azt akartam, hogy az én jóllétemmel is törődjön, ne csak a testvérével. Ebben a percben az igazság akár segíthetett is.

- Az anyám Palindromina igazgatója - feleltem. - Könnyű volt ott munkát szerezni. Igazából ezt várták tőlem.

- Nessandra az anyád? - Meglepettnek tűnt. Úgy tanulmányozta a külsőmet, mintha a hasonlóságot keresné.

- Igen.

- Mióta dolgozol ott?

- Két éve. Előtte csak egy gyerek voltam, mint te.

Felhorkant, mintha nem hitte volna, hogy lehet bármi hasonlóság kettőnk között.

- Nem kereshetnél munkát máshol? *Bármi* mást?

Szomorúan mosolyogtam.

- Nem igazán. Anyámnak el *kellett volna* küldenie a napéjegylenlőségi iskolába, hogy hasznos készségeket tanuljak... vagy legalábbis megismerjem a szélesebb

világot, de úgy döntött, az lesz a legjobb, ha mellette tanulok. - Izgágán mocorogtam a kötelékeimben. - Soha nem fogok a nyomdokaiba lépni. Nem szeretek bezárva lenni. Mindig is fel akartam fedezni a világot. - És a sziklák segítségével kerülhettem a legmesszebb anyámtól a sziget elhagyása nélkül.

- Én sem voltam túl jó a tanulásban - árulta el Tempest.
- Miután a szüleim meghaltak, nem láttam értelmét a világ minden részén szétszórt zátonyokról, a bolygónk történelméről, vagy az Újvilág létrejöttéről tanulni. Soha nem tanulunk a hibáinkból, szóval mi értelme ismerni a múltat?

Reméltem, hogy ez nem igaz. Kétségbeesetten próbáltam jobb emberré válni. Jobb baráttá. Bár jelenleg egy oszlophoz voltam kötözve, szóval nyilvánvaló, hogy ez nem ment olyan jól.

- Szerinted nem tanultunk semmit a Nagy Hullámokból? - kérdeztem.

Megrázta a fejét.

- Napéjegyenlőség népessége folyamatosan nő, olyannyira, hogy az lassan az egész zátony fennmaradását fenyegeti. Többet halászunk, mint szükségszerű, és az Óvilág romjait fosztogatjuk. Mégsem elég soha. Pont olyanok vagyunk, mint a felmenőink.

Mindig többet akarunk annál, ami megadatott. Szerinted mit tanultunk? - Felvont szemöldökkel kérdezett vissza.

Reméltem, hogy megtanultuk értékelni, amink volt... és azt a kevés szárazföldet, ami maradt. De talán igaza volt.

- Búvár vagy - jelentettem ki, mert ez nyilvánvaló volt a hajóból és a felszerelésből. - Te is fosztogatod az Óvilágot. Nem vagy egy kicsit álszent? - Azt akartam, hogy lássa, nem a munkánk határozta meg a hitünket.

Vállat vont a vádaskodásom hallatán.

- Szeretek merülni... nem arról van szó, amit odalent találok. Nem a bankó a fontos. Hanem a lenti világ. De senki nem arra koncentrál, ami előtte van. Csak az érdekli őket, hogy mit találhatnak, és mennyi bankót kereshetnek vele. Míg az őseink mindent elvesztettek a Nagy Hullámok miatt, valami gyönyörű emelkedett a helyén.

Mosoly suhant át az arcán, miközben az elsüllyedt romokról beszélt. Az arckifejezése láttán azt kívántam, bár én is láthatnám, amit ő látott.

- Azt hiszem, ez a fontos - jegyezte meg. - Mindenki a szárazföldi életünket gyászolja, azt próbálja visszahozni - vetett rám metsző pillantást. Nem kétlem, hogy ez sértés volt az anyámra nézve -, de nekem tetszik, amink most van. Szeretem a vizet és a lenti világot.

Elmosolyodtam elgondolkodó tekintete láttán. Megint teljesen leengedte a védőfalait, és gyönyörű volt.

Kivertem a fejemből ezt a gondolatot. Semmi jó nem sült ki belőle. Muszáj volt látnia, hogy nem vagyok az ellensége. Látnia kellett a helyzetet az én szemszögemből. Az, hogy közben megértem, és közelebb kerülök hozzá, nem volt része a tervemnek.

Tempest látszólag feldolgozta a viselkedésváltozásomat. Leült, és a kabin falának támaszkodott velem szemben.

- Ha nem szereted, amit csinálsz - kezdte -, akkor mi érdekel? Azon kívül, hogy visszarángass szegény, ártatlan embereket Palindrominába, hogy egy fémágyon haljanak meg ahelyett, hogy a szeretteikkel lennének körülvéve.

Nevettem, amivel mindkettőnket megleptem.

- Igazán öröm veled lenni, Tempe.

Mosolyra rándult a szája sarka. Nem tudtam biztosan, hogy a reakción mosolygott-e, vagy azon, hogy a becenevét használtam. Utáltam, hogy ismét látni akartam a mosolyát.

- Nos? - követelte, elzárva előlem mosolyát.

- Régen az intézményt körbevevő sziklákat másztam meg.

Összehúzott szemmel nézett rám, biztosan azon töprengett, hogy akkor miért vagyok ennyire sápadt. Nem tudta, hogy az elmúlt két évben bujkáltam a világ elől.

- A sziget kicsi - folytattam. - Többet akartam a földnél, ami nekünk jutott.

- Mások azt mondanák, szerencsés vagy, hogy egyáltalán jutott neked szárazföld. A legtöbben egész életünkben nem érzünk szilárd talajt a lábunk alatt. - Láttam, hogy ez számára nem volt olyan fontos. Akárcsak Ray, ő is az óceánt szerette.

- Tudom. Tudom, hogy szerencsés vagyok - mondtam. - De többet akarok. Szeretnék utazni a tengeren, látni, mi van még odakint. - Elhallgattam, amikor észrevettem, hogy jelen időben beszélek, nem pedig múltban, mintha ez továbbra is fennálló lehetőség lenne számomra. - A sziklák tetején elképzeltem, hogy nem vagyok a szigethez láncolva. Hogy választhatok másik életet magamnak.

- Mi áll az utadba?

Nem mesélhettem neki Calenről: akkor nem látna bennem mást, csak egy gyilkost.

- Anya egyedüli gyerek volt - árultam el. - A szigeten nőtt fel, ahol nem voltak más gyerekek, akikkel látszhatott volna. A szülei jelentették számára az egész

világot. Amíg meg nem születtem. Röviddel a nagyszüleim halála előtt megesküdtem, hogy nem fogom elhagyni, mivel már csak én maradtam neki. - A vállalatán kívül. - Veled mi a helyzet?

- Velem?

- Elhagynád Napéjegyenlőséget, ha megtehetnéd?

Megrázta a fejét.

- Miért? Napéjegyenlőség az otthonom.

- Soha nem vágytál másra? *Többre?* - faggattam.

Mélyen a szemembe nézett. Megborzongtam átható tekintetétől. Önkéntelenül is közelebb húzódtam hozzá, mintha tényleg vízi boszorkány lett volna, én meg egy elátkozott tengerész.

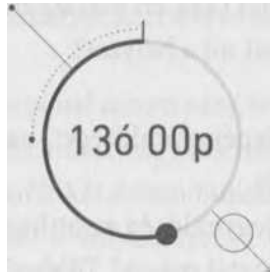
- Azt kívánom, bár élne a nővérem - jelentette ki hirtelen, megtörve a varázst. - Bár újra egyesülhetne a családom. Bár békén hagynál!

A kabin távolabbi részébe ment, átkarolta a lábát, és eltakarta előlem az arcát.

Miközben figyeltem, ahogy magába fordul, azon töprengtem, hogyan tudnék valaha is közel kerülni hozzá. Ráadásul féltem, mi fog történni, ha egyszer sikerül.

HARMINCADIK FEJEZET

TEMPEST

Hétfő, 23:00

A LEGSÖTÉTEBB VIZEK ALATT egy kivilágított templom rejtőzött. Romos volt, összetörték a Nagy Hullámok. Azonban a repedésekből ragyogó fény szűrődött ki, mivel korall ragyogott a belsejükben. Mintha a víz, ami tönkretette az építményt, megengedte volna, hogy romjaiban még gyönyörűbb legyen.

A templom felé úsztam. Bár nem volt légzőcsövem, könnyedén lélegeztem.

Ebből rá kellett volna jönnöm, hogy álmodom.

Megtaláltam. A lenti istenek templomát. Tudtam, amint megpillantottam.

A bejáráshoz úszva a szívem hevesen kalapált a mellkasomban. Több időt kérek az istenektől. Azt, hogy

mentsék meg a nővéremet.

A templom kőfolyosók labirintusa volt, amelynek falai teljes egészében korallból épültek fel. Ugyanolyan színben ragyogtak, amelyet a templomon kívül is láttam.

Amikor a főcsarnokba értem, egy árnyékfigurát láttam egy aranytrón tetején.

Közelebb úsztam. Az istenség árnyékba burkolózott és fölém tornyosult. A körvonalai beleolvadtak a vízbe, így nem lehetett megmondani, hogy hol kezdődött vagy hol ért véget. Mint egy tintahal tintafoltja. Az óceán része volt, és fordítva.

Fény szűrődött be a templom plafonjának nyílásán, és megvilágított egy hatalmas fejen ülő tüskés korallkoronát, amit fekete gyöngyök díszítettek.

Hirtelen eltűnt a víz a templomból. Beszélhettem az istennel. Letérdelhettem elé.

- A nővérem - mondtam. - Kérlek, ne vedd el tőlem!

A hatalmas istenség rám nézett. A szeme helyén két nagy lyuk volt. Az arca egy koponya.

Szóra nyitotta a száját. De nem mondott semmit, csak lehajolt, és egészben lenyelt.

Feketeség vett körbe. Semmi. Halál.

Sikoltásra nyitottam a számat, de tele volt vízzel.

Arra ébredtem, hogy a hajó úgy rázkódott, mintha valaki lökdösné. Erősen. Megint belefutottunk volna egy

viharba?

A szemem, ami összeragadt a szél szállította sótól meg a könnyeimtől, nem nyílt ki azonnal.

Még félálomban voltam, ezért nem lehettem biztos benne, hogy a rándulás valódi volt, vagy az álmomban történt.

- Ez meg mi volt? - kérdezte Lor. A kabin túloldalán ült. Világos szemöldöke kiemelte kék szemét.

Nem emlékeztem, hogy elaludtam. Nem aludtam rendesen már azelőtt sem, hogy megtaláltam azt a növényt. Az álom elragadta a testemet és az elmémet is. Bárcsak lepihenhettem volna valahol máshol. Nem akartam idelent lenni Lorral.

- Mennyi ideig aludtam? - kérdeztem.

Lor a kötelékeire nézett, és mivel nem látta a hátrakötött echolinket, vállat vont.

- Szerintem kevesebb mint egy órát.

A hajó megint megrándult, aztán megállt. A motor zúgása elhallgatott. Csak az oldalát nyaldosó hullámokat hallottam.

- Basszus - motyogtam. Megtöröltem a szememet, és talpra álltam.

- Mi a baj? - Lor feltérdelt, amennyire az oszlophoz kötözve tudott.

- Valaki felszállt - motyogtam.

Visszamentem a fedélzetre, hogy ellenőrizsem Elyseát, és naná, hogy egy másik hajó volt mellettünk. Bár a vihar már enyhült, zuhogott az eső, elhomályosította az éjszakát. Kisimítottam a hajamat az arcomból.

- Jól vagy, Ely? - kérdeztem.

Mielőtt válaszolhatott volna, egy sápadt, éles arc-sontú és ádáz tekintetű nő tette fel az egyik lábát a hajónkra, összekapcsolva a két járművet. A haja fényes korallkékre volt festve.

- Helló, barátaim - szólalt meg halk, csengő hangon.

Qera vagyok. Elnézést kérek, hogy ilyen irgalmatlanul későn zavarlak titeket.

A fogamat vicsorgattam, miközben elöntött a harag.

- Tűnjön. El. A. Hajónkról!

- Na-na. - Széttárta a karját. - Hát így üdvözlőd a vendégeket?

- A remoránokat - köptem.

Qera hosszú kabátot viselt, amit sűrű, merev hínárból szőttek. Tele volt aggatva ékszerekkel, pisze orrából ezüstkarika lógott, és ékkövet szúrt a felső ajkába. Kék haját a feje tetejére kötötte. Halcsontok díszítették, mintha egy korona beteges másolata lett volna, amit az óvilági uralkodók hordtak a régi korokban.

Qera mögött ott sorakozott a legénysége. A ruhájuk kopott volt: kilátszott a bőrük a nadrágjukon és a

felsőjükön lévő lyukakon. Nyilvánvaló, hogy a megtámadott és kifosztott hajókról szerezték és hasznosították újra őket.

Remoránok. Az óceán dögkeselyúi.

Biztosan kiértünk az Egyesült Tengerre, amíg aludtam.

- Micsoda harag - jegyezte meg Qera mosolyogva. - Egy zátonyról jöttetek? - A bűvárruhámra mutatott.

- Hadd találjam ki. A legközelebbi Napéjegyenlőség. Igazam van? Messze kerültetek otthonról, *lányok*.

Az utolsó szót úgy ejtette ki, mintha könnyű zsákmány lettünk volna. Pedig nem, ha rajtam múlik. Nem azért jutottunk el ideig, hogy legyőzzenek bennünket a remoránok.

Ezek a vízi nomádok nem voltak hajlandók csatlakozni egyetlen zátonyhoz vagy szigethez sem, amely felbukkant a megduzzadt tengeren. A nyílt tengeren éltek, visszautasították a kormányzást, és összefogtak, hogy kifosszanak mindenkit, aki keresztezte az útjukat. Nem merültek, mert nem voltak rászorulva.

A hűvös, sós szél ellenére mezítláb voltak. Mindegyik remorán egy felénk mutató szigonyt tartott a kezében. Nem támadólag, inkább figyelmeztetésként, ha nem működnénk együtt. A szigonyok csúcsát látvány alapján vagy rozsdá, vagy vér borította. Nem fogadtam volna a rozsdára.

A *Napkelte* megingott, ahogy a magas nő, Qera súlya ráterhelődött.

- Ez egy háromszemélyes hajó - mondtam, ahogy magam mögé toltam Elyseát. - Nem szállhatsz a fedélzetre, hacsak nem akarsz, hogy a tenger fenekére süllyedjünk. - A hajót úgy építették, hogy elsüllyedjen, ha többletsúly nehezedett rá, ezzel is betartatva Napéjegyenlőség szigorú súlykorlátozását. Senkit nem lehetett becsempészni a kikötőbe az Őrtorony tudta nélkül.

A remoránok járműve más volt. Lopott hajók roncsaiból rakták össze, valószínűleg napéjegyenlőségi és más, szerencsétlenül járt remorán hajókból. Senki nem menekülhetett a kapzsiságuk elől. Két széles szárnyon panelek borították a fedélzetet, hogy begyűjtsék a nap sugarait. A hajó hatalmas mérete lehetővé tette, hogy a viharos tengert járják, és megtámadjanak mindenkit, aki keresztezte az útjukat. A hajóorra több száz dárda volt rögzítve. Ez a halál járműve volt.

- Én csak kettőt számolok - mondta Qera rám, majd Elyseára mutatva.

Önkéntelenül is a nővéremre néztem. Miért maradt csendben Lor? Itt volt a lehetőség, hogy segítségért

kiáltson. Azt akarta, hogy a remoránok elfoglalják a hajónkat? Vagy hogy felboruljunk és megfulladjunk?

Visszatartottam a lélegzetemet. Láttam már hajókat, amiken megpróbáltak emberek csempészni Napéjegyenlőségre. Mindegyik elsüllyedt, mielőtt a kikötőbe ért volna. Az őrtorony soha nem küldött segítséget. Néha a legénység túlélte. Palindromina pedig elvitte azokat, akik nem.

Megbillent a hajónk, víz zubogott az ezüstös fedélzetre.

De aztán egyenesbe jöttünk. Összeráncoltam a homlokomat. Négy ember volt a fedélzeten. Miért nem kezdtünk süllyedni?

- Ne vesztegessük az időt! - mondta a nő a férfinak a másik hajóban. - Még más hajókat is le kell aratnom. Felszállás!

A tenyerembe mélyesztettem a körmömet.

- Ne merészelje!

Újabb lökés, és a remoránok hajója nekünk jött, a dárdák a hajónk oldalba vájtak. Még több kár, és a tengerbe veszünk.

- Én mindig merek. Nem igaz, fiúk? - kérdezte Qera vigyorogva. Csak a képzeletem játszott velem, vagy tényleg ki voltak hegyezve a fogai? Hallottam, hogy a remoránok emberhúst szoktak enni, amikor nem

találtak halat, de rábukkantak valakire, aki megpróbálta átszelni az Egyesült Tengert.

Reméltem, hogy csupán a sötétség játszik az elmémmel.

- Igen. Ahogy én is - vágta rá egy görbe orrú remorán. - Merek új felsőről álmodni. - A sajátjából szinte már semmi nem maradt, felfedte cserzett, durva bőrét. Mohón bámulta a ruhámat.

- Én meg vacsorában reménykedem - jegyezte meg egy másik. Hosszú, rezes szakála volt és szeplős arca. Az állkapcsát csattogtatta felénk. A nevetés hullámokban söpört végig a legénységen.

Lehet, hogy a kannibálmeseik nem pusztán kitalációk voltak, amelyek gyerekek ijeszgetésére szolgáltak?

- Mit akarnak? - kérdezte Elysea mellém állva.

- Elég hosszú a lista - mondta Qera, széttárva a karját. Olyan sok karkötő volt a csuklóján, hogy fémbilincsnek látszottak. - Az jobb kérdés, hogy mit *nem* akarok. - A legénysége megint nevetett. Kábé húszán lehettek. Esélyünk sem volt.

Qera közelebb lépett hozzánk, én pedig önkéntelenül is hátratántorodtam az undortól. Búzlott a halbelsőségtől és a hínártól.

- Nincsenek készleteink - magyarázta Elysea. - Nem utazunk messzire. - Ez nagyjából igaz is volt. Nem volt

időnk összecsomagolni az útra.

- Biztosan találunk valami értékeset. - A nő vigyorgott, és közeli már jól látszottak a kihegyezett fogai. - Nem igaz, fiúk?

Kuncogtak, és a mellkasunk felé emelték a szigonyokat.

- Állj félre, lány. - Qera megpróbált elnyomakodni mellettem, hogy lemenjen a kabinba. - Hol van a generátor?

Nem engedhettem, hogy elvigyék. Mivel a nap már lement, szükségünk volt a generátorra, hogy eljussunk a Kavalkád-szigetekre. Különben soha nem fogjuk megtalálni a szüleinket.

- Nem akarják a hajónkat? - kérdezte Elysea. Csendre intettem.

Qera megint megmutatta éles fogait.

- Felajánlod?

- Meg fogunk halni idekint - jegyeztem meg, remélve, hogy maradt még benne emberség. - Ha elviszi a generátorunkat, esélyünk sem lesz. Itt kilométerekre nincs semmi.

- Nem a mi bajunk - válaszolta. - Remorán területen meg kell fizetni az átkelés árát. Néha ez az ár az életetek. - Vállat vont, mintha semmiség lett volna.

Nem lett volna szabad vállalnunk a kockázatot.

A remoránok tudták, hogy nem léphetnek Palindromina területére, különben a flottájukkal találják szemben magukat. Nem tudták felvenni a harcot a modern hajókkal. De hiába volt a *Napkelte* palindrominai tervezésű, nem tettek rá semmilyen fegyvert.

Qera legénysége röhögött mögötte. Még egy remorán lépett a hajóra. Ezúttal a hajó megbillent. Fél óránk, talán még kevesebb időnk volt a süllyedés előtt.

- Mozgás - parancsolta a szakadt felsős remorán, és félrelökött, hogy a hajó irányítópaneljéhez férkőzzön.

Qera legénysége letekert egy drótot, és áthajította a vízen. A szakadt felsős férfi bedugta a töltőnkbe.

- Ne tegyék ezt! - könyörögtem. - Minden mást odaadunk.

Qera összehúzott szemmel nézett rám.

- Nincs szükségem másra. - Visszafordult a társához. - Nyomd meg a gombot.

Összeszorult a mellkasom.

- Mindet vedd el - vigyorgott.

A hajó duruzsolt, ahogy az energiaátvitel elkezdődött. A remoránok az öklükkel és a lábukkal doboltak a hajójukon.

- Tíz perc! - üvöltötte a görbe orrú, szakadt ruhás férfi. Megnyomta a gombot a kormány mellett. - Utána

teljesen fel leszünk töltve, és mehetünk.

Elyseára pillantottam. *Mit csináljunk?*

- Nos - szólalt meg Qera. - Odaadom a légzőcsövemet. Megfelelő alku?

- Megfelelő? - csattantam fel. - Nem fogjuk túlélni a tengert! Halálra ítéel minket!

- Van bűvárruhád - felelte.

- Maga... - Le akartam rohanni, de Elysea lefogott.

- Ne - figyelmeztetett. - Bántani fognak.

Leráztam magamról. Tennünk kellett valamit. Tíz percen belül halottak leszünk. Elysea lepillantott a kabinba, ami nem kerülte el a remoránok vezetőjének figyelmét.

- Mi van odalent? - kérdezte Qera.

Elysea az útjába állt.

- Semmi érdekes.

Miért védte Lort? Amiatt kellett volna aggódnia, hogyan jutunk ki a karmaik közül. Neki nem volt bűvárruhája, még mindig a táncjelmezét viselte.

Bár nem tudtam, mit tehetnénk. A remoránok szó szerint az orrukig fel voltak fegyverkezve, még a fogaik is annak minősültek.

Qera vigyorgott.

- Rossz válasz, barátom.

Elnyomakodott Elysea mellett, mire utánaszaladtunk.

- Állj! - mondta Elysea. - Ne... - De nem fejezte be a mondatot.

Megtorpantam félúton a lépcsőn, mert nem értettem, amit láttam.

A kabin üres volt.

- Mit *ne*? - kérdezte Qera.

- Semmit - felelte Elysea a fejét rázva.

Hogy szabadulhatott ki Lor? Tudhattam volna, hogy itt hagy minket meghalni, ha teheti. Nem lett volna szabad a fedélzeten hagynunk.

A remorán vezető tett egy lépést felénk.

- Mi folyik itt?

Elysea megrázta a fejét, és addig hátrált a lépcsőn, amíg nekem nem ütközött.

- Mit rejtegettek? - Qera szeme csillogott: remélte, hogy az áramnál többet is találhat.

- Semmit - feleltem, miközben bólintottam Elyseá-nak. - Nézzen csak körbe.

- Azt fogom tenni - válaszolta Qera -, kösz a javaslatot.

Megfordult a fejemben, hogy bezárom a kabinba, de akkor is maradna egy egész hajónyi remorán, akikkel le kellene számolnunk. Nem akartam tovább bosszantani őket.

- Qera! - kiáltotta egy hang felülről. - Gyere fel. Most!

- Nem érek rá! - ordította vissza. - Semmit sem képesek egyedül megcsinálni - csevegett barátságosan. - *férfiak.* - Sóhajtván megrázta a fejét.

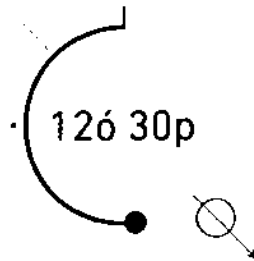
- De a hajónk - kiáltotta egy másik remorán -, elúszik a tengeren!

Összenéztünk Elyseával.

Lor.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

LOR

Hétfő, 23:30

VALAMI BAJ VOLT. Tudtam, amint a hajó megremegett.

Amikor Tempest közölte, hogy valaki felszállt, reméltem, hogy Ray érkezett meg. Valahogy megtalált, bár a lányok összetörték a tabletemet. De aztán valami nekiütközött a hajó oldalának.

Megtámadtak minket.

Ray soha nem tett volna ilyet.

Hangos szóváltást hallottam fentről. A *remorán* szó említésekor meghűlt a vér az ereimben. Egész életemben Palindrominán laktam, ezért a remoránokról szóló mesék épp olyan ijesztőek voltak, mint a hatalmas tengeri lények misztikuma, amik az óceánt járták, és mindent felfaltak, ami az útjukba került.

A remoránok megeszik ezeket a lányokat vacsorára.
Talán szó szerint, ha a mesék igazak voltak.

Ki kellett jutnom innen.

Nekifeszültem a kötelékemnek, de a csomó szoros volt.
Tempest tengerész volt: tudott csomót kötni. Én azonban
másztam. Közelről ismertem a kötelet, főleg a
gyengeségét.

Addig rángattam, amíg a vállam megsajdult, a csuklóm
pedig kivörösödött. Biztosan volt más kiút.

Körbenéztem a kis kabinban. Láttam néhány
búvárfelszerelést, mentőeszközöket, ha a hajó
elsüllyedne, de mást nem nagyon. A hajót nyilván
sebességre tervezték: még hálófülkéje sem volt.

Megint nekifeszültem a kötelékemnek.

- Basszus. - Valami belevágott a csuklómba.
Megfordultam. Az echolinkem volt az. Bár a fémpánt
nem volt éles, a nyomástól a bőrömbe vájt, és
felhasította.

A véremtől csúszós lett a kötel.

De eszembe jutott róla valami.

Megfordítottam a csuklómat, és a kötelhez szorítottam
a fémkarperec szélét. Reszelni kezdtem vele a kötelet.
Elkezdett foszlani.

- Igen! - Egyre gyorsabban mozgattam a csuklómat.

Amikor a kötél vastagságának fele eltűnt, mély levegőt vettem, és olyan erősen megrántottam, ahogy csak tudtam. A kötél elszakadt, én pedig kiszabadultam.

Úgy hallottam, pont időben. Valaki felszállt a hajóra, a pluszsúlytól mélyebbre merültünk a vízben. Kinyitottam a legközelebbi ablakot, és kinéztem a sötétbe. Libabőrös lett a karom.

Soha nem voltam jó úszó. Nem volt rá szükség. Most viszont nem volt más választásom.

Kibújtam a lyukon a vízbe.

Nem volt túl hideg, de semmit nem láttam. Belekapaszkodtam a hajóba, és átmanővereztem a túloldalára, hogy felmérjem, mivel álltunk szemben.

Egy nagy, szárnyas jármű állt meg az Alerin lányok hajója mellett. Vagy inkább rohant *bele*. Fény nélkül is láttam a kárt. A remoránok egy magas, kék hajú nőt éljeneztek, aki felszállt a lányok siklójára.

Próbáltam a remoránokra koncentrálni, nem pedig arra, hogy mi lehet alattam a mélyben. De nem tudtam nem gondolni a pengeéles fogú lényre, amint tátott szájjal megkarcolja a sarkamat.

Soha nem kedveltem este az óceánt. Túl sok titkot rejtett. Nem értettem, Ray miért szerette. De nem volt időm a félelemre.

Ellöktem magam a biztonságot jelentő hajótól, és a remoránok járműve felé indultam. A legénység hangos volt, az orrban gyűltek össze, izgatottak voltak a fogás miatt. Itt volt a tökéletes alkalom, hogy észrevétlenül cselekedjek.

Felhúztam magam a hajójuk hátuljára. Gyorsan megköszöntem a nehéz felszereléseknek, amelyeket az Akváriumban kellett mozgatnom, hogy jó kondiban tartottak. Miután felszálltam, összegörnyedve indultam a rozoga kormányhoz, az egyetlen dologhoz a fedélzeten, ami köztem és a legénység között állt. Közelebb lopakodtam... annyira közel, hogy éreztem a ruhájukból felszálló bűzt. Csak meg kellett volna fordulniuk, hogy észrevegyenek.

Annyira hangosnak érzékeltem a légzésemet, meglepett, hogy még nem kaptak el.

A szedett-vetett kormányrúdnál volt az irányítópanel. Úgy nézett ki, mintha különböző gépekből rakták volna össze, köztük szárazföldi járművekből is. Bár a hajóvezetésről semmit nem tudtam, mióta a lábam elérte a pedálokat, vezettem és szereltem a kocsikat.

Gyorsan lecsavaroztam a kormányt, és kerestem valamit, hogy megbütyköljem a gyújtást. Szerencsére a hajó iszonyú kupis volt. Mindenféle szemét borította, többek között csontok is voltak a padlón.

Legyőztem a borzongást, és felemeltem az egyiket. Csak reméltem, hogy halcsont. Ahogy rátapostam a csontra a cipőmmel, a legénység felüvöltött. Kinéztem a kormány fölé, de senki nem látott meg.

Gyorsan beindítottam a motort, aztán belenyomtam az összetört csontot, hogy ne tudják leállítani. A motor hörögve életre kelt. Nem sok energiájuk maradt. Biztosan ezért szállták meg a hajónkat.

A lányok hajóját, javítottam ki magam.

- Hé! - kiáltott fel a közelben egy remorán. - Beindult a hajó?

Kiszaladtam a fülkéből, és leugrottam a hajó hátuljáról a kormányra a kezemben.

Ahogy visszatértem a lányok hajójához, a legénység korábbi örömujjongása segélykiáltássá változott.

Egy remorán férfi visszaugrott a hajójukra, ahogy az eltávolodott. Miközben felhúztam magam a fedélzetre, egy csattanást hallottam, ahogy a köté, ami összekapcsolta a két hajót, elszakadt.

- Sziasztok! - köszöntem.

Tempest, Elysea és a kék hajú remorán nő feje egyszerre fordult felém. A hajó megbillent a súlyomtól. Meg kellett szabadulnom a remorán nőtől. Gyorsan.

Meglengettem a kormányt a levegőben.

- Azt hiszem, hiányzik a hajód egy fontos alkatrésze.

A remorán nézte, ahogy a hajója elszelel, a fogságba esett legénységgel a fedélzetén.

- Mit csináltál? - kérdezte.

Válaszul behajítottam a kormányt a vízbe... a hajó haladásával ellentétes irányba.

- Javaslom, ugorj utána - mondtam. - Mielőtt túl késő lenne.

A remorán vezető megvillantotta éles fogait, mielőtt beugrott a vízbe a kormány után.

- Gyorsan - mondta Tempest Elyseának, akcióba lendülve. - Indítsd be a *Napkeltét*, mielőtt visszajönnek értünk.

Elysea kihúzta a dugót az irányítópultból, és a vízbe hajította. Beindította a motort, a hajótest pedig a víz fölé emelkedett.

A remoránok így már nem fognak elkapni minket. Reméltem, hogy Ray már nem követett bennünket: nem akartam, hogy egyedül kelljen szembenéznie a remoránokkal.

- Hogy szabadultál ki? - kérdezte Tempest, amikor biztonságos távolba értünk. Valószínűleg újra meg akart kötözni.

- Számít ez? - válaszoltam. - Segítségre volt szükségetek.

Megkeményedett az arca. Még mindig nem tudta, megbízhat-e bennem.

- Gondolom, azt akarod, hogy megköszönjük...

- Nem, ha kérnem kell. - Kicsavartam a vizet a ruhámból, és összedörzsöltem a tenyeremet, hogy ne fázzak annyira. Egész életemben nem voltam ilyen sokat az óceánban.

Elysea megkerülte a testvérét, és levette a véres kötelet a csuklómról.

- Köszönjük, Lor. Van egy pluszpólónk a kabinban, ha át akarsz öltözni valami szárazba.

- Köszönöm - mondtam.

Tempest nem mondott semmit, de éreztem a tekintetét a hátamon, ahogy lementem a kabinba átöltözni.

Fél órával később Tempest megérintette a hajó echolokátorát.

- Kijutottunk az Egyesült Tengerről. Megcsináltuk!

Elysea vigyorgott, és hátba veregette a hűgát.

- *Együtt* csináltuk meg. - Rám nézett.

Válaszolni akartam, de a torkomon akadt a szó.

- Mi az ott? - sikerült kinyögnöm, miközben előre mutattam.

Mindenféle színű fények világítottak a vízben, akár egy összetört szivárvány. Elysea lelassította a hajót.

- Korall - felelte Tempest mosolyogva. A hajó szélére húzódott, hogy közelebből is megnézzem.

- Biztos egy nagy rom van alattunk, közel a felszínhez - magyarázta Elysea.

Kihajoltam Tempest mellett, hogy megnézzem. Soha nem láttam az Óvilágot, de sokszor elképzeltem, amikor körbevettek az Akvárium ragyogó tartályai. De ilyet sosem tudtam volna magam elé képzelni.

A néhány foszforeszkáló fény a vízben megsokszorozódott, ahogy lassan elúsztunk a rom fölött. A korallok világító festéknek tűntek. Egyenesen lepillantva egy olyan épületet láttam, aminek több száz boltíve és tornyocskája volt.

- Vajon mi lehet még odalent? - kérdezte Tempest. A rózsaszín és kék fények visszatükröződtek a szemében. Rám mosolygott. Összeszorult a mellkasom. Annyira gyönyörű volt, hogy arra már nincsenek szavak.

- Nincs időnk nézelődni - jelentette ki Elysea szomorúan. - Felfedezetlenül kell maradnia.

Tempest sóhajtván ellökte magát a korláttól, de én nem tudtam elfordítani a tekintetemet.

Az Óvilág *tényleg* csodaszép volt. Tempest igazat beszélt. Bár nem voltam jó úszó, azt kívántam, bárcsak lemerülhetnék, hogy a saját szememmel is megnézzem.

Elysea gázt adott.

A fények összemosódtak, ahogy felgyorsultunk. Nem sokkal később megint az üres, fekete vízen haladtunk. Gyászoltam a világ elvesztését, amit soha nem lesz lehetőségem felfedezni.

Néhány perccel később Tempest átvette a kormányt a nővérétől.

- Pihenj egy kicsit - mondta neki. - Néhány óra múlva a szigeten leszünk.

- Jól vagytok - válaszolta Elysea ásítva.

Tempest a kabinra mutatott.

- Menj!

Elysea legyőzötten kuncogott.

- Még egyszer köszönöm - mondta nekem, ahogy elsétált mellettem. - Tartozunk neked.

Mielőtt lesétált a kabin lépcsőjén, megtántorodott, és összecsuklott alatta a lába.

- Elysea! - kiáltotta Tempest, otthagya a helyét a kormányznál.

Felhúztam Elyseát a fedélzetre. Barna haja glóriaként terült szét az arca körül. Fennakadt a szeme.

- Az istenekre - nyögte Tempest. - Az istenekre. Ő most...

Nem tudta kimondani. A csuklójára tettem az ujjaimat. Éreztem gyenge pulzusát, miközben az enyém a fülemben dobogott.

- Nem - feleltem. - Jól van. - De nem éreztem egyenletesnek a szívdobogását. Ahogy az enyémet sem.

- Akkor meg miért esett össze? - Tempest hangja hisztérikus volt. - Csak az időnk fele járt le! Mi baja van?

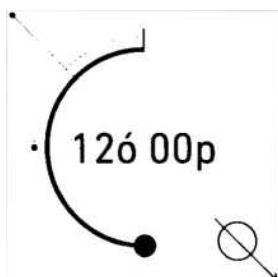
- Nem tudom.

Az echómra pillantottam, a második kék kör villogott. Megráztam a csuklómat. Miért nem...

Valami a mellkasomba mart. Elzsibbadt a karom. Elysea kiesett a kezemből, és elsötétült a világ. Olyan feketeség vett körbe, mintha a legmélyebb óceán fenekén lettem volna.

HARMINCKETTIK FEJEZET

TEMPEST

Hétfő, éjfél

NEM ÁLLTAM KÉSZEN Elysea halálára. Nem készültem fel arra, hogy végignézzem, ahogy kialszik a szemében az élet. Ez rosszabb volt, mint korábban. Sokkal rosszabb. Akkor nem láttam holtan, nem láttam a testét. Daon felajánlotta, hogy azonosítja helyettem.

Bár sokszor elképzeltem élettelenül, más volt a saját szememmel látni. Most nem tudtam elfordulni. És a látvány örökké kísérteni fog.

- Ne, ne, ne, ne, ne! - Noszogattam, hogy felébredjen, de nem tért magához. Még hátra volt tizenkét óránk. Találkoznunk kellett volna a szüleinkkel.

Lor ájultan hevert mellette. Mi az átkozott víz történt?

Az ölembe húztam Elysea fejét. Az arcára potyogtak a könnyeim.

Nem fogok élve emlékezni a nővéremre: nem emlékszem majd az értékes időre, amit együtt töltöttünk. Nem fogok emlékezni a nevetésére, a hangjára, a táncára. Csak az élettelen testére.

A halála mindent kitöröl, amit szerettem benne.

- Kérlek - könyörögtem Lornak és Elyseának. - Kérlek, ébredjetek fel! Ne hagyjatok itt egyedül.

Rengetegszer imádkoztam a lenti istenekhez, de soha nem hallgattak meg. Könyörögtem, hogy ezúttal ne így legyen. Csak most az egyszer.

Ijedt, szaggatott légzésemen kívül csak a *Napkelte* motorjának duruzsolását hallottam, ahogy a nyugodt vizet szeltük. Az eső elállt, a felhők széteszlottak, és a holdfény a fedélzetre vetült, megvilágítva Elysea arcát. El akartam fordulni. Szerettem volna leugrani a hajóról, és a lenti világba süllyedni. El akartam bújni előle, minden elől.

Aztán Elysea kinyitotta a szemét, Lor pedig felnyögött.

Ülő helyzetbe húztam a nővéremet.

- Jól vagy? Mi történt?

Szaggatott lélegzetet vett, és a csillagos eget kémlelte.

- Nem tudom. - A mellkasára tette a kezét. - A szívem... azt hiszem, megállt. - Rettegés csillogott a szemében.

Miután meggyőződtem róla, hogy nem fog eldőlni, Lorhoz mentem. A szeme mozgott a szemhéja mögött. Remegett a karja. Ébredezett.

Egy kör az echolink képernyőjén eltűnt, aztán ismét megjelent.

Lor lélegzet után kapva tért magához. Hátrátántorodottam a fedélzeten.

- Hol vagyok? - kérdezte. A szeme kékje elhalványult. A bőre olyan színű volt, mint egy esőfelhő. Mintha haldoklott volna.

- Összeestél - mondtam lassan. Valami gondolat motoszkált az elmém hátsó zugában, amit nem tudtam megragadni. - Elysea után nem sokkal.

Lor az echolinkre nézett, és megrázta a csuklóját. Összerezzenem a látványától.

- Biztos valami technikai hiba - jegyezte meg.

- Technikai hiba? - kérdezte Elysea, és összenézett velem. - Miféle hiba?

Bár nem akartam, közelebb húzódtam a sráchoz. Magához vonzott az echolink fekete képernyője.

- Biztosan megterhelődött a kötelék, vagy ilyesmi - motyogta szinte csak magának.

- Milyen kötelék? - faggattam.

Felpillantott az echolink tanulmányozásából.

- Hogy mondod?

- *Te* mondtad. Milyen kötelék?

Megrázta a fejét, de nem fogom hagyni, hogy megint hazudjon.

- Miért ájultál el Elysea után? - kérdeztem.

- Együttérzésből? - válaszolta vállat vonva, és nevetett.

Nem volt vicces

- Azt várod, hogy elhiggyem?

- Tempe. - Elysea arca komoly volt. - Hagyd békén egy kicsit. Nincs jól. Nem látod?

- De igen. - Én is komoly voltam. - És tudni akarom, miért. Miért nézel ki úgy, mint egy hulla, amikor a nővérem fog meghalni alig tizenkét óra múlva?

Végighúzta a kezét az arcán.

- Nem árultam el nektek a teljes igazságot - jegyezte meg a kezeibe temetkezve.

Miért nem vagyok meglepve?

- Akkor nyögd ki! - csattantam fel. Nem fogom megvárni, hogy Elysea megint elájuljon csak azért, hogy megtarthassa a titkait. - Miért esett össze Elysea az előbb?

Elvette a kezét az arca elől, mélyen a szemembe nézett, és megfeszült az állkapcsa.

- Nem tudom. Ez az igazság.

Éreztem, hogy ennél többről volt szó.

- De? - sürgettem.

- De azt tudom, hogy *én* miért estem össze utána - mondta.

Valahogy tudtam, mit fog mondani, egy pillanattal azelőtt, hogy kimondta volna.

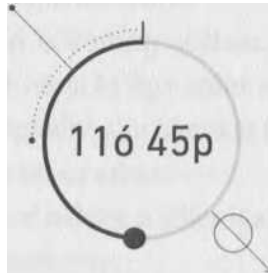
- Össze vagyunk kapcsolva a nővéreddel. - Elyseára mutatott. - Ami vele megtörténik, az velem is. Ha megállt a szíve, akkor az enyém is megállt.

Soha életemben nem fogom elfelejteni az arckifejezését, amikor hozzátette:

- Tizenkét óra múlva egyikünk meg fog halni.

HARMINCHARMADIK FEJEZET

LOR

Kedd, 0:15

TÉNYLEG NEM TUDTAM, miért gyengült el Elysea, csupán abban voltam biztos, hogy vissza kell térnem Palindrominába. *Most.* Különben lehet, hogy mindketten meghalunk.

- Te meg miről beszélsz? - kérdezte Tempest. Nem láttam az íriszeit. Fekete haja úgy kunkorodott a vállára, akár a hínár, a szeme olyan sötét volt, mint az óceán egy holdfény nélkül éjszakán. Ő lett volna a halál angyala, aki eljött értem? Vagy egy vízi boszorkány, aki leránt magával a mélybe?

- Össze vagyunk kötve a nővéreddel. - Felültem. Visszatért az élet a testembe. Nem haltam meg. Még nem. De fáradt voltam. Pokoli fáradt. - Ami vele megtörténik, az velem is.

De ennél sokkal rosszabb volt a helyzet. Nem egyszerően össze voltunk kapcsolva. Ha nem viszem vissza Elyseát, mielőtt letelik a huszonnégy óra, egyikünk meg fog halni. És lehet, hogy én leszek az.

Reszketve felsóhajtottam. Hallgatnom kellett volna Rayre. Ő be akarta vonni Palindromina biztonsági őreit, hogy Elysea időben visszakerüljön a szigetre, még ha ez azt is jelentette, hogy elveszíti az állását. Meg akarta menteni az életemet. De nem hallgattam rá. Azt hittem, egyedül is megtalálhatjuk őket, mielőtt Palindromina rájönne, hogy eltűnt. Nem csak Rayről volt szó. Meg akartam őrizni azt az életet, amit az Akváriumban éltem.

- Hogy érted ezt, Lor? - kérdezte Elysea.

Épp elég sokáig titkoltam a valódi okát annak, miért kellett visszavinni Elyseát Palindrominába. Azt hittem, az igazsággal magam ellen fordítanám a testvéreket. Hogy elkezdenének reménykedni, és belekapaszkodnának a lehetőségbe, hogy Elysea életben maradhat. Most már nem volt választásom.

- A feltámasztási folyamat nem egyirányú - magyaráztam. - Egy életet nem lehet visszahozni anélkül, hogy ne vennénk kölcsön valaki mástól. Ezért nem támaszt fel Palindromina annyi embert, amennyit tudna. És ezért tart csupán huszonnégy óráig. Kölcsön kell venniük az életet valaki mástól, vagy inkább

megosztani vele. - Elyseára mutattam. - Jelenleg közös a pulzusunk. Közös a szívverésed az enyémmel. Én kötlek az élethez.

- Nem értem. - Tempest összeráncolta a homlokát. - Magyarázd meg.

- Mielőtt feltámasztottak - mondtam Elyseának -, ejtettek rajtad egy bemetszést, hogy beléd ültessenek egy érzékelőt, ami az echolinkemhez van kapcsolva. - Ez volt a feltámasztás előtti folyamatnak az a része, amit Ray csinált végig a tudósokkal, mielőtt átadta nekem az echolinket.

Elysea letépte a kamu kórházi karkötőt, és ott is volt az apró, négyzet alakú dudor a bőre alatt.

- Utána csak fel kellett vennem az echolinket, és megnyomni a szinkronizálás gombot dél előtt egy kicsivel. - Tempestre pillantottam. Vajon már rájött, hogy velem volt abban a pillanatban, amikor feltámasztottam a nővérét? - A szívverésem felélesztette a te alvó szívedet, mintha elektromos impulzust küldtem volna feléd az echolinken keresztül. Mióta a szíved újraindult, közös a pulzusunk, ugyanabban a ritmusban ver. - Az egyik kék körre mutattam az echolink képernyőjén. - Ez nem csupán a visszaszámlálást követi nyomon... az érzékelő tartja összehangolva a szívverésünket. Egyfajta bypass-ként használod a szívemet, hogy a tiéd tovább

pumpálja a vért a testedben. - Rákoppintottam a másik karikára.

Elysea a mellkasára fektette a tenyerét.

- Mivel közös a szívverésünk, ami Elyseával történik, az velem is megismétlődik - mondtam. - Ezért estem össze én is, amikor elájult. A huszonnegyedik óra végén a köteléket elvágják, az őrző visszatér a saját éleléhez, a páciens pedig meghal.

- Hogy kell elvágni a köteléket? - faggatott Tempest.

- Vissza kell vonni a szívverésünk szinkronizálását feleltem. - Palindromina tulajdonképpen megállítja .1 páciens szívét.

Tempestnek elakadt a lélegzete.

- Megölitek őket?

Keresztbe tettem a karomat. Nem értette.

- Ha nem állítjuk meg a páciens szívét huszonnégy óra után, az egyikünk mindenféleképpen meg fog halni.

- Az *egyikőtök*? - Tempest összehúzta a szemét. -Nem úgy érted, hogy a páciens? Nem Elysea?

- Talán, de lehet, hogy nem. Nincs rá garancia. A huszonnégy óra vége felé a szívünk harcolni fog a pulzusért, amíg az egyikük nyer. - Nem mertem Elyseára nézni. Egész idő alatt csendben volt. Azon gondolkodtam, mi járhat a fejében. Szerinte megérte a

kockázatot? Ötven százalék az életre? Jól tettem, hogy titokban tartottam előle?

- Akkor a huszonnégy óra kamu? - követelte Tempest a választ kipirult arccal, könnyes szemmel. - A nővérem megélheti a holnapot?

- Nem. Az összekapcsolás mindkét szívet megterheli. Az egyik mindenképpen elgyengül és megáll. Palindromina azért írja elő a huszonnégy órát, hogy biztosítsa, hogy az őrző életben maradjon, a páciens pedig visszatér a korábbi állapotába.

- Úgy érted, a halálba - vicsorogta Tempest. - Ezért nem hagyhatja el senki az intézményt, ezért követtél minket. Nem érdekel sem a munkád, sem a barátod. Magadat akarod megmenteni! Azért akarod visszavinni Elyseát Palindrominába, hogy biztosan ő haljon meg, ne te.

- Nem akarok meghalni - válaszoltam. - Ez olyan rettenetes dolog?

Felhorkant, de nem mondott semmit.

- Miért huszonnégy óra? - kérdezte halkan Elysea. - Miért nem osztozhatunk tovább a kötéleken?

- A test ciklusához, a cirkadián ritmushoz van köze - magyaráztam. - A test alapvetően újraindítja magát huszonnégy óra után, ami megzavarja a bypasst, és megszakítja a köteléket.

- Mi történik velünk, ha kifutunk az időből? - kérdezte Elysea lesütött szemmel. - Ha nem vágjuk el mi magunk a köteléket?

- Az egyikünk meg fog halni. Azonnal.

Elysea hátralépett, és a szájára tette a kezét.

- Nem akarom, hogy meghalj.

Hála és köszönet bárkinek, aki figyel minket, legyen az isten, vagy sem. A lánynak van lelkiismerete.

Tempest a nővérehez fordult:

- Ezzel meg mit akarsz mondani?

- Nem lehetek felelős a haláláért, Tempe - mondta. - Nem éri meg a kockázatot.

- Miért kell vagy az egyiknek, vagy a másiknak lennie?

- Tempest becsukta a szemét. - Nem akarom, hogy meghalj, ha van rá esély, hogy együtt maradjunk.

Megértettem a fájdalmát. Rájött, hogy a nővére talán visszatérhetne a normális életéhez. Egyesíthetné a családját. Végleg.

- Nem fogom megölni - suttogta Elysea. - Nem lehetek felelős a haláláért. Én már meghaltam. Nekem kell felajánlom az életemet az övéért.

- Nem akarsz élni? - Tempestnek megremegett a hangja. Kerülte a tekintetemet.

- Tudod, hogy akarok - felelte Elysea. - De mindketten tudjuk, hogy nem halhat meg valaki azért, hogy együtt

legyünk.

Tempest szaggatottan felsóhajtott. Lehetetlen helyzetben voltunk.

- Nem akarlak elengedni - jelentette ki. - Még egyszer nem. Soha többé!

Elysea odament a húgához, hogy megvigasztalja, és suttogott valamit Tempestnek, mielőtt visszafordult hozzám. Elysea gyönyörű volt, mégis kényelmetlen maszkként viselte a szépségét, mintha nem akarná, hogy valaki észrevegye. Csupán akkor tűnt úgy, hogy jól érzi magát a bőrében, amikor a Tavaszi Dagályon táncolt. Vajon azért, mert tudta, hogy kölcsönkapott időn élt? Vagy mindig is ennyire bizonytalan volt?

- Sajnálom, hogy elszöktünk - mondta nekem kedves, megértő arckifejezéssel. - Soha nem tettem volna, ha tudom, hogy ezzel veszélybe sodrom valaki más életét. Vigyél vissza Palindrominába. Helyrehozzuk a dolgot.

Nem tudtam biztosan, mit akart helyrehozni. Nem tudunk változtatni a tényen, hogy meghalt. De ez nem az én felelősségem vagy hibám volt. Csupán az érdekelt, hogy visszavigyem ezt a lányt Palindrominába.

Legalábbis eddig ezt akartam. Most viszont, hogy kezdtem megismerni az Alerin testvéreket, nem szerettem volna elszakítani őket egymástól. Legalábbis nem azonnal.

- Milyen messze vannak a szüléitek? - kérdeztem.

- Miért? - morogta Tempest. Visszahúzta a védőfalait. Az elmúlt néhány percben azt hitte, hogy el fogja veszíteni a nővérét, reménykedett, hogy talán mégsem, aztán megint szembe kellett néznie az elvesztésével. Én is ordibálni akarnék valakivel a helyében.

- Talán mindkettőt megtehetnénk - javasoltam. - Elhajózhatnánk a Kavalkád-szigetekre, aztán visszatérhetnénk Palindrominába, hogy elvágjuk a köteléket.

Így az Alerin testvérek eltölthetnének néhány órát a szüleikkel. Ez a legkevesebb, amit tehettem. Azok után, amiken keresztül kellett menniük miattam, hogy üldöztem őket az óceánon, menekülniük kellett az utolsó együtt töltött óráikban. És ami ezután következik, a szétkapcsolási folyamat még rosszabb lesz. Örökre el kell majd búcsúzniuk egymástól. Akkor kezdődik az igazi fájdalom. Ez olyasmi, amit Palindromina nem reklámozott.

Elysea felemelte a tekintetét, az arca kisimult.

- Megengednéd?

- Erre való a program - mondtam. - Hogy elbúcsúzzatok.

- Tizenegy és fél óránk maradt, és még körülbelül két és fél órára vagyunk a szigektől - jegyezte meg Elysea. -

Néhány óránk lenne a szigeten, aztán négy óra, mire visszaérünk Palindrominába. Kicentiznénk.

Igen, de nem lehetetlen. Már nagyon közel voltunk a szigetekhez, ahhoz, hogy a testvérek újra találkozzanak a szüleikkel. Nem foszthattam meg őket ettől, akkor sem, ha az életem forgott kockán.

Az echolinkemre pillantottam, és reméltem, hogy nem fogunk mindketten meghalni.

- Elég lesz - jelentettem ki.

- Tempe? - szólt Elysea kedvesen. - Mit mondasz?

Tempest megrázta a fejét.

- Mit mondhatnék? Nem számít, merre megyünk, minden irányban a halállal találjuk szemben magunkat. Nincs menekvés.

Elysea szomorúan mosolygott a hűgára.

- Mindig tudtuk, hogy a halál lesz a végkimenetel. Amikor a szigetre érünk, megkapjuk a válaszokat.

Tempest válla megereszkedett. Azt hittem, összeesik, amikor azt mondta:

- De te nem leszel velem.

El akartam fordulni. Nem szerettem volna szemtanúja lenni a fájdalmuknak. Utáltam, hogy én voltam az okozója. De vagy az én életem, vagy Elyseáé.

- Végül mindenkinek el kell búcsúznia - jegyezte meg Elysea, lehúзва testvére kezét az arcáról. - Nem

követhetjük egymást a sötétbe, nem számít, mennyire szeretnénk. Csak a legjobbat akarom neked.

- És veled mi lesz? - kérdezte Tempest. - Mi lesz azzal, hogy neked mi a legjobb?

- Az én időm már lejárt. Ez a plusz huszonnégy óra áldás.

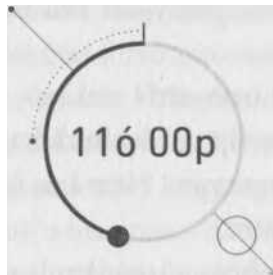
- Ettől nem lesz könnyebb - válaszolta Tempest. Tudtam, hogy ezután még nehezebb lesz, mert kiderült, hogy Elysea *élhetne*, kizárólag én álltam ennek az útjában.

Tempestnek igaza volt. Huszonnégy óra a szeretteddel nem könnyítette meg a búcsúzást, nem számít, mit ígért Palindromina.

Nem volt lezárás. Soha nem is lehetett.

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

TEMPEST

Kedd, 1:00

A HABOT BÁMULTAM magunk mögött, ahogy a fekete óceánt szeltük.

Elysea egy órával ezelőtt ájult el, és a kezem azóta is remeg. Még tizenegy óránk volt hátra. Tizenegy óra, mielőtt el kell köszönnünk. Hogy fogom elengedni azok után, hogy megtudtam, akár életben is maradhatna? Igazán élhetne. De ő nem volt hajlandó vállalni a kockázatot. Nem akarta veszélybe sodorni valaki más életét.

Vajon én képes lettem volna rá?

Ráadásul nem tudtam elhinni, hogy apa nap mint nap kockáztatta az életét, hogy visszahozza a pácienseket. Mi siklott félre, hogy el kellett menekülniük Napéjegylenlőségről?

Hallottam Elysea puha lépteit mögöttem. Szorosan behunytam a szemem.

- Nem hiszem el, hogy mindezek után hajlandó vagy feladni - mondtam. Hányszor kell még elköszönnöm tőle?

- Tudod, hogy nem erről van szó. Én már meghaltam, Tempe. Nem fájt. - Megfordultam. Vállat vont. -Én... nem voltam semmi. Nem Lor feladata, hogy feláldozza magát értem.

- Szerinted ő jobban megérdemli az életet, mint te? - Továbbra sem ismertem, de azzal tisztában voltam, hogy a nővérem jobb sorsot érdemelt ennél.

Egész eddig bujkáltam a gyászom elől. Inkább a haragomra koncentráltam. Az volt a megküzdési módszerem, hogy elhittem, Elysea ártott nekem és a szüléinknek. Ezzel győzködtem magam, hogy nem akartam... hogy nem volt szükségem arra, hogy az életem része legyen. Így könnyebb volt megbirkózni az elvesztésével.

De már tudtam az igazat. Azért akartam feltámasztani, mert hiányzott. Vissza szerettem volna kapni. Majd' két évig úgy tettem, mintha az egész az elégtételről szólt volna. Becsaptam magam.

Többé nem fogom.

Elysea tekintete egyre határozottabb lett.

- Ezt ki dönti el, Tempe? Ki dönti el, hogy ki éljen és ki haljon meg? Kinek az élete fontosabb egy másik emberénél? Mindenkinek van családja, barátai. Mindenkit szeretnek. Ki mondja, hogy én fontosabb vagyok, mint Lor?

- Én.

A szél felé fordultam, hogy megküzdjek a könnyeimmel, és a levegő lehűtse forró arcomat.

- Ne aggódj - mondta. - Minden rendben lesz, amikor újra együtt leszel anyával és apával.

- Nem tudjuk biztosan, hogy egyáltalán ott vannak-e! - Elcsuklott a hangom. - De ha igen, akkor sem akarlak elveszíteni. - Nem fogok többé úgy csinálni, mintha Elysea halála nem tört volna össze. Szükségem volt rá. Ő volt az iránytűm, a horgonyom. Nélküle elsodor az ár. - Mihez kezdek nélküled?

Megfordította a vállamat, hogy az arcomat tanulmányozza.

- Amit az elmúlt két évben. Folytatod az életedet.

- Az életemet? - Felhorkantam. - Nem éltem. Túlélő üzemmódba kapcsoltam. Egyik napot csináltam a másik után. Amíg nem láttalak újra. Ez nem élet!

Megszorította a karomat.

- Akkor jobban kell igyekezned. A kedvemért. - Leült a hajó szélére, és engem is magához húzott. - Áldottak

vagyunk, amiért megkaptuk ezt az időt. Nem kellett volna visszajönnöm. Ezt te is tudod.

A fogamat csikorgattam, hogy elállítsam a könnyeimet. A keze erős és meleg volt az enyémben. Igaznak tűnt. Élőnek. Bárcsak elég lett volna a vágyam, hogy itt tartsam. Bárcsak a lenti istenek meghallgatták volna az imáimat.

- Koncentrálnunk kell - jegyezte meg. - Nem vesztegethetjük ilyen beszélgetésekre az időt. Muszáj erősnek lenned. Értem.

Ekkor döbbentem rá, hogy reszket. Minél tovább erősködtem, minél zaklatottabb és mérgesebb lettem, Elyseát annál jobban megviselte ez a helyzet.

A nővéremnek *szüksége* volt rám. Mindig azt hittem, hogy nekem van rá szükségem, hogy ő az erőm, a gerincem, a vasam. De én lehetek a veszte. Ha nem mutatom meg neki, hogy képes vagyok erős maradni, nem fog békében meghalni. Csak azért fél a haláltól, mert retteg, hogy egyedül maradok.

De ezentúl nem így lesz. Ha arra van szüksége, hogy erős legyek, akkor az leszek. A kedvéért.

Tudtam, hogyan kell színlelni. Az elmúlt két évben mást sem csináltam. Az utolsó pillanatig eljátszom, hogy erős vagyok, mielőtt túl késő lenne. Amíg már nincs mit tenni.

Színlelni fogok. Az utolsó leheletéig.

Lor visszavonult a kabinba. Nem kötöztük meg újra. Nem volt rá szükség. Már tudtuk, hogy neki nagyobb szüksége volt ránk, mint fordítva. Nem fog elmenni sehova.

- Minden rendben? - kérdezte, ahogy elindultam felé. Grimaszolt. - Mármint, persze hogy nincs, de...

Legyintettem.

- Igen.

- őszintén sajnálom, Tempe - mondta. Megint a becenevemet használta. Bár Tempeként és nem Tempestként mutatkoztam be neki, nem számítottam rá, hogy használni fogja. Kényelmetlenül éreztem magam tőle.

- Tessék. - Átnyújtottam neki egy sűrített halszeletet és egy vizeskulacsot.

Megitta az összes vizet, és tépett a szeletből.

A hajó oldalának támasztottam a hátamat, és kinyújtottam magam előtt a lábamat. A hullámok ritmikus dobolása elcsendesítette az elmémet. Képes vagyok rá. Tudok koncentrálni. Erős leszek. Elysea kedvéért.

Miután mindent elfogyasztott, Lor hátradőlt. Már nem tűnt olyan sápadtnak.

- Köszönöm - szólalt meg. - Tudom, hogy hazudtam, de tényleg tisztában vagyok vele, mennyire nehéz ez.

- A mai volt életem legjobb és legrosszabb napja. -Még soha nem voltam ennyire tudatában a tudómet megtöltő és elhagyó levegőnek. Az életnek. - Csodálatos és rettenetes volt megint együtt lenni Elyseával.

- Nem könnyű szembenézni a halállal.

- Te mit tennél a helyemben? - kérdeztem.

Féloldalasán elmosolyodott.

- Valószínűleg belökném magamat a tengerbe. - Gyorsan kijózanodott, amikor nem nevettem. - De értékelem, hogy te sokkal kedvesebb vagy. Nem vagy gyilkos.

Összepréseltem az ajkamat. Keserű és kegyetlen voltam Lorrallal, mióta megszöktünk Palindrominából. A váróteremben azt hittem, megbízhatok benne. Hogy azt akarta, ami számomra a legjobb. Olyan *kedves* arca volt, amivel elérte, hogy leengedjem a védőfalaimat. De hazudott nekem.

Bár már tudtam az igazat, és azt, hogy *miért* tette, nehéz volt megint sebezhetőnek mutatnom magam előtte. Pedig akartam. Hosszú ideje ő volt az első ember, aki látszólag törődött velem és a nővéremmel... bár végül el fogja venni Elysea életét.

Bonyolult volt az egész. Az érzéseim is azok voltak. Mégis azon kaptam magam, hogy hozzá fordulok. Tudtam, hogy ez jelent valamit, akkor is, ha nem akartam beismerni.

- Nem, nem vagyok gyilkos - jegyeztem meg. -Mégis úgy érzem, hogy megölöm Elyseát. Visszahoztam egy olyan helyről, ahol nem érzett fájdalmat, és most tudja, hogy véget fog érni az élete. *Miattam*.

Lor kinyújtotta a lábát, lemásolta a testhelyzetemet.

- Nem akarnád tudni, hogy mikor fogsz meghalni?

Grimaszoltam.

- Egyértelműen nem.

Az arcomat kutatta a tekintetével.

- De akkor kihasználhatnád a hátralévő idődet, hogy mindent megtegyél, amit csak akarsz.

- Átok tudni, hogy rövidebbre szabták az idődet. Mindent bemocskol. Az összes tettetted. A szavaidat. Minden egyes pillanatot.

- Elysea átoknak tartja?

- Persze hogy nem - válaszoltam. - Ajándéknak veszi, nem hibáztat engem. Jó ember.

- És azt hiszed, te nem vagy az. - Nem kérdés volt.

- Szerinted *te* az vagy? - vágtam vissza a kérdést a képébe. Könnyebb volt, mint válaszolni.

Felsóhajtott, és beletúrt homokszőke hajába.

- Az akarok lenni.

Teljesen összezavart. Időnként magabiztosnak tűnt. Most viszont olyan bizonytalan volt. Melyik volt az igazi Lor? Talán még mindig valaki másnak adta ki magát? Hogy deríthetném ki az igazat?

- Mikor láttad utoljára a szüléidét? - kérdezte témát váltva.

- Nem akarok csevegni veled - hazudtam, és keresztbe tettem a karomat a mellkasomon.

Bárcsak ne nézett volna rám. Olyan érzés volt, mintha olvasott volna a gondolataimban. Kényelmetlenül éreztem magam tőle. A gondolataim rejtegetése azt jelentette, hogy saját magam elől is eldughattam őket. Nem akartam felfedni a valódi érzéseimet. Azt most nem bírtam volna ki.

- Akkor miért vagy még itt? - faggatott mosolyogva. Világos haja és sápadt bőre éles kontrasztban állt ragyogó kék szemével és piros ajkával. Utáltam beismerni, de jóképű volt. Főleg, amikor mosolygott.

Az ajkamba haraptam.

- Azért jöttem, hogy szemmel tartsalak. - Még egy hazugság.

- Óóó. - Eltúlzottan sóhajtott és bólintott. - Értem.

- Mit?

- Kerülöd Elyseát.

Magam alá húztam a lábamat. Nem bírtam nyugton maradni.

- Nem, ez nem igaz. A nővérem, és kábé már csak tíz órája maradt. Miért kerülném?

Szomorúan rám mosolygott.

- Palindrominában dolgozom, nem emlékszel?

- És? - Mit gondolt, mit tud rólam vagy az érzéseimről?

- Néha könnyebb elkerülni, ami bánt minket, és most, amikor Elyseára nézel, eszedbe jut, hogy hamarosan el fogod veszíteni. Megint.

Fogcsikorgatva bámultam. Bárcsak olyan erőim lettek volna, amivel az iskolában csúfoltak a többiek. Bárcsak vízi boszorkány lettem volna. Bárcsak irányíthatnám a tengert, visszarepülhetnék az időben két évvel ezelőtre, és kiszippanthatnám a vizet a nővérem tüdejéből.

Arra számítottam, hogy Lor kényelmetlenül mocorogni fog a tekintetem keresztüzében, de meg se rezzent.

- Tudom, hogy igazából soha nem voltam az őrződ - mondta -, de ha beszélni akarsz velem erről, megteheted.

- *Erről?* - csattantam fel. - Mármint arról, hogy el fogod lopni a nővérem utolsó leheletét? - Kipirult az arcom.

Meglepett, hogy könnyes volt a tekintete.

- Te feláldoznád az életedet valaki másért? - Nem piszkált: őszintén kíváncsinak tűnt.

Nem gondoltam volna, hogy tudom a választ, de gondolkodás nélkül kibukott belőlem:

- A nővéremért? Igen.

- Akkor is, ha ez azt jelentené, hogy itt kell hagynod a szeretteidet? Az anyádat meg az apádat?

- Már *ha* tényleg életben vannak. Nem tudjuk, mi történt azon az éjszakán, amikor állítólag meghaltak. És ha nem haltak meg, fogalmunk sincs, miért nem jöttek vissza értünk soha. Talán jobban tetszett nekik az új életük? - A szavak keserű hínárízű hagytak a számban. Nem akartam elhinni, hogy ez volt az igazság, de nem értettem, miért hagyták abba az üzengetést két évvel ezelőtt.

- Ha ezt hiszed, miért keresed őket?

- Mert ez a legfontosabb kérdés, amire nem tudom a választ. Csak tizenkettő voltam, amikor a szüleim meghaltak. Ez alakított, ez tett azzá, aki ma vagyok. De ha igazából nem haltak meg, akkor minden, amit az elmúlt öt évben tudni véltem, hazugság volt. – Felvontam a szemöldökömet. - Te nem szelnéd át az óceánt, hogy kiderítsd az igazságot? Hogy megtudd az igazat arról az egyetlen pillanatról, ami meghatároz?

A gyászom, az anya és apa elvesztése miatt táplált haragom nélkül ki lennék? Csak ez a kérdés tartotta még bennem a lelket. Az ismeretlen.

Majd később aggódom a jövőm miatt.

Lor tekintete nem mozdult az arcomról, de valamiféle érzelem csillant meg a szemében. Mire gondolt? Mit nem árult el?

- De igen - válaszolta egyszerűen. - Átszelném.

Ahogy elhagytam a kabint, rájöttem még egy igazságra, amit lehetetlen volt figyelmen kívül hagyni.

Lor még mindig hazudott.

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

LOR

Kedd, 2:00

TEMPEST VISSZAMENT a fedélzetre a nővéréhez. Próbáltam figyelmen kívül hagyni a visszaszámlálást a csuklómon.

Tíz óra.

Ajánlom, hogy ez elég idő legyen visszatérni Palindrominába, és levenni magamról ezt a rettenetét.

Szerencsés voltam, amiért Elysea beleegyezett, hogy visszajön. Vállalhatta volna a kockázatot, hogy esetleg életben marad. Életemben először úgy éreztem, hogy valaki vagy valami őrködik az életem felett. Mármint a halálon kívül.

Azon gondolkodtam, vajon mit csinál most Ray. Tiszteletben tartotta a kívánságomat, és nem avatta be a történetbe Palindromina őreit? Vagy az egész flotta engem keresett? Kirúgták már?

Elysea nem sokkal később lejött meglátogatni. A mozdulatai kecsesek és folyékonyak voltak. Mintha már a víz alatt lett volna. Ahogy nemsokára lesz.

- Nem sok vizünk maradt - szólalt meg, ahogy a kezembe adott egy kulacsot. - Hogy érzed magad? - Megérintette a mellkasát a szíve fölött.

- Egyenletesen ver - feleltem. Az echolink képernyőjén két kék kör volt. Megint szinkronban voltunk. Egyelőre. Még nem voltam biztos benne, hogy épségben odaérünk-e a buliszigetekre, mivel fogalmam sem volt, mi okozhatta a zavart a kötelékben. Nem akartam megint elveszíteni a kapcsolatot. Legközelebb lehet, hogy végleges lesz.

Óvatosan belekortyoltam a vízbe.

- Köszönöm.

Leült mellém, de nyilvánvaló távolságot tartott közöttünk. Félt tőlem? Nem hibáztatnám, mert tudta, hogy a kölcsönkapott élete végül vissza fog kerülni hozzám.

- Te jól vagy? - tette fel a kérdést.

Ez a lány hajlandó volt feladni a második esélyét az életre... megérdemelte az igazat.

- Voltam már jobban.

Gyengének és tompának éreztem a testemet. Bárcsak itt lett volna Ray, hogy megkérdezzem, ő is így szokta-e magát érezni a feltámasztások során.

Elysea izzadó homlokomra tette a kezét.

- Úgy nézel ki, mint egy hulla. - Rádöbbszent, mit mondott, és elrántotta a kezét.

- Nem kaphatod el - jegyeztem meg nevetve.

A szája sarka mosolyra görbült.

- De végül el fogom.

Még sosem gyűlöltem annyira Palindrominát, meg amit az anyám csinált, mint ebben a pillanatban. Nem akartam elrabolni Elyseát a világtól. De mi más választásom volt?

Elysea elfordult, és a falnak támasztotta a fejét.

- Tempe azt mondja, kevesebb mint egy óra múlva a szigeteken leszünk. - Babrált valamit a kezével. Egy papírdarabot. Egy térkép? Látszólag mindig magánál tartotta.

Nem tudtam, mit válaszoljak, ezért csak annyit mondtam:

- Az jó.

- Mindig a szigeten laktál? - szólalt meg egy percnyi csend után.

- Igen. Ott születtem és nevelkedtem.

Mosolygott. Nem tagadhatta, nagyon szép volt. Mint a húga. De míg Tempest viharos és erős volt, Elysea éteri és lágy. Egész másfajta vízi boszorkány. De épp olyan veszélyes.

- Milyen? - faggatott.

- A szigeten élni?

Felsóhajtott.

- El se tudom képzelni, hogy olyan mozdulatlan helyen lakjak. Ahol nem változik meg minden az időjárástól. Ahol nem hallom a hullámok csapkodását és a hajók motorjának zúgását. Ahol nem tudom, milyen íze van a sónak. Ahol nem ébredek azzal az ajkamon.

- Én nem ismerek mást - feleltem, emlékeztetve magam az életre, amihez vissza akartam térni. A hajó oldalára szorítottam a tenyeremet, hogy érezzem a motor zúgását és a körülöttünk lévő hullámokat. Azonban a vágyaim változtak. Hogy mehetnék vissza az Akváriumba ezek után? Hogy lehetnék megint egyedül?

Mióta felvettem azt az átkozott echolinket, egyre többet gondoltam a jövőmre. Túl akartam élni ezt a napot, de amikor elképzeltem, hogy az milyen lenne, az

Alerin nővérek elködösítették a gondolataimat. Főleg Tempest.

Elysea nagy szemekkel bámult, némán kérte, hogy folytassam.

- Az élet a szigeten nyugodt, gondolom, legalábbis ahhoz képest, amit Napéjegyenlőségen láttam. Palindrominában az emberek lassabban mozognak. Értékelik a körülöttük lévő természetet. Nem olyan elfoglaltak. Nem sietnek annyira. - Ami ironikus, tekintve, hogy mekkora jelentősége van ott az időnek.

Tekintete a mögöttem lévő ablakra villant.

- Szerinted hova megyünk, amikor meghalunk? Visszatérünk az őseink földjére, vagy a semmi végtelen óceánján lebegünk?

Nem álltam készen arra, hogy a halálról beszélgessek. Elyseával nem. Nem, amikor neki hamarosan szembe kell néznie vele.

- Fogalmam sincs.

- Fájni fog? - kérdezte egy pillanattal később. - Amikor meghalok?

Nem akartam elárulni neki a részleteket. A feltámasztottaknak nem volt szabad tudniuk az igazat.

- Nem. - Nem tudtam, hogy mire mondtam nemet. Mindenre. Erre az egész helyzetre. De egyikünk számára sem volt kiút.

- Nem? - Nem pislogott. Nem rezzent össze. Az igazat akarta.

Nagyot nyeltem, mert hányingerem támadt. Ez a félelem íze volt.

- Palindromina gondoskodni fog rólad. - Enyhíteni akartam a bizonytalanságán.

- Mi történik a végén? - Láttam, hogy remeg az alsó ajka.

- Szédülni fogsz. - A hajó távolabbi oldalát bámultam, nem bírtam ránézni. - Egy óránál a tested elkezd fáradni, ahogy a szívverésed egyre gyengébb lesz. Palindromina kutatói közbelépnek, mielőtt letelik az idő. - Nehéz volt nyelni. Megköszörültem a torkomat. - Megállítják a szívedet. De fájdalommentes... nem is fogod tudni, hogy megtörténik.

Nem mondhattam többet. Majdnem elcsuklott a hangom.

Elysea megérintett, amitől összerezzentem. Megszorította a karomat.

- Köszönöm, hogy őszinte voltál. - Tiszta volt a tekintete. Azt hittem, sírni fog, kiabál, vagy kihátrál az egyezségünkből. De elfogadónak tűnt.

- Sajnálom - suttogtam. - Bárcsak ne kellene így történnie.

Halványan rám mosolygott.

- Bocsánat, hogy megszöktem, és ennyi bajt okoztam.
- Megértem, miért tetted.
- Ez nem teljesen rossz. - Biztos furcsa képet vágtam, mert hozzátette: - Mármint rossz, de legalább több időt tölthetek a húgommal. És megint találkozni fogok a szüleimmel. Remélhetőleg.

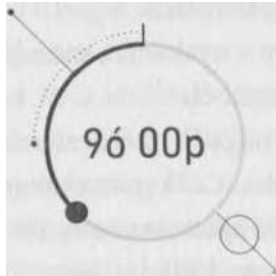
Bárcsak én is láttam volna a helyzet pozitív oldalát. Soha nem fogom elfelejteni a szerepemet Elysea halálában. Kísérteni fog a gyász, amit okoztam.

Leginkább Elysea testvérére fogok emlékezni. *Tempestre*. A viharos lányra, aki megpillantott egy nyugodtabb életet, amit aztán megint elloptak tőle.

Tempe nem fog elfelejteni engem, ahogy én sem őt.

HARMICHATODIK FEJEZET

TEMPEST

Kedd, 3:00

TINTAFEKETE sötétség vett körbe, amikor felébredtem, összezavarodva pislogtam.

Semmi, csak sötétség.

A tenger fenekére süllyedtünk volna?

De itt kellemesen körülölelt a meleg.

Haj csiklandozta a bőrömet. Megnyugodva felsóhajtottam. Nem az öntudatlanságban lebegtem, ahogy Elysea sem.

Még nem.

- Elysea - motyogtam. - A hajad.

Egy nyögés sóhaját éreztem az arcomon, ahogy Elysea megmozdult.

- Bocsánat - mondta, és lehúzta rólam a tincseit.

Végre láttam.

és lila moha borította. Valahonnan a sziget közepéről zene visszhangzott.

Egy magas, kör alakú fal tetején színes sátrak álltak. Korallként ragyogtak, ahogy a közékük szúrt lobogó fáklyák megvilágították őket. Hol találtak ennyi különböző színű anyagot? Az Óvilágból származtak volna?

- Annyira szép - motyogtam, ahogy felpillantottam a meredek sziklára.

- A Kavalkád-szigetek - szólalt meg Lor összehúzott szemmel. - Szüntelen bulizás minden itt lakónak.

Figyelman kívül hagytam a megjegyzését. Vonakodtam Lort is magunkkal vinni: volt valami a jelenlétében, amitől egyre kényelmetlenebbül éreztem magam. De Elysea ragaszkodott hozzá.

- Hol kezdjük? - kérdezte a nővérem. Két fonatba fogta a haját, és feltekerte a tincseket, mint régen, amikor egy előadásra gyakorolt.

- Derítsük ki, honnan jön a zene - válaszoltam. -Négy órába telik, hogy visszaérjünk Palindrominába. -Lor felé biccentettem. - Ami azt jelenti, hogy öt óránk van itt.

- Négy - mondta Elysea Lora mosolyogva. - Hogy biztosan odaérjünk.

- Akkor hétkor indulunk, mielőtt a nap felkel. - Elysea és Lor között kapkodtam a tekintetemet. - Megegyeztünk?

- Igen - értett egyet Lor.

Leugrottam a fedélzetről, és kikötöttem a hajót az egyik üres oszlophoz.

- Ne vesztegessük az időt!

Sétálni kezdtünk a kör alakú, mohás fal mentén, amíg egy szűk átjárót nem találtunk, ami a sziget belsejébe vezetett. Zene visszhangzott az térben.

- Erre - szóltam meg kissé botladozva. Megkapaszkodtam egy sziklában.

- Jól vagy? - kérdezte Elysea, és magához ölelt.

- Persze - feleltem, és azt kívántam, bár lett volna nálam a gyógyszerből, amit Palindrominán kaptam, hogy stabilizáljam az egyensúlyomat és az elmémet. Lora és Elyseára látszólag nem volt hatással a szárazföld. Megszokták Palindromina mozdulatlanságát.

Elysea megfogta a kezemet, mintha engem kellett volna megvédeni.

Ahogy a hasadéokban lépkedtünk, elkaptam Elysea tekintetét. A fejét rázta.

- Mi a baj? - kérdeztem.

- Neked nem tűnik ismerősnek? - A meredek szikla egyik oldalát bámulta. Én szédültem, amikor felnéztem.

Bárcsak lett volna idő leülni és pihenni.

- Jártatok itt korábban? - kérdezte Lor.

Elysea megrázta a fejét.

- Soha nem jártam Napéjegylenlőségen kívül.

- Csak Palindrominán - emlékeztettem. Összepréselte az ajkát.

- Emlékeztet valamire...

Szemügyre vettem a környezetünket. Kevesebb növényzet volt a sziget közepére vezető járatban, valószínűleg azért, mert beárnyékolták a magas sziklák. Kiszúrtam egy rózsaszín virágot. Emlékeztetett azokra a virágokra, amiket anya szedett a mezőn. Hazahozta, és a fülem mögé tette őket. Leszedtem a növényt a szikláról, az indáját is kirántva.

- Mi az átkozott víz ez? - suttogtam.

Az inda mögött egy fal volt. Betonfal. Mint az óvilági épületekben. Felnéztem, és rádöbbentem, hogy a függőleges sziklák igazából nem is kövek voltak.

- Ez egy épület! - mondtam elakadó lélegzettel. - Ez nem is egy sziget.

A sziklák mindkét oldalon betonfalak voltak. Belesüllyesztettem a sarkamat a homokos földbe a talpam alatt. Nem tartott sokáig, amíg valami keményebbhez értem. Még több beton.

- Átkozott vizek - suttogta Elysea körbenézve. - Igazad van. De ez azt jelenti, hogy a szigetláncolat...

- Egy halott város maradványa - fejeztem be sóhajtván. A Kavalkád-szigetek egy újabb rom volt, amit lefoglaltak és újrahasznosítottak. Már értettem, miért nem kényszerítették őket soha, hogy megosszák a terményeiket. Semmi nem termett az Óvilág maradványain.

- Hogy maradt épségben? - kérdezte Lor a falat tanulmányozva. - A Nagy Hullámoknak ezt az épületet is el kellett volna pusztítaniuk, mint a többi óvilági építményt, nem?

- Számít ez? - kérdeztem keserűen.

Elysea összeráncolta a homlokát.

- Reméltem, hogy talán van más is kint a világban.

- Több a halálnál? - szólaltam meg. - Az egész bolygó egy temető. - A combomon doboltam az ujjaimmal. - Gyerünk! Nem ezért vagyunk itt.

Továbbhaladtunk az épület hasadékaiban, amíg egy nagy, kerek nyíláshoz nem értünk. Egy mező volt... biztosan az óvilági madarak hintették el a magvakat, mielőtt kipusztultak. Körülötte kőlépcsősor vezetett fel a sátrakhoz, amiket a tengerről láttunk. A tisztáson máglya égett, és több száz fáklya világította meg a kőlépcsőket, borostyánszínű fénybe vonva az épületet.

A kör alak hirtelen értelmet nyert.

- Ez egy óvilági amfiteátrum - mondtam. -
Előadásoknak. Biztosan leszakadt a Nagy Hullámokban.

Egy hatalmas piros sátor terült el a mező közepén. Látszólag egy halott tengeri teremtmény hatalmas csontváza támasztotta ki. Bár hajnali fél négy volt, az emberek pohárral és étellel a kezükben sétáltak ki a sátorból. Aki nem evett vagy ivott, az táncolt.

Beletelt némi időbe, amíg pontosan meg tudtam állapítani, honnan jön a zene, mivel a kör alakú épület visszaverte a hangot. Több tucat ember ült az amfiteátrum lépcsőin, hangosan énekeltek, míg mások doboltak az állatcsontokra feszített régi bőrökön.

- Ez valamiféle fesztivál lehet - jegyezte meg Elysea mellettem.

- Vagy nem - motyogtam. - Ez egy bulisziget. Nem ezt csinálják állandóan?

- Honnan szerzik ezt a sok mindent? - kérdezte Lor. -
Hogy maradnak életben sziget, igazi sziget nélkül, ami ellátná őket?

- Nem tudom biztosan - válaszoltam. Az itt lakók látszólag semmiben nem szenvedtek hiányt. Vidáman beszélgettek, és közben hevesen gesztikuláltak a levegőben. Néhányan kagylókat fontak göndör, sűrű, fekete hajukba; másoknak aranyszínű haja volt, aminek

a végét rózsaszínre festették. A körbe-körbe szaladgáló gyerekeknek kerekedett a hasa. Nyilvánvalóan virágzó hely volt.

Valami édes illat szállt a levegőben, összekeveredett az állandóan jelenlévő sóval. Mint Palindrominán, itt is megkönnyebbülés volt más illatot érezni. Segített enyhíteni a szédülésemet.

- Mit égetnek? - kérdezte Lor.

Néztem, ahogy magentaszín füstfelhők szálltak a levegőbe.

- Kárpát. - Az egy mélyvízi halfaj volt. - Keserű az íze, de édes az illata, amikor készítik.

- Port is lehet belőle csinálni - tette hozzá Elysea, a rózsaszín, felhőszerű hamu felé biccentve, ami felszállt a tűzből, és beterítette a gyerekeket, akik vidáman sikoltoztak. - Napéjegyenlőségen is gyakran használják festésre vagy ruhák színezésére.

Lor a kölcsönkapott piros pólóra nézett. Talán nem értette, mi értelme a színes ruháknak, de ilyen apróságok tartották életben a kultúránkat. Ez kötött bennünket az Óvilághoz. Bár sok mindent feladtunk, ami az őseinké volt, nem engedhettük az összes hagyományt elveszni.

A gyerekek belenyúltak a lehűlt hamuba, és a kezeik között morzsolgatták. A többi gyereket kergették, akik

sikoltoztak, amikor port kentek a hajukba meg az arcukra.

- Viccesnek tűnik - szólalt meg Elysea, és a mellkasához emelte a kezét. Volt valami a mozdulataiban, aminek semmi köze nem volt a szárazföldhöz. Megszólította a zene. Csatlakozni akart.

- Menjünk? - kérdezte Lor a több száz fős tömeg felé intve, akik a sátor körül gyülekeztek. Eddig nem vettek észre minket, mert az árnyékban álltunk.

Megragadtam Lor csuklóját, hogy szemügyre vegyem az echolinkjét. Összerezzen az érintésemtől.

- Nyolc és fél óránk maradt - mondtam. - Nincs időnk anyát meg apát keresni a tömegben. Ki keli derítenünk, hogy itt vannak-e. Azonnal.

Elysea felém fordult.

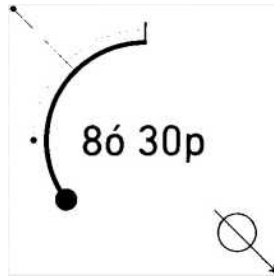
- Mit javasolsz?

A dobokra mutattam.

- Nem kell megkeresnünk őket. Ők fognak megtalálni minket.

HARMINCHETEDIK FEJEZET

LOR

Kedd, 3:30

ALIG TUDTUNK lépést tartani Tempesttel, ahogy megkereste a legközelebbi lépcsőt, és elkezdett felmászni a zenészekhez a balkonra. Mérges volt... bár Tempestnél ez az alapértelmezett beállítás. Ezúttal értettem a frusztrációját. Azokon a napokon, amelyeket Palindromina szikláinak tetején töltöttem, a szigetekről álmodoztam, amiket egyszer majd meglátogatok. Csalódás volt megtudni, hogy nem volt idekint más, csak még több rom. Mindannyiunk kedvéért reméltem, hogy itt vannak a szülei.

Egyedül Elysea nem tűnt csalódottnak. Mióta kiléptünk a mezőre, és meghallotta a zenét, nem lehetett letörölni a mosolyt az arcáról. Emlékeztem, hogy táncolt a Tavaszi

Dagályon. Gondtalan volt... még akkor is, amikor Rayjel majdnem elkaptuk őket. Annak ellenére is, hogy tudta, csupán órái vannak hátra.

Ez a lány tudta, hogyan hozza ki a legtöbbet az idejéből. Hogyan élje az életét. Nem akartam elárulni neki, mire használok majd az áldozatát. Hogy milyen volt az életem. Vissza kell térnem az Akváriumba, a könyveim és a holtak közé. Nem fogom többé látni a napot. Nem utazom az óceánon. Nem fedezhetem fel a világot.

Akkor mégis miért követtem ezeket a lányokat? Miért olyan nehéz elképzelni a búcsút, amire csupán nyolc óra múlva kerül sor? Főleg Tempesttől. A bűvkörébe vont, bárhová követtem volna.

- Gyere már, Lor! - kiáltott hátra Elysea. - Lelassítasz minket.

Bár tudtam, hogy nem kellene részt vennem a család újraegyesülésében, felmásztam a lépcsőn.

Amikor a zenészekhez értünk, Tempest nem vesztegette az időt, elkezdte püfölni az egyik dobot, amit bőrből és állatcsontokból készítettek. Nem volt ritmus-érzéke, de elismerésemet kellett kifejeznem. Nem érdekelte a többi ember. Pontosan azt tette és mondta, amit akart. Olyan szabad volt, amilyen én soha, már akkor sem, amikor még nem bujkáltam az

Akváriumban. Mindig is kényelmetlenül éreztem magam a reflektorfényben, meg az anyám árnyékában. Calen halála előtt mindent megtettem, amit anyám akart. Nem hagytam el Palindrominát. A sziklamászás volt az egyetlen lázadásom. Az egyetlen dolog, amit az anyám akarata ellenére csináltam, de még az is kötődött a szigethez.

Most viszont már többet akartam.

A szélesebb világ iránti vágy nem halt ki bennem azon a napon a szirten. Csupán két évig elfojtottam magamban. Most pedig erősebben tért vissza, mint valaha.

Élni akartam. Igazán élni.

Mély lélegzetet vettem, és megálltam Tempest mellett. Nem kellett hozzá sok idő, hogy a dalhoz fűzött lelkes és mérges kiegészítését észrevegye a lenti tömeg. A mellette lévő zenészek abbahagyták a játékot, és azon töprengtek, hogy mit csinál. Nem sokkal később az egész amfiteátrum elcsendesedett. De Tempest tovább ütögette a dobokat.

Szaggatottan lélegzett. Magára vont a közönség figyelmét. Mindenki felpillantott, hogy megnézzék, mi ez a felfordulás.

- Kérlek, legyetek itt - suttogta. Remegett a hangja. - Kérlek.

Elysea megfeszült, ahogy a tömegben lévő arcát kutatta. Visszatartottam a lélegzetemet. Azt akartam, hogy megkapják a lezárást, amire vágytak.

Míg a legtöbben elfordultak, hogy folytassák, amit addig csináltak, két alak megdermedt. Egy magas, vékony, őszülő hajú és olíwabarna bőrű férfi és a mellette álló, alacsonyabb nő, akinek göndör, barna haj keretezte napbarnított arcát. Ebből a távolságból is látni lehetett döbbent arckifejezésüket.

- Anya! - kiáltotta hirtelen Elysea. - Apa! Megtaláltuk őket.

Tempest és Elysea leszaladtak a lépcsőn. Követtem őket, mert nem tudtam, hova menjek, és mert hallanom kellett, hogy miért hagyták el ezek az emberek a gyerekeiket... ezt a két csodálatos lányt.

Miután a lépcső aljára értünk, Elysea sprintelni kezdett. Nem volt egyedül: a szüleik is felénk rohantak.

Nevetve ölelték át egymást, ahogy Elysea összeütközött az anyjával. Tempest távolabb állt meg, és kissé bizalmatlanul nézte őket.

- Hát élsz! - kiáltotta az anyja. - Hála a lenti isteneknek!

Tempest meglepetten nézett össze velem. Zavarodottan megráztam a fejemet.

- Megtaláltad - mondta az anyja, megérintve valamit Elysea nyakában. - Végre eljöttetek!

- Elysea! - intette magához az apja. - Gyere ide! - Könnyek csorogtak végig az arcán, ahogy a felnőtt lányait nézte. Elysea kibújt az anyja öleléséből, és az apja karjába vetette magát. A férfi nevetve kapta el.

- Úgy hiányoztatok! - kiáltotta Elysea. Remegett a válla, sírt a boldogságtól.

- Tempe! - Az anyja a kisebbik lányához fordult. - Csodálatos látni téged, ennyi év után. - Rikító, lila ruhát viselt, kagylókból font nyakláncokkal, amik csörömpöltek, ahogy megmozdult. Így közelről semmi kétség sem fért hozzá, hogy ő a lányok anyja. Az ő nagy szemét, a formás ajkát és a sűrű, sötét haját örökölték.

De Tempest nem moccant.

- Hogy értetted, hogy *él*? - Nem ölelte meg az anyját. Megértettem az óvatosságát. Tudni akarta, mi történt, mielőtt elkezdett volna reménykedni. - Honnan tudtad, hogy Elysea meghalt, amikor egész idő alatt távol voltatok?

Az anyja visszafordult Elyseához.

- Ne - motyogta, és vehemensen rázta a fejét. - Ne, ne, ne. Kérlek, mondd, hogy jól vagy! Ely?

Elysea kibontakozott az apja öleléséből.

- Annyira sajnálom, anya. De most itt vagyok, tornak köszönhetően. Visszahozott.

Hirtelen minden szempár rám szegeződött. A dobszó a háttérbe olvadt. Azt is meghallottam volna, ha egy vízcsepp az óceánba pottyan.

- Lor *Ritter*? - kérdezte Mr. Alerin. Összehúzta a szemét.
- Nessandra fia?

A fogamat csikorgatva bólintottam. Ennek a pillanatnak semmi köze nem volt hozzám. Mintha megint Palindrominán lettem volna. A végső búcsút néztem.

- Elysea őrzője vagyok - válaszoltam.

- Ó, istenek! - suttogta Mrs. Alerin. - Reméltem, hogy túlélted, Ely. Nem találtalak a vízben, szóval reméltem, hogy... - Összecsuklott a füvön, a kezébe temette az arcát, és zokogott.

- *Mit* élt túl? - követelte Tempest. - Mi folyik itt?

- Talán az lenne a legjobb, ha visszamennénk a sátrunkba - javasolta az apja. Remegett a hangja a felfedezéstől, hogy Elysea meghalt. A pólója alját markolta, mintha szüksége lett volna valami kapaszkodóra. - Adjunk anyátoknak egy pillanatot.

- Egy pillanatot? - Tempest felemelte a kezét. -Nincs időnk... nem érted? Elysea meghalt, és nemsokára megint halott lesz. Azért jöttünk, hogy kiderítsük, mi

történt az eltűnések éjszakáján. Évekig halottnak hittünk titeket! Miért nem jöttetek vissza értünk? Miért mentetek el egyáltalán? Miért nem... - remegni kezdett a szája. Csukladozva elfordult.

Elysea otthagya az apját, és átölelte a húgát.

- Semmi baj, Tempe.

Megszoktam Tempest haragját, de hirtelen én lettem mérges a nevében. Miért játszadoztak velük a szüleik? Miért nem mondták meg a lányaiknak az igazat? Mit rejtegethettek?

- Nem akartuk, hogy halottnak higgyetek minket. - Az anyjuk letörölte a könnyeit, és a lányokra nézett. - Aznap este, amikor eljöttünk, Elysea azt mondta, túl nagy lenne a kavarodás, és hogy nem akar velünk jönni. Azt hittük, mindketten úgy döntöttetek, hogy Napéjegylenlőségen maradtok, és ezt tiszteletben szerettük volna tartani.

Elysea arca kipirult.

- Sajnálom, anya! Össze voltam zavarodva. El kellett volna...

- Nem a te hibád - szakította félbe Mr. Alerin. - Nehéz helyzetbe hoztunk, amikor arra kértünk, hogy gyere el, és nem árultuk el az ahhoz szükséges információt, hogy megfelelő döntést tudj hozni.

- Milyen információt? - kérdezte Elysea.

- Hogy miért kellett aznap este elhagynunk Napéjegyenlőséget, és hogy miért nem térhetünk vissza soha többé - válaszolta az apja.

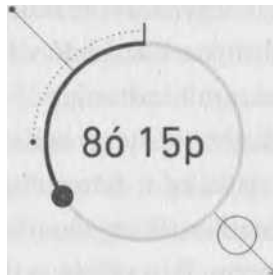
- És *miért?* - faggatta Tempest. Abbahagyta a sírást, és most ökölbe szorította a kezét az oldala mellett. Visszatért a tűz a tekintetébe. A vízi boszorkány készen állt bosszút állni. - Áruljátok el!

Mrs. Alerinnek sikerült felállnia, és megfogta a lánya vállát. Szomorúan rámosolygott, mielőtt válaszolt.

- Azért mentünk el, hogy megmentjük az életeteket.

HARMINCNYOLCADIK FEJEZET

TEMPEST

Kedd, 3:45

AZÉRT MENTEK EL a szüléink, hogy megmentsenek minket? Mitől?

- Miről beszélsz? - követeltem a választ.

- Apád meg én... - anya egy kicsit kihúzta magát a fűvön - belekeveredtünk egy kis bajba. - Rám nézett. Pont olyan volt, ahogy emlékeztem rá, talán kicsit barnább, és több kagylóláncot viselt, de különben ugyanolyan. Minden akaraterőmre szükségem volt, hogy ne ugorjak a nyakába, amikor a mezőn futott. A tizenkét éves énem, amelyik évekig sírt esténként a halála után, szerette volna, ha átöleli. Hogy meggyőzzem magam, igazi. A tizenhét éves énem, a logikus oldalam viszont azt tanácsolta, hogy ne engedjem közel magamhoz.

Képtelen voltam továbblépni, amíg nem tudtam az igazat.

- Mindketten szerettünk Palindrominában dolgozni - mondta anya. - Deren segített enyhíteni a gyászoló családok fájdalmát, én pedig gondoztam a növényeket, hogy a zátonyoknak legyen mit enniük. Fontos munkát végeztünk. Segítettünk a küszködő világunknak. Megtettük azt a keveset, amit tudtunk.

Elysea reménykedve nézte a szüleinket, miközben anya nyakláncát dajkálta a tenyerében. Mintha csak a szavaikkal eltüntethetnék az elmúlt öt év fájdalmát. Az arcomba haraptam. Bárcsak én is ilyen megértő lettem volna!

Apa megfogta anya vállát.

- Vezető botanikusként az anyátok hozott meg minden döntést a növényekkel és a terményekkel kapcsolatban. Jól megfizettek minket. Nektek soha nem kellett volna aggódnotok a jövőtök miatt. De ígéretet tettünk Nessandrának. - Lorra nézett. - Megesküdünk, hogy óvni fogjuk Palindrominát, mindenekfelett. A családuk árán is. Ez volt a biztonsági protokoll, hogy senki ne szegje meg a szabályokat. Azokat a szabályokat, amik biztosították Palindromina túlélését.

Ügy éreztem, mintha megingott volna a talaj a lábam alatt, de ezúttal nem a szárazföld tehetett róla. Annyira

közel jártam az igazsághoz!

- Mik azok a szabályok? - kérdeztem.

- Soha nem szabad elárulni egy páciensnek, hogy halott - felelte anya. - A páciensek soha nem hagyhatják el a gyengélkedőt, az intézményt meg pláne. És soha senkinek nem fedhetjük fel, igazából hogyan működik a feltámasztási folyamat. - Eszembe jutott az összes emlék, amikor a szüleim késő éjszaka arról suttogtak, hogy mit csináltak az intézményben.

- Húsz évig nem szegtük meg a szabályokat. Egészen öt évvel ezelőttig - vette át a szót apa. - Egyik este sokáig maradtam a papírmunka miatt. Csupán egyetlen aktív feltámasztás folyt az épületben. Az éjszaka közepén a kliens megtalált, sikoltozott, hogy a férje haldoklik, és nem találja az őrzőjét. A férje tizenkét órája kezdte a feltámasztási folyamatot, még rengeteg időnek kellett volna a rendelkezésükre állnia. Valami félresikerült. - Apa mély levegőt vett, mintha az emlék még mindig friss és fájdalmas lett volna. - A férjének megállt a szíve. Később megtudtam, hogy az őrző elment egy kis éjféli úszásra, és elkapta egy visszaáramlás. Ahogy megállt a szíve, a páciensnek is. Akkoriban nem tudtam, mit tegyek, ezért próbáltam megkeresni Nessandrát. De nem találtam sehol. Még az őrzők vezetőjeként is csupán bizonyos helyekre volt bejárásom az intézményben.

Viszont ez vészhelyzet volt. Az őrző felelőssége a békés huszonnégy óra biztosítása a páciensnek a feltámasztása során. - Beletúrt őszülő hajába. Anyával ellentétben ő máshogy nézett ki, mint ahogy emlékeztem rá. Soványabb volt. Kevésbé vidám. Megkínzott. - A biztonsági őrök engedélyezték, hogy belépjek a kutatólaboratóriumokba, és megkeressem Nessandrát. Soha nem jártam azon a részlegen azelőtt. Nem volt rá szükség. - Megint mély levegőt vett. - Amikor megtaláltam, épp egy páciens kötelékét szüntette meg. Legalábbis első ránézésre úgy nézett ki. A férfi élt, de miután megérintette az echóját, meghalt. - Ez a jövő várt Elyseára is, de a nővérem nem rezzent össze. - Ekkor vettem észre, hogy két másik férfi is volt tartályokban. Megkérdeztem, hogy mit csinál.

- Nessandra azt válaszolta, hogy egy elméletet próbált ki - szólt közbe anya. - Két férfival akarta összekapcsolni a páciens egy helyett. Tizenkét órás különbséggel kötötte össze a férfiak pulzusát, abban a reményben, hogy áthidalhatja a huszonnégy órás időintervallumot, amikor a test újraindítja önmagát. Remélte, hogy véglegesen feltámaszthat egy páciens, plusz életben tarthatja a másik két férfit is. Meg szeretne volna „gyógyítani” a halált. - Ellenségesen elfintorodott. - De senki nem élte túl.

- Mindkét őrző és a páciens is meghalt? - kérdezte Elysea. Lorra nézett, de a srác kerülte a tekintetét.

- Nem - válaszolta apa. - Rosszabb. *Egyiküket sem* ismertem fel. Megkérdeztem Nessandrától, hogy kicsodák, mire azt válaszolta, hogy három halász, akiknek a hajója a sziget közelében borult fel. Az egyikük megfulladt, így lett belőle a tesztalany, de a másik kettő még lélegzett. Mivel Palindromina mentette ki őket a vízből, kijelentette, hogy az övéi voltak. Úgysem fogja keresni őket senki. A családjuk azt hiszi, ők is megfulladtak, ahogy sokan mások.

Rengetegen tűntek el a vízen. Az a mese terjedt, hogy éhes tengeri élőlények ragadták el őket. Mennyi mögött áll Nessandra? Hány embert rabolt el, hogy elemek legyenek a holtak számára? Hányat ölt meg a „halál gyógyítása” nevében?

Elysea a szájára tapasztotta a kezét. Remegett a térdem, és megszédültem. Erre a vállalatra bíztuk a jövőnket. Nekik fizettük az adónkat. Rájuk bíztuk a szeretteinket, miután meghaltak.

- Nessandra próbált meggyőzni, hogy a kísérlete érdemes az áldozathozatalra - mondta apa. Lorra pillantottam, aki összerezszent az anyja nevének említésére. - De ez soha nem az ő áldozata volt. Meggyilkolt két ártatlan férfit. Férfiakat, akik a tengerbe

estek, és akiket meg kellett volna menteni, nem pedig kísérletezni rajtuk. De annyira csak arra koncentrált, hogy megszüntesse a halált, hogy eldöntötte, megéri az áldozatot.

- A Halál Királynője - motyogta Lor olyan halkan, hogy alig hallottam meg. Vajon tudta, hogy az anyja ilyeneket művel? Ezt a titkot rejtegette előlem? - Azt akarta, hogy senki ne szenvedjen úgy, mint ő, amikor meghaltak a szülei.

Apa megrázta a fejét.

- Megmondtam Nessandrának, hogy ennek nem lehetek a részese. Közöltem, hogy abba kell hagynia, amit csinál. Hogy nem helyes. - Keserűen felnevetett. - Rávágta, hogy be kell állnom a sorba. Hogy a munkám nem ad lehetőséget arra, hogy véleményt formáljak a kutatásáról. Ezért közöltem vele, hogy világgá kürtölöm, mit csinál igazából Palindromina a vízen a hajóival. Mindent elveszített volna. Ekkor fordította ellenem a biztonsági őroket.

- Megpróbálta megöletni velük - jegyezte meg anyja. Elakadt a lélegzetem.

- Fogtam anyátokat, és megszöktünk Palindrominá-ból. De követtek bennünket. Hirtelen döntöttünk. Nem térhettünk vissza Napéjegyenlőségre. Tudtuk, hogy

Elysea aznap este merülni ment Tempe születésnapja miatt, ezért a *Napkelte* koordinátáihoz mentünk.

Elysea a kezében tartott papírra meredt.

- Ezt a térképet adtátok, és közöltétek, hogy menjek haza Tempe-ért, majd induljunk útnak. De nem árultátok el, miért.

- Magamon kívül voltam, nem gondolkodtam tisztán - magyarázta apa. - Tudtam, hogy Palindromina flottája nem sokkal volt lemaradva mögöttünk, és el kellett csalnunk őket a közeledből. Nem akartuk, hogy megsérülj. - Megrázta a fejét. - Ha újrakezdhetném, máshogy csinálnám.

Anya átölelte.

- Abban a pillanatban ez volt az egyetlen döntés, amelyet meghozhattunk.

Apa habozva biccentett.

- Miután Ely elment, a flotta odaért. Nessandra utasította őket, hogy nyissanak ágyútűzet ránk. Megsemmi sítették a hajónkat. Az igazgató azt hitte, meghaltunk, de sikerült leugranunk a hajóról, mielőtt felrobbant. Néhány óráig a roncsokba kapaszkodva lebegtünk, aztán egy kis halászhajó megtalált minket. Több ezer bankót adtunk nekik, hogy megőrizték a titkunkat, és elhozzanak minket ide. - Apa az amfiteátrumra mutatott. - Nincs messze

Napéjegylenlőségtől, de kívül esik Palindromina jogkörén. Itt akartunk megvárni titeket, mielőtt egy másik zátonyra költözünk. De soha nem érkeztetek meg.

- Ahogy korábban meséltük, azt hittük, ti döntöttetek így - mondta anya. - Miután hat hónapig vártunk az érkezésekre, elkezdtünk aggódni, hogy valami rosszul sült el. Tudatni szeretnénk volna veletek, hogy életben vagyunk, és még mindig várunk rátok.

- Ezért egy tutajjal átmentünk a legközelebbi zátonyra, ahol kölcsönvettünk egy hajót, hogy Napéjegylenlőségre utazzunk - folytatta apa. - De amikor átléptük Palindromina határát, az intézményt értesítették az érkező hajóról, ami nem az övék volt, és kijöttek nyomozni. Reméltük, hogy elérünk titeket, de Nessandra flottája túl gyors volt. Amikor meglátta, hogy mi vagyunk azok, tüzet nyitott ránk, nem érdekelte, hogy ki hallja meg a támadást. Azonban az ágyútűz hangja olyan volt, mint a mennydörgés. Senki nem sietett a segítségünkre. Vissza kellett vonulnunk.

Nagyot nyeltem. Lehet, hogy én is hallottam a fegyverropogást, de azt hittem, csak egy újabb vihar?

- Ezzel mi a helyzet? - Elysea anya nyakláncát tartotta a tenyerén.

- A következő években folyamatosan próbáltuk átlépni a határt, de soha nem jutottunk el Napéjegylenlőségre,

Nessandra hajói mindig megtaláltak minket - árulta el anyja. - Egyszer nagyon közel kerültünk. -Elysea füle mögé tűrte a haját. - Láttuk a *Napkeltét* a horizonton, nem messze egy merülőhelytől. De Nessandra nem engedte, hogy odamenjünk hozzátok. Másnap este bedobtam a nyakláncomat a vízbe a romok fölött, hátha megtaláljátok, és rájöttök, hogy életben vagyunk. Hogy azt akarjuk, hogy kövessétek a térképet a koordinátáinkhoz.

- Amikor továbbra sem jöttetek, néhány hónappal később visszatértünk - mondta apa. - Otthagytam az echolinkemet.

Becsuktam a szemem. A szüléink azt akarták, hogy együtt legyünk, de Nessandra végig megakadályozta ezt. Ugyanaz a nő, aki megvigasztalt Palindrominában, és részvétét fejezte ki a veszteségem miatt.

Elysea átkarolta anyja derekát.

- Igaz ez? - kérdezte grimaszolva Lortól. - Elraboljátok az embereket az óceánról a kísérleteitekhez? Olyan embereket, akik még életben vannak?

Lor keresztbe tette a karját.

- Nem az *én* kísérleteim. Az anyámé. És nem értek egyet azzal, amit Palindrominában csinál.

- De tudtál róla? - kérdezte Elysea elcsukló hangon.

- Én... - Nagyot nyelt. - Nem egészen, nem.

- Hagyd abba a hazudozást! - vágta rá. Eltitkolt előlem valamit a *Napkeltén*, és még mindig rejtegette.

Valami átsuhant a tekintetén. Harag.

- Nem hazudok.

Nem akartam többet ránézni. Hányszor kellett még hazudnia, mire megtanulom, hogy nem bízhatok meg benne?

- Miért hagytátok abba az üzengetést? - kérdeztem anyától és apától. - Én soha nem találtam meg semmiteket.

Anya Elysea vállába temette az arcát.

- Két évvel ezelőtt mentünk vissza utoljára.

Megborzongtam a rossz előérzettől.

- Két éve? - kérdeztem.

De anya nem fejtette ki bővebben, szaggatottan lélegzett, és könnyek csorogtak az arcán.

- Néhány héttel azután, hogy otthagytam az echo-linkemet, és még mindig nem csatlakoztatok hozzánk, még egyszer, utoljára visszamentünk - mesélte apa összeráncolt homlokkal és vörös szemmel.

Próbáltam összenézni Elyseával, de az összes szín kifutott az arcából. Üveges tekintete a távolba révedt.

- Már emlékszem. - Annyira halkan beszélt, hogy alig hallottam. - Majdnem két hétig őrködtem a merülőhelynél esténként, miután megtaláltam apa echo-

linkjét. Tempe-nek nem mondtam semmit, hátha tévedtem. - Elysea behunyta a szemét, mintha elképzelte volna a jelenetet. - De amikor végre megjelentetek, nem voltatok egyedül.

- Nessandra - mondta apa, és harag torzította el máskor vidám arcát. - Mint mindig, akkor is értesítették, amikor átléptük a határt. Reméltük, hogy előbb érünk a merülőhelyre, mint ő, de a kölcsönvett hajó nem tudott lépést tartani Palindromina járműveivel.

- Örülten dühös volt, hogy rendszeresen visszatértünk - mondta anya, aki egész testében reszketett. - Megmondtuk neki, hogy csak veletek akarunk lenni, de ő azt hitte, hogy tönkre akarjuk tenni Palindrominát. Meg akart győzni minket, hogy tartsuk magunkat távol a környéktől, egyszer s mindenkorra. Ekkor vette észre a *Napkeltét*.

- Ne - motyogtam, amikor rájöttem, mit fognak mondani.

- Próbáltuk megállítani - jegyezte meg apa -, de a hajója gyorsabb volt a miénknél. Nekiment a *Napkeltének*, Elysea pedig a vízbe esett. - Megfogta a nővérem vállát. - Anyád utánad ugrott, de nem talált meg. - Anya már zokogott. - Nessandra megfenyegetett, ha nem tűnünk el azonnal, legközelebb Tempe-t veszi célba. Hagynunk kellett győzni Nessandrát.

Most már értettem, miért reagáltak a szüleim úgy, ahogy, amikor megpillantották Elyseát. Azt hitték, valahogy sikerült túlélnie a balesetet.

Nem tudtam Lorra nézni. Az anyja tönkretette a családomat.

Legszívesebben összegömbölyödtem volna, és csak sírtam és sírtam volna. A szüleim annyira közel jártak ahhoz, hogy együtt legyenek Elyseával. Hogy engedhették meg ezt a lenti istenek?

Elysea nem mozdult. Sokkot kapott.

De nekem eszembe jutott a fogadalmam. Erősnek kellett maradnom. A kedvéért.

Tettem egy lépést a szüleim felé.

- Biztosan tehetünk valamit, hogy megmentjük Elyseát. Apa, te őrző voltál... nincs semmi, amivel meghosszabbíthatnánk az életét?

Apa megrázta a fejét.

- Bárcsak lenne. Ha tudnék valamit, megtenném.

- Mennyi időd maradt, Ely? - kérdezte anya a könnyein keresztül.

Elysea komolyan mosolygott Lorra, aki ellenőrizte az echolinkjét, és válaszolt:

- Kevesebb mint nyolc óra.

- Most mi lesz? - Végignézttem rajtuk. - Elfogadjuk, hogy Elyseának csupán néhány órája van hátra? Nektek ez

oké? Mindazok után, amit végigcsináltatok, hogy megvédjétek minket Nessandrától?

Apa megint megrázta a fejét.

- Nem, persze hogy nem oké. De nem kockáztathatjuk az életedet, Tempe. A tetteink miatt Elyseának már csak órái vannak hátra.

- *Nessandra* miatt - vicsorogtam. - De már együtt vagyunk: felvehetjük vele a harcot.

- Túl kockázatos - felelte anya. - Ki kellene élveznünk az időt, ami nekünk jutott. - Úgy hangzott, mint a nővérem szavai.

- Ely? - fordultam hozzá. De láttam az arcán, hogy már feladta. Annak az estének az emléke kimerítette.

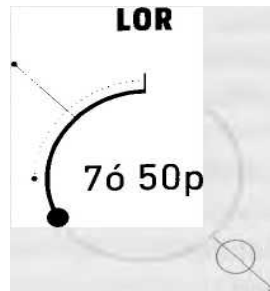
- Tempe, édesem. - Anya utánam nyúlt, de nem akartam, hogy megvigasztaljon. Azt akartam, hogy mindenki akcióba lendüljön.

- Szükségem van egy kis időre - jelentettem ki, és elsétáltam tőlük.

Azt kellett volna mondanom, hogy térre van szükségem. Mert időből nincs több.

HARMINCKILENCEDIK FEJEZET

LOR

Kedd, 4:10

A HALÁL KIRÁLYNŐJE. Így nevezték az alkalmazottak az anyámat. Mielőtt elkezdtem az alagsorban dolgozni, azt hittem, hogy anya a nagyszüleim példáját követte. Hogy csupán kölcsönvette valaki életét a feltámasztás huszonnégy órájára. De miután néhány hónapig az Akváriumban dolgoztam, észrevettem a mintát. Az anyám testeket hozott be az Akvárium hátsó ajtaján, amelyek soha nem kerültek tartályokba. Feltételeztem, hogy azok az emberek halottak voltak, de mélyen belül tudtam, hogy nem azok. Soha nem kérdőjeleztem meg őt, mert féltem a választól, de most már tudtam az igazságot, nem bujkálhattam előle tovább. Az élőkön kísérletezett.

Lehet, hogy valójában azért kaptak a páciensek valamit, amitől elfelejtik a legutóbbi emlékeiket, mert anya szerepet játszott a halálukban?

Még mindig volt hét óránk és ötven percünk, mégis olyan kimerültnek éreztem magam, mintha az utolsó órában jártunk volna. Anya ölte meg Elyseát. Ezt a csodálatos lányt, akinek szerető családja volt. Senkit nem hibáztatnék, ha gyűlölnének, pusztán azért, mert a rokona vagyok.

- Sajnálom - mondtam az Alerineknek, ahogy Tempest elsétált. - Bárcsak tehetnék valamit. Hogy segítsek Elyseának. Mindenkinek.

Elysea mosolygott.

- Tudom, Lor. - A szüleihez fordult: - Utánamegyek.

- Lehet, hogy nekem kellene? - javasolta Mrs. Alerin Tempest hátát figyelve, ahogy az amfiteátrum kijáratához masírozott.

Elysea megrázta a fejét.

- Jobb, ha én megyek.

A húga után indult. Úgy nézett ki, mintha táncolna, így viszont egyedül maradtam Mr. és Mrs. Alerinnel. Pont, amikor azt hittem, hogy a dolgok már nem alakulhatnak rosszabbul.

- Sajnálom, amit az anyám tett. - A sajnálat nem volt elég erős kifejezés erre. Mit lehet mondani a szülőknek,

akik kénytelenek voltak elhagyni a gyerekeiket, száműzetésben élni, és végignézni az egyik lányuk meggyilkolását? És mindezt az anyád miatt?

Mr. Alerin megszorította a vállamat, és lesütötte a szemét.

- Tudtam néhány titkot, amit Palindromina még a saját alkalmazottai előtt is rejtegetett, mégsem tettem semmit - válaszolta.

Úgy éreztem, mintha hasba rúgott volna. Egész életemben nem csináltam semmit. Két éve tudtam, hogy az anyám átlépett egy határt, mégsem állítottam meg. Hagytam, hogy megőrizze a titkait. Ő pedig engedte, hogy megvédjem a sajátomat.

Tényleg annyira különböztünk egymástól? Végül is, nem ő volt az egyetlen gyilkos a családban.

Mr. Alerin nagyot sóhajtott.

- Szoktál ragart inni, Lor?

Nem, de most fogok.

Minda és Deren - időközben bemutatkoztak - bevittek a nagy piros sátorba. Annyi asztal volt ott étellel megpakolva, hogy több száz szigetlakó jóllakhatott volna belőle, és még marad is. Az itteniek ettek-ittak és hangosan beszélgettek. A levegő forró volt és ragacsos, egyáltalán nem olyan, mint az Akváriumban.

- Honnan van ez a sok étel? - kérdeztem, miközben figyeltem, ahogy az emberek kagylót szopogatnak, sült halat esznek és hínárpörköltet szednek maguknak. - Itt nincsenek növények, amikkel kereskedni lehetne.

- Csak azt esszük, amit az óceánban találunk - felelte Minda. - Mivel nagyon kevés a hajó errefelé, semmi nem ijeszti el a tengeri élőlényeket.

- És ez így fenntartható? - faggattam.

Minda mosolygott.

- Néhány havonta rendezünk ilyen lakomát, de odafigyelünk, hogy ne halásszunk többet a kelleténél, és hogy a különböző fajoknak lehetőségük legyen szaporodni. Vigyázunk, hogy csak annyit vegyünk el, amennyire szükségünk van.

- Minden mást, amit használunk - mutatott körbe Deren - itt találtunk. Ez az óvilági amfiteátrum egy magas épület tetején épült, évekkel a Nagy Hullámok előtt. Mivel a ruhák, a sátrak meg a főzőeszközök sosem kerültek a víz alá, sokkal tovább épségben maradtak.

- Pontosan mit ünnepelnek? - kérdeztem.

Minda nevetett. A hangja nagyon hasonlított a lányaiéra.

- Hogy életben vagyunk.

Deren a kezembe nyomott egy bögre tűzforró, gőzölgő ragart. Óvatosan belekortyoltam. Az erjesztett ital égette

a nyelvemet, és könnybe lábadt tőle a szemem. Melegség árasztotta el a mellkasomat, és előrehajolva hangosan köhögtem.

Deren hátba veregetett.

- Az első ragarod?

Bólintottam, miközben próbáltam levegőhöz jutni. Ray hülyére röhögte volna magát, ha itt lett volna. Hiányzott. Imádta volna ezt a helyet. Reméltem, hogy nem aggódott értem túlságosan, bár tudtam, hogy igenis féltett.

- Mindig ennyire erős? - kérdeztem.

Deren vigyorgott.

- Igazából ez az adag elég gyenge lett.

- Ne is foglalkozz vele - mondta Minda, és átnyújtott egy tányér roston sült fehér halat egy kis raguval. - Egyél, éhesnek látszol.

- Köszönöm. - Nem tudtam, mivel érdekeltem ki a kedvességüket. Leültem az egyik üres asztalnál. Deren és Minda velem szemben foglalt helyet.

Ételt lapátoltam a számba, hogy elkerüljem a kínos beszélgetést.

- Nagyon hasonlítasz az anyádra - jegyezte meg Minda, miközben a mellkasára tette a kezét. - Sajnálom, biztos sokszor hallod ezt.

Lenyeltem a halat. Az étel segített megnyugtatni a gyomromat.

- Nem igazán, nem. - Két éve senki nem látott, így nem tudtak hasonló észrevételeket tenni.

- Hogy mennek a dolgok? - kérdezte Deren óvatos arckifejezéssel.

- Ugyanúgy - válaszoltam. Két évvel ezelőtt, amikor rájöttem, hogy anya több kárt csinált, mint hasznot, megszakítottam vele a kapcsolatot, azóta szó szerint nem szóltam hozzá. Azóta pedig még inkább a háttérbe húzódtam.

Hagytam, hogy tovább bántsa az embereket.

- Akkor nem sikerült neki - mondta Minda. Nem kellett pontosítania, kiről beszélt.

- Nem. - Nem is akartam arra gondolni, hogy legközelebb mit fog csinálni az anyám.

Deren megveregette a karomat.

- Az őrzői munka nem könnyű. Nem köszönhetjük meg neked eléggé, hogy megengeded Elyseának, hogy meglátogasson minket az utolsó óráiban.

- Nem így történt. - Nem engedhettem, hogy ezek a kedves emberek azt higgyék, a gyerekeik miattam vannak itt. - Tempest megszöktette Elyseát Palindrominából. Követtem őket. Aztán foglyul ejtettek. - Nevettem, mert mégis mi mást tehettem volna? - Amikor rájöttek, hogy a huszonnégy óra letelte után egyikünk meg fog halni, Elysea azonnal vissza akart menni

Palindrominába, de én szerettem volna, ha előbb találkoznak veletek.

Minda egy hosszú pillanatig engem tanulmányozott, én meg azt hittem, valami rosszat mondtam. Aztán átrendeződtek a vonásai, és könnyek peregtek végig az arcán.

Tuti, hogy rosszat mondtam. Még mindig el voltam szokva az élőkől.

- Sajnálom. - De ez csak egy szó volt. Bárcsak tehettem volna valamit, hogy segítek.

- Nem - válaszolta Minda a könnyein keresztül. - Köszönöm, hogy elárultad. Örülök, hogy Tempest megvédte a nővérét.

Tényleg így tett. De Tempestre ki vigyázott?

Egy ideig csendben ettem, hagytam, hogy Deren és Minda suttogva beszélgessenek. Minél több ragart ittam, annál kevésbé mart.

Elysea nem sokkal később az asztalnál talált ránk.

- Tempe-nek időre van szüksége - mondta szomorúan mosolyogva. - Sajnálja.

Azon gondolkodtam, vajon Tempest tényleg sajnálta-e, vagy Elysea finomított a válaszában, nehogy a szüleik megsértődjenek.

- Megértem - mondta Minda.

- Mielőtt elfelejtem... - Elysea kivett valamit a zsebéből, és az apjának adta. Egy echolink volt. - Ez a tiéd.

Az echo remegett Deren reszkető ujjai között. Azt képviselte, ami elvette tőle a családját, és ami végül Elysea életét is el fogja lopni.

- Kösz, Ely. - Az asztal alá tette a karját, eltüntetve a szemünk előtt az echót. Vajon el fogja pusztítani, ahogy én is szerettem volna az enyémet?

Elysea biccentett, és leült az anyja mellé. A vállára hajtotta a fejét. Nagyon hasonlítottak egymásra: barna haj, zöld szem, olíwabarna bőr és kerek arc.

Elfordítottam a tekintetemet, ahogy elfogott a bűntudat, és töltöttem magamnak még egy pohár ragart. Reméltem, hogy a maró folyadék eltompítja a mellkasomban érzett fájdalmat. Az amfiteátrum a csillagok csarnoka volt. Legalábbis annak tűnt, ahogy elhomályosodott a látásom. Csupán két órája voltunk a Kavalkád-szigeteken, de máris sajnáltam, hogy el kell mennünk innen. A látvány, a zene, az étel, az emberek... az élet. A Tavaszi Dagály jutott róla eszembe. Emlékeztetett, hogy milyen igazán élni. Megint belekortyoltam a ragarba.

Csak két pohárral ittam, de ennyi is épp elég volt. Éreztem, ahogy felszabadulnak a gondolataim. Mintha lebegtem volna. Be akartam csukni a szememet, és

hagyni, hogy a hullámok elragadjanak. Felejtani szerettem volna. Elfeledkezni az Akváriumról.

- Lor! - szólított meg Elysea, amikor kibotladoztam a sátorból a máglya felé. - Berúgtál?

Különböző színes sálakat tekert a derekára szoknyaként, és a fiatalabb gyerekekkel táncolt a tűz körül. Örültem, hogy kiélvezte az utolsó óráit.

Egymáshoz közelítettem két ujjamat.

- Egy kicsit. Hol van Tempest? - Már majdnem egy óra eltelt, és még nem jött vissza. Hajnali öt volt: csupán két óránk maradt a szigeten. - Nem akarja kiélvezni a bulit?

- Nem - válaszolta Elysea. - Nem igazán.

- Kár. Hiányzik.

Elysea nevetett.

Észre sem vettem, hogy a mondat második felét hangosan is kimondtam.

- Azt hiszem, be kellene fejeznem az ivást. - Letettem a bögrét egy közeli asztalra. Uralkodnom kellett a nyelvemen. Túl könnyű volt ellazulni a lányok társaságában.

Deren és Minda is a közelben voltak, szemmel tartották Elyseát, amíg még megtehették. Minél több időt töltöttem velük, annál jobban megkedveltem őket. És nem a ragar miatt éreztem így.

- Még mindig egyedül van - felelte Elysea. Beletelt egy kis időbe, mire felfogtam, hogy az eredeti kérdésemre válaszolt Tempest hollétével kapcsolatban. - Nem akar csatlakozni a partihoz. Azt mondja, nincs mit ünnepelni.

- Élsz! - vágtam rá, és nagy lendülettel rámutattam. - Tegnap ilyenkor ez nem így volt. Ez elég ok az ünneplésre.

Megint nevetett.

- Szerintem ülj le, és egyél egy kicsit. - Nem kellett kétszer mondania. Muszáj volt kijózanodnom.

Eltávolodtam a tűztől. Vissza kellett volna mennem a sátorba, de inkább a sötétben szerettem volna ülni: a ragyogó tűztől megfájdult a fejem. Bár arról talán a ragar tehetett.

Aztán kiszúrtam. Kint volt a mezőn, a mellkasához ölelte a lábát, és nézte, ahogy Elysea csatlakozott a táncoló gyerekekhez a tűznél.

- Tempest! - kiáltottam. - Hát itt vagy!

- Menj el. - Rám se nézett.

- Azt hiszem, be kellene fejeznem az ivást. - Letettem a bögrét egy közeli asztalra. Uralkodnom kellett a nyelvemen. Túl könnyű volt ellazulni a lányok társaságában.

Deren és Minda is a közelben voltak, szemmel tartották Elyseát, amíg még megtehették. Minél több időt töltöttem

velük, annál jobban megkedveltem őket. És nem a ragar miatt éreztem így.

- Még mindig egyedül van - felelte Elysea. Beletelt egy kis időbe, mire felfogtam, hogy az eredeti kérdésemre válaszolt Tempest hollétével kapcsolatban. -Nem akar csatlakozni a partihoz. Azt mondja, nincs mit ünnepelni.

- Élsz! - vágtam rá, és nagy lendülettel rámutattam. - Tegnap ilyenkor ez nem így volt. Ez elég ok az ünneplésre.

Megint nevetett.

- Szerintem ülj le, és egyél egy kicsit. - Nem kellett kétszer mondania. Muszáj volt kijózanodnom.

Eltávolodtam a tűztől. Vissza kellett volna mennem a sátorba, de inkább a sötétben szerettem volna ülni: a ragyogó tűztől megfájdult a fejem. Bár arról talán a ragar tehetett.

Aztán kiszúrtam. Kint volt a mezőn, a mellkasához ölelte a lábát, és nézte, ahogy Elysea csatlakozott a táncoló gyerekekhez a tűznél.

- Tempest! - kiáltottam. - Hát itt vagy!

- Menj el. - Rám se nézett.

- Soha nem enged el, ugye?

- A nővérem halálát? - Kemény volt a tekintete. -Nem. Soha.

- De a testvéred elengedte. - Elyseára mutattam, aki a tűz körül ugrált. Úgy nézett ki, mintha eltűnt, majd előbukkant volna egy felhőből. - Nem ez számít?

- A testvéremmel mindig is mások voltunk - árulta el Tempest. Az alsó ajkát harapdálta, és Elyseát bámulta. - Neki nem kell azzal foglalkoznia, mi lesz a halála után. *Nekem* viszont muszáj.

- Hidd el, nem könnyű tudni, hogy haldokolsz.

Akkor rám nézett.

- Jól érzed magad?

Ekkor láttam őt először igazán aggódni.

- Igen.

Kipirult, mintha rájött volna, mit is kérdezett. Hagyta, hogy lecsússzon a védőfala.

- Elysea élvezni akarja a maradék idejét. Szeretné, ha vele lennél.

Tempest beletúrt fekete hajába.

- Ennél többre kellene vágynia. Jó lenne, ha akarna élni. És bosszút állni.

- Nem könnyebb így, hogy elfogadja, ami történni fog vele?

Felvonta a szemöldökét.

- Neked könnyebb.

Kieresztettem egy eltúlzott sóhajt.

- Nem fárasztó mindig fenntartani a védőfalaidat, Tempe?

Pislogott.

- Te meg miről beszélsz?

Az ünneplésre mutattam.

- Te is a részese lehetnél, ha akarnál.

- Miből gondolod, hogy a részese akarok lenni, Lor Ritter? - Úgy ejtette ki a vezetéknévemet, mintha megátkozott volna. Reméltem, hogy nem igazi vízi boszorkány.

- Mindenki élni akar. De amit te most csinálsz, az nem élet. Tele vagy - körbemutattam - haraggal, gyűlölettel és frusztrációval. Ez nem élet. - Én már csak tudtam. Én is így éltem az életemet.

- Nem ismersz - ismételte meg a korábbi szavaimat. Igaza volt, nem igazán ismertük egymást. De meg akartam ismerni.

- Emlékszel, amikor azt tanácsoltam neked, hogy ne vesztegesd el a feltámasztott órákat, mert meg fogod bánni? - Nem válaszolt. - Most emlékeztetlek, hogy ne tedd. Őrződként. - Látnia kellett az igazat, mielőtt túl késő.

- Nem is vagy igazi őrző! - Rácsapott a fűre. - Miért érdekel, mit csinálok? Délután visszatérhetsz a normális

életedhez a gyilkos anyáddal, én meg elveszítem a nővéremet. Örökre.

- Nem fogok visszamenni hozzá - jelentettem ki az anyámra gondolva.

- Nem?

Megráztam a fejem, egy kicsit talán túl hevesen, így megszédültem.

- Túl sokáig éltem tagadásban. Nem bujkálhatok többé.

- Akkor hova fogsz menni?

Visszaviszem Elyseát Palindrominába, mielőtt valaki rájön, mi történt, de képtelen lennék visszamenni az Akváriumba. Nem tehetem. Egy olyan életért harcoltam, amit nem is éltem igazán.

- Kedvelem a családot - mondtam témát váltva. - Rendes emberek vagytok. Nem érdemeltétek meg, amit az anyám tett veletek. Főleg a testvéred. De *te* sem. A gyász azoknak a legnehezebb, akik itt maradnak. -Ezt mindenkinél jobban tudtam.

Reszketegen felsóhajtott, mintha majdnem sírt volna.

- Köszönöm - válaszolta nyugodtabb hangon.

Néhány percre nem beszéltünk.

Bár a csend kényelmes volt, a ragar nem sokáig engedte, hogy hallgassak.

- Ha nem tudnád, hogy a mai az utolsó napja, mit csinálnál? - kérdeztem.

A tűzre nézett, és mosoly játszott az ajkán.

- Táncolnék vele, bár szörnyű táncos vagyok.

- Emlékszem - feleltem, ahogy eszembe jutott az előadás a Tavaszi Dagályon.

Mérgesen pillantott rám, mire elmosolyodtam.

- A tánctudást félretéve, oda kellene menned hozzá. Palindrominának részben igaza van azzal kapcsolatban, amit csinál. A nagyszüleim kezdték, tudtad? - Megrázta a fejét. - Amikor felfedezték, hogyan kell feltámasztani élő dolgokat huszonnégy órára, látták, hogy ezzel segíthetnek az embereknek. Az egyetlen árnyoldala a dolognak, a kliens pontosan tudja, hogy csupán huszonnégy órája van a szerettével. Nem élvezheted soha teljes egészében a feltámasztást, mert tisztában vagy vele, hogy a búcsúzás elkerülhetetlen.

- Szóval azt javaslód, felejtsem el, hogy néhány óra múlva el fogja veszteni az életét? - A vállára seperte a haját: sötét vízeséséként omlott rá. Viszkettek az ujjaim, hogy megsimogathassam.

- Mi vesztenivalód van? Vagy itt töltöd velem a fennmaradó időt, vagy kiélvezheted az utolsó órákat a nővéreddel.

- Hát, tuti, hogy nem akarok több időt veled tölteni.

Azt hittem, komolyan mondta, de aztán észrevettem a szeme csillogását. Óvatosan rám mosolygott.

- Akkor menj. - Mosolyogva intettem neki.
Utáltam, hogy amint elment, hiányzott.

NEGYVENEDIK FEJEZET

TEMPEST

Kedd, 5:30

IDŐ. IDŐ... mindig ide lyukadtunk ki.

Bár nem akartam megfogadni Lor tanácsát, igaza volt. Csak ennyi jutott nekem. Még másfél óra a teljes családommal. Miért vesztegessem el?

Továbbra is haragudni akartam rá, szerettem volna gyűlölni, mert utáltam, amit az anyja csinált, de képtelen voltam rá. Nyilvánvaló volt, hogy őt is éppen annyira elrettentették a tettei, mint minket. Ha még egyszer találkozom Nessandrával, meg fogom neki mondani a magamét... és nagyon valószínű, hogy az öklömnek is bemutatom.

Mielőtt csatlakoztam Elyseához a tűznél, megkerestem a szüleinket. Egy kis asztalnál ültek, és intenzíven bámulták a táncoló nővéremet.

- Boldog életünk volt - mondtam. - Vigyáztunk egymásra.

Anya megfordult a székén.

- Tempe! - Kinyújtotta a karját. - Gyere, ülj le hozzánk.

Odahúztam egy széket az asztalukhoz. Nem kerülte el a figyelmemet, hogy a dobokhoz hasonlóan az összes bútor is csontból készült. Halcsontból. Ebből az egy dologból rengeteg volt ezen a világon. Halálból. Mégis, körülöttünk mindenki élvezte az életet. Építettek valamit az Óvilág csontvázából. Valami virágzót.

- Nem gyászban éltünk - tettem hozzá. - Persze, hiányoztatok, de Elysea biztatott, hogy éljem az életem. Hogy éljek. Számítottatok volna tőle bármi másra? - Nevettem, ahogy Elysea a levegőbe ugrott, mintha súlytalan lenne. Egy csomó kölyök követte, igyekeztek lemásolni a mozdulatait.

Apa kinyújtotta a karját anya mellett, és megfogta a kezemet.

- Kétségünk sem volt, hogy azt tettétek, ami a legjobb volt a másikótoknak.

- Soha nem mondhatjuk el eléggé, mennyire sajnáljuk - mondta anya. Csillogott a szeme. - Tudnod kell, soha nem akartuk, hogy így alakuljanak a dolgok.

- Már értem. - Megdörzsöltem az orrnyergemet, hogy elapadjanak a könnyeim. - Hiányozni fog, tudjátok?

Anya átölelt. Ugyanolyan illata volt. A Palindrominában található növények nélkül is föld- és valami édes illata volt.

- Tudom, kedvesem. Nekünk is. Évek óta hiányoztok. De már itt vagyunk neked. Itt együtt élhetünk.

Körülnéztem az amfiteátrumban, és elképzeltem, hogy az életem egyetlen hatalmas ünneplés. Nem illett hozzám, ahhoz, akivé váltam. Nem ugyanaz a kislány voltam, aki az anyja lába mögé bújt gyerekkorában. És nem is az a kamasz, aki jobban szerette a víz alatti csontvázakkal tölteni az idejét. Megerősödtem. Majd akkor aggódom az *azután* miatt, amikor bekopogtat.

Megszorítottam anyát, és megpusziltam apa arcát, mielőtt a máglyához mentem.

Elysea az egyik koreográfiáját tanította a gyerekeknek.

- Tempe! - kiáltotta, amikor meglátott. Otthagyta a kölyköket, és megragadta a kezemet. - Táncolsz velem?

- Tudod, hogy képtelen vagyok lemásolni a mozdulataidat.

Vigyorgott.

- Akkor táncolj, ahogy érzed!

Sírni vagy dühöngeni akartam. Azonban Elyseán egyik sem segített volna. Minden tőlem telhetőt megtettem, hogy ritmusra mozogjak.

Bár egyértelműen szörnyű voltam, Elysea úgy mosolygott, mintha én lettem volna a legjobb diákja. Ez magabiztossággal töltött el. Fogtam a kezét, és igyekeztem lemásolni a mozdulatait.

Néhány perc múlva elfelejtettem azzal foglalkozni, hogy mennyire bénának tűntem Elysea mellett. Mindent elengedtem. Csak egy pillanatra. Felszabadító volt. Mint a merülés. Teljes kontroll, ugyanakkor teljes fesztelenség.

- Lor! - kiáltotta Elysea, visszarántva a valóságba. - Gyere, táncolj velünk!

- Nem - vágtam rá, és próbáltam kihúzni a kezemet a testvéreméből. De erősen fogott.

Lor a sötétből bukkant elő. Kijózanodott, mióta utoljára láttam, de volt valami nyugalom a mozdulataiban, ami arról árulkodott, hogy még hatással volt rá a ragar.

- Nem - ismételt meg.

- Ne legyél gonosz - suttogta.

Lor óvatosan közelített felénk, mintha megharaphatnám. Bárcsak ezt akartam volna, de a haragom már elpárolgott. Elyseának ilyen mágikus ereje volt.

- Nem igazán táncolok - mondta Lor.

Elysea mosolygott.

- Csodás! Tempe sem. Akkor együtt *ne* táncoljatok.

A srác kezébe tette az enyémet, mire összerezzenem, mintha megégetett volna. Puha és finom volt a bőre. Érződött, hogy nem dolgozott kötelekkel a hajókon, nem fosztogatta a merülőhelyeket, és nem úgy tűnt, mintha sziklát mászott volna Palindrominán.

Erről is hazudott volna?

- Helló - üdvözölt.

- Szia. - Abbahagytam a mozgást.

Elysea eltáncolt.

- Sajnálom. - Elengedtem Lor kezét. - *Tényleg* nem táncolok.

Lor arca komoly volt.

- Én sem.

Egy pillanatig csak álltunk, és bámultuk egymást, a zene és a táncosok körülöttünk örvénylettek, miközben ropogott a tűz mellettünk. A Tavaszi Dagályra gondoltam. Meg arra, amikor a viharban ragadtunk. Megint csapdában éreztem magam. Lüktetett zene a fejemben. Lor szeme ragyogóan kék volt a tűz-fényben.

De ezúttal minden más volt. Most nem akartam elszökni. Nem igazán.

Nem voltam hozzászokva a barátkozáshoz. Próbáltam elképzelni, milyen lett volna, ha más körülmények között találkozom Lorral. Ha nem Nessandra fia lenne,

vagy Elysea köteléke. Akkor mit éreznék? Vajon szeretnék táncolni vele?

Miközben ott álltunk, óvatosan rám mosolygott. Valamilyen okból kifolyólag úgy tűnt, hogy ő is a közelemben akart lenni. Először, mióta Elyseát feltámasztották, valamiféle kapcsolódást éreztem. A világhoz. És hihetetlenül tudatában voltam minden egyes lélegzetvételünknek.

Felém lépett, és a kezemet kereste. Kinyitotta a száját.

- Tempe - mondta. - Én... - De nem fejezte be a mondatot.

Abban a pillanatban mindenki eltűnt, és csak Lort láttam. Az igazi Lort. Nem kért többé bocsánatot, nem akart az őrzőm lenni, nem *próbálkozott* semmivel. Csak létezett.

Ott állt, felém nyújtotta a kezét, lángolt a tekintete, és egy kérdés játszott az ajkán. Magabiztosság sugárzott belőle, meg a szinte kétségbeesett vágy, hogy áttörjön a védőfalaimon. Ezzel a fiúval eddig még nem találkoztam.

Gyönyörű volt.

Hátraleptem. Láttam, mit akart Elysea. Nem szerette volna, hogy ellenségként tekintsek Lorra. Azt akarta, hogy megértsem, ő is szörnyű helyzetben volt.

Bárcsak ilyen egyszerű lett volna! Bárcsak meg tudtam volna bocsátani a szerepét ebben az egészben. De

továbbra is a kezében tartotta Elysea életét. Néhány óra múlva ki fogja oltani.

Elfordultam, de Lor utánam nyúlt, az ujjai a karomat súrolták.

- Várj - szólalt meg.

Megálltam, de nem néztem hátra.

- Mi az?

- Van bármi, amit megtehetnék? - Kedves volt a hangja, de alig hallottam a zene miatt.

Majdnem azt mondtam, hogy haljon meg, hogy a nővérem élhessen, de azt nem gondoltam volna komolyan. Most, hogy láttam az igazi énjét, nem feledkezhettem el róla. Nem kívánhattam rosszat a srácnak.

Szembefordultam vele.

- Ígérd meg, hogy nem fog szenvedni.

Összepréselte az ajkát.

- Természetesen.

- Jó. És miután Elysea elmegy, soha többé nem akarlak látni.

Elakadt a lélegzete, de látszólag megértette. Mindig a nővéremre emlékeztetne.

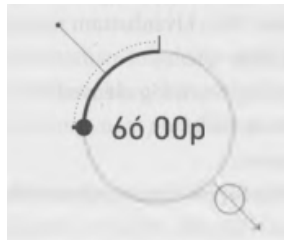
- Sajnálom - mondtam.

És tényleg. Sajnáltam, ami köztünk lehetett volna.

Otthagytam a tűz mellett. Egy órám maradt a családommal. Már csak ők számítottak.

NEGYSZÁZTÖRTÖDIK FEJEZET

LOR

Kedd, 6:00

NÉZTEM, ahogy Tempest elsétált. Sajgott a szívem a szavaitól.

A mai nap után soha többé nem fogok találkozni vele. Bár nem hibáztattam, azt kívántam, bárcsak lenne valami - bármi -, amit tehettem volna.

Bár nem én vezettem a hajót, amivel az anyám nekihajtott Elyseának, mégis felelősnek éreztem magam miatta. Tudtam, hogy az anyám az élőkön kísérletezett, miközben vakmerően igyekezett gyógyírt találni a halandóságra. Akkora ugrás lett volna, hogy gyilkosságra vetemedett, csak hogy elhallgattassa a körülötte lévőket? Már tizenkilenc voltam, nem egy tehetetlen kisgyerek. Volt némi erőm. Vagy nem?

Anya mindig azt állította, hogy a zátonyoknak szükségük volt Palindromina terményeire a túléléshez, de miután meglátogattam az önfenntartó buliszigeteket, tudtam, hogy nem mondott igazat. Ők nem kaptak gyógyszert vagy vitaminokat. Mégis túléltek.

Nem. Nem pusztán túléltek. Kivirágzottak. A barátaikkal és a családjukkal töltötték a napjaikat, ünnepelték, hogy élnek. Persze, az ember belefáradhatott a tengeri ételekbe és a hínárpörköltbe, de a semminél ez is jobb volt. Itt mindenki egészségesnek és boldognak látszott.

Tempe-t leszámítva.

Néztem, ahogy a nővérével táncolt, mielőtt megközelítettem a tűznél, és egy futó pillanatra láttam, ahogy felcsillant a szeme a boldogságtól. Elakadt tőle a lélegzetem. Gyönyörű volt. Nem azért, mert mosolygott, hanem mert leengedte a védőfalait. Engedte, hogy magával ragadja a pillanatot: élvezte a zenét és a testvére társaságát. Láttam az igazi Tempestet. A lányt, akivé vált volna, ha nem vesztett volna el mindenkit, akit szeretett.

De ez csupán egy röpke pillanat volt.

Utána visszatért a gyásztól megkeményedett éne. Megértettem. Én is mérges voltam. Az anyámra, Palindrominára, magamra.

Átverekedtem magam a tömegen, hogy levegőhöz jussak. A füst megtelepedett a tüdőmben, összeszorult tőle a mellkasom.

Leültem a fűbe, hirtelen kimerültnek éreztem magam. Nem láttam, hova ment Tempest, de ki tudtam venni Elysea alakját a tűznél. Azt kívántam, bárcsak segíthettem volna az Alerin testvéreknek. Nem akartam, hogy még egy személy halála száradjon a lelkemen... akkor sem, ha nem közvetlenül én voltam érte a felelős. Becsuktam a szemem, és megpróbáltam elképzelni Elysea utolsó lélegzetvétélét. Igyekeztem elképzelni, ahogy Tempe végső búcsút vesz tőle. De képtelen voltam rá.

Talán azért, mert igazából nem voltam őrző. Fogalmam sem volt, hogyan birkózzak meg a feltámasztási folyamat végével. De tisztában voltam vele, hogy ez rosszabb volt az átlagnál. Érdekelt, hogy Elysea meg fog halni. Érdekelt, hogy Tempe megint gyászolni fog.

Láttam a kétségbeesést az arcán, ahogy az utolsó órák ketyegtek. Tudta, hogy soha nem lesz már a régi. Hogy *nem volt* ugyanaz az elmúlt években, mióta meghalt a testvére. Tudtam, ez milyen érzés. Nem akartam, hogy keresztül kelljen mennie azon, amin nekem. Nem szerettem volna, hogy végignézze a nővére halálát.

Lehet, hogy nem hittem a lenti istenekben, de a szívem mélyén éreztem, hogy az volt a sorsom, hogy Elysea köteléke legyek, mivel cserben hagytam Calent.

Ezen a napon lehetőséget kaptam, hogy valami jót tegyek. Soha nem tudnám begyógyítani az űrt, amit Calen családjában okoztam, de az Alerineket megpróbálhattam egyesíteni.

De hogyan? Egy páciens feltámasztása azt jelentette, hogy muszáj volt valaki más életét ellopni. És ez volt a probléma. A folyamat mindig áldozatot követelt. Éle tét az életért. Bárcsak lett volna valaki, aki nem igazán használta az életét.

Mint én.

Nevettem. Micsoda ostobaság erre gondolni. Talán nem múlt el a ragar hatása, mint gondoltam.

Vagy az is lehet, hogy mégsem vagyok idióta...

Biztosan volt valaki, aki élt, de mégsem. Valaki, akinek vert a szíve, de nem élt igazából. Palindrominában rengeteg test volt, de mind halottak voltak. Kivéve... kivéve az *életfogytosokat*. Hajóbalesetet szenvedtek, de soha nem ébredtek fel. Viszont a szívük vert, nem állt meg. Technikailag agyhalottak voltak, de ki lehetett tapintani a pulzusukat. Anya megtartotta a testüket arra az esetre, ha még több tesztalanyt szeretett volna.

Viszont egy páciens nem lehetett kétszer feltámasztani. Ha megállítjuk Elysea szívét, nem indíthatjuk újra. Kivéve, ha a köteléket átirányítjuk az én pulzusomról egy életfogytoséra, mielőtt Elysea szíve abbahagyja a dobogást. Valami jóra használhatnánk az életüket. Az életfogytos pedig végre pihenhetne, és megszabadulhatna az anyámtól.

Valami bizsergett a bőröm alatt. Izgalom. Remény.

Megmenthetem Elyseát!

Csupán egy olyan személyre volt szükségem, aki el tudta végezni a kötelékformáló folyamatot. De már tudtam is, ki az én emberem.

Csakhogyszóelőször vissza kellett mennem Palindrominába.

Bár már majdnem felkelt a nap, a parti látszólag nem csitult. Tempestet és a szüleit kerestem, de egyetlen ismerős arcot sem láttam. Ragart nyomtak a kezembe, ahogy átvágtam a lüktető tömegen, de visszautasítottam őket. Muszáj volt tisztán gondolkodnom.

A tűz felé tartottam, átverekedtem magam a táncosok gyűrűjén, és megtaláltam Elyseát a közepén.

- Elysea! - kiabáltam túl a zenét. - Beszélnem kell veled.

Mosolyogva próbált bevonni a táncba, de megráztam a fejemet.

- Ez fontos!

A fülére mutatott, mintha nem hallotta volna, amit mondtam. De biztos látta a komoly arckifejezésemet, mert odajött hozzám.

- Minden rendben? - kérdezte. - Ideje indulni?

Az echolinkre néztem.

6:15.

- Majdnem. Gyere velem, van egy ötletem.

Könnyebb volt mindenkinek egyszerre elmagyaráznom a tervemet.

Megint átvágtunk a táncosokon. A magasságom miatt javarészt átláttam a tömeg fölött.

- Meg kell találnom a családot - mondtam. Muszáj volt lehajolnom, hogy hallja. - Tudod, hol vannak?

- Tempe azt mondta, hoz magának ételt. - Alig értettem a szavait.

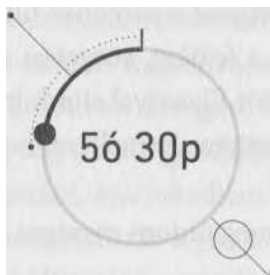
A sátorban már nagyobb volt a csend. A legtöbb étel már elfogyott. Tempest a szüleivel ült az egyik asztalnál. Összedugták a fejüket, sűrgetően suttogtak, de felpillantottak, amikor Elyseával elindultunk felénk.

Mély levegőt vettem. Reméltem, hogy végig fognak hallgatni.

- Azt hiszem, meg tudom menteni Elyseát.

NEGYVENKETEDIK FEJEZET

TEMPEST

Kedd, 6:30

LEVEGŐT SEM MERTEM VENNI, mialatt Lor elmagyarázta a tervét. A nap lassan felkelt, indulnunk kellett, de képtelen voltam megmozdulni. Amikor befejezte, könnyek peregtek végig az arcomon. Elysea mozdulatlan volt, mint az óceán egy tiszta, nyugodt napon. Át akartam ölelni, megmondani, hogy életben fog maradni, de láttam a kételyt a szemében.

- Még soha nem hallottam ilyesmiről - mondta apa. Épp azt tervezgettük, hogy ideköltözöm, amikor Lor megtalált minket. Most már Elysea is szerepelt a terveinkben.

- Életfogytosoknak nevezem őket - magyarázta Lor. Már teljesen józannak tűnt, kék szeme tiszta volt, sápadt arca kipirult. - Az egyik hátsó szobában vannak az

alagsorban. Gyakorlatilag agyhalottak, de nagyon is élnek. Hozzáköthetjük a pulzusukat Elyseához, aztán megállítjuk a szívüket, hogy Elysea életben maradjon. - Az is gyilkosságnak számított, ha az illető már úgysem fog soha felébredni?

Vajon szeretnének segíteni, hogy a szívverésüket felhasználva valaki más életben maradjon? *Én* megtettem volna.

- Elysea, mit gondolsz? - kérdeztem.

- Azt mondtad, nem biztos, hogy beválik - válaszolta óvatosan.

- Nem. Még soha nem csináltak ilyesmit, de van egy barátom, aki tanulmányozta a feltámasztási folyamatot. Ő a legjobb esélyünk.

Elysea összenézett anyával és apával.

- Nem is tudom - jegyezte meg. - Nem akarom valaki másra hárítani ezt a terhet.

- Nem fogod. Azok az emberek gyakorlatilag halottak. Csak a szívük ver még. Ráadásul tartályokba vannak zárva, amíg anya eldönti, hogy megszabadul tőlük, vagy újabb kísérleteket hajt végre rajtuk. Így a halálukból valami jó is kisülhet. Végre békére lelhetnek.

- Gondold végig - mondtam. - Mindannyian együtt lehetnénk. - Láttam magam előtt a jövőmet, és most

először nem egy vihar volt a horizonton. Hanem a napfelkelte.

Elysea megdörzsölte a halántékát.

- Nem akarok erre gondolni. - Rózsaszín csíkok voltak a hajában a tűz hamujától. - Nem szeretnék reménykedni.

- Fáradt vagy - szólalt meg anya, kihúzva egy széket. - Pihenned kellene.

- Nincs időnk pihenni! - jelentettem ki Lor mellé állva. - Minél hamarabb vissza kell vinnünk Elyseát Palindrominába. Ugye, Lor?

Pislogott, mert meglepte, hogy végre az ő oldalán álltam.

- Igen.

Elysea már beleegyezett, hogy visszautazik Palindrominába: Lornak nem volt oka hazudni nekünk. Melegség öntötte el a mellkasomat, amikor ránéztem. Megbízhattam benne.

- Anyád meg fogja engedni? - kérdezte apa. Szkeptikus volt. Jogosan, azok után, amiket Nessandra csinált.

- Nem terveztem az engedélyét kérni - válaszolta Lor határozottan. Nyilvánvalóan el akart határolódni mindentől, amit az anyja csinált. Elysea végleges feltámasztása volt az első lépés.

- Miért kérdőjelezted meg? - faggattam. - Ez az a csoda, amire vártunk! A lenti istenek küldték, ti meg úgy néztek

ki, mintha felpofoztak volna benneteket.

- Tempe... - kezdte apa. Hallottam a hangján, hogy valami negatívumot akart mondani. Kivételesen nem akartam beengedni a sötétséget. Lor mentőkötelet dobott nekünk, amit ki is fogunk használni.

- Nem éri meg a kockázatot? - kérdeztem.

- Kockáztattunk, amikor öt évvel ezelőtt elhagytunk titeket. Meg amikor két évvel ezelőtt megpróbáltunk visszatérni - magyarázta anya a fejét rázva. - Nézd meg, mi lett belőle.

- Ez nem ugyanaz! - Nem értettem, miért nem ragadták meg két kézzel a lehetőséget. - Elysea már meghalt. Mi veszténivalónk maradt?

- Te - vágta rá anya rögtön.

Elakadt a lélegzetem.

- Miről beszélsz?

- Meg kell védenünk téged - magyarázta. - Ha Nessandra megtudja, hogy beszéltél velünk, féltetni fogja a vállalatát. Elyseát már bántotta, nem tudhatjuk, hogy veled mit fog tenni.

- Akkor gyertek velünk! - Minél tovább vitatkozunk ezen, annál kevesebb időnk marad új köteléket keresni.

- A *Napkelte* csak három embert bír el - mondta apa. - Ha többen lennénk rajta, az óceán fenekére süllyedne. Elvihetjük a tutajunkat a legközelebbi zátonyra, hogy

kölcsönvegyünk egy hajót, de az tovább tart, mint a megmaradt öt óra.

- Megvédem őket - ígérte Lor apának egy biccentéssel. - Oda fogok figyelni, hogy ne történjen velük semmi. Esküszöm.

Anya és apa sokatmondó pillantást váltottak. Megértettem, miért nem akarták, hogy elmenjünk, de ez volt az egyetlen lehetőségünk, hogy végleg egyesítsük a családunkat.

Megfordult a fejemben, hogy átadom valamelyiküknek a helyemet a *Napkeltén*, de biztosítanom kellett,

hogy Elysea megérkezzen Palindrominába, és hogy Lor barátja elvégezze a folyamatot. Én támasztattam fel Elyseát... nekem is kell befejeznem a folyamatot.

- A szavadon foglak - mondta végül anya. Felállt, és kezét nyújtott Lornak.

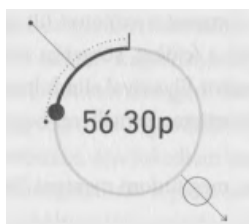
- Az életemre esküszöm - válaszolta a srác.

Amikor Lor megfogta a kezét, anya magához húzta egy ölelésre.

- Vigyázz a lányaimra!

NEGYVENHARMADIK FEJEZET

LOR

Kedd, 7:00

HELYRE FOGOM HOZNI. Tényleg. Bármit megteszek, hogy megmentsem Elyseát. Lehetőségem volt kijavítani az anyám hibáit.

A hazugságok, a szívfájdalom és az ötévnyi távoliét ellenére is láttam, milyen az Alerin család. Tudtam, hogy mi lehetne belőlük ismét. Együtt látni őket olyan volt, mintha sós vizet öntöttek volna egy nyílt sebbe. Muszáj volt helyrehoznom.

Öt órám maradt.

Az Alerinek rádöbbsentettek, hogy nekem soha nem adatott meg, ami nekik. Az én anyám más volt. Mindennél fontosabbnak tartotta a kutatását, még nálam is. Annyira szerette volna biztosítani, hogy senki más ne szenvedjen a gyásztól, hogy közben

felfoghatatlan fájdalmat okozott ártatlan családoknak.
De ennek a mai nappal vége.

Elysea és Tempest a szüleiket ölelték a dokkon, miközben én felmásztam a fedélzetre. Elfordítottam a szemem, amikor suttogva elbúcsúztak, és kifejezték a szeretetüket... ha nem a terv szerint alakulnának a dolgok.

Beütöttem a *Gyepszörf* jelét a *Napkelte* kommunikációs rendszerébe, és elküldtem egy üzenetet.

Hol vagy, Ray?

Visszatartott lélegzettel nyomtam meg a küldés gombot. Reméltem, hogy megkapja.

Szinte azonnal meg is érkezett a válasz.

Hauer! Én hol vagyok? - olvastam. - Te hol vagy? Azt hittem, meghaltál!

Még nem - feleltem. Nem volt vicces, de Ray értékelni fogja a humorra tett törekvésemet.

megtaláltad Elyseát?

Igen. 11:00-re érünk vissza Palindrominába.

SZOROS lesz - írta vissza.

Tudom. De van egy ötletem. Találkozzunk az Akvárium hátsó bejáratánál körülbelül akkor. Hozd a feltámasztókészletet.

Félek megkérdezni, miért.

Akkor ne tedd - válaszoltam. - Csak legyél ott, és figyelj oda, hogy senki ne lásson meg.

Kikapcsoltam az üzenetküldő rendszert.

Tempe elszakadt a szüleitől, és felszállt a hajóra.

- Ott lesz Raylan? - kérdezte megfeszített állkapoccsal, csillogó szemmel. Megváltozott, mióta meséltem neki a tervemről. Valami megmozdult benne. Két év óta először reményt adtam neki. Viszonzásul én is azt kaptam.

- Igen.

- Akkor induljunk.

Elysea megtörölte a szemét, és vonakodva elhúzódott a szüleitől.

- Vigyázzatok magatokra, lányok - mondta Minda, aztán gyorsan rám pillantott.

Bólintottam.

Újra látni fogja a gyerekeit.

Tempe irányította a hajót az első órában, majd lement a kabinba aludni egyet. Kedvező volt a széljárás, gyorsan átkeltünk az Egyesült Tengeren. Oda fogunk érni. Biztos voltam benne.

Elysea mellett álltam, és a remoránokat kerestem a tekintetemmel. Nem szólaltunk meg. Mit is mondhattunk volna?

A nap megült a horizont szélén: úgy nézett ki, mintha egyenesen behajóznánk.

Felemeltem a kezem, hogy eltakarjam a szememet.

- Menj, pihenj le - szólalt meg Elysea. - Úgy nézel ki...

- Mint a halál? - jegyeztem meg nevetve.

Elmosolyodott.

- Igen.

Nagyot sóhajtottam.

- Csak egy fél órát.

Legyintett.

- *Menj!*

Tempe labdává gömbölyödött a kabin padlóján, szemben a fallal. Álmában motyogott, aztán megfordult.

Döbbsen léptem hátra. Annyira máshogy nézett ki! A homloka kisimult, az állkapcsa ellazult. Fiatalabb-nak tűnt. Boldogabbnak.

Mindig úgy nézett ki, mintha egy vihar tombolt volna benne. Úgy rontott be a helyiségekbe, mint a feltámadt szél. Azonban volt valami nyers az alvásban, valami feltáró. Eltűnt a mérges maszkja. Elfordítottam a tekintetemet. Nem volt helyes, hogy ilyen sebezhetően feküdt előttem, és nem tudta, hogy ott voltam.

A hajó túloldalán feküdtem le, az oszlop mellett, ahol korábban megkötöztek, és a mennyezetet bámultam. Reméltem, hogy beválik a tervem, de mi lesz, ha mégsem? Akkor mit csinállok?

Félresöpörtem ezt a gondolatot. Nem gondolkodhattam így. Még nem. Volt időnk helyrehozni ezt a hibát. Ray majd kitalálja a módját. Azóta tanulmányozta a

feltámasztásokat, hogy megsérült a lába. Hinnem kellett, hogy mindez okkal történt. És nem azért, hogy Tempe lássa meghalni a nővérét, majd örökre kísétáljon az életemből.

Ki kellett vernem Tempestet a fejemből. Nem gondolhattam arra, hogy mennyire gyönyörű. Hogy fájt, amikor sírni láttam. Egyre többet és többet gondoltam rá. Ez nem fog segíteni.

Arra kellett koncentrálnom, hogy találjak egy új köteléket Elyseának.

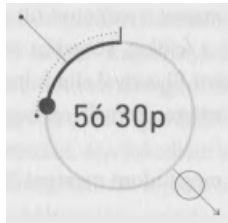
Életemben először suttogtam imát a lenti istenekhez, nem tudva, hogy léteztek-e, meghallgattak-e, vagy törődtek-e velünk. De nem így imádkozott mindenki? Hittel, hogy nincsenek egyedül, de bizonyíték nélkül?

- Ne engedjétek, hogy halállal végződjön ez az egész - motyogtam. - Hadd maradjon életben! Enyhítsétek a fájdalmukat.

És bár nem hallottam választ, nem láttam jelét a lenti isteneknek, egy hang az agyam hátsó zugában emlékeztetett, hogy mindig minden halállal végződik.

NEGYVENEGYEDIK FEJEZET

TEMPEST

Kedd, 9:00

A NAPKELTE ZÜGÁSÁRA ébredtem. Nem akartam elaludni, de a motor duruzsolása és az érzelmi kimerültség feledtette velem az izgalmamat és a félelmemet.

Lor a kabin túloldalán aludt, a karját a hasára tette, az arcát a mennyezet felé fordította. Megrebbent a szemhéja.

Felültem, és megdörzsöltem az arcomat a kezemmel. Nem aludtam elég ideig ahhoz, hogy megtelepedjen rajta a só. Lor oldalához osontam, és megnéztem az echolinket.

Két óránk maradt Palindrominába érni, és egy óránk új köteléket találni Elyseának. Reméltem, hogy nem volt ostobaság megbíznom benne.

Lor elkezdett mozgolódni mellettem, megrándult a karja és a lába.

- Calen! - üvöltötte felülve, és utánanyúlt valaminek, ami nem volt ott.

Összerezzenem.

- Jól vagy?

Lor mellkasa hevesen emelkedett és süllyedt. Összevissza kapkodta a tekintetét a szobában, mintha emlékeztetni akarta volna magát a környezetére.

- Igen.

Nyilvánvalóan nem volt jól. Kék szeméből fájdalom sugárzott. De mitől?

- Ki az a Calen? - kérdeztem, és közelebb húzódtam hozzá.

Eltakarta az arcát a kezével.

- A legjobb barátom.

- Aki meghalt? - Mintha hetekkel ezelőtt beszéltünk volna először Lor élményéről a feltámasztással kapcsolatban.

Bólintott, még mindig eltakarta az arcát, de a légzése már csillapodott.

- Hogyan halt meg? - faggattam.

Rám nézett az ujjai között.

-Sziklát másztunk... - Zaklatottan felnyögött, és megrázta a fejét. - Az én hibám, hogy meghalt.

- Akarsz róla beszélni? - kérdeztem. - Tudom, hogy nem vagyok képzett őrző, de te sem.

Leeresztette a kezét, és elvigyorodott.

- Köszönöm, Tempe.

- Mit?

- Hogy itt vagy - vágta rá. - És hogy nem utálsz amiatt, amit az anyám csinált a családdoddal.

- Túl sokat feltételezel. - De kedvesen mondtam, hogy tudja, viccelek.

Megfogta és megszorította a kezemet.

- Mindent megteszek, hogy megmentsem, ugye tudod?

Láttam a heves arckifejezéséből, hogy igazat beszélt. De ez nem jelentette azt, hogy működni is fog a terve. Ha elbukik, tudtam, hogy Elysea fel fogja áldozni magát.

Nem akartam ezt a beszélgetést. Szerettem volna belekapaszkodni a reménybe, hogy minden rendben lesz.

- Meg kellene néznem, mit csinál Elysea.

- Maradj egy kicsit. - Megbénított a tekintetével. - Kérlek! Nem akarok egyedül maradni.

Valami a mellkasomba mart.

- Ahogy én sem - suttogtam.

A hátára gördült, a plafont bámulta, és közben fogta a kezemet.

- Mesélj valamit. - Elcsuklott a hangja. - Valami jót.

- Jót?

- Valamit, aminek semmi köze ehhez a helyhez. -A kabin plafonjára mutatott. - Valamit, ami elfeledteti velem... velünk mindezt.

De semmi nem volt ezen a helyen kívül. Semmi, csak víz. Mindig is így volt, és így is fog maradni. Perzselő tekintettel nézett, miközben átgondoltam. Mi volt jó?

Mi tett boldoggá? És miért volt olyan régen, hogy ilyenekre gondoltam?

A Kavalkád-szigeteken boldog voltam. Boldog voltam abban a kis időben, amikor Elyseával táncoltam. És bár sírtunk, akkor is örültem, amikor láttam a szüleimét. Hogy anya átölelt. De most képtelen lettem volna róluk beszélni. Túl fájdalmas volt tudni, hogy mi négyen talán már soha többé nem leszünk együtt.

így inkább azt mondtam:

- Van egy hely Napéjegyenlőségen, ahova Elyseával jártunk kisebb korunkban, amikor meg akartunk szökni minden elől. Nem sokkal a szüleink eltűnése után fedeztük fel.

Behunyta a szemét.

- Meséld el.

Néztem, ahogy szőke szempillái sápadt bőréhez súrlódtak.

- Esténként Napéjegyenlőség alatt úsztunk, visszatartottuk a lélegzetünket, amíg lángolni nem kezdett a tüdőnk, amíg úgy nem éreztük, hogy a karunk és a lábunk kocsonyává válik. Eljátszottuk, hogy színes halak vagyunk - mondtam, ahogy eszembe jutott a szivárványszínű bűvárruha, amit gyerekként úgy imádtam. - Csak akkor jöttünk fel a felszínre. Visszamásztunk Napéjegyenlőségre, és felmásztunk a Felügyelőség folyosójának falán a tetőre, ahol a villámhárító van. Az a legmagasabb pont. Onnan mindent belátni.

- Ó - motyogta megértőn. - Elképzelted, mi van Napéjegyenlőségen túl.

- Nem.

Összeráncolta a homlokát. Sosem akartam elhagyni Napéjegyenlőséget. Az volt az otthonom. Mindig az lesz. Azt szerettem volna, ha minden visszatér a régi kerékvágásba. Vissza akartam kapni a szüleimét. Elyseát. Vissza akartam menni az időben oda, ahol boldog voltam.

- Folytasd - mondta.

Mély levegőt vettem.

- A tetőről csodálatos a kilátás. - Behunytam a szemem, és felidéztem azokat az alkalmakat, amikor Elyseával felmásztunk oda. - Napéjegyenlőség sok elsüllyedt

városhoz közel van: ha lenézel a lenti romokra és hagyod elhomályosodni a látásodat, az óceán olyanná válik, mint az éjszakai égbolt, a korallok a csillagok. Mintha a városok mégsem veszték volna el. Mintha lenne élet odalent. Lélegzetelállító.

Éreztem, hogy Lor felül, a melege átszivárgott belém. Kinyitottam a szemem. Engem figyelt egy kis mosollyal az arcán.

- Mi van? - Fel akartam csattanni, de elfúlva bukott ki belőlem a kérdés.

Nagyon közel volt hozzám, kék szeme megbabonázott. Minden egyes gyűrű más színű volt benne, a legsötétebb közepén. Foglyul ejtett. És pontosan ezt akartam.

- Látod a szépséget ebben az elsüllyedt világban - mondta. Felvontam a szemöldökömet, de tovább suttozott: - Szébbé teszed a világot.

Elakadt a lélegzetem, amikor az ajkamra villant a tekintete.

- Nem, ez nem igaz - suttoztam vissza. - Mármint, nem hiszem, hogy a világ gyönyörű. - Sötét és halálos, igen, de nem gyönyörű. A szép egyszerű, békés, varázslatos. .. amire az ember vágyik. A mi világunk nem ilyen volt.

- Sokkal többet éltél nálam - árulta el -, többet, mint amennyit én valaha fogok.

A halálról beszélt? Azt gondolta, nem fog sikerülni?

- Lor, én...

De fogalmam sem volt, mit mondjak. Kegyetlen voltam vele. Ellöktem. Hazugnak neveztem. A legrosszabb pillanataimban reméltem, hogy ő hal meg, és így Elysea életben maradhat. De úgy nézett rám, ahogy a családomon kívül soha senki. Mintha fontos lettem volna.

- Semmi baj - motyogta, ahogy kisimította a hajamat az arcomból.

De igenis volt baj. Ha elbukik, valamelyikük meg fog halni. És egyikük elvesztését sem tudtam volna elviselni.

- Minden rendben lesz - mondta, ahogy közelebb hajolt hozzám. - Talán nem minden vízi boszorkány rossz. - Az utolsó részt úgy suttogta, mintha csak magának szánta volna.

Vízi boszorkány? De úgy mondta, mintha valami gyönyörű dolog lett volna, nem pedig ijesztő.

Óvatosan méregetett, mintha egy kérdést tett volna fel. *Szabad?*

Féltem igennel válaszolni, de mélyen belül mintha egy hullám sodort volna várakozó ajka felé.

Lángolt a bőröm az érintésétől. Nem tudtam biztosan, ki lobbantott lángra kit. Tenger-, füst- és sóíze volt.

A hajamba túrt. A csókjaink között mélyen magamba szívтам az illatát, mert szükségem volt rá, erre... az

életre.

Aztán eszembe jutott, hogy kicsoda, és hogy a kezében tartja a testvérem jövőjét, meg a sajátomat is. Kiszabadítottam magam a teste melegéből, és hátra sem pillantva felszaladtam a fedélzetre.

Összeszorult a torkom, ahogy feltűnt a horizonton Palindromina szigete.

Nem futottunk bele Qerába vagy a barátaiba az Egyesült Tengeren. Talán még mindig a hajójukat üldözték. Erre a gondolatra elmosolyodtam.

A hajó órája megmutatta, hogy még egy óránk és tizenöt percünk volt hátra.

Mi történik, ha Lor elbukik? Bárcsak tegnap találkoztam volna vele! Hozzá olyan kapcsolat fűzött, amit teljesen egyedül alakítottam ki. Életemben először. Amikor rám nézett, úgy éreztem, élek. Nem akartam elengedni.

Engem mindig is nehéz volt megismerni. Bizonytalan voltam és szorongtam, elvesztem a saját fejemben, mindig féltem, hogy mit gondolnak rólam mások. Megtanultam, hogy könnyebb távol tartani magamtól az embereket, mint megpróbálni barátkozni velük csak azért, hogy aztán elutasítsanak.

Amikor a szüleim eltűntek, a túlélés érdekében megkeményítettem a szívemet minden és mindenki ellen... Ez alól egyedül Elysea volt kivétel. Nem akartam, hogy megismerjék a valódi énemet. A sebezhető oldalamat. Olyasvalaki voltam, aki nem veszíthetett el még egy embert, akivel törődött. Aztán elveszítettem Elyseát.

Akkor torral mégis miért volt minden más? Vajon a gyászomat láttam tükröződni benne? Vagy mert ő nem húzódott el tőlem? Mert látszólag mindig több időre vágyott velem?

Akármiről volt is szó, még ebben a lehetetlen helyzetben is úgy éreztem, hogy végre tudok lélegezni. Reménykedtem. Miatta.

- Jól vagy? - kérdezte Elysea. A válla súrolta az enyémet, és kényszerítenem kellett magam, hogy ne bújjak hozzá. Hogy kérdezhetett rólam egy ilyen pillanatban? A helyében én reszketve összeomlottam volna, ő azonban nyugodt volt, a teste rezzenéstelen. Csupán a szeme kerekedett el az irántam érzett aggodalomtól.

- Hát... - Nem volt más őszinte válasz, csak az, hogy *kész idegroncs vagyok*, de ezzel nem akartam terhelni. - Jól vagyok.

- Előttem nem szükséges színlelned, Tempe - válaszolta.

De kellett.

- Már majdnem ott vagyunk. Minden rendben lesz. Hamarosan.

Alig észrevehetően bólintott, de a kétely sötét felhőként lebegett körülötte, árnyékot vetett az arcán.

- Mit fogsz holnap csinálni? - kérdeztem, miközben igyekeztem meggyőzni, hogy lesz holnap.

A horizonton látszó szigettől Napéjegyenlőség felé fordult. Bár nem láttuk a vízen, éreztük a vonzását. Az otthon hívását. A kényelmet. A boldogságot.

- *Te* mit fogsz csinálni? - kérdezte inkább.

- Ne kerüld a kérdést.

Megrángatta hosszú hajamat.

- Veled leszek, te lökött.

Lenyeltem a félelmemet.

- Akkor *mi* mit fogunk csinálni?

Erre szélesebben mosolygott.

- Amit csak akarsz.

- Ely, szeretlek. - Megszorítottam a kezét. - Tudod, hogy szeretlek. De nem gondolod, hogy túl sokat aggódsz miattam?

- Túl sokat? - Összeráncolta a homlokát. - A kishú...

- *Voltam*. Már idősebb vagyok nálad. Két évig egyedül voltam, és túléltem. - Összerezcent az emlékeztetőtől. - Azt szeretném, hogy megmondd, *te* mit akarsz csinálni.

Nem szeretném, ha kizárólag miattam aggódnál. Örölnék, ha élnéd a második életedet. Hogy az csak arról szóljon, amit te szeretnél.

- Ha ez összejön... - kezdte.

- Össze fog - szakítottam félbe. Másra nem is tudtam gondolni.

Elysea felsóhajtott, és leült a hajó szélére. Robotpilótára kapcsoltam a *Napkeltét*, és melléültem.

- Vissza akarom kapni a régi életemet - válaszolta. - De két évig halott voltam: vajon el fognak fogadni az emberek?

- Persze hogy el fognak - vágtam rá. - Már láttuk, hogy viselkedett Daon és Kamié a Tavaszi Dagályon. Mindenkinek hiányoztál: örülni fognak, ha visszakapnak az életükbe.

- Szegény Daon - motyogta. - El kellett volna árulnom neki, hogy mit érzek iránta, mielőtt meghaltam.

- Ne aggódj mindig mások miatt! - Megragadtam a vállát. Meg akartam rázni. - A saját szívedre kell vigyáznod.

Megérintette a mellkasát. Rosszul fogalmaztam.

De mielőtt kijavíthattam volna magam, megszólalt:

- Tiszta szívemből szeretem Daont, tényleg. De csak úgy, mint téged. És ez nem fog megváltozni. Se vele, sem mással. - Mosolygott. - Látom, hogy néztek egy másra

Lorral, és ez segített megérteni, hogy szerintem én soha senki iránt nem fogok ilyen érzéseket táplálni.

Le akartam tagadni az érzéseimet Lor iránt, de azzal csak hazudtam volna a testvéremnek és magamnak.

- Semmi baj, Ely. Ez a te életed.

- Itt vagy nekem te, anya, apa, a tánc és Daon barátsága. - Felemelte az állát. - *Ezt akarom.*

Átöleltem.

- Mindenki szeret téged, Ely. Összetörtünk nélküled. *Amikor visszajössz Napéjegyenlőségre...* - Felvontam a szemöldököm a hangsúly kedvéért, hogy *amikor* és nem *ha* - mindenki örülni fog neked. De kivételesen magadat kell előtérbe helyezned. Hadd gondoskodjak *én* rólad. - A szívére mutattam.

Könnyes szemmel nézett rám.

- Mindig vigyáztál rám. Tudom, hogy ezt nem így látod, de amikor anya meg apa elmentek, szükségem volt rád. Te vagy a legjobb barátom, Tempe, és soha nem éltem volna túl azokat az éveket nélküled. Bármilyen történjen is ezután, ezt tudnod kell.

Válaszra nyitottam a számat, de Lor feljött a kabinból.

Elysea felpattant.

- Már majdnem ott vagyunk - jelentette be.

- A sziget hátsó része felől közelítsünk - felelte. - Nem akarjuk, hogy kiszúrjanak minket a fő kikötőben.

- Van másik bejárat? - kérdeztem, és helyet foglaltam a nővérem mellett.

Lor kerülte a tekintetemet, amikor válaszolt:

- A barlangokon keresztül. Arra mennek a hajók, amikor kihúznak egy testet a vízből.

Görcsbe rándult a gyomrom. Oda vitte Nessandra Elyseát, miután megölte.

Elysea követte Lor iránymutatását, és megkerült egy nagy sziklát a hajóval. Mögötte egy szűk nyílás rejtőzött. A barlang bejárata, ami a sziget mélyébe kanyargott. Védve volt a nyílt óceántól.

A *Napkelte* úgy siklott a hasadékba, akár egy hal. Elysea feszülten mosolygott rám. Tudtam, hogy mit akart mondani. *Minden rendben lesz.* De már nem voltam benne biztos, hogy mi az a rendben. Elysea megmentése? Egy új kötelék megtalálása? Visszatérni anyához meg apához? Vagy Napéjegyenlőségre? Vagy újra látni azt a vágyódást Lor szemében... újra az ajkamon érezni az ajkát?

Mit akartam igazából?

Időt.

Miért nem volt soha elég arra, hogy mindent kitaláljak?

Elysea felkapcsolta a lámpát, megvilágítva a barlangot. A motor duruzsolt, visszhangot vetett. A sziklás

mennyezet nem volt messze a *Napkeltétől*. A hajó oldala megkarcolódott, mire a mellkasom együttérzőn összeszorult.

Amikor a szürke homokos parthoz értünk, Lor leugrott a hajóról, Elysea pedig leeresztette a horgonyt.

- Menjünk - mondta Lor, és egy kőbe vésett ajtóra mutatott. Sietett. Érezte, hogy a halál küszöbén áll.

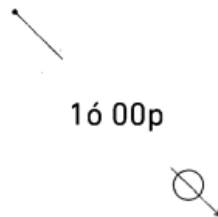
Addig szorítottam Elysea kezét, amíg mindkettőnknek el nem fehéredtek az ujjai.

- Nem lesz idelent senki más - jelentette ki a házigazdánk, félreértve a habozásunkat. - Az Akvárium az én posztom. Anyám már megszokta, hogy kerülöm. Nem lesz itt. - Az ajtóra nézett, amit a falba vájtak mögöttünk. - Bemegyünk és kijövünk anélkül, hogy észrevennének minket. Bízatok bennem.

Ez volt a probléma. *Tényleg* bíztam benne. De hiába bíztam Lorban, ez még nem jelentette azt, hogy sikerrel járunk.

NEGYVENÖTÖDIK FEJEZET

LOR

Kedd, 11:00

CSAK EGY ÓRÁNK MARADT, hogy keressünk valakit, akihez hozzáköthetjük Elyseát. Bár nem néztem rá az echolink képernyőjére, éreztem, hogy ketyeg az óra. Minden szívdobbanás egy elvesztett másodperc volt.

Nem tudtam tovább Tempe szemébe nézni. Nem akartam, hogy lássa a félelmemet. Nem a haláltól tartottam. Azt túl jól ismertem. Akörül nőttek fel. Néhány embernek családja és barátai voltak. Nekem az anyám és a holtak jutottak.

De őt féltettem, és rettegettem, mi lesz, ha elbukom.

Amikor a barlangból az Akváriumba léptünk, vissza akartam fordulni. Már mindennél jobban gyűlöltem ezt a helyet. Tudtam, mit kell tennem. Miután megmentjük

Elysea életét, örökre véget vetek a feltámasztási folyamatnak.

- Átkozott vizek - suttogta Tempe. - Mi ez az istentelen hely?

A tartályok világítottak a tompa fényben, megmutatva a testeket. Embertelen volt. Hogy tudtam akár egyetlen másodpercet is itt tölteni, nemhogy két évet? Hogy gondolhattam, hogy ez élet?

- Itt tartjuk a holttesteket. - Megköszörültem a torkomat. - Mármint, itt vannak a páciensek, mielőtt feltámasztjuk őket.

Elysea szeme elkerekedett.

- *Én* is itt voltam?

Bólintottam, de nem tudtam megszólalni. Nem fogom visszaküldeni erre a helyre. És én sem fogok visszatérni.

Többre vágytam. A külvilágot akartam, meg akartam tanulni vitorlázni, sziklákat mászni más szigeteken, és folytatni az Alerin nővérek megismerését. Azt akartam, hogy Tempe úgy nézzon rám, mint amikor megcsókoltam.

Ő is többre vágyott az élettől. Ebben biztos voltam. Része szerettem volna lenni annak az életnek. Többet akartam nyújtani neki.

Szerettem volna saját életet. Azt akartam, hogy Ray mindenről tudjon. Szerettem volna olyan barátja lenni,

amilyen Calennek nem voltam. Ehhez viszont életben kellett maradnom.

- Örökre idelent maradnak? - kérdezte Elysea. Remegett a keze.

- Nem - feleltem végül, ahogy megtaláltam a hangomat.
- Tíz évig megőrizzük a testeket, és ha senki nem kéri a feltámasztásukat, akkor vagy a víz alatti templomba temetjük őket, vagy... - De nem akartam a kemencéről beszélni. Elysea oda kerülne, ha csődöt mondanánk.

- Menjünk tovább - mondtam inkább. Nem volt időnk megvitatni a holtakkal való bánásmód megfelelő módjait.

- Hova? - kérdezte Tempe.

- Keresnünk kell egy megfelelő köteléket - feleltem.

- Mitől lesz valaki jó kötelék? - faggatott Elysea, végighúzva az ujjait egy tartályon. A benne lévő lány a plafonra szegezte a szemét, mintha mélyen elgondolkodott volna.

- Például, ha hasonló korú - mondtam. - De a rokonok is megfelelő köteléket jelenthetnek, mivel általában hasonló a pulzusuk, így könnyebb létrehozni a köteléket.

- Ezért választottak téged az őrzőmnek - mondta Elysea. - Mert hasonló korúak vagyunk.

- És ezért ugorhattam be Ray helyett: csak egy évvel fiatalabb nálam - mondtam. - Kövessetek.

Kinyitottam egy ajtót az Akvárium hátuljában, ahol az életfogytosokat tartottuk. Csupán négy tartály volt. Négy ember. Két idősebb férfi, egy fiatalabb férfi meg nő. A tartályuk egymás mellett volt, az ujjaik az üvegfal felé lebegtek, mintha egymás keze után nyúltak volna.

Elysea szomorúan nézte az arcukat.

- Mi történt velük?

Megnyomtam egy képernyőt a fiatalabb férfi tartályánál.

- *Hajótörés. Súlyos fejsérülés* - olvastam fel a megjelenő szavakat. - *A szívverés szabálytalan és instabil.* - Ez nem lesz jó.

A nő nem volt sokkal idősebb Elyseánál.

Ahogy odamentem a tartályhoz, összeszorult a mellkasom, és elhomályosult a látásom. Térdre estem. Elysea is összecsuklott mellettem.

- Ely! - kiáltotta Tempest. Megtámasztotta a nővérét a válla alatt.

Elysea kinyitotta a szemét.

- Jól vagyok - mondta erőtlenül.

- Mi történik, Lor? - kérdezte Tempest.

- Fogalmam sincs. - Felemeltem nehéz karomat, hogy megnézzem az echómat. Mindkét kék kör elhalványult. Ha Elysea a szabályoknak megfelelően a betegszobában

lett volna, nemsokára elvinnék, és megállítanák a szívét.

- Elvileg még több mint negyven percünk van.

A szívemen kívül azonban valami más is megmozdult a mellkasomban. Tempest arckifejezése miatt. Aggódott, *értem*.

Hol lehet Ray? Lehet, hogy a kutatók már észrevették Elysea eltűnését, és elfogták? Ezt egyedül nem tudom megcsinálni.

Feltornásztam magam, hogy elolvassam a jegyzetet a tartályon.

- *Fulladás* - mondtam. - *Erős szívverés, de a páciens nem térhet magához.*

Ez jó lehet!

Az üvegre szorítottam a homlokomat.

- Kérlek - könyörögtem. - Kérlek, működj.

- Lor? - szólalt meg Tempe bizonytalanul, gyengéden.

Próbáltam bólintani, de túl nehéznek éreztem a fejemet.

Nem hagyhattam cserben őket... Megpróbálom...

- Lor! - kiáltotta valaki.

Raylan.

De mielőtt válaszolhattam volna, egy kiáltás szakadt ki a torkomból. Lecsúsztam, összecsuklott alattam a lábam.

Hátrabillant a fejem, és bevertem a padlóba.

NEGYPENHATODIK FEJEZET

TEMPEST

Kedd, 11:20

ÖSSZESZORULT A SZÍVEM, ahogy Lor elesett. A másik fiú, akit utoljára Napéjegyenlőségen láttam, odarohant hozzá. Biztosan ő volt Raylan. Ledobta az orvosi táskát a padlóra, és a vállánál fogva ülő helyzetbe tornázta Lort.

- Meghalt? - kérdezte tőlem.

- Nem tudom! Csak húsz perccel múlt tizenegy. Még több mint negyven percnak kellene lennie.

- Basszus, basszus, basszus, basszus - motyogta Raylan, miközben felemelte Lor karját, hogy megnézzze az echolinket. - Tompul a szívverése.

- Tessék? - kérdeztem. - Miért?

Raylan megrázta a fejét.

- Fogalmam sincs.

De Lor szívverése tartotta életben Elyseát. Ez azt jelentette volna...

- Tempe - szólalt meg halkan Elysea, miközben a kezébe temette a fejét.

- Jól vagy? - kérdeztem.

Elhúzta a kezét az arca elől, mire elakadt a lélegzetem.

Víz folyt a szeméből, az orrából és a szájából. Nem lehetett eltéveszteni a szagot. Só.

- Mi történik? - faggattam Raylant.

- A tüdeje visszatér a korábbi roncsolt állapotba -felelte.

- Ugyanúgy fog meghalni, ahogy az előző alkalommal. Meg fog fulladni. De nem kellene ilyen hamar elkezdődnie. Azt hittem, több időnk van.

Elysea sóhajtva a padlóra omlott.

Leguggoltam mellé, és az ölembe húztam a fejét. Hallottam, hogy víz van a tüdejében, küzdött, hogy levegőt vegyen.

ó, istenek! Ó, istenek! Haldoklik. A karjaimban fog meghalni.

- Még kellene lennie negyven percnek! - Nem voltam benne biztos, kinek kiabáltam. Nem álltam készen. Erre soha nem leszek kész.

Lor felnyögött. Kinyitotta a szemét.

- Mi történt? - motyogta.

Raylan megint ellenőrizte az echót.

- Gyengül a szívverésed. Nem maradhattok összekötve. Szólnunk kell anyádnak. Ő tudni fogja, mit csináljunk.

Lor belemarkolt Raylan pólójába, hogy feljebb húzza magát.

- Nem! Ő nem tudhatja meg.

- A te haláloed. - Raylan grimaszolt. - Bocs, rossz szóválasztás.

Kisimítottam Elysea fonatait az arcából, miközben tengervizet köhögött fel.

- Minden rendben lesz, Ely. Tarts ki!

- Van egy ötletem - mondta halkán Lor. Raylan lehajolt, hogy hallja. - Hozzá kell kötnöd Elyseát egy új pulzushoz. - Reszkető ujjal rámutatott a nőre a tartályban. - Hozzá. Mielőtt Elysea szíve megáll. Vagy az enyém. - Szárazon elmosolyodott.

- Nem - vágta rá Raylan. - Túl veszélyes. Nem vagyok kiképezve erre. Nem vagyok kutató! - Végighúzta a kezét rövid haján. - Különben is, nemsokára rájönnek, hogy valami baj van, amikor nem találják Elyseát a szobájában. Vége van, haver. Hadd vigyem el a balhét! Engedd meg, hogy szóljak anyádnak. Kérlek!

- Nem. - Lor megszorította a barátja kezét. - Bízom benned. Meg tudod csinálni.

Raylan egy pillanatig némán bámulta Lort, mielőtt hozzám fordult.

- Te! - dörrent rám. - Segíts idehozni azt a hölgyet, addig beállítom az új echót.

- Menj - nyögte Elysea, és eltolt magától. - Segíts neki. Be kellett másznom a tartályba, hogy kihúzzam belőle a nőt. Jéghideg volt a víz. Nem akartam hozzáérni... nem tűnt helyesnek. De mivel Elysea habos tengervizet köhögött fel, és Lor alig volt magánál, nem maradt más választásom.

- Emeld a peremére - mondta Raylan behajolva a tartályba.

Sikerült talpra manővereznem a nőt, a víz könnyítette a súlyán, aztán felemeltem a karját, hogy Raylan segíteni tudjon átemelni a túloldalra. Ráfektette egy hordágyra, és a táskájához gurította. Számtalan echo-link volt benne. Elővett egyet, és elkezdte programozni: az ujjai villámgyorsan siklottak a képernyőn. Aztán rákattintotta az echót a nő csuklójára. Megjelent rajta egy kék kör.

- Szinkronizálódott a pulzusával - magyarázta Raylan. - De gyorsnak kell lennünk. A tartályban a morzsolt korall tartotta életben, a vízen kívül nem sokáig fog kitartani.

- Remélem, tudod, mit csinálsz - motyogtam.

- Én is. Én is. - Elyseára mutatott. - Hozd ide a nővéredet.

Letérdeltem, hogy felemeljem Elyseát a földről. Megcsúsztam a körülötte lévő vízen. A padlóra estem. Raylan odasietett mellém, és segített Lorhoz cipelni Elyseát.

Megfogtam a testvérem arcát. Kinyitotta a szemét.

- A szívem... - kezdte, és erőtlenül a mellkasára csapott.

- Tudom, tudom. - Akarattal visszatartottam a könnyeimet. - Megoldjuk. Csak tarts ki, oké?

Bárcsak kölcsönadhattam volna neki az erőmet. A szívverésemet.

Raylan segített Lornak felülni az egyik tartály hátuljának támaszkodva, aztán megnyomott valamit az echóján.

- Harminc perc maradt! - Elcsuklott a hangja a bejelentéstől.

Ennyi. Eljött a pillanat. Vagy elbúcsúzunk egymástól, vagy beválik ez a röhejes terv.

Elysea megmoccant mellettem.

- Nagyon sajnálom, Tempe - mondta.

Megszorítottam a kezét.

- Mit sajnálsz?

- Hogy megint elhagylak. - Szomorúan rám mosolygott. Először féltem, hogy megint víz folyik a szeméből, de nem. Sírt.

- Ne légy buta... rendbe jössz. Minden rendben lesz.

De az egész nagyon rossz volt. Olyan dolgokkal játszottunk, amiket nem tudtunk irányítani, amit *nem* lett volna *szabad* irányítanunk. De senki sem habozott. Ha valaki a kezébe adná az élet kulcsát, visszautasítanád? És nem akárki sorsáról volt szó. Hanem a nővéreméről.

Reméltem, hogy a lenti istenek megbocsátanak, amiért beleütöttük az orrunkat a dolgukba. Imádkoztam, hogy hagyják életben a testvéreimet.

Raylan rákattintott egy echolinket Elysea csuklójára, oda, ahova a lemezt rejtették a bőre alatt. Egy halvány kék kör jelent meg a képernyőn. A pulzusa és Lore. Raylan ezután Elysea echolinkjéből egy vezetéket kötött az ágyon fekvő nőébe.

- Állj félre - mondta nekem. - Nem akarom összezavarni az érzékelőket, nehogy ne tudják, kinek a pulzusával kell szinkronizálódni.

Megpusziltam Elysea arcát, aztán hátraléptem. Lor kék szeme találkozott az enyémmel. Feszülten rám mosolygott. Jobban nézett ki, mint Elysea. Egyértelmű volt, ki fog életben maradni. Ő is tudta.

Behunytam a szemem, és nagyot sóhajtottam. El kellett hinnem, hogy működni fog. *Muszáj* volt.

- Kész vagyok - jelentette ki Raylan, és felemelte a nő csuklóját. - Elindítom az összekötő folyamatot a hölgyel. Lor, maradj velem, haver.

De Lor nem válaszolt. Ő és Elysea is elvesztette az eszméletét.

- Ely! - nyújtottam felé a kezemet.

- Ne érj hozzá! - üvöltötte Raylan. - Hacsak nem akarsz meghalni.

Néztem, ahogy a nővérem szeme megrebben. Mielőtt megkérdezhettem volna, mi történt, hangos sikoly visszhangzott a helyiségben.

A hordágyon fekvő nő felült mellettünk. Nyitva volt a szeme. A száját újabb visításra nyitotta.

Élt.

- Ne! - kiáltottam, látva Lor és Elysea élettelen alakját, miközben a nő ordibálva vergődött.

- Elég, elég, elég! - kántálta a csuklóján lévő echolinket tépve. - Kérem, fejezzék be! - Megpróbált lemászni a hordágyról, de a földre csúszott.

Milyen régóta nem használta az izmait? Évek óta?

Ülő helyzetbe tornászta magát, aztán felénk mászott. Raylan odaszaladt hozzá, és lehúzta az echolinket a karjáról. A nő becsukta a szemét, és megint elernyed.

Azonban a mellkasa emelkedett és süllyedt. Már igazán életben volt.

- Mit csináltál? - odabotladoztam Raylanhez. A nő echolinkjét tanulmányozta.

- Fogalmam sincs - motyogta.

- Nyilván rosszul csináltad.

- Nem - tiltakozott. - Nem csináltam rosszul.

- Nem agyhalott! - mutattam a földön heverő nőre. - Nem lophatjuk el a pulzusát... nem állíthatjuk meg a szívét.

- Szólnom kell Nessandrának - közölte. - A korall-ban lévő protein biztosan kellően meggyógyította a nő agyában keletkezett károsodást. Ezért ébredt fel. Már csak Nessandra tud segíteni.

- Nem! - vágtam rá.

Nessandra meg akarta ölni az apámat. Meggyilkolta a nővéremet. Soha nem segítene nekünk.

- Mi más választásunk maradt? - Raylan szeme könnybe lábadt. Nyilvánvaló volt, mennyire törődött Lorrallal. - Csak így tudjuk mindkettőjüket megmenteni.

Amikor nem válaszoltam, hozzátette:

- Miután a kutatók meglátják, hogy Elysea szobája üres, lezárják az intézményt, és minden reményünket elveszítjük. Szükségünk van Nessandrára. Most!

- Rendben - adtam be a derekamat. - Szólok neki. De figyelj oda, hogy életben maradjanak, amíg visszajövök.

- Siess. Tizenöt perced van!

Odafent Palindrominában egy átlagos nap zajlott. A fény bántotta a szememet, éles ellentétben állt a sötét Akváriummal.

A csarnok közepén álló fa ragyogott a napsütésben. Hogy sétálgathatott mindenki nyugodtan, mintha semmi baj nem lett volna, amikor mindennap életekkel játszottak?

Ahogy a Kavalkád-szigeteken, most sem volt időm megkeresni Nessandrát. Neki kellett eljönnie hozzám.

Odaszaladtam a fekete törzsű fához, és felmásztram rá.

- Hé! - kiáltotta valaki alattam. Egy biztonsági őr.

Másodpercek alatt egész tömeg gyűlt körém.

- Hozzák ide Nessandrát! - kiáltottam a fa tetejéről, távol tartva magam az őr gumibotjától. - Mondják, hogy a fiáról, Lorról van szó.

- Szállj le onnan - morogta a biztonsági őr.

- Addig nem, amíg nem hozza ide Nessandrát.

- Nocsak, nocsak - szólalt meg egy higgadt hang mögöttem. Odafordultam, és láttam, hogy az igazgató is csatlakozott hozzánk. A Halál Királynője személyesen. - Nem kell jelenetet rendezned, Tempest. Itt vagyok. Miért nem jössz le, és árulod el, mi a probléma?

Ránézve nehéz volt elképzelni, hogy megölte a nővéremet, és elüldözte a szüléimét. Olyan összeszedettnek, barátságosnak és megértőnek tűnt.

Millió titkot rejtett a mosolya.

Le akartam pofozni az arcáról.

- A fiadról van szó - közöltem, nem voltam hajlandó mozdulni, amíg fel nem fogta a helyzet komolyságát. Ha

lemegyek, lehet, hogy a biztonsági örök elfognak, mielőtt esélyem lenne megszólalni. - Lor haldoklik.

Furcsa kifejezés suhant át az arcán.

- Azt hiszem, össze vagy zavarodva - mondta, és kinyújtotta tökéletesen manikűrözött kezét. - Gyere le, mielőtt ártasz magadnak.

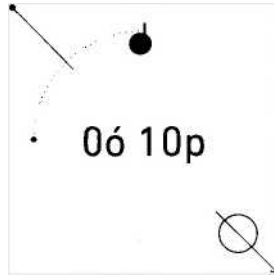
- Addig nem, amíg nem segítesz Lornak!

- Attól tartok, az lehetetlen - közölte Nessandra, ahogy a körénk gyűlt tömeget fürkészte. - A fiam halott. Már két éve.

Majdnem leestem a fáról.

NEGYVENHETEDIK FEJEZET

LOR

Kedd, 11:50

AMIKOR FELÉBREDTEM, Ray aggódva nézett rám. Felültem.

- Hogy érzed magad, Lor?
- Jól vagyok. Kész? - kérdeztem.

Ray elfordította a tekintetét. Oldalra néztem. Elysea mellettem hevert.

Basszus. Elbuktunk volna?

Ray megrázta a fejét.

- Nem tudtam megcsinálni az összekötő folyamatot. És az a hölgy... - A nőre mutatott, akit az életfogytosok közül választottam ki - nem agyhalott. Sőt, igazán erős a tüdeje, és nem fél használni.

A nő most egy kerekesszékekben ült, a feje a mellkasára hanyatlott.

- Nyugtatót adtam neki - magyarázta Raylan. - Bántani akarta magát. A jó hír, hogy életben van, és úgy is fog maradni. De ez az egyetlen jó hírem számodra.

- Mit akarsz ezzel mondani? - kérdeztem. Vége van? - Hol van Tempest?

Valami forró tekergett a gyomromban. Félelem.

- Tíz perced maradt. Igazából... - Elysea felé biccentett az állával - *neki* van tíz perce. Sokkal erősebbek az életjeleid. - A kék körre mutatott az echómon. - Nyertél.

- Basszus.

- Ja. - Végighúzta a kezét az arcán. Soha nem láttam még ennyire aggódni. - Sajnálom, Lor. Tudom, hogy nem akartad, hogy szenvedjen. De emlékezned kell, hogy végül is a te szívverésedről van szó. Ő csak stoppolt egy fuvart.

- És Tempest? - El sem tudtam képzelni, hogy itt hagyja a nővérét, amikor pusztán percei voltak hátra.

Szégyenlősen rám mosolygott.

- Segítségre volt szükségünk.

- Miről beszélsz?

Nem kellett válaszolnia. Az anyám viharzott a helyiségbe, szorosan Tempe-pel a sarkában.

- Lor! - kiáltotta anya felém futva. Átölelt. - Mi jutott eszedbe? Hozzákötni magad valakihez! Hogy tehetted kockára a második esélyedet?

- Második esélyt? - Ray összeráncolta a homlokát. - Miről beszél?

- Lor halott - mondta Tempe. - Vagy legalábbis mindenkinek ezt kell hinnie. Két évvel ezelőtt halt meg, amikor sziklát mászott a barátaival. A legjobb barátja, Calen volt a kötelék, aki visszahozta. Nessandra képtelen volt elbúcsúzni a fiától, ezért megölte Calent, hogy Lor életben maradjon. Kihagytam valamit, Lor?

Újra felemelte a védőfalait. Az összes melegség és kedvesség eltűnt belőle.

- Sajnálom. - Rayre pillantottam. - El akartam mondani...

- *Ezért* bujkálsz idelent? - Magasra szökött a szemöldöke. - Halottnak kellene lenned?

Bólintottam.

- Aznap mindketten lezuhantunk a szikláról a vízbe, de csak Calen élte túl. A barátaink az anyámhoz vittek minket, hogy segítsen. De ő feltámasztott engem Calen pulzusával, aztán megölte a barátomat.

- Ezért volt ez - anya rám és Elyseára mutatott - az elejétől fogva veszett ügy. Lor szívverése gyengébb, mert egyszer már feltámasztották. Meglep, hogy egyáltalán idáig kibírtátok.

- Ezt nem hiszem el - motyogta Ray. - Tudtam, hogy titkolsz valamit, de ezt? Mi az átkozott vízért nem

árultad el? Soha nem kértelek volna meg, hogy ugorj be helyettem!

- Sajnálom, Ray! El akartam mondani, de fogalmam sem volt, hogyan. - A kezembe temettem az arcomat. - Elloptam a legjobb barátom életét, és idelent bujkál tam, hogy senki ne ismerjen fel. A barátaink *engem* láttak meghalni, nem Calent. Ha úgy járkálnék, mintha mi sem történt volna, kiderülne, mit tettem.

Anya felsóhajtott.

- Hogy *én* mit tettem, Lor. Ezért egyeztél bele ebbe az egészbe? - Az eszméletlen Elyseára mutatott. - Büntetésként? Én döntöttem úgy, hogy visszahozlak. *Én* döntöttem el, hogy megállítom Calen szívét. Két év telt el. Mikor fogod már elengedni?

Bárcsak ilyen könnyen el tudtam volna hárítani magamtól a felelősséget. De képtelen voltam rá. Szembe kellett néznem a tettemmel. Kivételesen.

- Nem, anya. - Könnybe lábadt a szemem. - Amikor felébredtem, tudtam, mit akarsz csinálni. Láttam a szemedben. A határozottságot. És a félelmet Calenében. *Mindketten* tudtuk. - Megtöröltem az orromat a kézfejemmel. - Nem állítottalak meg. És amikor közölted Calen anyjával, hogy később meghalt a fuldoklás mellékhatásai miatt, nem javítottalak ki. Csak elbújtam a világ elől. - Minden elől.

A feltámasztásom után nem voltam hajlandó szóba állni az anyámmal. Ki akart találni valami mesét egy új eljárásról, ami visszahozott néhány hónappal Calen halála után, hogy senki ne tudja összekapcsolni a két dolgot. De visszautasítottam.

Önként lent maradtam az Akváriumban, hogy senki ne tudja meg, mi történt Calennel, de egy idő után már *én* nem akartam távozni onnan. Nem érdekemtem meg.

- Ez már mind nem számít - mondta anya a kezemen lévő echóért nyúlva. - Gondoskodnunk kell róla, hogy életben maradj.

- Megölted Elyseát! - üvöltötte Tempe. - Nem fogod még egyszer bántani!

Nessandra megrázta a fejét.

- Fogalmad sincs, miről beszélsz.

- Találkoztam a szüleimmel - mondta. - Elárulták az igazat!

Nessandra megint megrázta a fejét.

- Baleset volt. Csak el akartam ijeszteni a szüléidét. Nem akartam megölni a nővéredet. Nem vagyok ennyire kegyetlen. Lor, mondd meg neki.

Többé nem fogom igazolni az anyám viselkedését.

- Most nincs időnk erre! - mondtam inkább.

- Nem használhatjuk a másik hölgyet - szólt közbe Ray, és fáradtnak tűnt a hangja. - Megpróbáltam

hozzákapcsolni Elysea pulzusát az övéhez, és felébredt. Semmit nem tehetünk egy új kötelék nélkül.

Tempe felé fordult.

- Szóval csak hagyjuk meghalni a nővéremet?

- Már halott volt - közölte Nessandra. - Ennek így kell lennie. Ötven éve így működik Palindromina.

- Komolyan? - Tempe arca kipirult a haragtól. - Lor is halott volt, erre nézd meg most! A saját családod miatt megszegted a szabályokat. Az enyéért miért nem tehetjük ugyanezt? Ennyivel tartozol! Azok után, amit a szüleimmel tettél! Amit a nővéremmel... baleset volt, vagy sem, tönkretetted az életemet! Hozd helyre, *most!*

Összeszorult a mellkasom a szavaitól.

Azonban anya arckifejezése meg se rezzent. Megszokta, hogy higgadt maradjon nyomás alatt.

- Semmit sem tehetünk. Sajnálom, de igazat mondok.

Talpra húztam magam, és óvatosan odamentem Tempe mögé. Minél több idő telt el, annál erősebb lettem. Elysea percekben belül meghal.

Soha nem akartam ezt. Szerettem volna megvédeni Tempe-t a gyásztól, amit én éreztem Calen halála miatt.

- Nagyon sajnálom, Tempe - szólaltam meg.

Megrázta a fejét.

- Ne, ne. Nem bocsánatkérést akarok. Megoldást. - Lecsillapodott a harag a hangjában. A válla

előregörnyedt, védeni akarta magát.

Át akartam ölelni, csak egy percre. De nem gondoltam, hogy megengedné. Inkább a könyökére tettem a kezemet.

- Bárcsak lenne.

Tempe egyenként mindenkinek belenézett a szemébe. Senki nem mondott semmit.

- Miért bámul mindenki engem? Csináljatok valamit! Bármit!

Rezgett az echolink a bőrömön.

Öt percünk maradt.

- Megölted a testvéremet! - kiáltotta Tempe az anyámra rontva.

Anya tett egy lépést hátra, és a levegőbe emelte a kezét.

- Tettem, amit kellett, hogy megvédjem Palindrominát. Hogy megvédjem a társadalmunk jövőjét. Egyetlen élet százezrekért cserébe. Ez nem volt kérdés.

De láttuk, mennyire más az élet a Kavalkád-szigeteken. Nem kellett bántanunk a holtakat ahhoz, hogy folytassuk az életet. Nem vette észre, hogy elvesztette az emberségét, miközben hasztalanul igyekezett legyőzni a halált és a gyászt?

Tempe válla remegni kezdett.

- Öt perc maradt, Tempe - mondtam, pedig nem akartam kiejteni a számon ezt az igazságot. - El kellene

búcsúznod tőle, amíg lehet.

Tempe összecsuklott a nővére mellett, és felemelte az arcát.

- Eszméletlen - jegyezte meg. - Még ezt sem tehetem meg.

- Egyelőre nem ment el - mondtam. - Hall téged.

Tempe megfogta a nővére kezét.

- Ely, te vagy az egyetlen, aki miatt értelme volt az életemnek. Mindig kilógtam a sorból - halvány mosoly játszott az ajkán -, de melletted soha nem voltam egyedül. - Egy könnycsepp gördült végig az arcán, de nem törölte le. - Örökre hiányozni fogsz, de ígérem, hogy ezúttal ügyesebb leszek. Esküszöm, hogy úgy fogom élni az életemet, ahogy kellett volna, amikor két évvel ezelőtt meghaltál. Félelem, harag és megbánás nélkül. Mert ezt tanítottad, és ha ennél kevesebb lennék, megsérteném az emlékedet. Örökre a részem leszel. Irányítani fogsz. Mindig a korallfényem leszel, és vezetsz a sötétben.

Összeszorult a torkom, és nem kaptam levegőt.

Tempe-nek igaza volt. Sértés volt a holtaknak, ha nem hozzuk ki a legtöbbet az életünkből.

Elvettem Calen életét, aztán el is vesztegettem. Azt hittem, helyesen cselekszem azzal, hogy nem megyek ki a nagyvilágba, de igazából ki kellett volna élveznem a kapott időt. Miatta. Mert ő már nem tudta.

A percek tovább peregtek a csuklómon. Ennyi volt.

Leguggoltam Tempe mögé és megfogtam a vállát. Felkészültem rá, hogy ellök magától, de nem ez történt.

- Nem régóta ismerem a nővéredet, de ő a legnagyobblelkűbb, legodaadóbb ember, akivel valaha találkoztam. Nagyon szeretett téged, és biztos vagyok benne, hogy ha tehetné, azt szeretné, hogy ezt te is tudd.

- Köszönöm - mondta, aztán oldalra fordította a fejét, hogy a vállamba temesse az arcát, és sírni kezdett.

Átöleltem, és reméltem, hogy meg tudom vigasztalni valamennyire.

Soha nem szerettem úgy senkit, mint Tempe a nővérét meg a szüleit. Anya szeretete zavaros és beteges volt. Birtokló. A gyásza önző. Nem tudott elengedni, amikor meghaltam.

De én nem leszek önző. Többé már nem.

Bár soha nem ismertem olyan szeretetet, mint ami az Alerin nővérek között létezett, el tudtam képzelni. Elképzeltem, hogy Napéjegyenlőségen élek, együtt bulizok Rayjel, és nézem, ahogy Elysea táncol. Elképzeltem, hogy átölelem Tempe-t, miközben *nem* táncolunk együtt a zenére, mint a Kavalkád-szigeteken. Elképzeltem a szemében táncoló tüzet, ami felperzselte a szívemet.

Mégsem lehetek soha más, csupán a fiú, aki megfulladt, és ellopta valaki életét. Megvolt az esélyem az életre, de felelőtlen voltam. És Calen fizette meg az árát.

Ideje volt helyrehozni.

Elysea sokkal többet kínálhatott a világnak, mint én. Ő képes igazán élni az életét. Megbánások nélkül. Együtt lehetne a családjával és a barátaival. Ezt az elmúlt huszonnégy órában bebizonyította. Kettőnk közül ő érdemelte meg, hogy életben maradjon.

- Nagyon örülök, hogy megismertelek, gyönyörű vízi boszorkányom - suttogtam Tempe hajába. - Bárcsak ezernyi holnapot élhattunk volna át együtt. Bárcsak ne kellene elbúcsúznunk.

Hátrahúzódott, és piros szemmel, összezavarodva nézett rám.

- Miről beszélsz?

Letöröltem a könnyeit az arcáról.

- Helyesen fogok cselekedni. - Helyrehozom az anyám hibáját. - Légy boldog, Tempe.

A vállam fölött Rayre és az anyámra néztem.

- Kölcsönkapott időn éltem - mondtam. - És ideje visszaadnom.

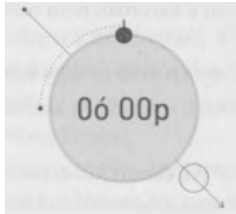
Ahogy az utolsó másodpercek is elfogytak, megnyomtam a kék kört az echómon.

Megállítja a szívverést? - kérdezte a képernyő.

Nagyot sóhajtottam, és a holnapokra gondoltam, amiket soha nem fogok látni, majd rányomtam az *igenre*.

NEGYVENNYOLCADIK FEJEZET

TEMPEST

Kedd, dél

MEGSZÓLALT EGY RIASZTÓ Lor echolinkjén, aki közben rám borult.

- Lor? - kérdeztem. - Lor! Ó, ne, ne, ne, ne!

Kérlek, ne! Kérlek, ne engedd, hogy meghaljon!

- Lor! - sikoltotta Nessandra. Lehúzta rólam, és megrázta a vállát. De nem mozdult. Nem pislogott. Nem lélegzett.

Nessandra levette róla az echolinket, ami két apró lyukat hagyott a bőrén. A csuklójára szorította az ujjait.

- Lor - mondta megint, ezúttal inkább magának. - Elment.

Előregörnyedtem, a mellkasomra tettem a kezemet. Nem kaptam levegőt.

Raylan nehéz léptekkel indult el felém.

- Miért tett ilyet? - kérdezte rekedt hangon.

Nessandra oldalra fordult, hogy rám nézzon, és színtiszta gyűlöletet láttam az arcán.

- Te tetted ezt a fiammal.

Keresztbe tettem a karomat, nem tudtam abbahagyni a remegést.

- Soha nem kényszerítettem vagy kértem, hogy adja fel az életét Elyseáért. - Az elején akartam, de képtelen voltam rá.

Miért tett ilyet? Az elmúlt két évben idelent töltötte az idejét ebben a purgatóriumban, és nem élte az életét. Megérdemelte, hogy éljen.

- Mi történt? - kérdezte Elysea. Pislogva nézett rá, ahogy visszatért a szín az arcába.

Bár sajgott a szívem Lorért, és úgy éreztem, hogy menten rosszul leszek, rávettem magam a nővéremre, és szorosan átöleltem. Életben volt. Életben fog *maradni*.

Lor végül mégiscsak megtartotta az ígéretét.

Nessandra zokogott, miközben az ölébe húzta Lor fejét. A fiú a plafont bámulta. De nem látott semmit.

Elfordultam, könnyek csorogtak le az arcomon. Elysea arckifejezéséből tudtam, hogy megértette. A nyakamba temette az arcát.

- Miért, Lor? - suttogta.

Miattunk, gondoltam. *Miattunk*.

Elysea nem emelte fel a fejét. Éreztem, ahogy a könnyei a bőrömet áztatják.

Bárcsak ki tudtam volna zárni a fejből Nessandra kiáltásait, de képtelen voltam rá. Nem is kellett. Lor megérdemelte, hogy gyászoljuk. Meghalt, hogy Elysea élhessen.

Végül elhúzódtam a nővéremtől. Ki kellett jutnunk innen. El kellett tűnnünk Nessandra közeléből. Ez egy átkozott hely volt.

Talpra segítettem Elyseát.

- Kész vagy hazamenni? - kérdeztem tőle.

Bólintott, de ekkor Nessandra megszólalt:

- Halott. Nem térhettek vissza Napéjegylenlőségre.

Nessandra nem ránk nézett, hanem a fiára. Elfordítottam a tekintetem, mert nem bírtam az üveges pillantására és sápadt bőrére nézni. Úgy akartam emlékezni rá, amilyen volt.

- Visszamegyünk a szüléinkhez - mondtam, nem árulva el, hol vannak. - Messzire megyünk innen.

Nessandra megrázta a fejét, és ránk emelte a tekintetét. A sminkje elmaszatolódott az arcán.

- Nem mentek sehova.

- Nessandra - könnyörgött Raylan, és a hangja rekedt volt a könnyektől. - Engedd el őket. Épp elég szomorúság jutott erre a napra. Elég a halálból.

- Nem. - Megint megrázta a fejét. - Addig nem, amíg nem segítenek nekem. Lornak.

Haboztam. Ez valami trükk?

- Mit csináljunk?

- Meg kell mentenünk. - Kemény hangja könyörgővé vált. - Kérlek. Könyörgők, mentsétek meg!

- Semmit sem tehetünk - mondta Raylan, miközben a keze Nessandra válla fölött tétovázott. - Mindig azt mondtad, hogy egy személyt nem lehet kétszer feltámasztani.

- Ez igaz - válaszolta. - A szív nem bírja ki. Hiába kötjük össze egy másik őrzővel, a szív nem indul újra. Nem szinkronizál még egyszer.

Összeszorult a mellkasom. Miért mondta el ezt? Mire akar kilyukadni?

- De ez a szív, nem pedig a technológia hibája - mondta védekezőn. - Ha a szív erősebb lenne... vagy ha soha nem használták volna feltámasztáshoz, akkor nem lenne probléma. - Elakadt a lélegzete, és a mellkasához nyúlt.

- Mi az? - kérdezte Raylan.

Csillogott a szeme, és mosoly terült szét az arcán.

- Ha Lornak másik szíve lenne, akkor feltámaszthatnánk.

Elysea elé álltam.

- Mit javasolsz?

Legyintett.

- Nem fogom bántani a nővéredet. De szükségünk van egy új szívre. Egy olyanra, amit még nem támasztottak fel.

- Nem! - vágtam rá. - Lor nem akarná, hogy még valaki feláldozza érte az életét.

Mikor lesz már vége ennek a szenvedésnek? A halál körforgásának.

Nessandra összehúzott szemmel nézett rám.

- Egy napja ismered a fiamat. Fogalmad sincs, mit érez igazából. Össze volt zavarodva. Segíteni akart neked. - Lor mozdulatlan alakjára pillantott, és kisimította a haját a homlokából. - De mindennél jobban szeretne élni. Megérdemli.

- És ezúttal ki fogja feláldozni érte az életét? - kérdeztem. - Kinek a szívét fogod ellopni?

Mindig ide lyukadtunk ki. Élet az életért. Elyseának igaza volt. Kinek képzeltük magunkat, hogy azt hittük, dönthetünk életről és halálról? Azonban Palindromina évtizedek óta ezt csinálta. Istent játszottak. Ideje volt véget vetni ennek.

- Az enyémet - válaszolta Nessandra. - *Én* fogom feláldozni az életemet. Odaadom a szívemet a fiamnak.

Elakadt a lélegzetem. Kétkedtem volna benne, de nem lehetett tagadni, hogy szerette Lort. Akkor is, ha az

ő szeretete más volt, mint az enyém. Abból, ahogy ránézett, egyértelműen látszott, bármit megtenne azért, hogy visszahozza. De senki nem tette fel a kérdést, hogy meg *kellene-e* próbálnunk.

- Ez abszurd - mondtam. - A halál nem játék!

- Játék? - Nessandra mélyen a szemembe nézett, és olyan vadság tükröződött a tekintetében, hogy összerezzenem. - A gyermekem, az *egyetlen* gyermekem, az egyetlen személy, aki az enyém ebben az átkozott vízi világban, meghalt. Miattad. Mert te úgy döntöttél, hogy feltámasztod a nővéredet. Te kezdted el ezt a játékot, Tempest. Erre most azt akarod, hogy mondjak le róla?

- Azt akarom, hogy Lor éljen - mondtam, és nem mertem élettelen alakjára nézni -, de nem ölhetünk meg, Nessandra. - Akkor sem, ha megérdemelte. - Nem helyes.

- Egy édesanyának soha nem lenne szabad túlélnie a gyermekét - jegyezte meg halkan.

Csendben álltunk, nem tudtuk, mit mondjunk. Mit válaszolsz arra, ha valaki hajlandó lemondani az életéről?

Raylan törte meg elsőként a döbbent csendet:

- Abból, amit a szívről tanultam - kezdte -, nem fog magától elkezdni dobogni. A transzplantáció után újra kell indítanunk valahogy. Szükségünk lesz valami bypassra.

- Igen - mondta Nessandra, elégedetten, hogy valaki eljátszik a gondolattal. - Valamiféle áramütésre lesz szükségünk, hogy újraindítsuk az új szívet.

- Úgy érted, egy újabb kötelékre? - kérdezte Raylan.

- Nem feltétlenül - felelte Nessandra. - Akkor nem, ha sikerül újraindítanunk a szívet egy olyan ismerős ritmussal, ami sem a szívnek, sem a testnek nem idegen.

- Ezt hogy csináljuk? - kérdezte Raylan. - Lor pulzusa leállt.

- Igen - válaszolta Nessandra komoran. - De nem egészen.

- Miről beszélsz?

- Calen - mondta. - torhoz volt kötve az echolinken keresztül. Az echo a szív által generált elektromosságon alapul, és egy töltést képes még azután is tárolni, hogy az illető meghal, vagy az összekapcsolási folyamat véget ér. Calen echójában még ott lehet Lor pulzusa, amit felhasználhatunk, hogy újraindítsuk Lor új szívét a régi ritmussal. Azzal végtelenül feljavítanánk a transzplantáció sikerességének valószínűségét.

- Nem vagyok sebész - közölte Raylan. - Nem tudom megcsinálni. - És az arckifejezéséből egyértelművé vált, hogy akkor sem akarná megcsinálni, ha elég képzett lett volna hozzá.

- Megérttem - felelte Nessandra. - Sok tudósunk van, akik ismerik a szív működését. Elrendezem a műtétet.

De vajon igazat mondott arról, hogy feláldozza magát? Megbízhatunk abban, hogy nem fog ellenünk fordulni? Elysea ellen?

A testvéremre néztem, de nem válaszolt. Lorra szegezte a tekintetét. A srác ajka már kékült. Zokogás gyöngyözött a mellkasomban, arra várt, hogy kitörjön belőlem.

De nem engedek neki. Ahogy Elysea kedvéért erős maradtam, úgy Lorért is az leszek.

Elysea kinyújtotta a karját, és megszorította a kezemet. Továbbra is együtt néztünk szembe a helyzettel. Meg kellett mentenünk Lort, ahogy ő is megmentett minket.

- Oké - mondta Raylan. - Hol van az echo? Máris elkezdem az összekapcsolási folyamatot.

Nessandra lehajtotta a fejét, rövid, szőke haja az arcába hullott. Remegni kezdett a válla. Először azt hittem, sír. Vajon tudta, milyen röhejesen hangzott ez a terv? De aztán rádöbbenem.

Nevetett.

- Soha semmi nem könnyű ezen a világon - motyogta, ahogy felpillantott Lor testéről Raylanre. - Az echolinket eltemették Calennel, hogy soha senki ne tudja meg, mi történt Lorrallal.

- Eltemették? - ismételt meg.

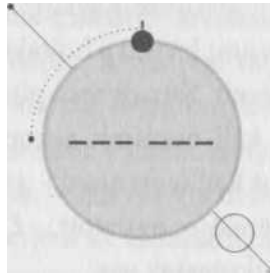
Rám nézett.

- A templomban. Ezerötszáz méter mélyen van a víz alatt.

Igaza volt. Soha semmi nem könnyű ezen az átkozott vizes világon.

NEGYVENKILENCEDIK FEJEZET

TEMPEST

Kedd, 12:30

MIUTÁN BETETTÜK Lóri egy tartályba a konzerválás miatt, Nessandra keresztülvitt minket egy csomó folyosón a sziget alatt. A szikláknak csapódó hullámok mennydörgő hangjára koncentráltam, hogy eltereljem a figyelmemet Lor élettelen testének képéről, amit most pont azon a helyen őriztünk, ahonnan ki akart törni.

Nessandra kinyitott egy rozsdás fémajtót, és bekísért minket rajta. Tudtam, hogy anya meg apa utálta volna, hogy megbíztunk Nessandrában, de megérte, ha ezzel lehetőségünk nyílik megmenteni Lort. Bár nem ismertem régóta, többet akartam számára.

Elysea, Raylan és én bementünk egy kupolás szobába, ami a falak mentén tele volt bűvárfelszerelésekkel. A padló közepén egy nyílás nézett a lenti sötét vízre.

- Ez a templom bejárata? - kérdeztem.

- Ha egyenesen leúsztok, megtaláljátok - mondta Nessandra a nyílás felé biccentve.

- Ússzunk le? - kérdezte Raylan. Idegesnek tűnt. -Nincs valami gép, ami leviszi a holtakat?

Nessandra ránézett. Sápadt arca piros volt a sírástól.

- Általában le kell úsznunk a koporsóval. Szerencsédre nem neked kell lemenned - jegyezte meg durván. A bűvárfelszerelésre mutatott. - Ott mindent megtaláltok, amire szükségetek van.

- Miért nem te mész? - faggattam. - Te tudod, hová temették el Calent. Nem lenne gyorsabb? - Vajon tényleg megbízhatunk benne? Azok után, amiket tett? Mi lesz, ha lezárja a bejáratot, hogy velünk együtt Palindromina titkai is a tengerbe vesszenek?

- Nem tudok úszni - felelte.

- Viccelsz. - A világunkat szinte teljes egészében víz borította. Mindenkinek meg kellett tanulnia úszni.

- Egész életemben ezen a szigeten éltem - mondta vállat vonva. - A szüleim figyelmeztettek, hogy tartsam magam távol a víztől. Veszélyes hely.

- Te meg eldöntötted, hogy még rosszabbá teszed? -Élesen felnevettem. - Kiszeded a vízből azokat, akiket újraéleszthettek volna, hogy felhasználd őket a

kísérleteidhez? Mi lenne, ha Lor járt volna így az óceánon?

Elfordult tőlem.

- Ússzatok egyenesen lefelé, és megtaláljátok a templomot.

Elysea megérintette a vállamat.

- Gyere, Tempe. Meg kell tennünk. - Belelépett egy fekete bűvárruhába, ami a falon lógott.

- Hová temették Calent? - kérdeztem, ahogy felhúztam a fém békatalpat. Anya régi talpától eltérően ezt vágott fémből csinálták, nem tompa késekből.

- Egy jelöletlen sírba - felelte Nessandra. A kezembe nyomta az oxigént. - Azért temettettem el a templomban, hogy elismerjem az áldozatot, amit a fiamért hozott, de nem akartam megjelölni a sírt, hátha az anyja egyszer boncolást kér. Nem tudom pontosan, hol lesz, mivel nem én vittem le oda.

Majdnem megkérdeztem, hogy hány jelöletlen sírt fogunk találni. Kiket rejtett még el odalent? A nyelvembe haraptam.

Nessandra hajlandó volt odaadni a szívét a fiának. A mi oldalunkra kellett állítanunk.

Belógattam a lábam a vízbe. Éreztem a hűvöset a bűvárruhámon keresztül. Elysea leült mellém.

- Biztos, hogy ezt akarod csinálni? - kérdeztem tőle. -
Mehetek egyedül is.

- Nem hagylak magadra - vágta rá. - Soha többé.

Megszorítottam a kezét.

- Soha - értettem egyet.

- Én is jövők.

Amikor megfordultam, láttam, hogy Raylan felhúzott egy fém békatalpat, és fogott egy oxigénpalackot. Egy echolink volt a csuklóján.

- Segít majd mérni az időt - válaszolta kérdő arckifejezésem láttán. A mai nap után soha többé nem akartam ilyen szerkezetet látni.

- Jó ötlet ez? - kérdezte Nessandra. - Nem voltál a vízben, mióta...

- Megyek - szakította félbe a nőt. - Lor miattam került ekkora zúrbé. Elvállalta a műszakomat, hogy elmehessek Napéjegylenlőségre egy orvoshoz a lábam miatt. Szüksége van a segítségemre.

Nessandra vállon veregette Raylant.

- Köszönöm, Ray. Van egy beépített adóvevő a bőrában, hogy kapcsolatban tudjunk maradni. Kétórányi oxigén lesz nálatok. Ne vesztegessétek el.

Elysea összeráncolta a homlokát.

- Annyira elegendem van a visszaszámlálásból.

Szomorúan rámosolyogtam. A születésünk pillanatától kezdve az idő szolgálatában állunk.

- Bírd ki még egy kicsit - mondtam. Aztán folytatódhat életünk hátralévő része.

Nessandra mindenkinek adott egy-egy zseblámpát.

- Sötét van odalent - jegyezte meg. Volt valami az arckifejezésében, amiről eszembe jutott, hogy nem a fényviszonyokról beszél. - Nincs korall.

Kihúztam néhány fluoreszkáló kék golyót a táskámból. Megráztam őket a kezemben.

- Még mindig csinálod? - kérdezte Elysea mosolyogva.

- Persze. - Számomra ez nem egy gyerekes rituálé volt. Megmutattam a tiszteletemet a víz, az istenek, és bármi iránt, ami a mélyben rejtőzhetett.

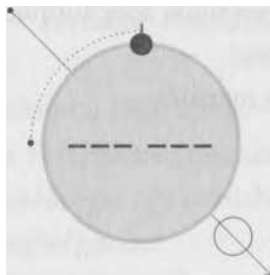
Bólintottam Elyseának. Meg tudjuk csinálni.

Eldobtam a követ.

Még egy utolsó merülés.

ÖTVENEDIK FEJEZET

TEMPEST

Kedd, 13:00

BÁR CSUPÁN EGY NAP TELT EL, mióta utoljára az óceánba merültem, egy örökkévalóságnak tűnt. Ez volt a leghosszabb szünet két merülés között tizenkét éves korom óta, mióta a szüleim eltűntek, és Elyseával magunknak kellett biztosítani a megélhetésünket.

Hagytam, hogy az oxigén megtöltse a tüdőmet, és a víz súlya elcsitítsa a gondolataimat.

Lor még nem vezett el.

A nehéz békatalpunk gyengéden húzott minket az óceán fenéke felé.

- Jól vagy, Elysea? - kérdeztem a számban lévő csővel.

- Igen - válaszolta. - Csak ússz tovább.

- Raylan? - folytattam a sort, felé fordítva a zseblámpámat.

Az egyik lábával erősebben taposta a vizet, mint a másikkal, próbált egyensúlyozni ereszkedés közben.

- Jól vagyok - mordult fel.

Bárcsak tudnám, mi történt vele, de nem ez volt a megfelelő alkalom, hogy megkérdezzem.

Csendben haladtunk egyre mélyebbre, a lámpánk csupán néhány méternyire világított. Nessandra szerint körülbelül harminc perc lesz, mire a fenékre érünk. Aztán a maradék oxigént felhasználjuk a visszaútra. Azt mondta, a templomban nem lesz szükségünk levegőre. Ezt nem értettem, de magamra parancsoltam, hogy higgyek neki. Lor érdekében.

Csak ereszkedtünk és ereszkedtünk.

Aztán valami keményhez ért a lábunk. Homokfelhő szállt fel körülöttünk, elhomályosítva a látásunkat. Miután elült, Elyseának elakadt a lélegzete.

- A templom - mondta.

A lámpáinkkal megvilágítottuk a nagy építmény egy-egy részletét.

Márványoszlopok. Lépcsőzetes, lejtős tető. Az Óvilág faragványai egy aranyszínű ajtóban. Erdők. Egy hegy. Egy szörnyeteg szarvakkal.

Minden elveszett.

A templom eszembe juttatta az álmomat a lenti istenekről. De itt nem volt korall, hogy megvilágítsa az

utunkat, mintha az istenek is elítélték volna ezt a helyet és mindent, aminek köze volt Palindrominához, hiába állította az ellenkezőjét az intézmény.

Átvágtunk az óceán fenekén, és ahogy a bejárat felé tartottunk, egyre jobban felgyorsult a légzésem.

- Hogy nyitjuk ki az ajtót? - kérdezte Raylan.

Egy pillanatra azt hittem, tőlem kérdezte, aztán egy hang recsegetve megszólalt az adóvevőnkől.

- Van egy négyzet az ajtó bal oldalán - válaszolta Nessandra.

- Ott. - Elysea rámutatott egy üvegpanelre a kagylószínű márványfalon.

Raylan megnyomta, mire az aranyajtó kinyílt. Előrezuhantunk, ahogy a víz besodort minket egy helyiségbe. Az ajtó automatikusan becsukódott mögöttünk, a víz pedig elkezdett távozni a falon lévő szűrőkön keresztül. Miután már csak egy kis tócsa maradt a padlón, lehúztuk a bóránkat és kivettük a szánkából a légzőcsövet. Összehajtottam a búrám, és ráakasztottam az övemre.

Raylan levette a békatalpját, így megláttam duzzadt, vörös lábát. Az arca egészen kifehéredett, mint az uszadékfa az óceánon.

- Jól leszel? - kérdezte Elysea. Letérdelt mellé, hogy megnézze, de a srác máris a következő ajtóhoz trappolt.

Rákoppintott a csuklójára.

- Másfél óra. Keressük meg Calent.

Bent a templom mohos, de száraz volt.

Abból, amit a lámpánk segítségével láttunk, az épület egyetlen nagy helyiségből állt, boltozatos mennyezettel. Rengeteg sornyi kőkoporsó sorakozott a padlón, és a falak mentén, hátul felállított polcok is roskadoztak a súlyuktól. Már értettem, miért volt olyan drága az itteni temetés. Kezdték kifutni a helyből.

Először azt hittem, hogy a plafont feketére festették, aztán megláttam, ahogy átúszik felette egy hal. Mintha a víz alatt éltünk volna... ez az ötlet még az Óvilág kormányától származott, miután lecsapott az első hullám. De képtelenség lett volna egy egész társadalomnak elegendő oxigént tárolni idelent.

Máris éreztem, hogy a tüdőm elnehezedett. Vissza akartam tenni a légző csövet, de kellett az oxigén a visszaútra.

- Keressétek meg a jelöletlen koporsót - mondtam, ahogy elindultam a hozzám legközelebbi soron.

Elysea a hátsó falat választotta, míg Raylan oldalt nézett szét. Én a középen lévő koporsókat vettem szemügyre. Raylan most erősebben sántított. De céltudatosan csikorgatta a fogát. Jó barát volt.

A koporsókon nevek szerepeltek, a személy halálának időpontja, és egy üzenet. Kerestem az üres fedelet. De nagyon sötét volt odabent: mindegyiket egyenként kellett megvilágítanom.

- Itt! - kiáltotta Elysea. - Ez jelöletlen!

Rámutatott egy koporsóra egy polc alján, mire odaszaladtam. Semmi nem volt a fedélbe gravírozva.

- Én is találtam egyet - kiáltotta Raylan. - Itt!

- Átkozott vizek - motyogtam. Ettől féltem. Hány embert ölt meg Nessandra a kísérletei miatt, akiket az tán itt rejtett el? Csak akkor találhattuk meg Calent és az echolinket, ha mindegyiket ellenőriztük.

Raylan koporsójával kezdtük.

Imádkoztam az istenekhez - bárhol is legyenek -, hogy ez legyen Calené, mert el akartam tűnni innen. Túl nagy volt a csend. Túl sötét volt. Valahogy mégis kevésbé volt baljós, mint az Akvárium.

Ahol Lor élete utolsó két évét töltötte.

Erre ne gondolj. Most ne.

- Ez nagyon rossz - szólalt meg Elysea, és megrángatta a hajfonatát. - Békén kellene hagynunk ezeket az embereket. Azért vannak itt.

- Az se jó, hogy feltámasztjuk a holtakat, és kísérletezgetünk rajtuk - motyogtam, miközben félretoltam a koporsó fedelét. - Nincs választásunk.

A fedél hangosan csúszott félre, visszhangozott a nagy teremben.

Raylan bevilágított a lámpával a nyitott koporsóba.

- Por - mondta meglepetten. - Miért van benne por?

Belemarkoltam, és vállat vontam.

- Biztosan a tisztelet jele.

Mélyebbre dugtam a kezemet, és kerestem valamit. Reméltem, hogy csontokat találok. Azzal könnyebb lett volna megbirkózni. Nem akartam arra gondolni, hogy mi mást találhatok még. Valami nem teljesen lebomlottat...

De csak por volt.

A koporsó üres volt.

- Ebben nincs senki - közöltem, miközben még egyszer körbetapogattam a belsejét.

- Lehet, hogy üres koporsó? - tippelt Elysea. - Ezért nincs név a tetején?

- Biztosan. Nézzük meg azt, amit te találtál, Ely.

Visszamentünk a hátsó falhoz, és közös erővel kihúztuk a koporsót az alsó polcról, hogy le tudjuk emelni a tetejét.

- Remélhetőleg ez az - mondta Raylan. Az alsó ajkát harapdálta, és kétségbeesett volt a hangja. Senki nem akart órákat tölteni idelent, egyik koporsót nyitva ki a másik után.

Mély levegőt vettem.

- Felkészültetek? - kérdeztem.

Elysea és Raylan bólintottak, majd eltoltuk a fedelet, és...

Még több port találtunk.

Belenyúltam, és körbetapogattam a belsejét. Úgy rántottam vissza a kezemet, mintha megcsíptek volna.

- Ez is üres.

- Lehet, hogy ez is szándékosan az? - kérdezte Elysea reménykedve.

- Nessandra - szólította Raylan. - Nem találjuk!

Nyugodt és összeszedett volt a hangja:

- Keressétek. Ott kell lennie valahol.

De valamitől görcsbe rándult a gyomrom. Rossz előérzetem támadt.

Odamentem a legközelebbi koporsóhoz, amire nevet is véstek.

KIYA BÉRCÉ

ÉLT NEGYSZÁZ ÉVET

SZERETETT ÉDESANYA ÉS TESTVÉR

- Raylan, segíts ezzel - kértem a fedelére mutatva.

- Miért? - kérdezte.

- Csak segíts, oké? - Nem akartam hangot adni a félelmeimnek. Szerettem volna, ha kiderül, hogy nincs

igazam.

Oldalra tolta a nehéz fedőt. Elysea izzó tekintete a hátamat perzselte, ahogy belenyúltam a porba.

- Mi az, Tempe? - kérdezte.

Hátradöntöttem a fejemet, és felnyögtem.

- Ez is üres.

- Nem. Az nem lehet! - Raylan belenyúlt, és ő is körbetapogatta. Aztán leporolta a kezét. - Hol vannak a holttestek?

- Egy jobb helyen - szólalt meg mögöttünk egy ismerős hang a bejárat közeléből.

Megpördültünk, a lámpánk fénye a sötétben pattogott, amíg meg nem állapodott egy hosszú, hínárcabátos alakon.

Qera. A remorán.

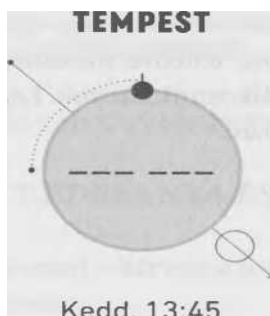
Két másik remorán kísérte, akik lándzsát fogtak ránk.

- Vagy mondjam inkább, hogy egy *hasznosabb* helyen?

- Vigyorgott, felfedve kiélesített fogait. - Örülök, hogy újra találkozunk, lányok. Legyetek üdvözölve a bűn templomában.

ÖTVENEGYEDIK FEJEZET

TEMPEST

Kedd, 13:00

QERA SZIGONYÁNAK FÉMCSÚCSA csillogott a zseblámpánk fényében. A mellette álló két férfi közel fél fejjel alacsonyabb volt az impozáns magasságú nőnél. Az a két férfi volt, akik felszálltak a hajónkra: a szakállas a számtalan szeplővel az arcán, meg az, amelyiken egy fél ing volt.

- Ti meg ki az átkozott víz vagytok? - kérdezte Raylan. Felemelt állal nézett Qerára.

- Bocsánat - válaszolta a nő meghajolva. - Qera vagyok, a remoránok királynője. - A két férfira mutatott maga mellett. - Ők itt Teyva és Arnyx. - A férfiak intettek a fegyverükkel, miközben gonoszán vigyorogtak.

- Remoránok? - ismételte meg Raylan elcsukló hangon.
- Mit kerestek itt? Ez Palindromina területe.

- Azt csináljuk, amihez a remoránok a legjobban értenek - vágta rá. - Elvesszük, amit már nem használnak. De hol az a másik fiú, aki veletek volt? - Erőltetett barátságossága egy pillanatra megingott. - Az a sápadt? Szeretném megköszönni a kis viccét.

Két testőre kegyetlenül kacagott. Vérre szomjaztak.

A fogamat csikorgattam.

- Hol vannak a holttestek? Mit csináltatok velük? Qera vállat vont, amitől megcsörrentek a nyakláncai. - Miért érdekel?

- Ez egy szent hely! - csattantam fel. - Nem is lenne szabad itt lennetek.

- Mégis te nyúltál bele egy koporsóba, édesem.

- Keresünk valakit - mondta Elysea.

- Nos, idelent senkit nem fogtok találni. - Qera széttárta a karját.

Már értettem, miért tudtuk probléma nélkül átszelni az Egyesült Tengert. A remoránok a víz *alatt* voltak, nem pedig a felszínén.

- Miért vittétek el a holttesteket? - kérdeztem, és ökölbe szorítottam a kezemet. - Mégis mire tudjátok használni őket?

Nekitámasztotta a csípőjét egy koporsónak, és megnézte a körmeit.

- Ha mindenképpen tudni akarod, egyre nehezebb bármilyen anyagot szerezni az Óvilágból. Szinte az összes bűvárhelyet kifosztották, és csak kevesen merik vállalni a kockázatot, hogy a mi területünkre tévedjenek. Bár nem léphetjük át Palindromina határát, arról nem szólt a fáma, hogy *alá* sem mehetünk. - Elvigyorodott. - Idelent rengeteg anyagot találtunk egy újfajta hajóhoz. - Olyan fekete volt a szeme, mint az éjszaka.

Elyseának elakadt a lélegzete.

- Csontokból építetek hajót?

Qera vigyorgott.

- Mindannyian megteesszük, amit kell, hogy túléljünk, nem igaz? - Qera a nyitott koporsó felé biccentett mellettünk. - Ti is hasonló okból lehettek itt.

- Egyáltalán nem! - vágtam rá. - Mi azért jöttünk, hogy segítsünk valakinek, nem a kapzsiság vezérelt minket.

- Nekem segít a kapzsiság - felelte. - És én is valaki vagyok. - Az emberei röhögtek az ostoba viccén.

- Mióta fosztogatjátok a templomot? - kérdeztem. Milyen rég vihette el Calen testét? Vajon megtalálta az echolinket is?

- A *fosztogatás* olyan szörnyű szó - szólalt meg Arnyx, miközben megvakarta a hasát egy lyukon keresztül, ami a szakadt ingén volt.

- Milyen igaz - felelte Qera. - Jobban szeretem a *beszerzés* kifejezést. És már eltelt egy kis idő az utolsó beszerzésünk óta. Mivel nem adtátok ide a hajótok energiáját, most talán ajánlhatnátok valami mást.

Ahogy tett felénk egy lépést, a férfiak felzárkóztak mögé. Egyértelműen fenyegetett, nem kért.

Igyekeztem nem hátratántorodni.

- Nincs nálunk semmi. Nem találtuk meg, amit kerestünk.

Qera megrázta a fejét, a csontok összekoccantak kék hajában.

- Kiürítettük a helyet. De azt hiszem, mégiscsak van nálatok valami. Talán az oxigénetek?

- Az én palackomnak jól tenne egy töltés - mondta Teyva, ahogy megtapogatta szakállas állát.

Ösztönösen az övemre tettem a kezemet, ahova a légzőcsövemet akasztottam.

- Akkor sosem jutunk vissza a felszínre - közöltem.

Megforgatta a szigonyát.

- Én úgy látom, hogy tartoztok nekünk. Felajánlottam a légzőcsövemet a hajótokért, de inkább elárultatok. Ráadásul a barátotok megrongálta a hajómat.

- Nem tartozunk nektek semmivel! - Elvörösödtem a haragtól. Ki kellett jutnunk innen. De hogyan?

- Én megbocsátó ember vagyok, nem igaz, fiúk? - kérdezte Qera. A remoránok rögtön egyetértettek. - Ha van jobb ajánlatotok, meghagyom nektek az oxigéneteket. Ezúttal.

Raylanre és Elyseára pillantottam, de üres volt az arckifejezésük. Semmi nem volt nálunk, amire ne lett volna szükségünk, hogy visszamenjünk a felszínre.

- Megtaláltátok az echolinket? - hallottuk Nessandra hangját az adóvevőből, mire mindenki megijedt. - Harminc perce vagytok a templomban.

Megdermedtünk. Lélegezni sem mertünk.

Qera rácsapott a combjára, és röhögni kezdett.

- Nos, ez jó hír, igaz, fiúk? - Észrevette az echót Raylan csuklóján. - Szeretem az echolinkeket.

- Ha közelebb jöttök, értesítjük Nessandrát - mondtam. - Rátok fogja szabadítani Palindromina teljes hadseregét.

Qera oldalra döntötte a fejét, majd előreugrott egy lépést.

- Ha megpróbáltok az adóvevőhöz nyúlni, kicsontozlak benneteket, és megeszlek vacsorára. - Teyva és Arnyx is közelebb jöttek. Még néhány lépés, és elérnek minket a fegyverükkel, ha kinyújtják a karjukat.

Raylanre pillantottam, de megrázta a fejét. Nem érte meg a kockázatot.

- Mi hasznod egy echolinkból? - kérdeztem az időt húzva. Nem mintha a remoránok embereket támasztanának fel, vagy ilyesmi.

- Hasznos tudni, mennyi az idő - mondta -, főleg, amikor azt tervezzük, hogy mikor jöjjünk ide. Palindrominában dél körül általában mindenki elfoglalt a feltámasztások miatt. Bár *nagyon* örülünk, hogy összefutottunk veletek. - Ragadozószerűen mosolygott. - Gyerünk. - Kinyújtotta a kezét, mire a két testőr közelebb merészkedett, hogy biztosan engedelmeskedjünk a vezetőjüknek. - Kérem az echót.

Igazából nem volt szükségünk Raylan echolinkjére. Nekünk Calené kellett.

Raylan echolinkjére mutattam.

- Elengedtek, ha odaadjuk?
- A szavamat adom - válaszolta Qera meghajolva.
- Egy remorán szava semmit sem ér - vicsorgott Raylan.
- Könnyecseppek az óceánban.

Qera felvonta a szemöldökét.

- Vagy ideadod az echolinket, vagy az élettelen hulládról fogom letépni! Te döntesz.

A remoránok ránk fogták a fegyvereiket, hogy bemutassák, hogyan fogunk meghalni.

- Még a koporsóba is segíték bemászni. - Ijesztő volt a mosolya.

- Halló! - hallottuk megint Nessandra hangját. - Mi folyik odalent?

- Eszetekbe ne jusson - vicsorogta Qera.

Nem akartam idelent meghalni, azt meg pláne nem szerettem volna, hogy a testem az undorító új hajójuk részévé váljon.

- Jól fog passzolni az enyémhez - mondta Qera.

- Mit mondtál? - kérdeztem visszatartott lélegzettel. Az nem lehet.

Qera megrázta a csuklóját, és csodák csodája, az arany meg ezüst karkötők alatt ott bujkált egy szürke echolink.

Biztosan Calené volt. Honnan máshonnan szerzett volna palindrominai technológiát?

Láttam, hogy Elysea is ugyanerre a következtetésre jutott, amikor felvonta a szemöldökét. Meg kellett szereznünk azt az echót.

- A tiéd még működik? - kérdeztem óvatosan.

Qera bólintott.

- Az istenek küldték.

Oké. Oké, gondolkodj, Tempe, gondolkodj. Valahogy ki kell jutnunk ebből a templomból, Calen echójával együtt. És anélkül, hogy felnyársalnának bennünket a remoránok.

- Mi lenne, ha ideadnád a régi echódat ezért az újért? - kérdeztem.

Qera felhorkant.

- Miért tenném, amikor mindkettő az enyém lehet?

Elbuktunk. Nem volt más, amit odaadhattunk volna neki, és nyilvánvaló volt, hogy nem akar megválni a saját - Calen - echójától. Megfordult a fejében, hogy megpróbálom lefejteni a csuklójáról, de megölnének, mielőtt a közelébe érnék. Elfogytak a lehetőségeink.

Bárcsak elterelhettük volna a figyelmüket...

De nem voltak fegyvereink. És nem menekülhettünk el, mert elállták a kijáratot. Amennyire láttam, nem volt más kiút a templomból. Leszámítva az üvegmennyezetet...

Az működhet!

Ha összetörnénk az üveget, azzal elterelhetnénk a figyelmüket, amíg megszerezük az echolinket, aztán lelépünk a plafonon keresztül. De hogyan?

- Siessetek! - szólt Qera kinyújtott tenyérrel. - Dobjátok ide, és békén hagyunk titeket.

Körülnéztem a helyiségben. Volt néhány kő a padlón, biztosan letörtek a koporsókról az évek folyamán. Bár össze lehetne törni velük az üveget, én tuti nem tudnám elég erősen feldobni. Ahogy Elysea sem.

- Raylan! - Nessandra hangja egyszerre volt ijedt és dühös. - Jelentkezz. Most!

Ez az! Elysea feltámasztása előtt Nessandra azt mondta, hogy Raylan halász volt Napéjegylenlőségen. Széles vállú és izmos.

Ő maradt az egyetlen esélyünk.

- Raylan - szóltam oda neki -, add oda az echolinkedet. Hitetlenül nézett rám.

- Jó. Majd én odaadom. - Megragadtam a karját, és közelebb hajoltam hozzá. - Törd be a plafont - suttogtam, miközben meghúztam az echolink számlapját. A tűk kicsúsztak a bőréből, két lyukat hagyva maguk mögött.

- Tessék? - kérdezte meglepetten.

Nem volt időm megmagyarázni.

- Vedd el - mondtam, és Qera válla mögé hajítottam Raylan echolinkjét.

- Ez nem volt szép - motyogta. Amikor elfordult, hogy felvegye, odaszaladtam a kötörmelékhez.

- Raylan! - kiáltottam, mielőtt odadobtam neki a követ.
- Megy!

- Mit gondolsz, mit csinálsz? - kérdezte Teyva, és elindult felénk.

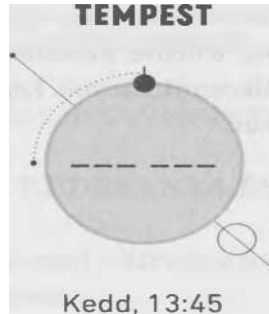
De elkésett. Raylan megfogta a követ. Meglendítette a karját, és eldobta.

Hangos koppanással csattant az üvegnek. Egy pillanatig semmi sem történt. Aztán a mennyezet recsegni és ropogni kezdett.

Másodpercekkel később üveg- és vízáradat zúdult ránk.

ÖTVENKETTEDIK FEJEZET

TEMPEST

Kedd, 14:15

VÍZ ZÚDULT az épületbe, szinte azonnal megtöltötte. Ilyen lehetett átélni a Nagy Hullámokat?

- Vegyétek fel a légző csöveteket! - kiáltottam Elyseának és Raylannek, miközben úgy dobált minket a víz, mint a szél a leveleket.

Miután bekaptam a légzőcsövet és feltettem a búrámot, egy egész kicsit fellelegeztem.

A remoránokat ledöntötte a víz a lábukról, de nem sokáig maradnak majd veszteg. Ha szerencsések vagyunk, Qera elájult.

- Nessandra - szóltam az adóvevőbe. - A remoránok idelent vannak, és megszerezték Calen echóját. Segítségre van szükségünk.

- Remoránok? *Hogyan?* - kérdezte, aztán káromkodott.
- Mindegy, leküldöm a biztonsági őreket, de fél órába telik, mire odaérnek hozzátok.

Raylan összeráncolta a homlokát.

- Addigra rég eltűnnek. Ahogy Calen echója is.
- Akkor elintézzük őket mi - jegyeztem meg, és biccentettem Elyseának. Összepréselte az ajkát.
- Számítok rátok - válaszolta Nessandra. Most először hallottam kételyt a hangjában. De meg tudjuk csinálni.

A templom már teljesen tele volt vízzel. Majd később aggódom amiatt, amit ezzel a szent hellyel tettünk. A por, ami a nyitott koporsókból szállt fel, zavarossá tette a vizet, így még zseblámpával is alig lehetett látni. Azonban a remoránoknak itt kell lenniük valahol.

Valami ezüstös húzott el a vállamnál, belemart a bőrömbe és a húsomba. Elakadt a lélegzetem a fájdalomtól.

Egy dárda.

A vérem körülöttem lebegett a vízben.

Hátranéztem, hogy Elysea és Raylan egy darabban vannak-e, mielőtt a lándzsa felé úsztam.

Így két fegyverük maradt.

A szívem a fülemben lüktetett, mégis magabiztosabbnak éreztem magam most, mint akkor, amikor a hajónkon kellett szembenéznem Qerával. Az

elmúlt öt év szinte minden napját a sötétben töltöttem, és elsüllyedt városok romjai között lavíroztam. Lehet, hogy a remoránok uralták a felszínt, de ez itt az *én* birodalmam volt.

Beúsztam egy koporsó mögé. Raylan és Elysea követtek.

- Kapcsoljátok ki a lámpákat - mondtam. - Szét kell válnunk. Ely, te maradj a bal oldalon. Raylan, te jobbra ússz. Én a templom közepére megyek. - Remélhetőleg megtalálom Qerát és az echolinket. - Kapcsoljátok ki az adóvevőtüket. Nem akarjuk, hogy a remoránok meghallják, hogy közeledünk.

Raylan és Elysea bólintottak, aztán már csak a saját légzésemet hallottam.

Elysea megszorította az ép vállamat. Kikapcsoltuk a lámpákat.

Zavaró volt teljes sötétségben úszni. Reméltem, hogy a bejárat felé közeledem, de nem tudhattam biztosan. Csupán a szagatatott lélegzetemet hallottam. Hiányzott a ragyogó korall, bár szükségem volt a sötét védelmére.

Valami elhúzott mellettem a vízben. Egy újabb fegyver mínusz. Vajon eltalálta Raylant vagy Elyseát? Kétségbeesetten be akartam kapcsolni a lámpámat, hogy megnézzem, de nem mertem elárulni a pozíciómat.

Majdnem lenyeltem a légzőcsövemet, amikor egy sápadt arccal találtam szemben magam.

Qera. A légzőcsöve a szájában volt, de se burája, se fegyvere nem volt. Biztosan ő dobta el a szigonyát az előbb. Utánam nyúlt, de kitértem előle.

Nézd, hogy táncolok, gondoltam. Elysea büszke lenne rám.

Rúgtam egyet a lábammal, és eltaláltam a csípőjét. Sajnos nem tudtam ártani neki, mert a víz lelassította a mozdulataimat.

Elkapta a lábamat, és letépte a békatalpamat. A talp az óceán fenekére süllyedt. Próbáltam egyenesbe hozni magam, de egy békatalppal jóval nehezebb volt.

Eszembe jutott Raylan, és a másik lábammal erősebben kezdtem taposni, hogy egyensúlyba kerüljek. Qera csuklójához nyúltam. Arcon könnyökölt, és le akarta tépni a búrám.

Hol van Elysea és Raylan? Megúszták, vagy ők is verekszenek?

Qera arcán átsuhant valami: reméltem, ez azt jelentette, hogy nem éri meg számára a küzdelem. Megfordult a vízben, és a bejárat felé úszott.

De nem engedhettem, hogy megszökjön.

Olyan gyorsan indultam utána, ahogy csak tudtam, és belekapaszkodtam a vállába. Megint az echolinkért

nyúltam a csuklóján.

Sikerült! Megfogtam.

Az ujjaim beleakadtak a képernyőbe, és megrántottam.

Mielőtt kiszabadult volna Qera bőréből, a légzőcsővem hisztérikus sípolásba kezdett.

Nem maradt több oxigénem.

Hogy mi?

Megragadtam a búrám, így el kellett engednem az echót és Qerát.

A nő szabad kezében tartotta az oxigénemet.

Pusztit küldött nekem, aztán hasba rúgott.

Kiköptem a légzőcsövet, és belélegeztem az oxigén egy részét, ami a búrámban maradt. Nem lesz elég, hogy a felszínre jussak. Halott voltam. Ahogy Lor is.

Valaki megragadta a karomat. Elysea volt. A búrámra mutatott, mire bekapcsoltam az adóvevőmet.

- Hova ment Qera? - kérdezte.

A bejáratra mutattam. A beszéddel még több oxigént használtam volna el.

Elysea megfogta a kezemet, és magával akart húzni. Megráztam a fejemet, és oda mutattam, ahonnan leakasztotta az oxigénpalackomat. A nővérem arcán tisztán látszott a rémület.

Ahelyett, hogy a bejárat felé húzott volna, elkezdett felfelé tolni, a plafonon lévő lyukhoz. Ráböktem a

nyílásra, ahol Qera eltűnt.

Az echolink, tátoztam.

- Nem - felelte. - Felviszlek a felszínre.

Megint megráztam a fejemet. *Nem fogok felérni.*

Egy hosszú pillanatig könnyes szemmel meredt rám. Qera után úszhatott volna, hogy megszerezze Calen echolinkjét, de én meghalnék idelent. Vagy felhúzzhatott a felszínre, hátha meg tud menteni. Nem volt mindkettőre idő.

Éreztem, hogy kezdett összeszorulni a mellkasom. Fogott az a kevés oxigén, ami a búrában maradt.

- Sajnálom - mondtam, már nem érdekelt, hogy az utolsó levegőmet használtam el. - Szeretlek.

- Nem - vágta rá, aztán elúszott.

Bekapcsoltam a lámpámat. Hadd lássak valamit, mielőtt a sötétség örökre elnyel.

Lorra gondoltam. Találkozni fogok vele, miután meghalok? Tényleg léteznek a lenti istenek? Miért nem védtek meg?

Két sötét alak úszott felém. Bekapcsolták a lámpájukat. Elysea megtalálta Raylant.

- Felviszünk - mondta.

- Nem. - Ha Elysea nem volt hajlandó rá, Raylan-nek kell Qera nyomába erednie. Mielőtt intettem volna Raylannek, Elysea megragadta az egyik, Raylan a másik

karomat. Mindketten a törött mennyezet felé rúgták magukat.

Küzdeni akartam. Szerettem volna megmondani, hogy nem fogom túlélni. De nem akartam egyedül meghalni.

Mellettük tapostam a vizet.

- Tessék - mondta Elysea, miközben megveregette a búrám, hogy magára vonja a figyelmemet. Lecsatolta az oxigénpalackját, és bedugta az én csövembe. A tudóm megkönnyebbült.

Levegő. Isteni levegő.

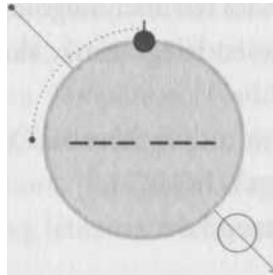
Összezavarodva néztem rá. Feláldozza magát? De aztán Raylan odaadta a palackját Elyseának, és megértettem. Bár nekem nem volt elég oxigénem, hogy a felszínre ússzak, ha hárman megosztottunk a két palackon, és felszínesen lélegeztünk, akár túl is élhettük. Éppen hogy.

Viszont így nem tudjuk követni Qerát. Nem fogjuk megszerezni Calen echóját.

Nem mentjük meg Lort.

ÖTVENHARMADIK FEJEZET

TEMPEST

Kedd, 15:00

TIZENÖT PERCCEL az emelkedésünk megkezdése után összetalálkoztunk Palindromina biztonsági őreivel. Segítettek feljutni a felszínre, ahol Nessandra már várt ránk. Korábban tökéletes haja összevissza meredezett, és sírt. Raylan útban a felszínre beavatta a történetekbe.

A biztonsági őrök kihúztak minket a vízből. Kevés volt az oxigénünk, szédültünk, és lángolt a tüdők. Oldalra fordultam, és becsuktam a szememet. Túl világos volt fent. Aludni akartam. Sírni szerettem volna. De most először nem akartam kiabálni vagy sikítani. Az összes harag elpárolgott a testemből.

Mindent megtettünk, hogy megmentjük Lort. Majdnem meghaltunk közben. Néha a lenti istenek nem

a mi oldalunkon állnak. Néha nem lehet megfordítani a hullámokat.

Alig ismertem Lort, de tudtam, akárcsak ő, hogy sokat jelenthettünk volna egymásnak. Akár a sors, akár a szerencse kapcsolt össze minket, már mindegy volt. Elment. Tényleg meghalt.

Mérgesnek kellett volna lennem, de azzal nem hozhattam vissza. A harag nem segített, hogy meggyászoljam Elyseát. Nem segített, hogy továbblépjek. A harag a horgonyom volt. A sötéthez láncolt, azokhoz a dolgokhoz, amiket nem tudtam irányítani. Elbújtam a gyászom elől. Úgy könnyebb volt. De nem volt egészséges.

Ahogy Lor, úgy én sem éltem igazán.

Eszembe jutott, amikor azt mondtam Lornak, hogy a legtöbb ember nem foglalkozott a szépséggel, ami a Nagy Hullámok óta bukkant fel. A korall a legsötétebb időkben is fényesen ragyogott. Vagy a bánatra koncentrálok, vagy a fény felé fordulok. A lenti istenek nem fogják elfordítani a fejemet, vagy megfogni a kezemet. Ez az én döntésem volt. Az én életem.

És bár Lor nem lesz mellettem, hogy segítsen, Elysea igen. És a szüleim is. Már nem vagyok egyedül.

Bár egy perccel sem akartam tovább Palindrominában maradni, el kellett látni a sérült vállamat. Nessandra beküldött az egyik betegszobába, és megkért egy orvost, hogy nézzen rám.

Elysea a szoba sarkában várt, hogy megbizonyosodjon róla, nem megyek sehova.

Nem sokkal a kezelés után elaludtam. Arra ébredtem, hogy Elysea megérintette az ép vállamat.

- Látogatóid jöttek - mondta mosolyogva. Visszatért a szín az arcába.

- Látogatók?

Elysea félreállt, így megláttam, hogy a szüléink állnak a küszöbön.

Fel akartam pattanni az ágyból, de szédültem, ezért csupán a kezemet nyújtottam ki.

- Anya! Apa! - Remegett a hangom.

Anya odaszaladt hozzám. Könnyek csorogtak az arcán, ahogy átölelt.

Apa az ágy másik oldala felől közelített. Kisimította a hajamat a homlokomból.

- Hogy vagy, Tempe?

Ez már túl sok volt. Próbáltam erős maradni Lor halála óra... igazából már Elysea halála óta. De nem tudtam tovább tartani magamat. Nem is akartam. Olyan voltam,

mint az a betört mennyezet. Elég volt egy apró gesztus, és összeroppantam a nyomás alatt.

Zokogtam anya ölelésében, miközben apa a hátamat simogatta.

- Biztonságban vagy - suttogta anya. - Itt vagyunk, és soha többé nem hagyunk el.

Ettől még jobban sírtam. Bár szerettem volna boldog lenni, megmérgezte a pillanatot a szomorúság. Lor soha nem fog boldogan az anyja nyakába borulni... akár megérdemelte az a nő, akár nem. Most nem ez volt a kérdés. Ő megérdemelte volna.

- Sajnálom Lort - mondta anya. Biztos Elyseától hallotta. - Kedves fiú volt.

- Nem tudtam segíteni neki.

Elysea megveregette a kezemet.

- Minden tőlünk telhetőt megtettünk.

Nem úgy éreztem. Annyi minden alakulhatott volna másképp, és akkor Lor most életben lenne.

- Hogy kerültök ide? - kérdeztem a szüleimtől. A kézfejemmel letöröltem a könnyeimet.

- Miután elindultatok, fogtunk egy tutajt, és a legközelebbi zátonyra evezünk, ahol kölcsönvettünk egy hajót, és átszeltük az Egyesült Tengert - mesélte apa. - Nem maradhattunk tovább a Kavalkád-szigeteken. Eddig a félelmünk tartott ott. - Összenézett anyával. - Muszáj

volt szembesítenünk Nessandrát azzal, amit Elyseával tett. Gondoskodnunk kellett róla, hogy mást már ne bánthasson.

- Mi történt? - kérdeztem.

Anya összecsapta a kezeit.

- Eltűnt.

- Tessék? - Belemarkoltam a lepedőbe. - Egy órája még itt volt.

- Elvitt egy palindrominai hajót - mondta apa. -A biztonsági őrök megtalálták a nyomkövetőjét a partra hajítva. Kitépte. Nem akarja, hogy megtalálják.

- Lor - motyogta Elysea megértőn. - Nessandra nem tudott szembenézni azzal, amit tett... vele és a többiekkel. - Én ebben nem voltam olyan biztos. Olyan nőnek tűnt, aki felveszi a kesztyűt, nem olyannak, aki elmenekül. Nem adná fel csak úgy.

- Nem - jegyeztem meg, ahogy rájöttem. - Qera után ment. Még mindig meg akarja menteni a fiát.

Apa megrázta a fejét.

- Meghalt, Tempe. Sajnálom. Nem lehet visszahozni.

- Tudom. - Akkor is együttéreztem Nessandrával. Nem könnyű elengedni a szeretteinket. Nem könnyű szembenézni a gyással. De tudtam, ha Nessandra tovább menekül, a végén csak még több szenvedést fog okozni magának.

- Ez mit jelent Palindromina számára? - kérdeztem.

Anya összepréselte az ajkát.

- Apáddal egy időre átvesszük a munkálatok irányítását.

- És munkálatok alatt azt érted...? - Hagytam, hogy a kérdés a levegőben lógjon.

Anya összekulcsolta az ujjait az enyémeikkel.

- Azonnal véget vetünk a feltámasztási folyamatoknak. Nem lesz több kísérletezés a pácienseken. De továbbra is gondozzuk a növényeket.

- És ez mindenkinek megfelel? - kérdeztem.

- Anyád volt a vezető botanikus, én pedig az őrzők vezetője - válaszolta apa. - Mivel Nessandra elment, ráadásul elterjedt a híre nemcsak annak, amit Elyseával csinált, hanem a többi kísérletének is, a vállalatnak tiszta lapra van szüksége. Palindromina több száz embert foglalkoztat. Senki nem akarja elveszteni a munkáját. Majd kitalálunk más módot a pénzszerzésre és a növények életben tartására.

- Mi lesz Nessandrával? - tette fel a kérdést Elysea. - Felelni fog a tetteiért?

Anya beletúrt a hajába.

- Szeretnénk igazságot szolgáltatni, hogy szembenézzon a családokkal, amiket tönkretett, de mivel nincs nyomkövető a hajójában, lehetetlen megtalálni.

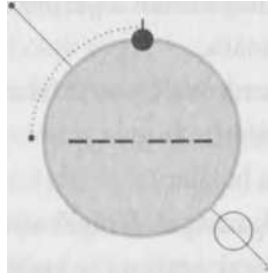
- Valahova mennie kellett - mondtam. - Nem élhet az óceánon felszerelés nélkül. Még csak úszni sem tud.

- Az a lényeg, hogy Palindromina feltámasztási programjának vége - közölte apa. - Ki fogjuk találni, hogyan kárpótoljuk azokat a családokat, aki szenvedtek miatta. A vállalat nevében.

Ez egy jó kezdet volt. És néha más nem is kell.

ÖTVENNEGYEDIK FEJEZET

TEMPEST

Péntek, 18:00

HÁROM NAP telt el, mióta Elyseával visszatértünk Napéjegyenlőségre, ahol elfoglaltuk a régi lakrészünket. Anya és apa az idejük nagy részét Palindrominán töltik, és azt tervezgetik, hogyan építsék fel újra, az alapoktól a vállalatot. A súlykorlátozás miatt egyelőre nem térhettek vissza véglegesen Napéjegyenlőségre, viszont a vezetőink már keresik a megoldást. Ezzel is köszönetét akarnak mondani a szüléinknek és a tervüknek, hogy létrehozzanak egy kiegyensúlyozottabb kapcsolatot a sziget és a zátony között. Mindenki örült, hogy Nessandrát leváltották.

Azt terveztük, hogy a hétvégét együtt töltjük, családként, de a ma este csak rólam és Elyseáról szól.

Sokkal könnyebb volt megmagyarázni Elysea és a szüleim visszatérését Napéjegylenlőség lakóinak, mint gondoltam. Először izgatottak voltak, (érthetően), mert azt hitték, Palindromina végre kitalált egy módszert, amivel végleg vissza lehet hozni a holtakat. De aztán elmeséltük, hogy anya meg apa csak bujkáltak Nessandra előtt, és megmagyaráztuk Elysea feltámasztását is. Azzal, hogy Lor áldozatáról beszéltünk, életben tartottuk az emlékét, és biztosítottuk, hogy soha ne vegyük magától értetődőnek, amit tett.

Mindenki örült, hogy Elysea visszatért az életükbe.

A nővérem újbóli találkozása Daonnal már bonyolultabb volt. Elysea félt, hogy Daon szakítani fog az új barátnőjével most, hogy ő visszatért az élők sorába, ezért végre leültette, és elmagyarázta neki, hogy nem viszonozza az érzéseit. És hogy soha senki iránt nem fog gyengéd érzelmeket táplálni.

Az elején hihetetlenül kínos volt, mivel Elysea azt akarta, hogy én is legyek jelen a beszélgetésnél. De amikor mindent elmondott, ami a szívét nyomta, repestem a boldogságtól. Örültem, hogy megkapta ezt a második esélyt, és már igazán önmaga lehet.

Elysea mindig is élvezte az életet, de gyakran rejtegette a valódi énjét. Amikor nem táncolt, engem védett, aggódott értem, gondoskodott rólam. Soha nem

tervezgette a *saját* jövőjét. Most, hogy egyidősek lettünk, több szabadsága lehetett. És ezt Lornak köszönhattuk.

Még nem tudtam rágondolni, vagy elképzelni az arcát sírás nélkül. Lor nélkül nem lenne velem Elysea.

Naplementekor elindultam Daon bárjába. Ugyanarra a székre ültem le, ahol Lor napokkal korábban rám talált, mégis teljesen más embernek éreztem magam. Könnyebbnek. Boldogabbnak. Nem Elysea élete volt az egyetlen, amit Lor megmentett.

Bárcsak ezzel az énemmel ismerkedett volna meg.

Daon megveregette a táblát, ami a bárjában lógott.

- Megint elfelejtettem volna a korodat? - kérdezte vigyorogva, ahogy kirángatott a gondolataimból.

Mocorogtam a székemen, hogy kényelembe helyezzem magam.

- Daon, egy nap múlva lesz a születésnapom. Te is tudod.

- Akkor is - jegyezte meg nagyot sóhajtva. - A szabály az szabály.

A szememet forgattam.

- Jól van. Akkor egy tál cevichét kérek.

Rám mutatott.

- Azt, kislány, adhatok.

Miközben a vacsorámat készítette, az óceánt bámultam. Alig tudtam kivenni az Óvilág épületeinek kezdetét, amiket megvilágított a korall. Lor soha nem láthatta a saját szemével, de anya meg apa beleegyeztek, hogy a templomban temessük el, miután helyreállították a mennyezetet, és jobb biztonsági rendszert építettek ki, hogy távol tartsák onnan a Qerához hasonló embereket. Bár Lor nem látogathatta meg az Óvilágot életében, a halála után ott helyezzük örök nyugalomra a maradványait.

Ezzel tudtuk a legjobban kifejezni a tiszteletünket, bár ennél jóval többet érdemelt volna.

- Szabad ez a hely? - kérdezte egy ismerős hang.

Raylan.

Jól nézett ki. Visszatért belé a melegség, mióta utoljára láttam.

Letöröltem egy könnycseppet az arcomról.

- Szia.

Szégyenlősen rám mosolygott.

- Sajnálom, hogy csak úgy eltűntem. Maradnom kellett volna, de a történetek után képtelen voltam ott maradni. Nem tudtam elképzelni azt a helyet Lor nélkül. Én csak...

Intettem, hogy nincs szükség bocsánatkérésére.

- Ülj ide mellém.

Leült a mellettem lévő bárszékre, és felsóhajtott.

- Nehéz, ugye?
- Újra itt lenni? - kérdeztem.
- Minden - felelte. - Továbblépni.
- Előbb-utóbb tovább fogunk lépni.
- Akarnom kellene - mondta -, de nem tűnik helyesnek elfelejteni.

- Nem - értettem egyet. - Sosem fogjuk elfelejteni.
Észrevettem, hogy egy fémszerkezet van a bal lábán.
- Milyen érzés? - Rossz állapotban volt, amikor felértünk a templomból.

- Ez segít - felelte mosolyogva. - Az egyik dolog, amit megtanultam odalent (nem akarta említeni a templomot, és ezért nem hibáztattam), hogy nem lehetetlen úszni, csak edzeni kell hozzá. Bár nem fogok többé naphosszat szigonyozni, mint régen, legalább visszatérhetek az óceánba. Nem kell félnem tőle.

Ennek örültem. Biztos, hogy Lor is így lett volna vele.

- Mihez fogsz kezdeni? - kérdeztem.

A saját jövőmmel kapcsolatban is ezen töprengtem. Megszoktam, hogy mindennap merültem a feltámasztási folyamat finanszírozása miatt, és bár elég bankóm volt, hogy Elyseával egy darabig kényelmesen éljünk, azon kaptam magam, hogy hiányzott a víz.

- Még nem tudom - válaszolta. - Kell egy munka, hogy támogassam a szüléimét és Napéjegyenlőséget.

Daon adott egy felest Raylannek és nekem is.

- Előszületésnap ajándék - kacsintott rám. - Ne áruld el a nővérednek. - Aztán folytatta a vacsorám készítését.

- Talán nyitok itt egy boltot - mondta Raylan a körülöttünk lévő bódékra mutatva. - Isteni halpogácsát készítek. Legalábbis Lor mindig ezt mondta. - Eltorzult az arca. - Hiányzik. Minden egyes nap.

Bólintottam, mert képtelen voltam megszólalni, miközben magamba fojtottam a szomorúságomat.

- És te? - kérdezte, letörölve a könnyeit.

Belekortyoltam az alkoholba. Égette a nyelvemet és a torkomat. Undorító volt. Raylan elé toltam a poharat. A szemem sarkából láttam, hogy Daon kiröhög. Bunkó.

Elysea nemsokára színpadra lép, ez lesz az első előadása, mióta visszatértünk Napéjegyenlőségre. Egy pillanatra el tudtam képzelni, hogy minden visszatér a régi kerékvágásba, ahogy öt évvel ezelőtt volt. A szüleim biztonságban voltak, a nővérem élt.

Nem ezt akartam mindig?

Vállat vontam, aztán felszisszentem. A hirtelen mozdulattól fájdalom nyilallt összevarrt karomba.

- Azt hiszem, utazni akarok - mondtam.

Raylan felvonta a szemöldökét.

- Tényleg? Azt hittem, a családdal akarsz maradni.

Én is meglepődtem. A szavak gondolkodás nélkül buktak ki a számon.

- Nem most rögtön - tettem hozzá. - De egy nap. Többet szeretnék kihozni az életemből. Szeretném itt hagyni Napéjegylenlőséget, és látni, mi van még odakint.

Többre vágytam.

Ezt kérdezte tőlem Lor. És igaza volt. Tényleg többre vágytam.

Csupán egy életünk volt, és bár elsüllyesztett világunk veszélyes volt, az egyik előnye az volt, hogy nem voltunk helyhez kötve. Enyém volt a *Napkelte*: oda mehettem, ahová csak akartam. Amikor készen állok rá. De először kiélvezem, hogy a családommal lehetek. Hogy több időt kaptam velük.

Dobszó visszhangzott a térben, elhalkítva a gondolataimat. A tömeg elcsendesedett. A suttogás úgy terjedt szét, mint a hullámok a homokon.

Tele volt a hely. Mindenki eljött megnézni őt.

Az elmúlt néhány napban elterjedt Elysea visszatérésének híre. Pletykák és rejtélyek övezték a felbukkanását. A lány, aki meghalt, majd feltámadt hamvaiból, hogy újra táncoljon. Hallottam, hogy a kisgyerekek vízi boszorkánynak nevezték, amiről Lor jutott eszembe.

*Bárcsak ezernyi holnapot élhettünk volna át együtt -
mondta. - Bárcsak ne kellene elbúcsúznunk.*

Behunytam a szemem, és háttérbe szorítottam a gondolatokat, mielőtt maguk alá temettek volna.

El se tudtam képzelni, mekkora nyomás lehet ennyi ember előtt fellépni, de amikor Elysea a piactérre lépett, ragyogott. A tömeg szétvált tengeri istennője előtt.

Aznap délután begöndörítettük a haját, és korall-porral kékre festettük a végét. Ezenkívül több száz gyöngyöt fontam barna tincseibe. A ruhája hínárból és kagylókból készült. Mozgás közben úgy nézett ki, mint az életre kelt tenger.

Tényleg tengeri istennő volt.

A tömeg tapsolt és ujjongott, miközben a nővérem a piac közepére sétált.

Vigyorogtam a közös alkotásunk sikerén.

- Gyönyörű - szólalt meg Raylan mellettem. -A színpadra született.

A zene felgyorsult, amikor Elysea a tömeg közepére ért. Ezen az estén a színpadot a nézők fölé emelték, nem a vízbe süllyesztették. Ez illet a lányhoz, aki kiemelkedett az óceánból.

Elysea azonnal megfogta a közönséget, ahogy mozogni kezdett. És nem csupán a pletykák miatt, amik a

visszatérését övezték. A kisugárzása volt ilyen hatással az emberekre. A lénye. Magához vonzotta őket.

- Igen, az - értettem egyet, ahogy könnybe lábadt a szemem az örömtől. Annyira hálás voltam, hogy nem engedtem el. Hogy harcoltam érte. Bármit megtettem volna, hogy visszakapjam. Ezt teszi az ember azokért, akiket a legjobban szeret.

Átszeli az óceánt. Átkutatja a tengert. Mindent feláldoz.

Miközben Elysea a feje fölött mozgatta a kezét..., a tekintete találkozott az enyémmel.

Mosolygott, és én viszonoztam.

Lor miatt visszakaptam Elyseát. De semmi sem tart örökké. Sem az Óvilág, sem a korallok fénye, sem az emberek élete, akiket igazán szeretünk. Minden pillanatba bele kell kapaszkodnunk. Minden levegővételt meg kell élnünk. Mert soha nem tudhatjuk, melyik lesz az utolsó.

És nem ragaszkodhatunk a fájdalomhoz.

Talán nem ma. Lehet, hogy nem is holnap. De egy napon. Egyszer majd én is elengedem Lort. Szabadon engedem a könnyeket, a fájdalmat, a megbánást, a szomorúságot. Hagyni fogom, hogy mindez belevesszen a nagy, továtűnő mélybe.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

A *TOVATÚNÓ MÉLYSÉG* még 2015-ben született egy kis ötletmorzsaként, és azóta a könyv átalakult valami olyasmivé, amire nagyon büszke vagyok. És mindez a következő embereknek köszönhető:

A szerkesztőmnek, Stacey Barney-nak - köszönöm a nőgatásodat, hogy jobb író legyek, és hálás vagyok, amiért segítettél megtalálni a karaktereim szívét és a történetük igazságát. Nagyon más, kevésbé értékes könyvet tartanék most a kezemben, ha te nem lennél!

Végtelenül hálás vagyok a csodálatos ügynökömnek, Hillary Jacobsonnak. Nélküled még mindig tapogatóznék, és csupán álmodoznék arról, hogy író lesz belőlem. Sok-sok köszönet illeti továbbá a filmes és televíziós ügynökömet, Lia Chant az ICM-nél, valamint az idegen nyelvű fordításokért felelős csapatomat, Roxanne Edouardot és Savanna Wickset a Curtis Brown UK-nél.

Nagy köszönet a Penguin Teen zseniális munkatársainak: Jennifer Klonskynak, Felicity Vallence-nek, Caitlin Tutterow-nak, Caitlin Whalennek, Tessa Meischeidnak, Alex Garbernek, Kara Brammernek és a

csapat többi tagjának, akikkel volt szerencsém együtt dolgozni. Végtelenül szerencsésnek mondhatom magam, amiért a Penguin Random House a szárnyai alá vett!

Köszönöm a csodás ausztrál kiadómnak, az Allén & Unwinnek, amiért valóra váltották a legnagyobb álmomat, és láthattam a könyvemet a helyi könyvesboltok polcain! Különleges köszönet illeti Jodie Webstert, Su-cheta Rajt és Sophie Eatont.

Andrew-nak. Nem csupán azért ajánlottam neked ezt a könyvet, mert megoldottad *azt* a problémát, hanem azért is, mert nyugodt vagy, mint az óceán, és erős, mint a hullám. Köszönöm a végtelen támogatásodat, türelmedet, és azokat a gyönyörű fejezetjelzőket!

Hálás vagyok anyának és apának, amiért az évek folyamán mindig támogatták az összes álmomat. Imádom, hogy elfogadtátok az írói karrieremet, bár nagyon örülnék, ha nem néznétek folyamatosan a Goodreads oldalt. Ijesztő az a hely!

Ölelem az összes Angelzt! Köszönöm, hogy mellettem álltatok a szép és a stresszes pillanatokban is. Nem is kérhettem volna jobb ügynök tesókat. Fussunk össze nemsokára, oké?

Kedves Amié Kaufman, áldott vagyok, amiért megismerhettelek. Köszönöm a bölcsességed és a kedves szavaidat. Köszönettel tartozom Sarah Glenn Marsh-nak,

Beth Revisnek és Kerri Maniscalcónak a *Négy halott királynő* csodás fülszövegéért. Hihetetlenül hálás vagyok a *The YA Room*nak, a *What Lucies Reeding*nek, az *A Cup of Imagination*nek, a *Claire Éva Reads*nek, az OwlCrate-nek, a Midnight Pagesnek, a The YA Chro-niclesnek, a Cre8tive Inspir8tionsnak, az @life_books_ me-nek, a *Reading Anonymus*nak és az Ausztrál írók Központjának - csak hogy néhányat felsoroljak. Sokszok köszönet Jay Kristoffnak, Stephanie Garbernek, Adrienné Youngnak és Dili Wernernek a támogatásukért. Az ausztrál írói csoportomnak: Katyának, Ellának és Sophie-nak - köszönöm azokat az ünnepi borokat a nap közepén!

A barátaim és a családom reakciója folyamatosan emlékeztet, mennyire szerencsés vagyok, amiért mindannyian az életem részei lettetek. Külön köszönet a TC lányoknak és az amerikai kíséretemnek, Jessica Ponté Thomasnak és Shannon Thomasnak, akik a leglelkesebb szurkolóim és legjobb barátaim.

Ölelés és csók az imádni való macskáimnak, Lilónak és Mickey-nek, akik mellettem vannak minden vázlatnál, minden javításnál és az összes határidőnél. Egy napon nektek is írni fogok egy könyvet.

A *Négy halott királynő* köszönetnyilvánításában kifejeztem a hálámat Walt Disney-nek, amiért inspirált. Ezúttal Disneylandet szeretném megemlíteni, amely

folyamatos forrása az inspirációnak, mióta gyerekként először ott jártam. Történetesen a szerkesztés második körét pont ott végeztem. Szinte biztos vagyok benne, hogy a lapok magukba szívtak egy kis Disney-varázslatot!

Végül, de nem utolsósorban szeretnék köszönetét mondani *neked*, kedves olvasó. Nem írnám ezeket a köszönetnyilvánításokat, ha nem támogattatok volna ilyen csodálatos módon az első regényem megjelenésekor. Mindig is olyan szerző szerettem volna lenni, akinek kiadják a műveit, így a felismerés, hogy emberek, akikkel még soha nem találkoztam, jelenleg a kezükben tartják ezt a könyvet, mindig meglep és gyakran meg is ijeszt. Köszönöm, amiért megengedtetek, hogy életem álma valósággá váljon. Jövök nektek eggyel. Viszonzásul tervben van, hogy még sok-sok évig írok nektek.

Remélem, hogy ez a regény elrepít benneteket egy olyan utazásra, ami egyszerre izgalmas, szívszorító, ijesztő és gyönyörű - akárcsak a regényírás folyamata!

Legközelebb találkozunk!

Tartalomjegyzék

CÍMOLDAL	
COPYRIGHT	
AJÁNLÁS	
ELSŐ FEJEZET	
MÁSODIK FEJEZET	
HARMADIK FEJEZET	
NEGYEDIK FEJEZET	
ÖTÖDIK FEJEZET	
HATODIK FEJEZET	
HETEDIK FEJEZET	
NYOLCADIK FEJEZET	
KILENCEDIK FEJEZET	
TIZEDIK FEJEZET	
TIZENEGYEDIK FEJEZET	
TIZENKETTEDIK FEJEZET	
TIZENHARMADIK FEJEZET	
TIZENNEGYEDIK FEJEZET	
TIZENÖTÖDIK FEJEZET	
TIZENHATODIK FEJEZET	
TIZENHETEDIK FEJEZET	
TIZENNYOLCADIK FEJEZET	

TIZENKILENCEDIK FEJEZET
HUSZADIK FEJEZET
HUSZONEGYEDIK FEJEZET
HUSZONKETEDIK FEJEZET
HUSZONHARMADIK FEJEZET
HUSZONNEGYEDIK FEJEZET
HUSZONÖTÖDIK FEJEZET
HUSZONHATODIK FEJEZET
HUSZONHETEDIK FEJEZET
HUSZONNYOLCADIK FEJEZET
HUSZONKILENCEDIK FEJEZET
HARMINCADIK FEJEZET
HARMINCEGYEDIK FEJEZET
HARMINCKETEDIK FEJEZET
HARMINCHARMADIK FEJEZET
HARMINCNEGYEDIK FEJEZET
HARMINCÖTÖDIK FEJEZET
HARMICHATODIK FEJEZET
HARMINCHETEDIK FEJEZET
HARMINCNYOLCADIK FEJEZET
HARMINCKILENCEDIK FEJEZET
NEGYVENEDIK FEJEZET
NEGYVENEgyEDIK FEJEZET
NEGYVENKETEDIK FEJEZET
NEGYVENHARMADIK FEJEZET

NEGYVENNEGYEDIK FEJEZET
NEGYVENÖTÖDIK FEJEZET
NEGYVENHATODIK FEJEZET
NEGYVENHETEDIK FEJEZET
NEGYVENNYOLCADIK FEJEZET
NEGYVENKILENCEDIK FEJEZET
ÖTVENEDIK FEJEZET
ÖTVENEGYEDIK FEJEZET
ÖTVENKETTEDIK FEJEZET
ÖTVENHARMADIK FEJEZET
ÖTVENNEGYEDIK FEJEZET
KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS